

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

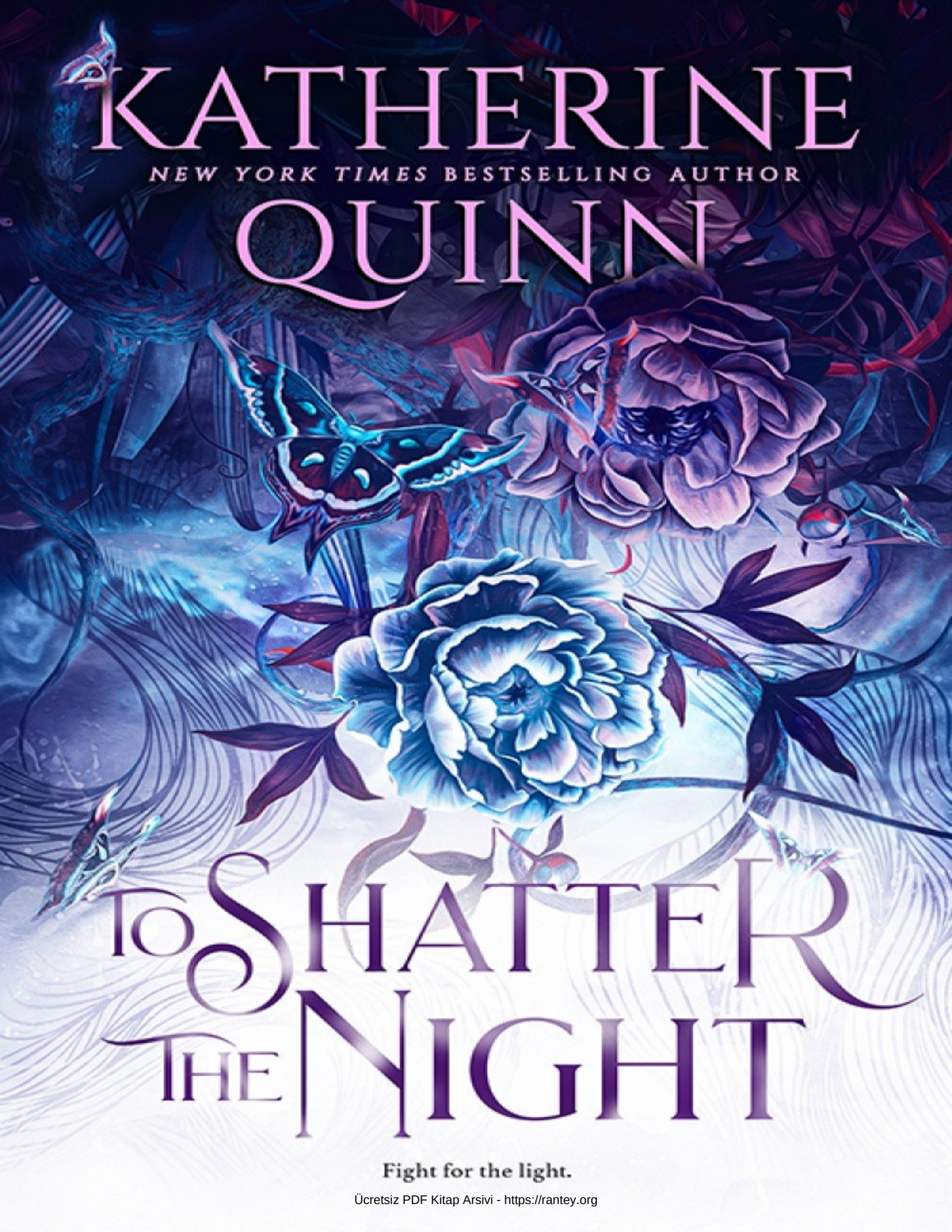
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHERINE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

QUINN

TO SHATTER
THE NIGHT

Fight for the light.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

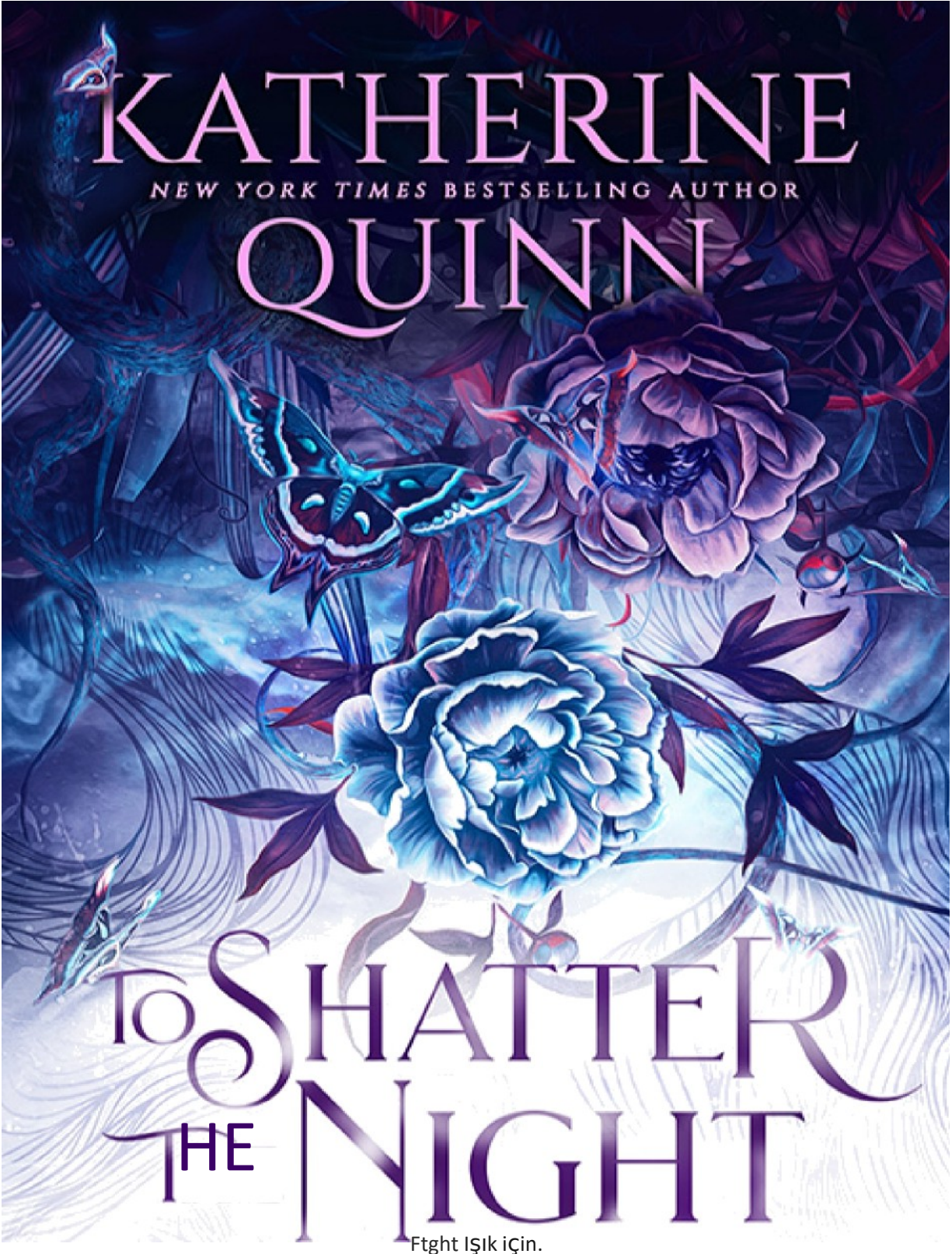
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TO SHATTER THE NIGHT

Eğer HERINE
ATQUINN

İçindekiler

Telif Hakkı Sayfa	
İçerik Uyarı İthaf	
Birinci Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Onyedinci Bölüm	
Onsekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm	
Yirmi Üçüncü Bölüm	
Yirmi Dördüncü Bölüm	
Yirmi Beşinci Bölüm	
Yirmi Altıncı Bölüm	
Yirmi Yedinci Bölüm	
Yirmi Sekizinci Bölüm	
Yirmi Dokuzuncu	
Bölüm	

[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Birinci Bölüm Otuz](#)
[İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm Otuz](#)
[Beşinci Bölüm Otuz](#)
[Altıncı Bölüm Otuz](#)
[Yedi Bölüm Otuz](#)
[Sekiz Bölüm Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm](#)
[Kırk İkinci Bölüm Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm Kırk](#)
[Beşinci Bölüm Kırk](#)
[Altıncı Bölüm Kırk](#)
[Yedi Bölüm Kırk Sekiz](#)
[Bölüm Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm Elli](#)
[Birinci Bölüm Elli](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Sonsöz Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Entangled Teen'den daha fazlasını keşfedin...](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı © 2024 Katherine Quinn'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave STE
181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Entangled Teen, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır. Jen

Bouvier ve Justine Bylo tarafından düzenlenmiştir
Kapak tasarımı LJ Anderson, Mayhem Cover Creations
Polina Bottalova/Gettyimages, kathygold/Depositphotos,
EnvantoElements tarafından stok sanat
Andrés Aguirre Jurado'nun iç mekan harita sanatı
Toni Kerr'in iç mekan tasarımı
Britt Marczak tarafından iç mekan düzenlemesi

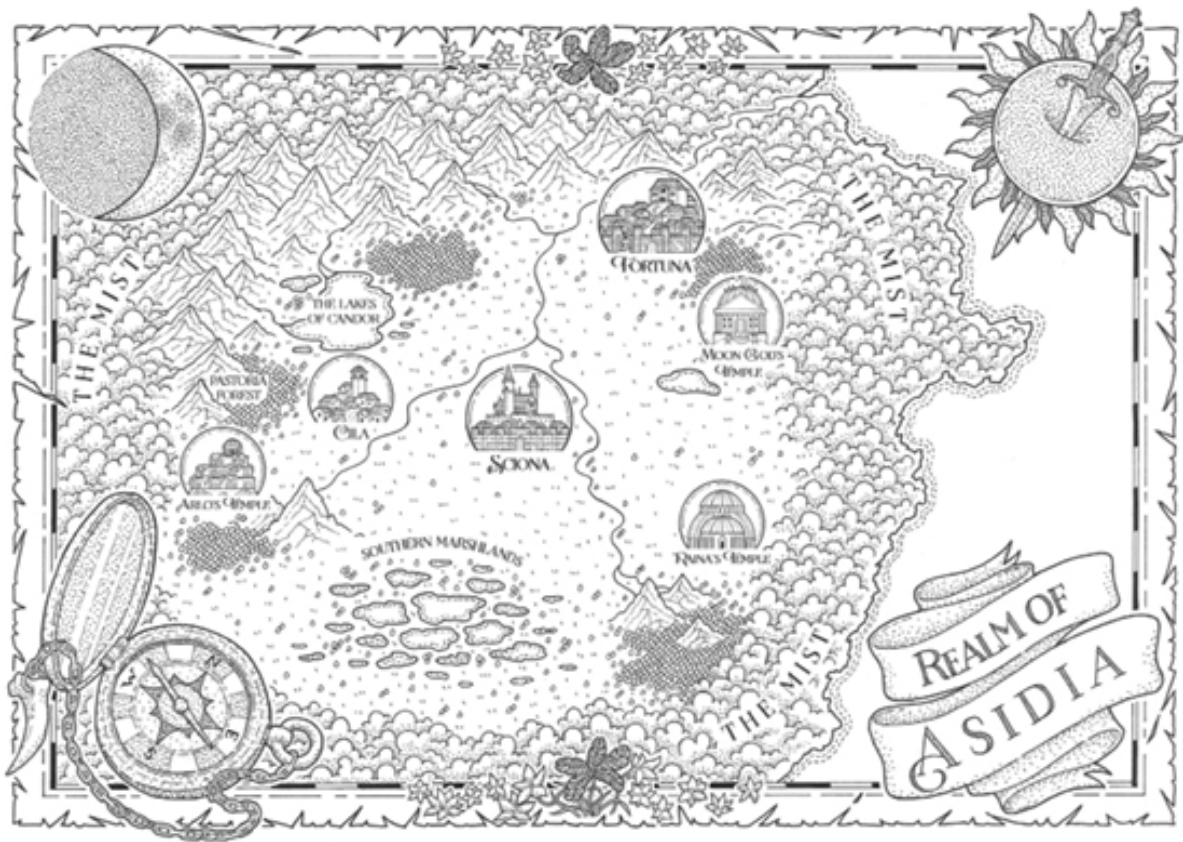
Ciltli ISBN 978-1-64937-679-4
e-kitap ISBN 978-1-64937-489-9

Çin'de basılmıştır

Birinci Baskı Aralık 2024

 entangled teen
an imprint of Entangled Publishing LLC

Geceyi Paramparça Etmek, karanlıkta aşkı bulmak ve ölmekte olan bir diyara ışığı geri getirmekle ilgili destansı bir romantik macera. Ancak hikâyede hayvan parçalama, hayvan ölümü, kan, sevilen birinin ölümü, işkence, kırbaqlama, boğulma tehlikesi, kemik kırılması ve uzuv kaybı gibi tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar bulunmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okuyucular, lütfen dikkat edin.

Karanlıktan çıkış yolunuzu tırmanmaktan asla
vazgeçmeyin. Şafak kaçınılmazdır ve siz sandığınızdan daha
güçlüsünüz.

Ve bana her gün her değerli anda bulunabilecek bir neşe
olduğunu hatırlatan Daniel'e

Karanlık aydınlık için çöktüğünde gün yeniden doğacaktır.

...

Ya da bu bir saçmalık ve sonunda hepimiz birbirimizi öldüreceğiz ve dünyanın sonu gelecek.

Senin için bir kehanet var.

GÜNEŞ RAHİBESİ AURORA ADAIR'IN GÜNLÜĞÜNDE BULUNDU

Birinci Bölüm

Kiara

Bugün bize bir kadın geldi. Onda damarlarıma ateş düşüren bir şey vardı ve gözleri... bana az önce kaybettiğimiz güneşi hatırlatan parlak kehribar gözleri. Bana elini uzattı ve adının Rae olduğunu söyledi, ancak bunun bir yalan olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

JUNIPER MARCHANT'IN GÜNLÜĞÜNDE BULUNDU, GÜNEŞ RAHİBESİ, LANETİN 1. YILI

Jude Maddox, Ebedi Yıldız Şövalyeleri Komutanı, fedakâr kahramanı oynayabileceğini ve beni Sis'te terk edebileceğini düşündü. Benden kaçabileceğini düşündü.

Sanki kovalamacadan zevk almıyormuşum gibi.

Jake ve ben Jude'un izini tamamen kaybolana kadar takip ettik, izleri rüzgâr tarafından süpürüldü.

Burası sessizdi. Ürkütücü bir şekilde. Hiçbir maskeli adam dışarı fırlayıp saldırmadı, Lorian'ın canavar kurtlarından hiçbiri boğazımıza saldırmadı ve yaşayan tek bir ruh kanatlı ya da dünyalı yaklaşmadı.

İlerlemeye devam ettik, Asidia sınırına yaklaştıkça sis azalıyordu. Bu tehlikenin geçtiği anlamına gelmiyordu.

Kendimize olan güvenimiz azalıyordu ama ben asla kötü ihtimaller karşısında pes edecek biri değildim. Kırık kalbim ağrıdığına ve öfkem beni sürüklediğinde değil. Daha önce de dışlanmıştım. Atılmış bir çöp gibi bakılmıştım. Uzak durulması gereken lanetli bir sapkın.

Ama bu ondan önce olmuştu.

Jude'un yokluğu göğsümdeki çukurun genişlemesine neden oldu,

Tanrı Katili bıçağını kendi üzerimde kullanacağıma ve ona bir tanrıçanın son parçasını vereceğime inandığı için gittiğini bilsem bile. Fark etmezdi; beni daha iyi tanımalıydı. Bana güvenmeliydi.

Şimdi tek yapmak istediğim ona yüz yüze bağırmaktı.

Önceden başlamış olması çok kötü. Sabırlı bir insan değildim.

Patrick'i öldürdüğüm açıklıktan ayrıldığımızdan beri bir şeyler değişmişti. Sis o kadar uysal değildi. Belki Jake de bu doğal olmayan değişimi algılamıştı. Sık sık yoğun sisin içinde huzursuz bir sessizlik içinde yolculuk ediyorduk, zar zor nefes alabiliyorduk.

Günler önce, kuzeydoğuya giden toynak izlerine rastladık ve zayıf bir umut yüzeye çıktı; bunlar Jude'a ait olabilirdi. Kayıp kısıraklarımızdan birine rastlamış ve bu sefil yerden çıkış yolunu bulmuş olabilir.

Zamanın bizden yana olmadığını bildiğimizden, sadece dinlenmek ya da yemek yemek için durduk. Yenilebilir gölge meyvelerinin olduğu nadir bir alana rastladım. Zehirli olmasalar da tatları kesinlikle öyleydi.

Her an, belki de sadece birkaç saat içinde sınıra ulaşacak ve Cirian'ın ağır elleriyle yönettiği diyara geri dönecektik. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim - Cirian'ın parmağının altına geri dönmek mi, yoksa kabusların yaşadığı lanetli topraklarda mahsur kalmak mı?

"Tanrı Avcısı'nı kaybetmemiş olsa iyi olur," diye homurdandı Jake yanımda, omuzları yorgunluktan çökmüştü. Ona çok yakından bakmamak için elimden geleni yapıyordum; her baktığımda midemde suçluluk duygusu çalkalanıyor ve aceleyle arkamı dönüyordum. Bu karmaşanın içinde olmasının sebebi bendim. "Şansımıza, kral onu çoktan yakaladı."

"Çok iyimser," dedim, Jake'in sinirlerini yatıştıracağını bildiğim bir şakacılık taklidi yaparak. "Eğer Jude bu kadar kolay yakalandıysa, o zaman düşündüğüm adam değilmiş."

Jude bu kadar çabuk yakalanmayacak kadar inatçıydı. Ayrıca, bu onun egosunu fena halde sarsacaktı. Ne de olsa o, kralın korkunç ve alçak suikastçısıydı.

Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım ve maviye çalan ayın yanında duran kuzey yıldızının en ufak ipucunu bile seçebildim. Burada, sınırın kilometrelerce ötesinde, ay kendi büyüklüğünün iki katıydı ve tüm melankolik gri ve cılız ağaçların arasında görülmek için savaşıyordu.

Onu bu kadar güzel bulmaktan nefret ediyordum. Jake ne zaman dinlenmek için yerleşse, ilk nöbeti ben alır, ayın süt gibi yüzeyine bakardım. O anlarda Jude'un da aya bakıp bakmadığını merak ederdim. Bizi terk ettiği için pişman olup olmadığını. Beni.

En yeni yara izim zonkluyordu. Açıldığı günün anısı sık sık göğsümün garip bir karıncalanma hissiyle ısınmasına neden oluyordu. Kalbimin güm güm attığı yerden birkaç santim ötede, Jude'un iyileştirdiği yara kabarmış ve çiğdi, yaşadıklarımızı hatırlatıyordu.

Eldivenli parmaklarımı pürüzlü derinin üzerinde gezdirdim, dudaklarımda zayıf bir gülümseme belirdi. Patrick'in yaptıklarından nefret etsem de, yara izim komutana çözemediğim bir şekilde bağlıydı. Onun üzerinde de izimi bırakmıştım. Gücümü yerleştirdiğim ince, kıvrımlı siyah sarmaşıklar göğsünü kaplamıştı.

Bu benim markamdı ve gölge canavarın ellerimde bıraktığı yara izleriyle eşleşiyordu.

Jake bir süre sonra, "Jude akıllı olsaydı, eline fırsat geçtiğinde seni öldürür ve Raina'nın üç anahtarını da yeniden birleştirirdi," dedi. "Ama... sanırım sen ölmek için fazla çekicisin. Ne kadar yazık."

Jake beni, açgözlülüğüyle Asidia'yı lanetleyen ölümsüz Patrick'i öldürdüğüm o talihsiz açıklıktan kovaladı. Bir zamanlar arkadaşımdı ama arkadaşlar birbirini göğsünden bıçaklamaz.

Jake o zamandan beri yanımda durdu, kendini davaya adadı, beni takip etmekte asla tereddüt etmedi. Ne şikayet etti ne de durdu.

Yine de, onun bağlılığı benim ara sıra onu tokatlamak için dürtü var.

"Her ne kadar ölmek istemesem de, bu kolay bir seçim olurdu," diye itiraf ettim usulca, ilerliyordum. Bütün

Komutanın yapması gereken, tanrı yapımı özel bir bıçakla kalbime bir hançer saplamak ve Raina'nın kayıp kutsallığını göğsümden çıkarmaktı.

"Ama basit seçimler nadiren doğru olanlardır," dedi Jake sessizce, bakışlarımı kaçırarak.

Kaşlarım çatıldı. "Ne zaman bu kadar şairane oldun?"

"Ölüme yakın deneyimler insanı değiştirir, Ki," dedi.

cevap verdi. "Ve kelimeler konusunda her zaman yetenekliydim."

"Sadece birini yatağına çekmek istediğinde." Omuz silkti. "Acıtmıyor-"

Kısa bir süre durdum, ensemdeki tüyler diken diken olurken elimi uzattım. "Şşşt," diye uyardım.

Sis dalgaları bir aşık gibi etrafımda kıvrılıyor, botlarımdan uyluklarıma kadar uzanıyordu. Ani bir beyaz ışık kıvılcımı görüş alanımda parlarken dişlerimi sıktım. Gözlerimi kırıştırdım, onu uzaklaştırmak istedim - yeni gücümü uzaklaştırmak istedim. Bu telaş aynı anda hem korkutucu hem de heyecan vericiydi ve onun bilinmeyen gücünden her şeyden çok korkuyordum.

Yine oluyordu.

Kasvetli dünya keskinleşti. Sanki ağaçların tepesinde parıldayan bir ateşi sürüklemişim gibi aydınlandı. Raina'nın yeteneklerinden biri, karanlıktaki görüşü.

Güçleri son birkaç gündür birkaç kez ortaya çıktı. Buna alışabileceğimi hiç sanmıyordum. Göğsümde ona eşlik eden tuhaf ısı hissine. Ya da onun büyüğü ortaya çıktığında gölgelerimin içimde nasıl solup gittiğine. Sanki karanlığım kendi bedenimin sınırları içinde ışığımla savaşıyordu.

Hoş değildi.

Çömelerek en yakındaki ağaca yaklaştım, iğne gibi sazlar pantolonuma batıyordu. Hayalet parmaklar omurgamda gezindi ve ürperdim.

Sis rahatsız edici derecede sessizdi, bu da duymayı kolaylaştırıyordu...

Sesler.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir şey yakınımdaydı. Ya da birini. Gölgelerim gözeneklerimden sızdı

Farkında olmadan, kalkan olmak istercesine etrafımda kıvrıldılar.

"İşte şimdi korktum." Jake kaşlarını çatarak gölgelere dikkat etti. "Her zaman saldırıya uğramak ya da öldürülmek üzereyken ortaya çıkarlar."

Haksız değildi.

İleriye baktığımda bir hareketlilik gördüm. Bir pelerin kayması. Uzun, kıvrırcık siyah saçlar.

"Gördün mü?" Çenemi eğdim. Birbirine yakın duran iki figür gibi görünüyordu ama çalılıklar her şeyi görmeyi zorlaştırıyordu. Daha iyi bir görüş noktası bulma umuduyla ilerledim. Uzaklaştıkça gölgelerim göğsümün etrafında daha da sıkılaştı.

Kahverengi tenli ve dar derili bir kadın göründü. İçgüdüsel olarak Jake'i yakaladım, yanıma ve bir ağacın arkasına ittim. Geniş gövdesi bizi koruyordu.

"Cirian bir şey değil!" dedi kadın. "Endişelenmemiz gereken Ay Tanrısı. O kontrolden çıktı. Eğer durdurulmazsa, günü yok edecek. Eğer o ikisini öldürürse, her şey kaybolur."

Günü yok et. Nefesimi tuttum. Eğer Ay Tanrısı gerçekten dünyaya hükmetmek istiyorsa, güneşin geri dönme umudunu yok etmişti.

"Önce Maddox'u bulmaya çalışacak," diye cevap verdi derin bir erkek sesi. "Şu anda Fortuna'da."

"Ama Ay Tanrısı'nın tapınağına girmeye çalışıyor olmalı, Fortuna'da bir aptal gibi amaçsızca dolaşıyor değil," diye ekledi kadın nefesinin altından.

"Kiara o küçük sansarı öldürmeden önce bana ay taşının var olduğunu söyledi. Kadim piçi çağırmakla kalmayıp onu tuzağa da düşürebilirmiş. Sonra Jude bıçağı kullanarak onu ölümlü hale getirebilir."

Eğer bu doğruysa... bu her şeyi değiştirir.

Ağacın arkasından bakmadan önce yüzümü buruşturdum. Adam yüz hatlarının çoğunu kapatan kürklü bir başlık takmıştı ama güçlü bir çenesi vardı ve yapısı bir ayıninkine benziyordu.

"Dinle Lorian," dedi kadın iç çekerek. "Ben de en az senin kadar bu işe bulaşmak istemiyorum ama o bizim lanet güçlerimizi çalıyor ve ben tek bir askeri kontrol etmek bir yana, seyahat etmeyi bile zar zor başarabiliyorum. Seçilmişleri, peşlerinde olan tek kişinin Cirian olmadığı konusunda uyarmalıyız."

Lorian. Canavarların ve Avların Tanrısı.

Jake'e döndüm ve o da "Lanet olsun" dedi.

Lorian bir küfür savurdu. "O zaman sen yap," dedi. "Ben zaten bu işe bulaştım ve neredeyse Raina'nın torununu öldürüyordum. Bırakalım da onlar çözsün."

"Bir kez olsun anlayışlı olamaz mısın, seni inatçı adam?" diye çıkıştı kadın, bir eli kalçasına gitti. Gözlerimi kıstım, kıvrak fiziğini fark ettim. Baştan aşağı bir savaşçıya benziyordu, dövüş derileriyle kaplıydı ve metalin parıltısı loş ışıktaydı.

"Ben genelde anlaşılabirim. Sen sadece işleri zorlaştırıyorsun."

"Yemin ederim, seni öldürebilseydim öldürürdüm," diye tehdit etti başını sallayarak. "İ-"

Arkamda bir dal kırıldı. Ses ormanda yankılanıyor gibiydi ve tartışan çift başını kaldırıp baktı. Jake'e ters ters baktım, o da cevap olarak sadece gözlerini kaçırdı.

"Burada biri var." Kadın kemerindeki kılıcı çözdü. Yavaşça etrafına bakındı.

Hay sikeyim. O her kimse, bir tanrıyla konuşuyordu. Ve muhtemelen bir tanrıydı.

Lorian bir canavar gibi havayı kokladı, sonra omuzları çöktü ve gerginliğinin bir kısmını kaybetti. "Sadece onlar, Maliah. Kiara ve gürültücü olan."

"Kaba," diye fısıldadı Jake nefesinin altından.

Maliah. İntikam ve Kefaret Tanrıçası. Çocukluğumdan beri idolüm. Anında midemde istenmeyen kelekler uçuşmaya başladı.

"Dışarı çıkın!" diye seslendi kılıcını kınına sokarak. "Burada olduğunuzu biliyoruz ve şu anda sizi kovalamak istemiyorum."

Jake ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Zaten kapıyı çalıyoruz

ölümün kapısı. Neden birkaç kızgın tanrıyla bir dakika sohbet etmiyorsun?" dedi, her hecesinde alaycılık vardı.

Gözlerimi devirdim ama ellerimi kaldırarak ağacın arkasından çıktım.

Ben yaklaşırken Maliah ve Lorian donakaldı, iki güçlü ölümsüzün karşısında durma düşüncesi dizlerimi titretti.

"Kulak misafiri olmak kabalıktır, biliyorsun." Maliah kollarını kavuşturdu.

Bu kadar yakından, güzelliği bu düzleme ait her şeyin ötesindeydi, kahverengi teni ay ışığında neredeyse parlıyordu, saçları parıldayan buklelerden oluşan parlak bir taçtı. Tepeden tırnağa deri giysiler içinde olan ve sıkı vücuduna çeşitli pırıltılı silahlar kuşanmış olan bu kadın bir tehdit olmaktan çok uzaktı. Kıyafetinin altından, kaslarının her bir dalgalanmasını seçebiliyordum. Kaşlarını çattı ve dikkati muziplikle parıldayan göz kamaştırıcı yeşil gözlerine çekti. Tanrım, ay bile sadece onun üzerinde parlıyor gibiydi.

Kahretsin, tamamen yanlış şeylere odaklanıyordum.

Jake'in ayak sesleri arkamdan geliyordu. İçten içe onun gizli kalmasını umuyordum.

"Kulak misafiri olmak istememiştim," diye itiraz ettim. "Sesler duyduk ve-"

"Dinlemeye mi karar verdin?" Maliah elini kalçasından indirdi. "Tabii ki sensin." Hâlâ kapüşonunu indirmeyi reddeden Lorian'a sert bir bakış fırlattı. Tek seçebildiğim sakallı çenesiydi.

İçimden bir ses kaçmam için bağıırıyordu. Mantıklı her insan kaçardı. Ama içimdeki canavar serbest kalmak için can atıyordu. Karıncalanmalar eldivenli ellerime vuruyor, odağımı parmak uçlarımda utangaç bir şekilde dans eden, öfkeli kalp atışlarımla aynı anda titreşen siyah duman parçacıklarının olduğu yere çekiyordu. Karanlığa yenik düşmek aydınlığa yenik düşmekten çok daha kolaydı.

Daha güvenli hissettirdi.

Onu yok et, gece kafamın içinde fısıldadı, ses

Hem kendiminkini hem de bir yabancınınkini.

Gerildim. Gecenin konuşacağına hep inanmıştım ama hiç bu kadar net olmamıştı.

Tanrıça başını eğdi, beni eksik hissettiren bir şekilde değerlendirdi. Otların arasında bir yılan gibi hareket ederek yaklaştığında, içgüdüsel olarak hançerimi uyarı amacıyla kaldırdım. Bu hareket bana gürleyen bir kahkaha kazandırdı.

"O zavallı bıçağın bana zarar veremeyeceğinin farkındasın, değil mi? Sadece Arlo'nun Tanrı Avcısı yapabilir." Bir zamanlar amcam olduğunu sandığım Toprak ve Toprak Tanrısı'ndan bahsedince yeşil gözlerinde bir karanlık belirdi.

Arlo Sis'te pek yardımcı olmamıştı, hele de Jude'un terk etmesinden sonra. Onu bir daha görürsem, konuşurdum. Ya da daha doğrusu bıçaklarımızla konuşurdum.

"Özür dilerim." Dilimi ısırdım ve kaşlarımı çatmadan önce bıçağımı aceleyle kınına soktum. "Neden bu ormandasın?"

Her şey bana fazla tesadüfi geldi. Bu kadar ihanetten sonra tekrar güvenmek zor olacaktı.

"Fortuna'nın yakınındayız," diye yanıtladı Lorian ikisi adına. "Raina'nın soyundan gelenler orada."

Maliah onun göğsünü itti ama adam bir milim bile kıpırdamadı. "Bunu ona söyleme! O zaman oraya gider. Aynı yerde olurlarsa, Cirian ve efendisinin onları yakalaması daha kolay olur. Ve o kılıç onların eline geçemez."

"Ne olursa olsun Jude'a gidiyoruz." Düşünmeden konuştum. Her zamanki gibi. Cidden üzerinde çalışmam gereken bir özelliğim. Ama onun bana yaptığı gibi Jude'u terk etmeyi reddediyordum. Çünkü bana hissettirdiği buydu: terk edilmek. Aynı anda hem onu kendime çekmek hem de tokatlamak istedim.

Maliah suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Sana düşüncesizce bir şey yapacağını söylemiştim Lorian. O bir joker." Yüzü bana dönüktü, bakışları hayal kırıklığıyla gerilmişti. "Ay Tanrısı'nın tapınağına gitmen gerek, çocuğu bulman değil. Bu daha sonra olabilir."

"Hayır. Beklemeyeceğim." Ağzımın nesi vardı böyle?

Lorian bizim adımıza, "Bırakın denesin," diye önerdi. "Cirian adamlarını göndermeden önce oraya zamanında varabilir."

Nabzım boğazımda güm güm atıyordu. Muhafızlar Fortuna'yı arayacaklardı ve Lorian bunun yakında olacağını ima etmişti. Önce Jude'a ulaşmalıydım. Yakalanamazdı. İşkence edilemezdi. Yeterince şey yaşadı. Ona kızgın olabilirdim ama daha fazla acı çekmemesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

"Tamam." Maliah ellerini havada salladı. "Ama komutanını aldıktan sonra tapınağa git. Lorian burada ilgini çekebilecek bir şey öğrendi."

Bariz bir öfkeyle içini çekti. "Orada tanrıyı tuzağa düşürebilecek bir ay taşı var. Eğer onu bulursan, onu ölümlü yapmak için Tanrı Katili'ni ona çevirmelisin. Ay taşının onu sadece cezbetmekle kalmayıp tanrısallığını da tuzağa düşüreceğine dair iyi bir otoriteye sahibim. Bundan sonra yapılması gereken tek şey, birinin tanrısallık parçalarını sahiplenmesi ve onun yerini alması." Gözlerini göremiyordum ama derime işlediklerini hissediyordum.

Jake'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek için döndüm. İkimiz de bunun hayal ettiğimizden daha büyük bir şey olduğunu biliyorduk; onun gücünü sınırlamak ve krallığın ebedi güne yenik düşmesini engellemek. "Yardım etmek ister misin?" "Yardım etmek ister misin?" diye sordum, emrimle gölgeler çerçevemden yukarı yuvarlandı, ağaçların zayıf dalları titredi. Tanrıçanın dikkati başımın üzerindeki titreyen yapraklara kaydı, kaşları çatıldı. Sonra bakışları büyümü kavradı ve dudakları cevap vermek için kıvrıldı.

"Az önce söyledim," dedi, sanki ona hakaret etmişim gibi çenesi gerilmişti. "Bizi gerçekten bu kadar kayıtsız mı sanıyorsun?"

Evet, çoğu zaman kayıtsız olduklarını düşünmüştümdür. Tüm bunların bizim omuzlarımıza yüklenmesi haksızlık gibi geliyordu. Jude'un notu beni Patrick dışında başkalarının da bizi aradığı konusunda uyarana kadar gerçek düşmanımızı bile bilmiyordum. Beni arıyorlardı.

"Lorian yer değiştiremez, tıpkı benim aynı

savaşçılar üzerinde bir zamanlar sahip olduğum etkiye sahip değilim. Tek bir düşünceyle ordulara komuta edemem ya da intikamcı ve acımasızların zihinlerini yönlendiremem." Bakışlarımı kaçırarak kemerindeki cilalı kılıçlara baktı. Saklamaya çalıştığı şeyin utanç olduğu şüphesine kapıldım ve içimi bir acıma dalgası kapladı; o, baş tacı ettiğim kötü şöhretli tanrıçaya hiç benzemiyordu. "Eğer güçlerimizi Ay Tanrısı'nın yaptığı büyüden kurtarmanın bir yolunu bulursan, ben ve diğer tanrılar güneşi geri getirmene yardım etmekte özgür olacağız. Tercihen seni öldürmeden."

Oh, bunu çok isterim.

Lorian çenesini kaldırarak delici bir ıslık sesi çıkardı. Gürültü kulak zarımı yardı ve beni başımı örtmeye zorladı. Çağrısı sona erdiğinde kollarımı indirdim ve merakla ona baktım. O sadece bana baktı.

Bir dakika sonra, benekli bir jaguar açıklığa doğru ilerledi.

"Her şeyi riske attığınıza göre, şehre varana kadar size koruma tahsis ediyorum," dedi o derin ses tonuyla. "Brax, burada, yolculuklarınızda mükemmel bir koruma olacak."

Dev canavar sinsice yaklaşıyordu ve kaçmamak için kendimi zor tuttum. Sadece pençeleri bile etimi kemiklerimden ayırabilirdi. Arkamda Jake iniltili bir ses çıkardı. Bunca zamandır bu kadar sessiz olmasına şaşırmıştım.

"Teşekkürler mi?" Bunu bir soru gibi söyledim, başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Gitmeliyiz," dedi Lorian, başıyla Maliah'ı işaret ederek. "Eğer bir yerde çok uzun süre kalırsak bizi bulur."

Daha fazlasını sormak için ağzımı açtım ama kobalt mavisi ve ateş kırmızısından oluşan parlak bir pus birlikte dönüyor, renkler dans ediyordu. Ölümsüzleri çevrelediler, vücutlarını sardılar ve başlarının üstünü kapladılar.

Jake elimi tuttu ve güçleri azalmış olsa bile en güçlü iki tanrının gözlerimizin önünde yok oluşunu izlerken sıkıca kavradı.

Bizi Brax'la baş başa bırakıyor.

"Kahretsin. Şimdi de lanet olası jaguarla baş başa kaldık," diye homurdandı Jake. Yaratık Jake'e bakarken dilini dışarı çıkardı. "Ve bana öyle aval aval bakmayı kesse iyi olur."

"Sana zarar vermeyecek," dedim aynı anda, zayıf sözümün başarısız olması durumunda gölgelerim hazırda bekliyordu. Bir enerji dalgası yükseldi ve ben olduğum yerde süzıldüm, derim bir kez daha kaşındı, gerildi.

"Bu konuşmayı duymamamız gerekiyordu ama duyduk." Arkadaşıma baktım. "Fortuna'ya yakınız. Jude'a yakınız. Ona öğrendiklerimizi anlattığımızda, lanet olası aklını başına toplayıp bizimle gelse iyi olur."

"Bu adam hiç mantıklı değil. Özellikle de konu sen olunca," diye ekledi Jake ve ben de aynı fikirde olmaktan kendimi alamadım.

Az önceki acım geri geldi.

Hem ışık hem de gölge büyülerim duygularıma tepki verdi -Perişan haldeyken kolayca öfkelenen gölgeler. Özümde o kadar derin bir yer edinmişti ki, onu geri çekmeden önce en ufak bir öfkeyle karşılık vereceğinden korkuyordum. Gözlerimi kapattım ve yavaşça, dengeli bir şekilde nefes verdim. Sakin olmalı, merkezimi bulmalı ve sonunda beni yok etmeden önce her iki güce de nasıl hükmedeceğimi öğrenmeliydim. Jude'u düşünmek bana yardımcı olmadı.

"Bu tılsımın Lorian'ın iddia ettiği şeyi yapması için dua ediyorum. Tek başımıza bir tanrıyı öldüremeyiz, Patrick'in hayatına son vermek için Jude'la ikimizin de ölmesi gerekti." Başımı salladım, bastırdığım hayal kırıklığının bir kısmını boşaltmak için hareket etmem gerekiyordu. "Ve o kadar da büyük bir tehdit değildi."

Bir parçam kaçıp Jude'u bulmayı ve asla arkama bakmamayı, bu vebalı görevi geride bırakmayı diledi. İyi bir hayatımız olabilirdi belki, küçük bir kasabaya sıkışıp kalabilirdik, omuzlarımızda Asidia'yı kurtarma yükü olmadan yeni insanlar olabilirdik.

Bencil olabilmeyi diledim. Olmayı çok istedim.

Jake bakışlarına karşılık verdi, aramızda sessiz bir konuşma geçti. Yavaşça gözlerindeki belirsizlik kayboldu ve her zaman bir kalkan gibi taşıdığı özgüveni yerine geldi.

Bunu yapıyorduk. Birlikte.

"Bunu hayatımda hiç beklemiyordum," dedi, bir zamanlar tanrıların durduğu yeri işaret ederek. "Ama tüm bunları seninle birlikte yaşadığım için mutluyum."

Başka tarafa baktım. "Dur. Sana sarılmak istememe neden oluyorsun," dedim, içimdeki dürtü güçlüydü.

Jake güldü. "Oh, hayır. Sarılmak değil. Gerçi bir tane hak ettim..."

"Çok dramatik," diye dalga geçtim, şakacı bir şekilde göğsünü ittim. Sırıttı ve zaten karışık olan saçlarımı karıştırdı.

"Peki, hadi o zaman. Gidip komutanınızı alalım," dedi Jake. "Jude'u aldıktan sonra elimizden geldiğince silahlanacağız. İdeal bir kahramanlar grubu olmayabiliriz ama sen, ben ve Jude bu zavallı krallığın sahip olduğu tek şeyiz."

"Çok güzel," dedim homurdanarak. Ama onlarla birlikte savaşırkenki görüntüm zihnimde parladı.

Gölgeler parmak uçlarımda kıvrılıyordu ama göğsümün içinde, Jude'u düşününce küçük bir sıcaklık kıvılcımı alevlendi. Raina'nın yeteneği, Jude'un yüzü ne zaman aklıma gelse bunu yapmaya meyilliydi. Onun gücü ateş, umut ve tutkudan oluşuyordu. Onu bulduğumda hangi sihrimin kendini göstereceğini merak ediyordum. Jude arkamdaki jaguardan ya da bizi yok etmeye kararlı tanrıdan korkmamalıydı.

Benden korkmalıydı. Çünkü Fortuna'ya geliyordum ve onun için geliyordum.

İkinci Bölüm

Jude

Tanrıların, İsa'dan sonra neden saklandıkları bir gizemdir. Güneş tanrıçasının kayboluşu. Bazıları tıpkı bizim topraklarımız gibi lanetlendiklerini söylerken, diğerleri korktuklarına inanıyor. Neyden korktukları kesin değil.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Sly Fox her zamanki gibi gürültülüydü.

Ortadaki sahnede bir grup neşeli bir melodi çalıyor ve içki içenler dolu bira kupalarını tutarken sallanıyorlardı. Ortalık ter, içki ve kötü kararlar kokuyordu.

"Oh, hayır, bugün olmaz!" Finn yaklaştığımı görünce inledi.

Şehre geldiğimden beri her gün buraya gelmek zorunda kalıyordum ve her gün geri çevriliyordum. O kadını görmek şu anda elimdeki tek çözümdü. Bilgisi vardı ve beni görmeyi reddetti.

Yüzüm Fortuna'nın her yerinde aranıyor posterlerine yapıştırılmışken böyle kalabalık bir yerde ortaya çıkmak riskliydi. Kral Cirian'ın suikastçısı olarak göreceli bir anonimlik içinde yaşamıştım, ama şimdi, benzerliğim her yerdeydi.

Bundan nefret ettim. Kral benim hayatta olduğumu ve ölmediğimi nereden biliyordu?

Sis bir gizem olarak kaldı.

İri yarı koruma, Tilki'nin benden saklandığına hiç şüphe olmayan çalışma odasına açılan kırmızı kapının önünde duruyordu. Yardım istemeye geldiğimden beri kadın kendi meyhanesinde yüzünü göstermemişti. Daha iyisini bilmesem, beni bir tehdit olarak gördüğünü söyleyebilirdim.

"Sana son beş seferdir söylediğim gibi, Hanımefendi seni görmeyecek ve iddia ettiğin şeye kesinlikle sahip değil." Finn iki kolunu kavuşturdu, ön kolları ağaç gövdesi gibiydi. "Fortuna'nın namuslu bir vatandaşı olarak, o-"

Kendini utandırmadan önce onu durdurmak için bir el salladım. Aynı konuşmayı defalarca yapmıştı ama tüm diyardaki herkes bu kötü şöhretli hırsızın gerçekte ne kadar namuslu olduğunu biliyordu.

"İkimiz de o kilitli ve sıkı korunan kapının ardında ne sakladığını biliyoruz ve eğer ihtiyacım olan şeye sahip biri varsa, o da odur."

Asidia'daki her şehri soymuş, sırları, eski metinleri ve gizli bilgileri mücevherler kadar kolay satmıştı. Her soygundan sonra tek bir pençe izi bırakırdı ki bu pek de ince sayılmazdı. Ama buraya bilgi almak için gelmişim... Bir de henüz yapmadığımız küçük bir konuşma vardı. On dokuz yıllık bir konuşma.

Yedi ayak boyunda, üç yüz kiloluk koruması, hırsızlar ve canilerden oluşan bir krallığı yöneten bir kral gibi sırtarak önümde duran Finn'e ters ters baktım.

"Neye inanırsan inan" -Finn yaklaştı, sesi gırtlaktan gelen bir törpüydü- "ondan yardım alamayacaksın. Yeterince şey yaşadı ve sen onun ihtiyacı olmayan bir karmaşasın. Onu daha fazla incitmene izin vermeyeceğim."

Ona zarar vermek mi?

Aramızda birkaç santim vardı. Sıcak nefesi yanaklarımda geziniyor, dudakları hırlayarak yukarı kalkıyordu. Yüzündeki o ifadeyi, o savunmacı tavrı tanıyordum. Maskesi ne kadar çabuk düşmüştü.

Ona değer veriyor olabilir ama ben yine de boyun eğmezdim. Benim de değer verdiğim biri vardı.

"Tilki'ye Fortuna'dan ayrılmayacağımı söyle," diye uyardım, sesimi tehditkâr bir gürültüye alçaltarak. İnsanın tehdit etmek için sesini yükseltmesine gerek yoktu. Bunu bana Isiah öğretti. "Ya beni görür ya da..." Finn'e yüzümdeki artık meşhur olmuş yara izlerini incelemesi için zaman tanıyarak bir adım daha yaklaştım. "Ben olacağım

Tilki'nin gizli kalmasını istediği bazı şeyleri paylaşmak zorunda kaldı."

Ben.

Ben uzaklaşırken Finn'in gözleri kemerime bağlı bıçağa kaydı.

Godslayer değildi. Onu üzerimde taşıyacak kadar dikkatsiz değildim ve iyi bir komutan olmak için eğitildiğimden, yedek bir plan hazırlamıştım... her ne kadar dayanıksız olsa da. Yine de koyu kahverengi teninde bir ter tabakası vardı. Belki de bana karşı sandığım kadar bağışık değildi.

Finn'in burun delikleri alevlendi. "Mesajı tekrar ileteceğim ama çizgiyi aşar ve hanımına zarar vermeye kalkışırsan önce benimle yüzleşmek zorunda kalacağını bil." Son derece sadıktı, bu yerde nadir rastlanan bir şeydi. Tilki'nin böyle bir bağlılığı nasıl kazandığını merak ettim.

Bir süre daha baktım, bir ter damlasının daha şakağından aşığı kayarak yüzünün sağ tarafına kazınmış pençe dövmesinin üzerinden süzölüşünü izledim.

Tilki'nin işareti. Annemin.

Anlayışla çenemi eğdim, ancak ikimiz de bunun bitmekten çok uzak olduğunu biliyorduk. Topuklarımın üzerinde dönerek meyhanenin derinliklerine ve barın sonuna doğru ilerledim. Finn'in dikkati, iğrenç turuncu bir palto giyen bir adam tarafından çekildiğinde, bıçağımı çıkardım. Tezgâh kesikler ve lekelerle delik deşik olmuştu, bu yüzden barın yan tarafına düzensiz bir hilal ile birlikte baş harflerimi kazıdığımda kimsenin bunu dikkate alacağından şüpheliydim.

Kiara bilirdi. Eğer yakalanırsam, burada olduğumu bilirdi ve belki o zamana kadar Tilki'yi yardım etmeye ikna edebilirdim.

Hançerimi tekrar kınına sokarak, barmen bana doğru gelmeden önce ayağa kalktım. Kapıları iterek açtım ve kendimi soğuğa karşı hazırladım. Meyhanenin sıcaklığından sonra yanaklarımı yakıyordu.

Yüzümü buruşturarak kapüşonumu gözlerimin üzerine çektim ve Fortuna'nın yozlaşmış yeraltı dünyasında dolaşmaya başladım. Nefret ediyordum

İnsanoğluna dair nefret ettiğim her şeyin koktuğu bu şehir.

Baştan beri pek çok insanı sevdiğim söylenemez.

Mallarının reklamını yapan canlı seyyar satıcıların gürültülü bağırışları ana meydanın her yönünden yankılanıyordu. Bazıları tedavisi olmayan hastalıklar için sahte tedaviler sunarken, diğerleri sizi gerçekliğin dokunamayacağı yeni bir dünyaya götürebilecek yasadışı ilaçlar veya içecekler sunuyordu.

Bir kez olsun cazip gelmişti ama tetikte olmam gerekiyordu.

Yüzlerinin alt yarısını gizleyen ağır, desenli eşarplarla boyunlarını koruyan kalın, yün pelerinleri içinde koşuşturan çatık kaşlı müşterilerin beni görmezden gelmesine minnettardım.

Asidia'daki çoğu şehrin aksine, üzerlerindeki katmanları attıklarında canlı renk ve desenlerde elbiseler ve özel dikim takımlar buluyordum. Zengin brokar ve kadife. Satenden özenle yapılmış silindir şapkalar. Dalan yakalar ve kısa etek boyları. İnsanlar bolca tenlerini sergiliyor, tenin günahından zevk alıyorlardı. Sürmeli gözleri ve boyalı dudakları küstah ve baştan çıkarıcıydı.

Burası kalmak istemediğim bir yer olsa da, diyardaki diğer bölgelerde olmayan heyecan verici bir özgürlük olduğunu inkâr edemezdim. Belki de Cirian henüz burada hak iddia etmediği içindir.

Starlight için kiraladığım ahır solumda belirdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan ayaklarım ona doğru ilerlemeye başladı.

Girişte görevli genç seyis Orion, varışta kırmızı kareli şapkasını bana doğru eğdi. Delikanlının çenesini kapalı tutacağına ve bizi ihbar ettiği için ödül alacağına güvenmediğimden kapüşonumu düşük tuttum.

"Bütün gün huysuzdu," diye yakındı, çamurlu elini yüzünde gezdirirken arkasında kirli izler bıraktı. "Çocukların hiçbiri onu sakinleştiremiyor."

Muhtemelen Kiara'yı özlemiştir.

Sen de öyle, seni aptal. Nabzım boğazımı dövüyordu.

onu düşünmek bile. Ama şimdi hayıflanmanın sırası değildi.

Orion beni içeri yönlendirdi ve en büyük ahırın kilidini açtı.

Son tezgâha doğru sabırsız bir el salladı. Teşekkür etmek için ona çalıntı bir bozuk para attım. Adamların bozuk para cüzdanlarını çalmak istememiştim ama çaresiz kalmıştım ve bazı piçler bunu hak etmişti; kendilerinden aşağı gördükleri insanlara kötü davrananlardan pek hoşlanmazdım.

Ağılından tedirgin bir kişneme sesi geldi ve içeri baktığımda Starlight'ın arka ayakları üzerinde şaha kalktığını gördüm, sıkışık ortamdan memnun olmadığı belliydi.

"Şşşt, kızım," diye mırıldandım, yatıştırıcı ellerimi uzatarak. "Sadece benim, yaşlı karı." Canavar için Kiara'nın takma adını kullandım ve bunu duyunca Starlight dört ayağının üzerine çöktü. Yine de gözleri kızarmış gibi kısılmıştı.

Bu sıradan bir at değildi. Beni Sis'te bulduğundan beri şüphelerim artmıştı, maskeli adamların -ya da ölümsüz adamların- onu ilk kez okla vurduklarında karnında bir yara yoktu. Ölmüş olmalıydı.

Elimi burnuna götürüp beni koklamasına izin verdikten sonra avucumu yan tarafına sürttüm. "Uzun sürmeyecek," diye fısıldadım. "İhtiyacımız olan cevapları alır almaz onu bulacağız."

Starlight mırıldandı.

"Bana inanmıyor musun?" Gözlerinin içine bakmak için geri çekilerek sordum. "Onu benim de özlediğimi biliyorsun." Son kısmı yumuşak bir şekilde söyledim. Bunu yüksek sesle itiraf etmek, kendimi takmaya zorladığım maskeyi kırdı.

Kısarak bir hışımla öne doğru itildi ve başını omzuma yasladı. Tüylerini okşayarak onu susturmaya devam ettim.

Aramızdaki bağ her dokunuşta daha da büyüyordu. Ona binmek doğal, imkânsız bir şekilde tanıdık geliyordu. Yine de hiçbir şey imkânsız değildi; Raina'nın soyundan geliyordum, Tanrı aşkına.

"Senden ayrılmaktan nefret ediyorum ama çok fazla kalamam," diye mırıldandım on beş dakika geçtikten sonra. "Umarım bir dahaki sefere

görüşürüz, buradan ayrılacağız."

Göz temasını kestiğimde Starlight bir kez daha homurdandı. Kafesinin kapısında durdum.

Daha iyi düşünmeden önce, kırmızı bir kibrit kutusunu muhafazasının yanına fırlattım. Kenarlarına altınla bir pençe ve bira sembolü işlenmişti, bu Sly Fox Tavernası'nın simgesiydi. Bu, Kiara'ya yakalanırsam bulması için bir ipucu bıraktığım ilk sefer değildi ve yardıma ihtiyacı vardı. Tilki'ye yardım etsen iyi olur.

Varlığımdan haberdar olmak için tüm meyhaneleri araştıracağından şüphelendiğimden, Sly Fox'un barına baş harflerim kazınmıştı. Kumarhane The Rolling Dice'in ana salonunda çiçek açmış yeşil bir tarlanın portresi asılıydı ve çiçekleri bizim vadimizdekileri andırıyordu. Yeterince yakından bakarsanız, parşömenin katlandığı yeri görebilirdiniz, sanat eseri ile çerçeve arasına bir not yerleştirmek için yeterli boşluk bırakıyordu. Notta basitçe "Sly Fox Tavernası" yazıyordu.

İmzalamamıştım ama Kiara el yazımı tanıyabilirdi.

Starlight'a fısıldayarak veda ettim, ahırdan çıkarken midem düğüm düğümdü.

Birkaç ay önce biri bana bir atı terk ettiğim için kendimi suçlu hissedeceğimi söyleseydi, yüzlerine gülerdim. Sonra yine, kalbimi çalacak kaba, alaycı, şiddet yanlısı ve çarpıcı bir kadınla tanışacağımı söyleselerdi yine gülerdim.

Isiah muhtemelen ölümler diyarından kıkırdıyordu. Parmaklarım eski şövalye rozetimin izini sürdürdü. Kiara'nın ölü bedeninden aldığı rozet değildi ama kardeşliğimizi simgeliyordu. Soğuk metal cebimde rahatlatıcı bir ağırlık oluşturunuyordu. Onu kaybedene kadar en yakın arkadaşım olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ana bulvarın telaşına geri döndüğümde, birkaç dilencinin ve yırtık pırtık bir iskambil destesiyle oynayan çocukların yanından geçtim. Bir grup izlemek için toplanmıştı, bazı seyirciler

Bahis oynamak.

Sanki insanlar aralarında kimin yürüdüğünü hissetmiş gibi, kalabalık dağıldı ve bana birbirine dolanmış bedenlerin arasından geçip, sönük güneş ışıklarıyla aydınlanan boş bir caddede ilerlemem için yer açtı.

Bir kitapçı ve perdeli bir çay evi tabelalarını açmaya hazırlamıştı, ancak ikincisi çay dışında her şey satıyordu. İçeride ne satıldığını az önce oradan çıkan, pantolonunun üst düğmelerini çözmüş ve kırmızı yüzünde şaşkın ama coşkulu bir ifade olan adama bakarak tahmin edebiliyordum.

Kitapçının kapısını açtığımda ziller şingirdadı. Masasında oturan iri yarı dükkân sahibinin tek tepkisi öfkeli bir homurtu oldu. Çenesini kapalı tutması için iyi para almıştı. Ona göre ben bir hayalettim.

Kitap yığınları ve tozlu raflar arasından geçerek dükkânın arka tarafına, ahşap bir merdivenin sahibinin odasına çıktığı yere doğru ilerledim.

Görünürde bir güneş ateşi yoktu ama karanlıkta büyümüştüm ve o da benim için kılıcım kadar dosttu. Yine de şimdi yalnız olmak, gecenin ebedi gölgesinde gizlenmek bir şekilde eskisinden daha ağır geliyordu.

Yontulmuş porselen küvetiyle pis banyo odasının ötesinde benim mütevazı odam vardı. Uzun bakır anahtarı kilide sokup içeri girdim ve arkamdan sürgüleyip emniyete aldım.

Sarayda lüks içinde yaşamamış olsam da en azından düzgün bir yatağım vardı. Burada bir karyola yerde bir köşeye itilmişti, pamuklu battaniyeler güve yemiş ve kim bilir ne ile lekelenmişti. Şiltenin yanı sıra, alana ancak bir kapısı zorlukla asılı duran mütevazı bir gardırop sığabiliyordu.

Henüz kimse beni keşfetmemişti ama güvenlik bir yanılsamaydı.

-Nereye gidersem gideyim, Cirian beni arayacaktı. Aranan posterleri bunun kanıtıydı.

Asıl acemi ve şövalye grubumuz şimdiye kadar Sciona'ya dönmüş olmalıydı ve eğer Cirian Sis'te öldüğüme inanmasaydı, kaçtığımdan şüphelenirdi... ki kaçmıştım. Firar etmenin cezası ölümdü ama benim için başka planları olduğunu, boğazımın kesilmesinden çok çok daha kötü planları olduğunu hayal ettim. Bir şekilde, bir şekilde yaşadığımı biliyordu.

Godslayer'ı asla alamayacaktı ve bu bana umut verdi.

İnleyerek yatağa uzandım, ellerimi dizlerimin üzerine koymadan önce pelerinimi ve ceketimi silktilim. Sessizlik, kâbuslarımda yankılanan çığlıklardan daha çok alay ediyordu benimle. Ne zaman gözlerimi kapatsam onun sesini duyuyor ve Patrick'in bıçağı derisini delip geçerken acı içinde buruşan yüzünü görüyordum.

Kiara. O hem bir armağan hem de bir lanetti ve planıma adanmamış düşüncelerimi onun ruhani görüntüsüne adadım. Elimde değildi ve bunu denemeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Anında içimde bir sıcaklık hissettim.

Kaşlarımda arasında bir baş ağrısı oluştu ve başımı lekeli şiltenin üzerine bıraktım. Dışarıda, yumuşak yağmur pencerenin ince düzlemine çarpıyor, sabit melodisi beni çok ihtiyacım olan uykuya ikna ediyordu. Gözlerimi gerçekten kapatıp dinlenmeyeli günler olmuştu.

Yorgunluk sonunda galip gelmeden önce, kendime tatlı kızıl saçları ve ateşle dolu kehribar gözleri hayal etme izni verdim.

Bu uyanık rüyada, kollarımı onun vücuduna doladım ve onu kendime çektim, belirgin bir şekilde ona ait olan kokuyu içime çektim.

Ama rol yapmakla ilgili olan şey, hiçbir zaman gerçeğine ulaşamamaktı.

...

Öfkeli bir kapı çalma sesiyle uyandım.

Anında ayağa kalktım, bıçağım hazırda. Dükkân sahibi odama yaklaşmaması gerektiğini biliyordu, bu yüzden o olamazdı, bu da şu anlama geliyordu-

Kahretsin. Ceketimi ve pelerinimi kaptığım gibi

Arka sokağa bakan pencereye. Bir kalp atışı sonra çarpma sesi kesildi.

Tam odamın dışındaki metal çıkıntıya sıçradığım anda kapı açıldı, ahşap kırılıp parçalandı. Kral Muhafızları'nın kıpkırmızı kıyafetlerini giymiş, başlarında gümüş miğferler olan üç silahlı adamı gördüm.

Cirian'ın adamları.

İçlerinden biri "Dur!" diye bağırdı ama ben çoktan ikinci kattan aşağıdaki sokağa düşmüştüm. Çömelerek yere indiğimde botlarım neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Koşmaya başlamadan önce omzumun üzerinden baktım ve içlerinden birinin pencereden çılgınca el salladığını gördüm. Onun hödük yoldaşları muhtemelen kovalamak için merdivenlerden aşağı koşuyorlardı.

Uykunun tüm izleri gitmiş, yerini memnuniyetle karşılanan adrenalin almıştı.

Başarısızlık bir seçenek değildi.

Söz konusu olan sadece benim hayatım olsaydı, hepsiyle yüzleşir ve umarım ardımda bir katliam bırakırdım. Ama artık bana güvenen insanlar vardı. Yaşasam da ölsem de umurlarında olan insanlar. Sevgileri öyle bir yük haline gelmişti ki, yine de onu sıkıca taşıdım.

Bütün bir krallığın hayatından bahsetmiyorum bile.

Ceketimin cebinden saatimi çıkardım ve sabahın üçü olduğunu fark ettim. Şu anda bile şehir sarhoş alemcilerle dolup taşıyordu ve kalabalığın arasına karışıp kapüşonumu yerine sabitlemek hiç de zor değildi.

Yavaşlayarak yürümeye çalıştım, nabzım hızla atıyor ve ter alnımı ıslatıyordu. Beklediğimden daha erken bulunmuştum ve Kiara'yı zamansız bir sondan nasıl kurtaracağıma dair bir ipucu olmadan ikimiz de mahvolmuştuk.

Gerçek şu ki, burada oyalanmamam gerektiğini bilmeliydim. Gururum, anneme yine bir kenara atabileceği bir çocuk olmadığımı gösterme ihtiyacımın önüne geçmişti. Sonuçta bunun onun için bir önemi yoktu. İnsanlar değişmezdi, eylemleri her ne kadar hayatımın kırıntılarını parçalasa da.

Kalbini.

Sinsi Tilki'ye geri dönemeyeceğime göre, daha büyük caddelerden birinde ilerlemeye devam ettim ve müşterilerle dolup taşan daha mütevazı birkaç kumarhanenin önünden geçtim.

Arkamdan bağırışlar yükseldi ama kaçmadım.

Bunun yerine The Rolling Dice'a girdim, kırmızı kadife kaplı masaların ve onları çevreleyen sıcak bedenlerin arasından geçtim.

Omzum kıpkırmızı bir palto giyen bir kadına çarptı, çarpmanın etkisiyle kadın elindeki tepsiyi tutamadı. Dolu içkiler havada süzülerek müşterilerin üzerine düştü ve onlar da sıırıslam olmuş giysilerini öfkeyle silerken küfürler savurdular. Garson kız suçluyu bulmak için odayı taradığında ben çoktan mutfağın girişindeydim.

Hazırlık istasyonlarının önünden hızla geçerken aşçılar sinirli bir şekilde ellerini salladı ve birkaç garson meraklı bakışlarını benden esirgemedi; ancak ara sokağa açılan kapıya doğru koşarken hiçbirini beni durdurmadı.

Kuzeyin sert havası şaşırtıcı bir güçle yüzüme çarptı, rüzgâr kapüşonumu aşağı itti ve kolayca tanınabilir yüzümü ortaya çıkardı. Kapüşonumu geri çektim ve etrafta fazla insan olmadığına şükrettim. Çoğu ara sokakta sıralanan çadırların içine gizlenmişti. Boynumu bükerek yeni satın aldığım yeşil çadıra odaklandım. Delikanlı şartlarımı kabul ettikten sonra satın almıştım. Belki de diğerleri ufak tefek taşkınlıklar yaparken soğukta titreyen küçük bir çocuğun görüntüsü hoşuma gitmemiştir.

Yedek planımı uygulama zamanı gelmişti.

Kiara nerede olduğumu bulacak kadar zekiydi. Beni köşeye sıkıştırıp yüzüme karşı azarlama zevkini tadana kadar durmayacaktı. Şehirde değilse bile buraya doğru yola çıkmış olmasını ummak zorundaydım.

Kapağı açtım ve çömeldim.

Beklediğim gibi, küçük piç huzursuz uykusundan anında fırladı, küçük elinde eğri bir bıçak tutuyordu, yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü.

İyi çocuktı. İyi hayatta kalma becerileri vardı.

"Vakit geldi," diye bağırdım. Belimdeki keseyi ona fırlattım. "Geldiğinde paketi teslim et."

Çocuk itiraz edemeden sokağın yarısına kadar ateş edip kalabalığın arasına karıştım. Değerli bir saniye bile boşa harcanamazdı.

Fortuna'daki üçüncü günümde bulduğum sokak çocuğu geleceğimi elinde tutuyordu, hepimizin geleceğini. Paramın geri kalanıyla birlikte. Onun hakkında haklı olduğumu ve paramı çalmak yerine bana yardım etmesi için dua ettim.

Yapacağına inanmak zorundaydım.

Kıyafetleri yırtık ve yıpranmış olsa da, değerli bir şeye sahipti: Raina'nın parlak bir kolyesi. Kalabalığın içinde onu fark ettiğimde çenesini eğdi ve bakışlarımı cesaretle karşıladı. Göz göze geldiğimiz o kıymetli anlarda, giderek daha aşına olduğum doğal olmayan sıcaklık damarlarımdan akıp gitmişti. İşte o an hayatımı kaderin kaygan ellerine teslim etmiştim. Doğru hissettirmişti. Sanki gökler bana yol gösteriyordu.

Çocuk aklımdayken, şehri terk etmeye hazırlanan arabalara doğru yöneldim. Fortuna'dan çıkmalı ve çevredeki ormanın güvenliğine girmeliydim.

Tüccarlar mallarını yüklüyor, yeni gün gelmeden acele etmeleri için çıraklarına emirler yağdırıyorlardı. Bira fiçıları taşıyan açık bir arabaya baktım, malları gizlemek için kenarlarına mavi ketenden kalın bir örtü bağlanmıştı. İşte. Bu benim çıkış yolum olacaktı ve kapılardan geçtikten sonra geceye karışacaktım.

Ev sahibi atıyla ilgilenmekle meşgulken, ağırlığımı tek bir yere vermemeye dikkat ederek muşambanın altına ve bira kaplarının ötesine süründüm. Herhangi bir ses beni ele verebilirdi.

Bir varilin arkasına geçerek nefesimi dengede tutmaya odaklandım.

Vagon beş dakika sonra hareket etti ve omuzlarımı sıkan gerginlik azaldı.

İşe yarıyordu; Fortuna'dan kaçıyor ve şehirden çıkıyordum. Bir sonraki planım geçmişteki güneş rahibelerinden birini bulmak olacaktı. Belki onlarda bilgi vardır.

Araba sarsılıyor, tahta tekerlekler arnavut kaldırımli sokağın her köşesine çarpıyordu. Arkama yaslandım, sıkışık ve rahatsızdım.

"Dur!"

Donup kaldım, tüm kaslarım kaskatı kesildi. Şimdiye kadar kapılara varmış olmalıydık.

Botlar yere vurdu ve sesler yükseldikçe boğazım daraldı. Bana doğru geliyorlardı.

Hışırtilar duyuldu. Muşamba çırpılarak kaldırıldı.

"Bakın burada ne varmış."

Eller ayak bileklerimi sardı ve boğazımda düğümlenen bir çığlıkla varillerin arasında sürüklendim. Aynı eller beni yere yatırdı ve ben daha kılıcımı kaldıramadan ya da saldırganların yüzünü göremeden, çelik burunlu bir çizme başımın üzerinde yükseldi.

Üçüncü Bölüm

Kiara

Haftalar önce Sis'e gönderildiğini biliyorum ama dönüşünle ilgili tek bir kelime bile duymadım. Lanetli topraklara gidip hikayeyi anlatacak kadar yaşayabilecek biri varsa, o da siz olurdunuz.

Yani, hayattasın ve firar ettiğin için bir yerlerde saklanıyorsun. Benimle iletişime geçmeni bekleyecek kadar aptal değilim, ama öylece oturup bekleyecek de değilim.

LIAM FREY'DEN KIZ KARDEŞİ KIARA FREY'E POSTALANMAMIŞ BİR MEKTUP, YIL 50
LANETİN

Birkaç saat sonra Fortuna'nın eteklerine vardık.

Devriyeyi atlatmak kolay olmuştu, çünkü çoğu bir bardak biraya dalmıştı. Onları suçlayamazdım. Eğer ben de onların seviyesine düşmüş olsaydım, ben de zil zurna sarhoş olurdum.

Brax ağaçların arasında bir gölge gibi bizi takip ediyor, Jake'in omzunun üzerinden gergin bakışlar atmasına neden oluyor, boynundaki kaslar geriliyordu.

"Bunu yapmaya devam edersen kendine zarar vereceksin," diye uyardım.

Jake bana kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bana buna sırtını dönmenin sorun olmadığını mı söylüyorsun?"

Haklıydı.

"Ben değilim. Ama Maliah ve Lorian doğruyu söylüyor gibiydi. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de" - ses tonuma güven kattım - "Tanrıların bize, bizim onlara ihtiyacımızdan daha çok ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim."

Jake homurdandı. "Şunu söyleyebilirim ki, işe alındığımda

Şövalyeler, ilahi olanla kaynaşmak hayal ettiğim şey değildi. Seni suçluyorum."

"Yeterince adil," dedim ona alaycı bir sırıtış atarak. "Ama Fortuna'nın iyi korunmadığı için şanslıyız, yani bu bizim lehimize." Küçük bir merhamet.

Şehrin yüksek ahşap kapıları görüldüğünde Jake'e durmasını işaret ettim. Fortuna fırtınadaki düzensiz bir mum gibi titriyor, az önce çıktığımız tepenin eteklerinde dinleniyordu.

"Hey, madem buradayız, masada benim de bir tur atmamın senin için sorun olacağını sanmıyorum?" Jake soru soran bir kaşını kaldırdı, gözlerinde muzip bir parıltı alevlendi. O kıvılcımı kaçırmıştım. "Söylemem gerekirse zar atmakta oldukça iyiyimdir ve çok yol kat ettik..."

Kumar oynamak istedi. Başımıza ödül konmuşken. Tabii ki yaptı.

"Bu yeteneğinden hiç bahsetmedin, ki bu şaşırtıcı, çünkü diğer her konuda az da olsa başarılı olmakla övünüyorsun." Paylaştığı pek çok özel ayrıntıyı hatırlayarak ürperdim.

Jake omuz silkti ama gururu göğsünü kabarttı. "Senin bilmediğin bir sürü yeteneğim var. Ve bunların hepsi yakışıklı erkeklerle yatmakla ilgili değil."

Evet. İşte oradaydı.

"Çok alçakgönüllüsün. O kristal mavisini gözlerinle cebettiğin zavallı çocuklara acıyorum," diye takıldım. "Belki bir gün seni çapkınlıklarından vazgeçirecek birini bulursun."

Jake'in yüz hatları tiksinti dolu bir ifadeye büründü. "Şüpheli, Ki, ama hayal kurmaya devam et. O çocuk listemdeki her lanet maddeyi kontrol etmek zorunda kalacak."

"Eminim uzundur," dedim, ancak öğrendiğim kadarıyla Jake'in "nefes almak" dışında bir tipi yokmuş gibi görünüyordu.

"Şaşıracaksın," dedi Jake, alaycılığıma gözünü kırpmadan. "Sevimli ama zeki. Cesur ama nazik. Ve benden daha komik olamaz."

"Espri anlayışınız yok mu yani?"

Jake beni dürttü. Sertçe. "Küçüklük sana hiç yakışmıyor, Ki."
"Sadece dürüst davranıyorum." Burnuna dokundum ve kaşlarını çattı. "En azından yakışıklısın."

Bu onu rahatlatmış gibiymi ve bir glmsemei bastırırken dudakları k ı p ı r d a d ı . Dalkavukluk onun kalbine giden en emin yoldu.

Jake ve ben kapıları gözetlerken rahat bir sessizliğe gmldk.

Birbirimize uyum sağlamıştık, birimizin kafamızdaki çılgın düşüncelerden uzaklaşmaya ihtiyaı olduğunu hissedebiliyorduk. Jude'dan bahsetmemeye zen gösterdi ve bunun yerine bana Tulia köyündeki hayatıyla ilgili -çok fazla- hikâye anlattı.

Benim favorim, Nic'le birlikte kasabadaki Arlo heykelini bir ay boyunca gln derecede büyük şapkalarla giydirdikleri ve yetkilileri çok kızdırdıkları olaydı. Görünüşe göre Arlo, tüllü ve sarı tüylerle boyanmış menekşe rengi bir takımın içinde oldukça gösterişli görünüyordu.

Jake, "Ben sadece kanatlanıp girelim derim," dedi.

Arlo'nun -Allah korusun- parlak renkler giymiş görüntüleri kafamdan uçup gitti.

Jake kollarını kavuşturdu. "Yani, eğer Cirian ve muhafızları bu tarafa gelmediyse, o zaman-"

"Bekle, bu da ne?" Ormanı işaret ettim, toynak sesleri her geçen saniye daha da artıyordu. Siyah deri eldivenlerinde meşaleler taşıyan bir grup adam ormandan çıkarken alevler yaprakları aydınlattı. Hepsi kalın kukuletaların altında dikkatlice gizlenmişti, ama çözülmüş bir pelerinin altında kırmızı bir parıltı gördüm. Liderleri bağırarak emirler yağdırırken yüzümü buruşturdum, atlılar aceleyle emre itaat etti.

Kralın Muhafızları.

"İki düzine sayıyorum," diye aceleyle ekledi Jake, sazlıkların arasına çömelerek. Ben de onun duruşunu taklit ettim. Fazla siper yoktu ve askerlerden biri yeterince dikkatli bakarsa muhtemelen bizi fark ederdi.

"Onu hemen bulmalıyız. Onlar yapmadan önce. Biliyorum o

Orada." Sanki onaylamak istercesine yaram ısındı. Tanrı Katili Kılıcı sonsuza dek izini bıraktığı için ara sıra ağrıyordu. "Eğer kral Jude'u kaçırsa ve Cirian da Ay Tanrısı'nın piyonu olursa, daha başlamadan kaybederiz."

"Sanki zaten dezavantajlı durumda değilmişiz gibi."

"Boku yemiş olalım ya da olmayalım, acele etmeliyiz," diye cesaretlendirdim, çoktan harekete geçmiş ve tepenin en ucundan aşağıya, ana kapı kulesinden uzağa doğru koşmaya başlamıştım. Muhafızların kafalarını çevirmemeleri için dua ettim ama beni fark edemeyecekleri kadar pisliğe bulanmıştım. Omzumun üzerinden bir bakış attım ve gecenin içinde parıldayan iki mavi göz buldum. Brax dış mahallelerde nöbet tutmaya devam ediyordu.

Kapüşonumu başıma geçirip kızıl saçlarımı hızla gözlerden uzaklaştırırken titriyordum. Tahta duvarlara ulaştığımızda Jake bize yetişmek için koştu, nefes nefese kalmıştı.

Solumuzda, Kral'ın Muhafızları kapılardan süzülerek geçerken, surların tepesinde konuşlanmış yarı uyanık gözcülerden sadece alaycı bakışlar alıyorlardı.

Cirian'ın kuzeyde pek dostu yoktu. Fortuna ve çevresindeki şehirler kendi krallıkları gibi davranıyor, kralın yardımı olmadan kendi başlarının çaresine bakabiliyorlardı.

Jake'i yakaladım ve kolumu beline dolayarak onu girişe doğru çektim. Dinlenmek ya da gece için kumar oynamak isteyen iki sevgili olabilirdik. Muhafızlar bizi bulmaları için talimat almadıkça ve eşkalimizi vermedikçe bunu bilemezlerdi. Bilmedikleri ihtimaline güveniyordum.

Kapılara yaklaştığımızda Jake kaskatı kesildi ama göğsüne sokularak teatral bir gösteri yaptığımızda, yaklaştığımız gözcüler bize pek aldırış etmedi.

Dua ettiğim gibi, bizi biraz içki ve eğlence arayan zararsız bir çiftten başka bir şey olarak görmediler. Kimse iki kere bakmadı. Kalabalık sokakları kızıl bir veba gibi saran muhafızlara odaklanmakla meşguldüler.

Kapılardan geçerek Cila'nın on katı büyüklüğündeki şehrin ana meydanına geldik. Renkli satıcı arabaları ve coşkulu giyimli sihirbazlarla doluydu

akrobatlar ve akrobatlar, eğer saldıran askerleri gördüklerinde kitlelerin yüzlerine yayılan korku olmasaydı, görkemli bir büyü sahnesi olurdu.

Daha önce caddede şakacı bir şekilde dolaşan insanlar -Şimdi kaçmak için aceleyle diğerlerini ezerek koşuyorlar. Göz açıp kapayıncaya kadar Fortuna korkunç bir kaos alanına dönüştü.

Muhafızlar bağırdı, bazıları atlarından atladı ve hemen vatandaşları yakaladı, yüzlerine yaklaştırdı ve çığlık attı. Kelimeleri seçemiyordum ama Jude ile ilgili olduğuna bahse girerim, özellikle de sağıma baktığımda.

Jake'i dürterek elektrik direğine yapıştırılmış bir aranıyor posterini gösterdim. Jude'un kaba bir çizimiydi, ressam onun dolgun dudaklarını kaşlarını çatarak çizmişti. Altında, "Yakalanana ödül" yazıyordu. Canlı.

Jake yüzünü buruşturarak, "En azından Cirian onu canlı istiyor," dedi.

Ne olursa olsun, yüzü artık biliniyordu ve onu burada gören herhangi biri doğru fiyata onu pekâlâ verebilirdi.

Birisi Jake'in omzuna çarparak tökezlemesine neden oldu. Kendini toparlamayı başardı ve hâlâ kolumdan tutarak beni en yakın ara sokağa doğru çekti.

Kalabalığın dizlerine vurduğu bir adam çığlık attı, bir at onu ezmeden önce zar zor yuvarlandı, toynaklarından gelen darbeler onu anında öldürdü. Atın üstündeki muhafız kıs kıs gülererek sersemlemiş yabancıya tükürdükten sonra dizginleri sallayarak şehrin derinliklerine doğru ilerledi.

Bir başka asker yoldan geçen bir kadına ıslık çalarak kaba sözler söyledi ve kadının can korkusuyla kaçışmasına neden oldu. Kadın ortadan kaybolduğunda, asker diğer kurbanlara saldırmaya devam etti ve iğrenç dilini görmezden geldiklerinde arkalarından küfretti.

"İğrenç," diye tükürdü Jake, beni sokaklara fırlayıp suç işleyen muhafızı atından indirmekten alıkoyarak.

Tırnaklarım avuçlarıma kan çekecek kadar sert battı.

Boyali kapılar tekmelenerek açılırken, çerçevelere kazınmış karmaşık oymalar çelik burunlu botlar tarafından tahrip edilirken içimde öfke kaynıyordu. Kralın Muhafızları evlere ve dükkânlara hücum ediyor, sanki her şeye hakları varmış gibi evleri ve geçim kaynaklarını parçalıyorlardı.

Erkekler, kadınlar ve çocuklar üzerlerinde iç çamaşırlarından başka bir şey olmadan, gözlerindeki uykuyu silerek sokaklarda dolaşıyordu. Kıpırmızı piçlerden biri, yüksek sesle itiraz eden ve gözyaşları al yanaklarından aşağı süzülen annesine uzanmaya çalışan, on yaşından büyük olmayan küçük bir çocuğa bile vurdu.

Jake'in beni tutuşu sıkılaştı. Kollarında debelendiğimi fark etmemiştim, diyarın sözde koruyucularının renklerini taşıyan bu suçlulara ulaşmaya odaklanmışım.

"Bir gün," diye söz verdi Jake kulağıma. "O piçlerin işini bitirmek için eline bir fırsat geçecek ve bunu yaptığında umarım merhametli olmazsın."

Başımı salladım, gözlerim diken diken olmuştu. Eğer bu yolculuktan sağ çıkarsak, bu tür korkak ve hak edilmemiş güce sahip adamları yerinden etmeyi hayatımın misyonu haline getirecektim. Kılıcımı kaldıracak ve korkmuş bir çocuğa vuran, dehşete düşmüş kadınları köşeye sıkıştıran ve savunmasızları döven herkesin elini kesecektim.

En yetenekli savaşçı ya da en özverili kişi olmayabilirim ama bir şeyler yapabilecekken arkama yaslanıp izlemeyi asla içime sindiremedim. Şimdi böyle bir istismara bakmak boğazımda safra birikmesine neden oluyordu. Yapabileceğim tek şeyin bunu yutmak olmasından nefret ediyordum. Krallık tehlikedeydi.

Çıgılları, paniğe kapılmış haykırışları ve etrafımızda meydana gelen adaletsizliği bastırarak, muhafızların gruplar halinde hareket ettiği ve her birinin farklı bir yöne doğru yola çıktığı yeri işaret ettim.

"Ayrılıyorlar," diye mırıldandım, sesim öfkeyle titriyordu. "Komutanı bulmaya çalışıyorlar, bu da önce bizim onu bulmamız gerektiği anlamına geliyor."

Onu hissettim. Büyüm onu hissetti. Yara izim zonkladı

Kalbimle birlikte gölgelerim de Raina'nın ılık ışığına karıştı, bedenim korku ve öfkeden daha fazlasıyla dolup taşı.

Jude burada nereye saklanacaktı?

Şehri araştırmak için zaman lüksüm olmadığından, tahmin yürütmek zorundaydım ve buraya daha önce hiç ayak basmadığım için bu bana imkânsız gibi geliyordu.

"Kumarhanelerden birinde kalmazdı, çünkü yüzü çok fazla tanınabilirdi," dedim. "Şehrin daha sakin bir yerinde, alışılmışın dışında eski bir hanı seçtiğini söyleyebilirim. Ya da evinde özel bir oda için biriyle pazarlık yapardı." En azından ben öyle yapardım. Tamamen kayııt dışı kalmak daha iyi.

"O zaman bu bölge bakılacak yer değil. Her yer gölgeli barlar ve tavernalarla dolu." Jake çenesini ayarlamadan önce dar caddeleri dikkatle taradı. "Bekle. Benimle gel."

Bizi kalabalık meydandan çıkarıp yıkık dökük evlerle dolu pis bir ara sokağa yönlendirirken itiraz etmedim.

Güneş ışıkları burada zar zor parlıyordu ve engebeli taşların üzerinde tökezledik. Keşke bir el fenerimiz olsaydı, ama bu bize daha fazla dikkat çektiyordu. Burada kimse fener taşımıyordu, loşluğa uyum sağlamış gibiydiler. Bariz yabancılar olurduk.

"Buraya bir keresinde... Nic'le birlikte gelmiştim, ailesi ünlü cinlerini sattığında," dedi Jake, sesinde keder vardı.

Adını tanıdık bir dua gibi söylediğinde kalbim birkaç kez çarptı. Nic, gülümsemeler ve tatlı sözlerle dolu güzel bir bulanıklıktı ve Sis'te öldürülmeden önce onu çok uzun zamandır tanımıyor olsam da, göğsümde bir ağrı oluştu.

"Şehrin bu kısmında birkaç han olduğunu hatırlıyorum. Şuradaki bölümde de birkaç dükkân vardı ama kesinlikle... lezzetli değil." Omzunun üzerinden baktı, ben de onun bakışlarını takip ederek akan bir nehre ve karşıya uzanan kararmış bir köprüye baktım. "Orası zenginlerin yaşadığı yer. "Burası zenginlerin yaşadığı yer.

varoşlarda. Oraya gitmezdi. Çok fazla göze batardı."

"Nehrin karşısındakilerin onu anında ispiyonlayacağını söyleyebilirim." Suyun karşısına baktım, gümüş evleri ve onların düzgün sıralarını zevkime göre fazla düzenli buldum. Nehrin kıyısından hiçbir yaşam sesi gelmiyordu ve muhafızlar bile sanki saygı duyuyormuş gibi kısık seslerle ve yumuşak adımlarla nehrin karşı kıyısına geçiyordu.

Sokakların sebepsiz yere kıvrıldığı, dükkânların ve tavernaların parlak renkler ve düzensiz çizgilerden oluştuğu şehrin kuzey tarafındaki kaosu tercih ettim.

Jake başını salladı. "Burada her şeyin bir bedeli vardır, Ki." Bunu çok iyi biliyordum.

Başımızı eğmeye dikkat ederek geniş bulvarda aceleyle ilerledik.

Askerlerin ilk saldırısından epeyce uzaklaşmıştık ve aceleyle ilerlerken şehrin ve pek çok tuhaflığının muhasebesini yaptım.

Ölümün Kapısı adlı ahşap panelli bir meyhanenin önünden geçtik, duvarlar tamamen siyaha boyanmıştı ve içerideki müşteriler barın üzerine eğilmiş, yüzleri neredeyse içkilerinin içindeydi.

Daha birçok meyhane birbirine karıştı ama dördüncüsü kısa süreli dikkatimi çekti.

Parlak kırmızı kapılar ardına kadar açılmıştı. Taze güneş ateşleri taşıyan bakır armatürler, adının Sinsi Tilki olduğunu vurguluyordu ve gürültülü kahkahalar kulaklarıma ulaşıyor, şarkı söyleyen sesler gürültülü müziğe karışırken kapılarının ötesine süzülüyordu.

Jake beni ileri doğru çekti ama o meyhanede beni cezbeden bir şey vardı. Dans pistinde salınan bedenler ya da mekânın her santimetresinin parlak duvar halılarıyla kaplı olması olabilirdi.

Eminim şimdiye kadar çılgınlıkları duymuşlardır. Yine de sanki dış dünya onlara dokunamıyormuş gibi içiyor, dans ediyor ve gülümsüyorlardı.

Daha yakından incelediğimde, muhafızların saldırmadığı birkaç tavernadan biri olduğunu fark ettim, kırık camlar ya da müşterileri sorgulayan yüksek muhafızlar yoktu. Nedenini merak ettim.

Belki de sahibi onlara çoktan ödeme yapmıştır.

Jake kulağıma, "Neredeyse geldik," diye fısıldadı ve ben Sinsi Tilki'den hızla uzaklaştım. Bizi birkaç sessiz sokaktan daha geçirdi, dükkânların ve evlerin kepenkleri sımsıkı kapalıydı.

Dış mahallelere yakın bir köşeyi daha dönmüştük ki, mallarını yükleyen birkaç tüccara rastladık.

Fortuna'nın meşhur birasının vagonları dizilmiş, malların üzerine muşambalar bağlanmıştı. Şoförler homurdanıyor, insanların hayatlarına yönelik tehditten çok olası gecikmeden rahatsız oldukları belli oluyordu.

Görünmez ateş sırtımdan aşağı kayarken irkildim, büyüm uyanıyordu. Bir şey bana doğru yerde olduğumuzu söylüyordu... Jude'un yakınlarda olduğunu. Raina'nın büyüsü onu çağırıyordu.

Jake'i üst üste dizilmiş kasaların arkasına ittim ve eldivenli parmağımı ağzına dayadım. Dudakları aralandı ama ben başımı sallayarak, "Bekle," dedim.

Aydınlık ve karanlık bir kez daha savaştı, her nefes alışımında biri bedenimi sıcağa, diğeri soğuğa çevirdi. Göğsümü tuttum, dişlerim birbirine çarpıyordu, ağrı zonkluyor ve acı veriyordu.

Bir bağırış duyuldu, ardından botların vuruşları geldi. Loşlukta saklı kalmaya dikkat ederek kasaların etrafına bakarken kalbim küt küt atıyordu.

Üç Kral Muhafızı kımıldamayan bir cesedi arkalarından sürükledi, mahkûmun bacakları toprakta sürükleniyordu.

Ne kadar uzun süre bakarsam korkum o kadar güçleniyor, bir böcek kovani gibi göğsümün içine doluyor, içimi kemirip sokuyordu.

Mahkûm... Gözlerimi kısıtım, tenimdeki uğultuya buz gibi bir ürperti eşlik ediyordu.

Kara bulutlar çevremde kıvrılırken görüş alanımın kenarları değişti. Sıçrayarak uzaklaşmadan önce dans ettiler, soluk sarı bir ışık karanlığın yerini aldı ve görüşümü arttırdı.

Bu bana Pastoria Ormanı'nda iki devriyeyle birlikte olanları ve daha sonra Şövalyelerin kutsal alanında grubumuzu yeraltı tünellerine götürdüğümde olanları hatırlattı. Diğer acemilerden daha iyi görebiliyordum, ancak önümdeki şekiller aynı soluk sarı parıltıyla renklenmişti.

Sıcaklık kanımdaki buzu bastırdı ve Raina'nın büyüü her gözeneğimi tutuşturdu. Bakışlarımı daha da daraltarak her şeyin temizlenmesini diledim. Arzum gücümü yönlendirdi, ona sadece düşünceyle hükmettim. Nefes almak kadar kolaydı.

Taşıdıkları ceset dikkatsizce sallanırken, bir adam açıkça kendi sonunu korumak için mücadele ediyordu. Ama duraklama, esirin yüzünü görmemi sağladı.

Kimi yakaladıklarından zaten şüphelenmişim ama onun yüzündeki gevşemeye tanık olmak beni tahmin etmediğim şekilde kırdı.

Jude.

Adamlar onu kardeşlerinin yaklaşan dalgasına doğru çekerken başı yana düştü.

Hiç şüphe yoktu. Jude ellerindeydi, benim Jude'um.

Kuzguni saçları, sol gözündeki ikiz yara izi. Sağ gözünde Patrick'in açtığı taze yara. O kadar derin değildi ve eninde sonunda iyileşecekti ama onu görünce adamı tekrar öldürmek istedim. Onu yok etmek için gerçekten acele etmemeliydim.

Bir hafta boyunca Jude'a söyleyeceğim her şeyi, daha doğrusu ona haykıracağım her şeyi hayal ettikten sonra bile tek isteğim onun yanına koşmaktı.

Onu tutmak, ona zarar veren piçlerden korumak istedim. Komutan hayatı boyunca yeterince işkence görmüştü ve muhafızlar artık benim olduğunu düşündüğüm şeye dokunuyorlardı.

Adamlardan biri dengesini kaybedince Jude'un bacakları engebeli bir taş parçası üzerinde kaydı ama adamlar acımasızdı ve kollarını çekiştirdiler.

Dudaklarımdan bir tıslama kaydı ve Jake hafifçe dürttü

Beni sessiz olmaya zorluyor.

İçimde, Jude'a ulaşmak için tüm şehri ateşe vermeye hazır, saf, yakıcı ateşten bir fırındım.

Beni ve Jude'u birbirine bağlayan tanrısallık, ona yaklaştıkça daha da güçlendi.

Muhafızlar Jude'u, altın ışıltısı komutanın yüzünü aydınlatan, çırpınan bir güneş ateşi mücevherinin altına taşıdıklarında, Jake sersemlemiş bir nefes aldı.

"Kahretsin. Ne yapacağız?" diye sordu, fısıltıyı zor aşan bir sesle.

Tam boş ver deyip plansızca saldırmak üzereydim ki gölgelerin arasından bir grup asker fırladı. Bir düzineden fazla asker Jude'un etrafını sardı, her biri hançerlerinin kabzalarını tutuyordu.

"Ona ulaşmalıyız. Onlar onu başkente geri götürmeden önce." Sciona çok uzak değildi, hızlıca ve gece boyunca giderseniz belki üç gün sürerdi, ama bu sahip olamayacağımız değerli bir zamandı.

"Ki, sayıca azız. Sayıca üstünlüğün de ötesinde."

Sözlerini duydum ve anladım. Ama bu beni, her şeyi tüketen hayal kırıklığı ve özlemin taşmasına izin vermekten alıkoymadı. Yara izim ısındı, çok ısındı ve eldivenli avucumu pürüzlü yaranın üzerine koyarak onu kavradım.

Karanlığın kıvrımları gözlerime doğru süzüldü, kalbimin üzerindeki el gölgeler içinde kaldı. Üstünlük için savaşmadılar. Aksine, bir tanrının ateşiyle birlikte yanıyor, bedenimden benim uzantılarım gibi fırıl fırıl dönüyor, hareket etmek için can atıyorlardı. Onları yerleştirdiğim sınırların ötesine geçmek için.

Gece ve gündüz birlikte çalışıyor, ikisi de öfkeli, her biri kendi başına güçlü.

Ölümcül.

Jake, "Sakinleşmen gerek," diye uyardı ama sesi boğuk çıkıyordu. Çok uzaktaydı. Önemsizdi.

Yapmak istediğim şey hareket etmektir.

Pervasızlık ve kanımda yaşayan büyü'nün etkisiyle bir sandığın köşesine tutundum. Sandıkların ötesine geçmek üzereydim.

ve hançerini kaldırmış muhafızlara doğru savrulurken burnuma yanan odun kokusu geldi.

"Ki!" Jake çığlık attı ve ben de elimi sandıktan geri çektim.

Gölgelerin parmaklarımın etrafında döndüğü avucumun içinde kıvılcım saçan altın bir işaret fişeği tuttu. Tuttuğum sandığı ateşe veren bir işaret fişeği.

Alevler tahtayı yalayarak yayılıyordu. Çabucak.

Jake küfrederek beni ortamdan yakaladı. "Onlar seni de bulmadan buradan gitmeliyiz," diye ısrar etti, alarm çığlıkları çoktan havayı kiralamıştı.

Ona karşı koydum ama Jake beni tuttu ve hedefimden uzağa sürükledi.

Onu uzaklaştırabilmeliydim ama uzuvlarım bana aitmiş gibi hissetmiyordu ve kafam dayanılmaz derecede bulanıklaşmıştı. Zayıflığım Jude'un yakalandığını görmenin şokundan mı, yoksa az önce lanet olası elimle bir yangın çıkarmış olmamdan mı kaynaklanıyordu bilinmez, işe yaramaz hale gelmiştim.

Jake beni bir arka sokağa kadar taşıdı.

Dumanın keskin sisi bize ulaştı ve alevlerin diğer mallara ve arabalara yayılıp yayılmadığını merak ettim.

Bir öfke nöbetinde, onu kurtarma şansını kaybettim. Düşünceli komutanımı. Jude'um.

Yara izimden yayılan sıcaklık tüm dünyamdı, omurgamdan aşağıya ve kollarım boyunca yayılan buz sonradan gelen bir düşünce haline geldi.

"Güvenli bir yere gitmemiz gerek," diye mırıldandı Jake. Direksiyonu sola kırarak yan sokağa girmeme yardım etti. Önümüzde yıkık dökük bir han belirdi, yontma tabelası -İki Maça- bir kancadan sarkıyordu.

"Burada bekle." Jake içeri girerken beni duvara yasladı.

Görüşüm netleşirken ve siyah noktalar dağılmaya başlarken havayı içime çektim.

Bir parçam ağlamak, yıkılmak ve yenik düşmek istiyordu.

suçluluk duygusu. Ama daha büyük bir parçam da yeryüzünü darmadağın etmek ve Jude'uma elini uzatan tüm gardiyanların kafataslarını parçalamak istiyordu.

Sonunda dimdik durdum, gözyaşlarımı hapsettim... çünkü düşmelerine izin verseydim, durmayacaklardı.

Jude için, biraz daha güçlü olabilirim.

Dördüncü Bölüm

Jude

Oğlumuz benim dünyama ait değil. O daha büyük şeyler için yaratılmış. Ona annelik yapamayabilirim ama uzak durarak onu koruyacağım. Sen iyi bir adam değilsin, ama bu senin iyi bir adam olma şansın.

GÖNDERENİ BİLİNMEYEN MEKTUPTAN JACK MADDOX'A, LANETİN 32. YILI

"Uyanın, Komutan."

Deri çıplak sırtıma çarpmadan bir saniye önce bir vınlama sesi duyuldu, acı ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Derime saplanan binlerce küçük kesik hissinden kaçmaya çalışırken, metalin çınlaması tepemde çınladı.

Ateşler içindeydim, içim dışım yanıyordu, güçlükle hareket edebiliyordum.

Gözlerimi açarak boynumu büktüm ve metal kelepçelere hapsedilmiş ellerimi, içlerinden geçen ve tavandaki bir kancaya bağlanan zinciri gördüm. Dönen siyah oymalar derin çeliği işaretliyordu, her kelepçenin ortasına tek bir mavi mücevher iliştirilmişti.

Botlarımı ve gömleğimi çalmışlardı ama neyse ki pantolonum çamurlanmış ve kırmızı lekeler içinde kalmıştı.

Kendime engel olamayarak inledim. Darbenin acısı dinmişti ama sırtımdaki şiddetli ağrı her nasılsa ilk darbeden daha kötüydü.

"İşte orada!" Fazla neşeli ses, hücrenin uzak köşesindeki kapüşonlu bir figüre aitti. Bunu duymuştum.

daha önce bir yerde ses..

Şakaklarım şiddetle çarpıyordu ama kendimi doğrulmaya zorladım, başımı eğdim ve arkamda kaslı Kral Muhafızını buldum, elinde boş boş duran bir kırbaç vardı.

Seslenen adam - açıkça yetkili olan - kimliğini gizleyerek köşede kaldı. Korkak.

Bu oyunu biliyordum. Geçmişte sayısız kez oynamıştım. Önce acı verirler, sonra ben iyice harap olduktan sonra istedikleri cevapları talep ederlerdi. Bu işe yaramazsa, farklı ve daha nahoş bir yöntem kullanarak tekrar deneyebilirlerdi. Bayılırdım ve döngü devam ederdi.

"Öldür beni," diye mırıldandım. Kavrulmuş boğazım zımpara kağıdı gibiydi. Eğer beni şimdi öldürürse, susuzluktan acı çekmek zorunda kalmayacaktım.

Sudan mahrum bırakmak beni kırmanın bir yoluydu ve acı çektirmenin diğer yollarının da farkındaydım. Belki de bir zamanlar bana yapılanları deneyimleme sırası bana gelmişti.

Kukuletalı adam yaklaştı, uzaktaki bir güneş ışığı gümüş maskesinin düzlemleri boyunca hortlaksı bir ışık saçıyordu. Anında geri çekildim, kelepçeler çiğ tenimi sürtüyordu. Acı sonradan aklıma geldi.

Başlık adamın sırtına düştü ve vücudumdaki her kas gerildi.

Cirian.

Hem saklanmak hem de boğazına sarılmak istedim.

Kendimi kurtarmak için bana babamı öldürttüğü günle ilgili anılar üzerime yıkıldı. Karşımdaki yaratık insan değildi. O benim tutsağım, işkencecim ve sonsuza dek kâbuslarıma girecek olan iblisimdi.

"Çok fazla hareket etme konusunda dikkatli olun. Bu zincirler özel. Tıpkı senin gibi." Sesi bir bıçağın keskinliğinden daha keskindi. "Eğer... yeteneklerini kullanmaya kalkarsan, ne yazık ki onları işe yaramaz bulacaksın. Gerçi canın yanabilir ve gereksiz bir rahatsızlık yaşamayı istemem."

Sesi neredeyse gerçek gibiydi.

Cevap olarak ters ters baktım ve içgüdüsel olarak zinciri salladım. Çıplak ayaklarıma kadar vücuduma acı veren bir çok yayıldı.

Cirian derin bir i çekti. "Bu hücrelerde kaç adama işkence ettin Maddox?" diye düşündü, çenesini baş ve işaret parmakları arasında kavrayarak. "Muhtemelen sayılamayacak kadar çok, ha?" Etrafımda dolaştı, açıkta kalan sırtımda kısa bir süre durakladı.

Bir saniye geçti ve sonra, "Bu dövmeysi neyi temsil ettiğini bilmeden yaptırmışsın. Bunun her zaman ilginç olduğunu düşünmüşümdür."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ağrıyan kollarım titreyerek sordum. "Hiçbir anlamı yok." Sadece zaman zaman çizdiğim aptalca bir desendi.

"Üç ember, birbirine dolanmış, birleşmiş. Hadi Maddox, nereye varmak istediğimi anladığını biliyorum. Peki ya u sarmaşıklar? Tanıdık geliyor mu?"

Kahretsin. Anlamıştım.

Üç anahtar ve Raina'nın tanrısallığının üç kayıp küresi. Ve sarmaşıkların narin deseni Kiara'nın yaralarını anımsatıyordu. Dikenli ve rafine edilmemiş ama yine de çarpıcı.

"Seni suçlayamam," dedi Cirian, yüzümden bir adım uzakta durmak için yavaşça hareket ederek. Yansımam maskesinin soğuk gümüş rengine parıldıyordu, saçlarım kanla keçeleşmiş ve yanağımın yan tarafı kırmızıya boyanmıştı. Beni bayıltan her kimse iyi bir iş çıkarmıştı. "Son zamanlarda aklında çok şey var. Yani, genç bir acemi. Kiara, değil mi?"

Dişlerimi sıktım. Dudaklarından dökülen adı öfkemdeki alevleri körükledi.

Tüm vücudum ısındı ve alnımda boncuk boncuk terler oluştu. Gücümü kışkırtıyor, beni kurtaramayacağını kanıtlıyordu.

Sadece tenimin sınırları içinde öfkeleniyor, Patrick'le dövüştüğümden beri hiç olmadığı kadar canlanıyordu. Tam da uyandığı gün.

Bu şekilde devam edersem, o beni öldürmeye fırsat bulamadan kendimi diri diri yakacaktım.

"Çok kızgın. Ve çok kısa sürdü." Cirian başını salladı. "Meydandan beri, o zayıf kardeşini koruduğu zamandan beri, ona aşık oldun. Ama eski dostunu dinlemeli ve onunla arana mesafe koymalıydın."

Isiah, Isiah hakkında konuşuyordu.

Keşke ellerim serbest kalsaydı da yüzündeki kendinden memnun ifadeyi silebilseydim. Hangi düğmeye basacağını biliyordu ve ben onunla savaştığım ruh halinde değildim. Ayrıca, öfkemi bilmesinin ne önemi vardı ki? Görmesini istedim - bu onun nihai ölümünü çok daha tatlı kılacaktı ve ben onun üzerinde büyü kullanmaya tenezzül bile etmeyecektim.

Hayır, basit, körelmiş bir bıçakla idare ederdim. İnce derisini kesip kemiğe saplarken ölümünü uzatacaktım.

Onun için öngördüğüm sonu bilseydi, belki de orada durup kazanmış gibi alay etmezdi.

Her iyi general, tek bir muharebenin bir savaşı belirlemediğini bilir.

"Uyarısını dikkate almaman çok yazık." Cirian dudak büktü. "Gidip asla sahip olamayacağın tek kişiye aşık olmak zorunda kaldın. Zaten ölmeyi planlamamış olsaydın bu daha da yürek parçalayıcı olurdu."

Ölümümle ilgili yorumu görmezden geldim, daha küçük ayrıntılara odaklandım.

Kral görüşme sırasında orada değildi. Kulağına hangi casusun fısıldadığını merak ettim. Carter mı? Harlow mu?

Cirian başını eğdi. "Görünüşe bakılırsa kehanette doğruluk payı varmış," diye düşündü.

Çağrılmış gibi, kelimeler zihnimde çan gibi net bir şekilde çaldı. Karanlık aydınlık için çöktüğünde gün yeniden doğacak.

Annemin irfan kitabında güneş rahibeleri ve onların umutsuz kehanetleri hakkında bir bölüm vardı. Daha önce hiç

daha önce ciddiye almamıştım.

"Ah, görüyorum ki biliyorsun," dedi Cirian, bağlantı kafama dank edince.

Gecenin yarattığı Kiara, Raina'nın soyundan gelen bana aşık olduysa, ışık...

Tedavi gerçekten bu kadar basit bir şey olabilir mi? Dünyayı birlikte düzeltebilir miyiz?

Cirian sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Düşündüğün kadar basit değil evlat. Ayrıca, sana söz veriyorum, sonunda sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanırdı. Aşk bizim dünyamızda hiçbir işe yaramaz."

Aşk, alemdeki tüm büyülerden daha fazla güce sahip bir duygu için çok basit bir kelimeydi. Savaşları başlatabilirdi. Onları bitirebilir. Aşk, kendimi asla deneyimlemeyeceğime ikna ettiğim tek şeydi... ama göğsümdeki somut baskı aşk mıydı? Onu kollarımda hayal ettiğimde, kurnaz bir plan ya da sinsi bir karşılık bulduğunda dudaklarının çarpık bir gülümseme oluşturduğunu düşündüğümde hissettiğim şey aşk mıydı?

Taşlarla tartılmış gibi duran başımı kaldırdığımda zincirler birbirine vuruyordu. Omurgamda keskin karıncalanmalar oluştu ama çenemi yukarıda tuttum. Gururluydum.

"Onu yakalamana izin vermez," dedim. "Kiara bunun için fazla zeki."

"Hayır. Çaresiz durumda ve seni istiyor," diye tersledi Cirian. "Seni benden kurtarmak için saklandığı yerden çıkacaktır." Boynumdaki görünmez ilmik sıkılaştı. "Onu yakaladığımda, üç parçaya da sahip olacağım ve onları sonsuza dek yok edeceğim."

Onları yok et. Onları almayın. Onları kendisi için kullanmayacak.

Yok et.

"Senin için ne önemi var?" Dudaklarıma gergin bir gülümseme yerleştirdim. Sıcak kan dişlerime bulaştı. "Neden günü yok etmek için savaşıyorsun?"

"Ben Asidia ve halkı için savaşıyorum," diye mırıldandı. "Güneşin geri gelmesini istediklerini düşünüyor olabilirler ama krallığımızın yaşadığı huzuru bir düşünün. Gece onları yatıştırıyor ve sakinleştiriyor."

öfkeleri. Ölümlüleri birleştirdi ve onları bir araya getirdi."

Sanki kendisi ölümlü değilmiş gibi ölümlülerden bahsediyordu.

Düşük ışıktaki gözlerimi kısarak açıkta kalan teninin pürüzsüzlüğüne baktım.

Tahtta onlarca yıl hüküm sürmüştü ama yine de genç bir görüntüsü vardı. Dudaklarının etrafında tek bir kırışıklık bile yoktu, boynu ellili yaşlarında olduğu düşünülen bir adam için fazla gergindi.

Onda doğru olmayan bir şeyler vardı. Hiç olmamıştı.

"Sen gerçekte kimsin?" Belki de güçlü bir varlıkla, belki de bir tanrıyla çalışıyordu. Cirian böyle bir gücü tek başına elde edecek kadar zeki değildi. Zalim olabilirdi ama zalimlik kurnazlıkla eşdeğer değildi.

"Senin anlayabileceğinden çok daha büyük bir amaca hizmet ediyorum." Gözlerinin grisi aniden kömür girdaplarıyla dalgalandı ve bu doğal olmayan manzara karşısında irkildim.

Bu da ne böyle?

Göz kırptı ve gözleri normale döndü ama ben ne gördüğümü biliyordum. Çarpık sapkınlığın parıltısı.

Cirian sonunda bana maskesinin altındaki canavarı bir anlığına gösteriyordu.

Cesaret edebildiği kadar yaklaştı. Bir santim daha yaklaşırsa baş ağrısına karşılık ona kötü bir çürük verebilirdim. "Sen benim yemim olacaksın," dedi basitçe.

"Önce ben ölürüm."

"Hiçbir şey bilmiyorsun Maddox ve bu cehaletin senin sonun olacak." Cirian'ın kindar sırtışı düştü ve etrafımda dolaşmaya devam etti, botlarının gümbürtüsü kafatasımda bir ölüm davulu gibi vuruyordu.

"Kazanamayacaksın," diye nefes nefese kaldım, gerçek işkencenin başlayacağını biliyordum. Kırbaç yere vurulduğunda çatırdadı, kralın muhafızı cezayı vermek için çok hevesliydi.

Cirian hücre kapısını çarparak kapatırken, "Her zaman büyük resimden ziyade ayrıntılara odaklanmışsındır," diye ekledi. "Bu arada, lütfen eğlencenin tadını çıkarın."

Bunun sizi işbirliğine ikna edeceğini umuyorum. Sonunda tüm bunların gerekli olduğunu göreceksiniz."

Son sözünü söylemeden önce kırbaç bana çarptı. Yine de kralın ayak sesleri taşlara çarpıp beni ölüme terk etmeden önce zor bir nefes aldığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Alt dudağımı ısırđım, kanın bakırımsı tadı ağzımı doldurdu. Sıcaklık omurgamdan aşağı süzöldü, açık yaralara doğru kayarak tıslamama neden oldu.

Bir darbe daha indi ama gardiyanın irkilmesine izin vermedim.

Kral ve adamları beni yeterince incitmişti ve sesim sadece bana aitti. Kırbacın ısırığına odaklanmak yerine, ellerimi kralın boğazına doladığımı ve ruhsuz gözlerindeki yaşamı sıkığımı hayal ettim.

Şu anda bana işkence eden muhafızın boğazını kesmeyi hayal ettim ve sonra silahımı Fortuna'da beni yakalayan adamlara doğrultup onlara da aynı korkunç kaderi yaşatmayı hayal ettim. Onların ölümünü düşünmek beni cesaretlendirdi, her saldırıyı yenilenmiş bir amaçla yapmamı sağladı.

İster fantezi isterse henüz gelmemiş bir gelecek olsun, karanlık tarafım hüküm sürüyordu ve bu sefer buna izin verdim.

Bana elinden gelenin en iyisini yap, diye düşündüm, daha fazla darbe inip derimi yararken gözlerimi kapattım.

Ya bu hücrede ölecektim ya da bir şekilde özgürlüğü bulacaktım. Ama ne olursa olsun, kralın ruhumu kırmasına izin vermeyi reddettim.

Uğruna savaşacak bir şeyim varken olmaz.

Asidia için, Kiara için ve kendim için, bir gün daha savaşmak için yaşayacaktım.

Ve kan dökmeyi planlıyordum.

Beşinci Bölüm

Kiara

Günlerdir haber alamadım ama hayatta olduğunu biliyorum. Annem ve babam bana kızabilir ama hayatımda bir kez olsun risk alıyorum. Senin kitabından bir sayfa çalacağım.

LIAM FREY'DEN KIZ KARDEŞİ KIARA FREY'E POSTALANMAMIŞ BİR MEKTUP, YIL 50
LANETİN

Jake'in parlak mavi gözleriyle uyandım.

"Günaydın," dedi, dudaklarında endişeli bir gülümseme vardı.

Hanin komodininde yanan tek lamba, pis mekânı gölgeler içinde bırakıyordu. İçeri girer girmez sızmış olmalıyım; botlarım hâlâ ayağımdaydı.

"Bana dünün bir rüya olduğunu söyle."

Jake ciddiyetle başını salladı. "Üzgünüm Ki. Keşke öyle olsaydı."

Dirseklerimin üzerine çöküp küçük odayı ve yontulmuş yeşil duvarlarını tararken küfrettim.

"Şimdi şansımızı kaçırdık. Cirian ya Jude'u öldürüp Tanrı Katili'ni elinde tutacak ya da onu yem olarak kullanarak bizi ona çekecek bir pozisyonda olacak." Tacı olan kötü niyetli bir pislik olsaydım ben de böyle yapardım. Ve eğer Maliah haklıysa ve Ay Tanrısı tarafından yönetiliyorsa, Cirian Jude'un tek düşmanı değildi.

Jake yan masaya doğru kaydı ve bir çift yıpranmış siyah eldivenle döndü.

"Diğer çifti yaktın," dedi omuz silkerek. Sanki onun teklifi benim için dünyalara bedel değilmiş gibi. "Bunları hancının ofisinden aşırdım, o yüzden gösteriş yapmamaya çalış."

Etrafta dolaşıyorlar. Piç kurusu bizden yeterince fazla para aldı." "Fortuna'da bir gün geçirdin ve şimdiden hırsız mı oldun?" Denedim

gölümsedim ama canım yandı. Eldivenleri şefkatle göğsüme bastırdım.

Jake yatak başlığına yaslandı ve ben de aynısını yaptım, omzuna yaslanıp onun katı rahatlığının tadını çıkarmaya izin verdim. Çıplak elime uzandı ve yaralarımı umursamadan avucunun içinde tuttu.

Jake konuşana kadar uzun dakikalar boyunca orada oturduk.

"Onu bulacağız Ki, ama bir plan yapmadan olmaz.

Tanrım, başlangıçta onu yakaladıklarına şaşırdım. Bu oldukça hayal kırıklığı yarattı."

Bir baş dönmesi dalgasını görmezden gelerek yataktan kalktım. Düşüncelerimin yıpranmış kenarlarında bir şey beni rahatsız ediyordu ama tam olarak bir araya getiremiyordum.

"Ki..." Jake benimle birlikte ayağa kalkarak uyardı.

"Haklısın. Jude bu kadar kolay yakalanmamalıydı." Kabul etmek gerekir ki, şehre saldıran çok sayıda asker vardı ve Jude muhtemelen gafil avlanmıştı. Cirian onu avucunun içine almak istiyordu ve koca bir ordu göndermişti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jake, dudakları seğirirken kaşlarının çatılmasını engellemek için mücadele ediyordu. Tanrım, cesur olmak için o kadar çok çabalıyordu ki. Bu da beni aynı derecede zorladı.

Omurgamı çelikleştirerek bakışlarını üzerimde tuttum. "Atlara ihtiyacımız olacak."

...

Fortuna sokaklarında dolaşan insanların yarısı bir önceki akşamdan kalma sarhoş görünümündeydi, diğer yarısı ise muhtemelen işe gitmekte olan kitleler arasında koşuşturuyordu.

Birden fazla kapı menteşelerinden sarkıyordu ve birçoğu da tamamen sökülmüştü. Kıp kırmızı askerler şehre büyük zarar vermiş, evler kontrplak ve teneke levhalarla kaplanmıştı.

Botlarım kan gölüne benzeyen bir şeyin içine girdiğinde dişlerimi sıktım.

Bu adamlar saldırılarından zevk aldılar. Şehri kırmızıyla süslediler ve arkalarına bile bakmadan şehri harabeye çevirdiler. Yine de vatandaşlar duraksamadan devam etti.

"İşte."

Jake'in elini tuttum ve bizi durmaya zorladım. Bulvarın karşısında bir ahır vardı ve şansımıza, bu kadar erken bir saatte nöbet tutan tek kişi uyuyordu, yıpranmış kareli şapkasını gözlerinin üzerine indirmişti.

Elinde bir dizi demir anahtar tutan, hafifçe horlayan adamın etrafından dolanırken nabzım boğazımda düğümlendi. Jake'e sessizce işaret ettim.

"Hayır," diye fısıldadı Jake ama ben çoktan anahtarlara uzanmıştım.

Sıkı bir tutuşu yoktu ve eğer ben-

Horlamalar kesildi. Elim de öyle. Nefesimi tutup bekledim, terden alnım kayıyordu. Bir an sonra hırıltılı horlamalar devam etti. Rahatlayarak iç çektim.

Parmaklarımı ana halkaya dolayarak anahtarları yavaşça elinden aldım. Anahtarlardan biri diğerine çarptığında irkildi, horlamaları bir kez daha durdu. Jake'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, kaslarımın gerildiğini ve kaçmaya hazırlandığımı hissedebiliyordum.

Ama adam sandalyesinde doğruldu ve geriye doğru yığıldı, derin bir uykuya daldı.

Tanrılara şükürler olsun.

Jake'e el sallayarak ahıra girdim ve kilitli bölmeleri inceledim.

Belirgin bir karıncalanma hissi omurgamdan aşağı süzüldü. Bu hisse tuhaf bir aşinalık duygusu eşlik edince kaşlarımı çattım. Sanki buraya daha önce gelmişim - ki bu imkânsızdı.

"Ahırları kontrol et," diye fısıldadım Jake'e. Karşıma çıkan ilk ikisi boştu, ancak üçüncüsünde uygun görünen bir kısraak vardı. İlerlemeye devam ettim, açıklanamaz bir şekilde son ahıra doğru çekildim.

"Starlight," diye mırıldandım, demir parmaklıkların arasından bakarken bulduğum şeyle derimin altında sıcaklık kaynadı. kilitli ahır.

Ölmüş olmalıydı. Ama...

Parmaklıkların arasından uzandım, ellerim titriyordu, gözlerim rahatlamıştı. İnsana benzeyen siyah gözleri bilmişlikle parlayarak bana baktı. Başını hafifçe eğdi, her zamanki asaletiyle.

Tanrım, hemen içeri girip ellerimi onun sonsuza dek karışmış yelesinde gezdirmek ve o küstahça homurdanırken burnunu öpmek istedim. Kalbim bir an için hafifledi.

"Yaşıyor," diye mırıldandı Jake arkamdan, en az benim kadar şaşkıncı. "İmkânsız."

"Görünüşe göre değil," dedim, gözyaşlarımın tehdidine karşı gözlerimi kırptırarak. Sis ve tüm yanılsamalarından önce, zihnimin bana oyun oynadığına kendimi inandırabilirdim. Ama durumun böyle olmadığını biliyordum.

Starlight henüz çözemediğim bir başka gizemdi.

Jake farklı anahtarları denerken ben yüzümü buruşturarak demir kilidi kavradım. "Jude'u bulup buraya mı getirdi? Siste toynak izleri gördük." Kısrağın cevap olarak gülümsediğine yemin edebilirim.

Jake sonunda doğru anahtarı bularak, "Bu biraz zorlama," diye cevap verdi. Kilidi çevirdi. "Ama yine de, olması gerektiği gibi ölmedi, yani bu da bir olasılık. Beni hep ürkütmüştür."

Starlight'ın da ona ters ters baktığına yemin edebilirim.

"Seni buradan çıkaracağız," dedim ona, ağılı açarak. Elimi inciğinden aşağıya indirmeye çalıştım ama geri çekildi, ön toynakları yerden birkaç metre yükseldi.

"Dur, gidiyoruz," diye yatıştırmaya çalıştım. "Her şey yolunda kızım."

Tekrar şaha kalktı, sertçe indi ve ağılındaki samanları hışırdattı.

Yaklaştım, hareketleri samanların yerini değiştirmişti. Kırmızı bir ışık gözüme çarptı.

"O nedir, yaşlı kadın?" Ahırları aydınlatan güneş ışıkları titriyordu, parıltıları zayıftı ama sembolü yeterince net görebiliyordum.

Kare bir kibrit kutusu... üzerinde bir bardak birayı süsleyen pençe izine benzeyen bir şey var.

Elime aldım, bir o yana bir bu yana çevirdim. Sadece bir kibrit kutusuydu.

Starlight sanki hayal kırıklığına uğramış gibi toynaklarını yere vurdu.

"Ne oldu?" Bir atla konuştuğum için kendimi aptal gibi hissederek sordum.

Starlight yaklaştı, burun deliklerinden sıcak hava püskürüyordu. Başını kaldırıp o alışılmadık gözlerini bana dikmeden önce burnuyla kibrit kutusuna dokundu.

"Bunun bir anlamı var mı?" Kaşlarımı çatarak elime aldım.

Starlight başını sallayarak mırıldandı. Tedirginliği çok iyi biliniyordu.

"Sence..." Jake alay ederek sözünü kesti. "Bu bir ipucu olamaz."

Starlight kendine özgü kaşlarını çatarak onu delip geçti. Daha önce böyle bir surat ifadesi takınan başka bir at gördüğümü sanmıyorum.

Düşünerek dudaklarımı büzdüm. "Eğer Jude onu Sis'te bulduysa ve buraya getirdiyse, o zaman bunu burada bırakmış olma ihtimali var. Dediğin gibi, bir ipucu."

Bu küçük bir şanstı ama bir anı zihnimin önünde titreşti.

"Oh, Tanrım. Bu surat da ne?" Jake homurdandı.

"İsmi tanıdım," diye mırıldandım. "Şu sembol... Ana bulvarda bir taverna. Hani şu parlak duvar halıları olan."

"O kadar da dikkat etmiyordum. Gerçi bir saldırı oluyordu," dedi Jake, yanağının içini kemirerek. "Başkente gitmeden önce kontrol etmeli miyiz? Sadece güvende olmak için?"

Starlight sakinleşmiş görünüyordu, hatta koşarak yanıma geldi. Ağzını göğsüme dayadı ve ben de elimi boynunda gezdirdim.

"Ben gidelim derim. Eğer bu bir ipucuysa, daha sonra buna dikkat etmediğimiz için kendimize kızarız."

"Haklı olsa iyi olur." Jake başını salladı, saçları gözlerine dökülüyordu. Starlight'a kaşlarını çattı, bakışları daraldı.

"Çok yakında döneceğiz," diye söz verdim göğsümü kuvvetle iten kısırağa. Onu bir saniye daha burada bırakmaktan nefret ediyordum ama kucağımıza düşen olası hediyeği görmezden gelemezdik.

Uzaklaşarak, daha fazla tereddüt etmeden hemen sırtımı ona verdim. Jake ağılı kilitledi ama onları seyisin önüne geri koymadan önce anahtarı çıkardı.

"Sinsi Tilki," dedim Jake'e, bizi ana bulvarın ötesine geçirip bir ara sokağa soktuktan sonra. "İşaretinde bir pençe izi vardı. Uzak bir ihtimal olabilir ama-"

Acı gövdemi yuttu, yara izim alev aldı. Gömleğimin ince keteninden parlıyordu ama Jake doğal olmayan ışıltısını korumak için pelerinimi üzerimden çekince sönükleşti. Tökezledim, yarı sendeleyerek en yakın ara sokağa girdim.

"Neler oluyor?" Jake beni dik tutarak sordu, alnında derin bir kırışıklık vardı. "Cildin geçen geceki gibi yanıyor."

Acı bir anda çok fazlaydı, sanki binlerce arı iğnesi etime batıyordu.

Elimi yara izinin üzerine koydum ve acının dinmesi, çaresizce ihtiyacım olan havayı içime çekebilmem için bana bir şans vermesi için dua ettim.

Jake cevaplar için beni sıkıştırıyordu ama fiziksel olarak konuşamıyordum. Boğuluyordum, nasıl durduracağımı bilmediğim bir büyüün içinde boğuluyordum. Nasıl komuta edeceğimi.

Hem aydınlık hem de karanlık birlikte çalışıyordu ama bu sefer farklı hissediyordum. Sanki hareketlerim üzerinde kontrolüm yokmuş gibi.

Arkamdaki taş duvara doğru yığıldım, popomun üzerine düştüm, yanaklarımdan aşağıya sıcaklık süzülürken nefes nefese kaldım. Tuz dudaklarımdan arasından süzüldü. Gözyaşları.

Jake'in yüzü görüş alanımda siyah noktalar dans ederken bir görünüp bir kayboluyor, gsmdeki sıcaklık dayanılmaz bir dereceye kadar artıyordu. lmek böyle bir ŗey miydi?

İŗte o zaman duydum.

Benim adıml.

"Kiara."

Her ŗey durgunlaŗtı. Bu sesi her yerde tanıyabilirdim ve derin tınısı paniğin bir kısmını uzaklaŗtırdı. Derin bir nefes almama yetecek kadar.

Parmaklarım, komutanla olan bağlantım olan kalbimin altında çılgınca uzanan kabarık ve sivri yarayı kavradı. Eŗleŗen lm izlerimiz.

"Kiara," diye seslendi Jude'un sesi yine, tiz ve boğuk.

Ondan baŗka bir ŗey duyamıyordum ve az önceki siyah noktalar, sokağı ve Jake'i tamamen gölgede bırakana kadar büyüdü. İçimdeki gölge canavarın baŗını kaldırdığını ve Raina'nın ışığını bastırmak için savaŗtıĖını hissettim. n plana çıktı, bedenim uyuŗmadan önce karıncalanmaya baŗladı.

Bir figür dalgalanarak belirdi, yalnız bir adam bir topun içine kıvrılmış, kıpırdamadan duruyordu.

Her yanını kl bulutları sarmıŗtı ama kokusu... rmŗ, bakırımsı ve küflü bir ŗeyin kokusunu alabiliyordum.

"Jude?"

Adam kımıldadı, inledi.

Gözlerimi siyah bir film tabakasının kapladığı bu arada kalmıŗ yerde pek bir ŗey seçemiyordum.

Yine de kalp atıŗlarım iki katına çıktı ve damarlarımda çarpık bir rahatlama dolaŗtı. Bu o idi.

Jude tekrar hareket etti ve bu sefer yüzünü daha iyi görebildim. Koyu akik rengi saçları sağ gözünün üzerine dŗyordu, fırtınalı soluk mavi gözleri loŗ ışılda neredeyse akkor haline geliyordu. Elinin gsnde, yara izinin tam üzerinde durduğunu fark ettim.

"Jude, neredesin?" İlerlemeye alıŗtım ama baŗaramadım.

Uzuvlarım alıŗmıyordu, sanki bir yerde sıkıŗmıŗım gibi donup kalmıŗtım.

Çamur.

Buraya nasıl geldiğimi ya da tüm bunların bir rüya olup olmadığını anlamıyordum ama ona doğru tırmanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar gerçek hissediyordum.

"Şimdi sesini duyuyorum," diye fısıldadı Jude, boğazından acı dolu bir homurtu çıktı. Yan dönerek sırtını açığa çıkardı-

Boğazımda yankılanan öfkeli hırıltıyla duvarların titrediğine yemin edebilirim.

Sırtı, bir düzine ya da daha fazla yaranın dikiş yerlerinde kabuk bağlamış olan vahşi kırmızıyla kaplıydı. Her nefes verişinde yarıklar açılıyor, taze kan tanecikleri yüzeye fııırıyordu. Hiç böyle bir zalimlik görmemiştim.

"Sana ne yaptılar böyle?" Gürledim. Görünmez bariyere karşı savaşırken dişlerim birbirine çarpıyordu. "Seni kim kırbaçladı?"

Onları öldürürdüm. Ölümlelerini saatlerce uzatırdım. Günlerce. Acele etmeyeceğim.

Soğuk bir esinti alnımı süpürdü, gölgeler omuzlarımin etrafında kıvrıldı. Canavarım kan istiyordu.

Yavaş yavaş ellerimdeki his geri geldi, ancak havanın her zerresi canımı yakıyordu.

"Eskiden onun oyununa saatlerce dayanabilirdim ama şimdi halime bak. Sesler duyuyorum." Kırılğan olsa da güldü.

"Benim!" Bağırđım, bariyere vurdum, dişlerimi sıkarak hareket etmeye çalıştım. "Arkanı dön ve bak!"

Talebim onun sersemliğini bozmuş olmalı, çünkü Jude acı içinde tıslamasına rağmen döndü. Gözlerinin arasında derin bir çatlak oluştu. "Kiara?"

"Evet, seni aptal!" Bağırđım, koşullar göz önüne alındığında sevinçliydim. O da beni duyabiliyordu. Beni görüyordu. "Şimdi neredesin, beni terk ettiğın için boynunu kırabilir miyim?"

Karanlık uzaklaşırken kayalık duvarları inceledim, ama bulundukları yer hakkında hiçbir ipucu vermiyorlardı. Sıradan taşlar Fortuna yakınlarındaki herhangi bir kaleye ait olabilirdi.

Cirian'ın lordlarına hediye ettiği. Eğer çoktan hapsedildiyse, Sciona'da olamazdı. Bu da onu yakalamak için bir şansımız olduğu anlamına geliyordu.

Jude beceriksizce dirseklerine doğru itti, elleri kalın gümüşle kelepelenmişti. "Tanrım, sensin," dedi gözleri şaşkınlıkla açılarak. "İçinde bulunduğum durumda beni ancak sen tehdit edebilirsin."

"Tehditlerimi yerine getirmeden önce iyileşmeni bekleyeceğim, ama bu her neyse ortadan kaybolmadan önce bana söyle. Seni şehirden götürdüklerini gördük ama izini kaybettik..."

Çünkü lanet bir yangın çıkarıp karşı koyma ansımızı mahvetmiştım. Hayır. Bunu sylemeyecektim. Bunu sylemeyecektim.

Jude ağzını açtı ama kapattı. Onun yerine göğsüne baktı. zerinde bıraktığım iz soluk teniyle tam bir tezat oluşturacak şekilde parlıyordu, damarlı mavi-siyah çizgiler bükülmüş sarmaşıklar gibi filizleniyordu. "Sen gelmeden hemen önce ısındı," dedi neredeyse kendi kendine. Sıcaklığına odaklanarak göğsüme dokundum. Başıını kaldırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Onu kesinlikle boğacaktım. "Bana nerede olduğunu söyle."

Jude kaskatı kesildi ama başını salladı. "Cirian. Ben... Ben nerede olduğumu bilmiyorum."

Ne zaman yalan söylediğini anlayacak kadar iyi anlıyordum yüz hatlarını.

"Seni bulacağım," diye söz verdim, gözlerim diken diken olmuştı. "Ben bulana kadar pes etmesen iyi edersin-"

"Bu bir tuzak," diye araya girdi Jude hemen. "Cirian sana ulaşımak için beni kullanmak istiyor." Ayağa kalkmaya çalışarak inledi. Sesi sertleşmişti. "Gelme Kiara. Seni ele geçirmesine izin verme. Eğer beni dinlediğin bir zaman olduysa, lütfen bu o zaman olsun."

Maliah bizi Cirian'ın Ay Tanrısı'nın kontrolü altında olduğu konusunda uyarmıştı. Ve eğer Cirian'ın elinde Jude varsa, meçhul düşmanımızın elinde de o vardı.

Jude tökezledi, bir an sonra kendini topladı. Bana doğru bir adım daha yaklaştı ve tek yapmak istediğim elimi uzatmaktı.

ve onu tuttu. Elini kaldırdı, kahverengi gözleri merakla parlıyordu. Bana dokunmak, yanağımı okşamak için hareket ettiğinde, eli aşılmaz bir hiçlik bariyerine çarptı.

Küfür etti. "Tabii ki. Bu çok kolay olurdu."

Elimi onun durduğu yere götürdüm, avuçlarımız bir santim ayırdı, büyü ve yenilgiyle ayrılmıştık. "Biz kolay yaratılmadık Komutan," dedim, sesim törpülenmişti. Gözlerimdeki yanma daha da arttı. Alışık olmadığım bir duyguydu bu.

Jude'un boğazı düğümlendi. "Seni asla seçmemeliydim," dedi, dudakları incelmmişti.

"Bu kadar yeter," diye homurdandım. "Ben senin yansımanım Jude, unuttun mu? Kaderlerimiz her zaman birbirine bağlıydı." Ben de ona aşık oldum. Hem de çok fena aşık oldum.

Oda şiddetli bir şekilde eğildi. Fazla zamanımız yoktu.

"Dinle," diye başladı, saniyeler önce yaydığı hayranlığın yerini aciliyet almıştı. "Yeşil çadırdaki çocuk..." Sözleri bölünüyor, sesi boğuklaşıyordu. "...Rolling Dice'ın ara sokağında. O..."

Sonra onu hiç duymadım.

Adımı haykırdı ama içimdeki ateş dağılıyordu ve aradaki dünya fırtınada savrulan kum taneleri gibi yavaş yavaş parça parça dağılıyordu.

"Jude!" diye bağırdım, akik gölgeler onun bedenine dolanarak onu yutuyordu.

Gölgelerim.

Sesim kısılana ve hiçbir şey göremeyene kadar onun adını haykırdım. Bir sarsıntı bedenimin düşmesine, düşmesine, düşmesine neden olana kadar çığlık attım.

Eller omuzlarımı sıkıca kavradı, sert ve sağlam.

Ara sokağın kirli taşları ve oldukça endişeli Jake tekrar odak noktasına geldi.

Fortuna'nın kokuşmuş havasını içime çekerek nefes nefese kaldım. "Jude," diye nefes nefese Jake'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "Onu gördüm."

"Sen neden b a h s e d i y o r s u n ?" Jake törpüledi, bana yardım etti

Yüksel. Telaşlı bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi, vücudu gözle görülür bir şekilde titriyordu. "Az önce ne oldu? Bir an iyiydin, sonra bu ürkütücü, katatonik duruma girdin. Neredeyse griydin. Bir noktada tamamen yok olduğuna yemin ettim ve düşündüm ki-"

Yanaklarının ıslak, gözlerinin kırmızı olduğunu fark ettim.

Kahretsin.

"İyiyim," diye söz verdim, yalan olmasına rağmen. Kalıcı etkileri başımı döndürdü ama paniğimi bastırıp ona sıkıca sarıldım. Kollarımı beline doladım ve başımı hızla yükselip alçalan göğsüne yasladım. "Ben iyiyim, Jake. Ben buradayım."

Beni kaybettiğini düşünmüştü. Nic'i kaybettiği gibi.

Jake'in beni kavrayışı nefes alamayacağım kadar sıkışmıştı ama aldırmadım. Hâlâ burada olduğumuzu, hâlâ savaştığımızı ve hâlâ birlikte olduğumuzu hatırlatan bir şeydi bu.

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. Bir damla gözyaşı daha düşerek yanağından aşağıya, kirli çenesine doğru kaydı. Parmağımla yakalayarak ıslaklığın geri kalanını silmeye başladım ve başparmağımla teninde rahatlatıcı daireler çizdim.

"Açıklayacağım," diye söz verdim. "Ama artık gerçek bir ipucumuz var, Jake." Bir başka hain umut tohumu ekilmişti.

Cirian onu öldürmeden önce Jude'un arkasında bıraktığı ipuçlarını takip etmemiz gerekiyordu.

Bu da çok geç kalmış olabileceğimiz anlamına geliyordu.

Altıncı Bölüm

Jude

Karanlıktan korkmak, kişinin kendi zihninden korkmasıdır.

ASIDYA ATASÖZÜ

Hücrem çürüme ve küf kokuyordu ve her ciğer dolusu hava almak çaba gerektiriyordu.

Kaburgalarım kesinlikle kırılmış ya da en azından zedelenmişti. Omurgamdan aşağı keskin bir sızı akıyordu ve ne zaman bir santim bile kıvılsam sırtımın narin derisi yarılıyordu. Yarıklardan fışkıran kan, cezalandırılmış etimi ısıtıyordu.

Yine de, iki büklüm olmuş, acıdan gözlerim karıncalanırken bile sırtıma değil, ona odaklandım.

Kiara'yı gördüm. En iyi ihtimalle bulanıktı, ancak bir formun titreşimiymiş, ama onu görmüştüm.

Ya da kolayca kırıldım, diye düşündüm, her ne kadar kulağa doğru gelmese de.

Bileklerimi çevreleyen tuhaf kelepçelere rağmen işin içinde büyü olmalıydı. Mavi renkli metali tanımıyordum ama ortasındaki mücevher bana ayın mavi halkalarla çevrili olduğu zaman Sis'te nasıl görüldüğünü hatırlattı.

Neyse ki şu anda birbirlerine bağlı değillerdi. Gerçi bana bir faydası olmadı.

Onları çıkarmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sıkıca yerlerinde kaldılar. Yapıldıkları şey her neyse, ruhumda yüzen kutsallığın çoğunu boğuyor ve kaçmayı imkansız hale getiriyor gibiydi. Elimi döndürerek kelepçelerden birini inceledim.

Şurada. Belli belirsiz izler, sanki kazınmış gibi.

sonradan düşündüm. O kadar küçük bir hilal oluşturmuşlardı ki daha önce fark etmemiştim. Yeterince dikkatli bakarsam, onu çevreleyen bir üçgeni bile seçebiliyordum.

Her tanrı ve tanrıçanın kendine özgü sembolleri ve işaretleri vardı, tıpkı imzaları gibi. Bu Ay Tanrısı'nınkiydi. Şüphesiz, büyülü.

Ve yine de Kiara bana ulaşmayı başarmıştı.

Neden? Eğer kelepçeler büyüü azaltıyorsa, o nasıl... O zaman aklıma geldi-

Yara izlerimiz. Bizi birbirimize bağladılar, her birimize bir tanrı tarafından yapılmış bir kılıç ya da bir tanrının büyüü dokunmuştu. Ben onu ilahi bir güç kullanarak iyileştirmiştim, o da aynısını benim için yapmıştı.

Nedeni ne olursa olsun, onun görünüşü bana Cirian'ın söylediklerini düşündürdü.

Kehanet.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve ellerimi yüzüme götürdüm. Belki de bu, güneş rahiplerinin söylediği aptalca sözlerden daha fazlasıydı. Raina aşk tarafından öldürülmüştü ve belki de bu karmaşayı onarmak için ihtiyacımız olan araç buydu.

Şu anda tek umudum, elindeki hazine hakkında en ufak bir fikri bile olmayan Fortuna'lı genç çocuğun ellerindeydi.

Bunu yapacak enerjim olsaydı, bir çocuğa insanoğlunun bildiği en tehlikeli silahı nasıl emanet ettiğimi düşünerek kendimi tekmeleyebilirdim.

Bu şimdiye kadar yaptığım en riskli şeydi ve hiç de bana göre değildi. Ama Kiara'yla tanıştığımdan beri, böylesine yabancı bir duyguyla savaşmaya devam etsem de daha umutlu olmuştum.

Tanrım, hiçbir şey hissetmediğim günleri özlemişim. Artık çok fazla şey hissediyordum ve bu boğucuydu.

Yan yatarak gözlerimi kapattım, elim içgüdüsel olarak kalbimin yanındaki kabarık yaranın üzerine gitti. Tüketen sessizlikte, sadece zihnimin acı tatlı arkadaşlığıyla, dünyamı alt üst eden kadın hakkında tam olarak ne hissettiğimi anladım.

Bunun farkına varmak, herhangi bir lanetten ya da

tedavi-

Çünkü dünyayı hem kurtarma hem de yok etme gücüne sahipti.

Yedinci Bölüm

Kiara

Ay Tanrısı göklerde yalnızdı, gözettiği uyuyan insanlar tarafından görmezden geliniyordu. Kasvetli bir kış gecesi, sadık yoldaşlar yaratmaya karar verdi. Bunlar ilk gölge canavarlarıydı, başlangıçta insanları kovalamak için tasarlanmış varlıklardı.

kabuslara neden olmak yerine onları ortadan kaldırdı. Başarısız olduğunda ve kötü yaratıkları dünyayı kasıp kavurduğunda, Raina onları avlamak zorunda kaldı.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Rolling Dice, sarhoşlar, bozuk para cüzdanları ve taşan bira bardaklarıyla dolu tipik bir Fortuna kumarhanesiydi.

Neredeyse hiçbir şey giymeyen kadınlar ve erkekler, çıplak omuzlarına tepsiler koymuş, kalçalarındaki uzun, boncuklu kemerler sallanırken sahnede çalan canlı müziğin ritmiyle salınarak salonda dolaşıyordu.

Altın sarısı teni ve parlak yeşil gözleri olan muhteşem bir kadın, kulağa hem inanılmaz derecede umutlu hem de melankolik gelen canlı bir melodi söyledi. Sahneye bozuk paralar atıldı ve kadın sahnede ustalıkla hareket ederken ışıltılı elbisesini savurarak müşterilere sinsî bir öpücük gönderdi.

O sabah erken saatlerde şehre vahşî bir saldırı yapıldığından asla şüphelenmezsiniz.

Jake, Jude'la ilgili görüşlerimi anlayışla karşılamıştı. Her sözümü dinlemişti, yüzü duygusuz bir maskeye dönüşmüştü. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunun çok da tuhaf bir şey olmadığını düşündüm. İşimi bitirdikten sonra tek söylediği, "Bir dahaki sefere bana haber ver." oldu. Beni bir arabanın içine çekti.

Yarı kucaklaştık, ona erken bir kalp krizi geçirttiğim için homurdandım.

Hızlı bir kaçışa ihtiyacımız olursa diye birçok çıkış noktasını incelerken birbirimize iyice sokulduk. Odanın karşısındaki bir kapının yanında bir resim gözüme çarptı. Canlı yeşil yapraklar ve yumuşak çiçeklerden oluşan bir açıklığı tasvir ediyordu.

"Ki?" Jake dikkatimi tekrar göreve çevirerek sordu. Resim bana Sis'teki vadiyi hatırlattı - genç hayatımın en mutlu anlarından birini. Beni öldürse bile böyle bir günü tekrar yaşayabilirdim. Ama yine de kaşlarımı çattım ve tablonun hafifçe eğri durduğunu fark ettim.

"Jude bize yeşil çadırdaki bir çocuk bulmamızı söyledi. Bir ara sokaktan ve sonra da bu yerden bahsetti." Gözlerimi kısarak kalabalık çalışma odasını inceledim. Binanın iki tarafında da bir ara sokak bulamamıştık. Belki de arka taraftaydı?

Yanımdaki Jake masalara elle tutulur bir açıklıkla bakıyordu. Zar atarak şans getireceğinden bahsettiğini hatırladım. Karnımız sadece bir fırıncı dükkânının arkasındaki çöp yığınının çıkardığımız yanmış bir somunla doyduğu için belki de bir tur oynamalıydı.

"Odaklan," dedim onun yerine. "Başka bir çıkış olup olmadığını görmek ister misin?"

"Ki, burada çok para kazanabilirim." Gözleri parlıyordu. "Yemek için para. Bir sürü yemek. Tanrım, bir sandviç için adam öldürebilirim. Dolu bir mideyle daha iyi düşünürüm."

"Belli ki," diye takıldım. "Ama odaklanman gerek. Artık sandviçlerden bahsetmek yok." Zihnimde erimiş peynir, taze ekmek ve et canlandı. Sanki bir noktayı kanıtlamak istercesine midem yüksek sesle guruladı.

Jake kaşlarını kaldırdı. "Tamam. Arka tarafı deneyelim. Ama bir noktada yemeğe ihtiyacım var."

Başımı sallayarak onayladım. Memnun olan Jake, yuvarlak masaların ve tezahürat yapan kadın ve erkeklerin arasından geçerek beni takip etti. Gözleri sürmeli, gülümsemeleri parlak ve davetkâr hizmetkârlar yanımdan geçip gidiyordu.

"Hadi mutfağa gidelim." Jake sallanan bir kapıya başıyla işaret etti, az önce bir servis elemanı elinde bir tabak yemekle kapıdan çıkmıştı.

ilahi bir şekilde derin yağda kızartılmış. "Genellikle mutfaklarda aşçıların mola verdiği bir arka kapı vardır."

Ona sorgulayan bir bakış attığımda ekledi, "Memlekette yıllarca bir mutfakta çalıştım. Nic de öyle." Omuzları öncekinden daha gergin bir şekilde ilerledi.

Temizlenmesi için kapının yanında birkaç dakika beklememiz gerekti. Fırsat doğar doğmaz sallanan kapıdan geçip mutfığa girdik.

Aşçılar biz geçerken küfürler savurdular ama hiçbiri yaklaşmamızı engellemedi, başlarının üzerinde tutturulmuş sipariş yığınlarıyla meşguldüler.

"Şuradan," diye tısladı Jake, dikkatimi arka kapıya yönlendirerek. Hafif aralıktı, soğuk hava mutfakların bunaltıcı sıcaklığına sızıyordu.

Kapıyı iterek açtık ve hemen arkamızdan kapandığında yüzümü buruşturdum.

Haklıydı. Çalışma odasının arkasında başka bir sokak daha vardı. Jake'e "İyi düşündün," dedim ve o da bana hızlıca gülümsedi.

Dar sokakta birkaç çadır vardı, Fortuna'nın talihsizleri soğuktan bir şekilde kurtulmaya çalışıyorlardı. Kalbim acıyordu ama Jake etrafı tehlike işaretlerine karşı dikkatle tararken ben de her birine göz atarak ilerlemeye devam ettim.

Birinin içinde dört kişilik bir aile vardı, anne çocuğunu uyutmak için sallıyordu, yanaklarında kurumuş gözyaşı izleri vardı. Bir başka çadırdaki ise üç büyük çocuk vardı ve çalınan yiyecekler aralarına yığılmıştı.

Midem çalkalandı. Bundan çok daha fazlasını hak ediyorlardı.

Bazen bir hayatı değiştirmek için tek gereken basit bir iyilik teklifiydi. Ama iyilik, tıpkı güneş gibi, Asidia'da yok gibiydi.

İstemeye istemeye, daha önce kontrol ettiğimiz barınaklardan uzaklaştım ve köşeye sıkışmış en küçük çadıra odaklandım. Yaklaştıkça soluk yeşilin bir tonu olduğunu fark ettim.

"Yeşil çadırdaki çocuk... The Rolling'in ara sokağında

Dice," demişti Jude imgelem kopmadan önce.

Bu o olmalıydı.

Kanatların önüne çömeldim. "Alo?"

Cevap gelmeyince Jake'e döndüm, o da omuz silkti ve "Önce sen gir" dercesine ellerini salladı. Bu şekilde şövalyece davranıyordu.

Bağları çözerek kapakları açtım ve bir çift canlı ela gözle karşılaştım.

Çelimsiz bir çocuk çadırın arkasından bana baktı, elinde körelmiş bir mutfak bıçağı sıkıca tutuyordu. Yontma porselen bir leğende yetersiz bir ateş yanıyor, ateşi harlı tutmak için yanına çöp parçaları yığılmıştı. Yayıdığı korkuyu görebilmek için yeterli ışık sağlıyordu.

Yatıştırıcı ellerimi kaldırarak, "Sana zarar vermek için burada değiliz," dedim.

Kalın kaşları sanki buna inanmıyormuş gibi çatıldı.
İyi çocuk.

"Bir arkadaşımız sizi nerede bulabileceğimizi söyledi." Dostça görüldüğünü umarak ona en iyi gönülsüz gülümseme denememi yaptım.

Çocuk kalın kalın yutkunarak, "Saçına bakayım," dedi. Çenesini meydan okurcasına eğerek eğri bıçağıyla başlığını işaret etti.

Gülümsememi bastırdım ve isteğini yerine getirerek pelerinin düşmesine izin verdim. Güvensiz olmakta haklıydı. Kızıl saçlarım omuzlarıma döküldüğünde çocuk gözle görülür bir şekilde rahatladı, ağzından duyulabilir bir nefes çıktı.

"Saçlarının en sıcak alevin renginde olduğunu söyledi." Zayıf bir gülümseme dudaklarını kaldırdı. "Yalan söylemedi."

Jude. Her zaman şair. Kalbim göğsümde çarpıyordu, adı beni onu hapseden o kokuşmuş hücreye geri götürüyordu. Ne kadar öfkeli olursam olayım, kendi kalbime karşı koyamıyordum.

Bazen ne kadar istesem de.

"Bizim için bir şeyiniz var mı?" Dişlerimi sıkarak sordum, nabzım beklentiyle atıyordu.

O zaman öngörüm doğruydu.

Bir şekilde Jude'u bulmuştum ve böyle bir gücü nasıl çağıracağıma dair en ufak bir fikrim olmasa da bunu tekrar denemek için sabırsızlanıyordum - tek anladığım yaralarımızın işin içinde olduğuydu. Ama imgelem onun yerini göstermemişti. Tuzak olsun ya da olmasın, Ay Tanrısı'nın tapınağının altındaki bu gizemli tılsımı ortaya çıkarmak bekleyebilirdi.

Çocuk çabalayarak arkasına uzandı, iki kalın battaniyeyi bir kenara fırlattı ve yırtık deri bir iple bağlanmış bir paket aldı.

"Bana bu çadırı verdi," dedi çocuk, mütevazı çevresini başıyla işaret ederek. "Daha önce kimse bana bir şey vermemişti." Gözleri elindeki pakete kaydı. "Açmadım. Açmak istedim ama... açamadım. Adam kandırılmayacak kadar iyi biriydi. Ve bana krallığın tehlikede olduğunu söyledi. Onun koruyucusu olacağımı söyledi." Bakışlarında ilk kez masumiyet parlıyordu ve bu çocuğun gerçek bir çocukluktan mahrum bırakıldığını bildiğim için göğsüm sıkışıyordu.

Jude bu çocuğa küçük bir nezaket göstermiş ve karşılığında onun sadakatini kazanmıştı.

"İşte," dedi ve titreyen elleriyle uzattı. "Tıpkı istediği gibi onu korudum." Çenesini gururla eğmesi midemdeki kederin bir kısmını gevşetti.

Paketi aldım ve iplerini yavaşça çözdüm. Kaba kâğıdı soyarken, parlayan oniks metalinin bir ipucunu yakaladım.

Jake arkamdan duyulabilir bir nefes çekti. Godslayer.

Jude Tanrı Katili'ni yakalanması halinde kendisinden uzakta, güvenli bir yerde tutacak kadar akıllıydı. Onu bu çocukla bırakarak büyük bir risk almıştı ama ben onun inancına hayran kalmıştım.

"Onu koruduğun için teşekkür ederim." Başımı minnettarlıkla eğerek gülümsedim. "Bize yardım etmek için neler yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yok..."

"Grey," diye tamamladı benim yerime. "Benim adım Grey."

"Şey, Grey, eğer param olsaydı, kesinlikle sana verirdim. Ama şu anda sadece bunu verebilirim." Cebimi karıştırarak Jude'un Sis'te bana bıraktığı iğneyi çıkardım. Birliğin amblemi

Ebedi Yıldız Şövalyeleri.

Güneşin altını çocuğun ateşinin zayıf ışığında parıldadı ve parıldayan küreyi delen bıçağı gördüğünde ağzı açık kaldı.

"Kiara, emin misin?" Jake yanımda diz çökerek sordu.

Başımı salladım. Jude bu iğneyi bana bir veda olarak vermişti. Asla kabul etmediğim bir veda. Ayrıca, onun kalbi Şövalyelerle birlikte değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

"Bu, bir gün krallığımızı kurtaracak bir adama ait," dedim başparmağımı metalin üzerinde gezdirerek. "Bunu senin almanı isterdi Grey." Teklifi uzattım.

Grey yavaşça ona uzandı, göğsü hızla yükselirken ela gözleri merakla parlıyordu. "Bu o muydu? Benden yardım isteyen adam mı?"

"Öyleydi."

Kire bulanmış parmaklarını jetonun etrafına doladı ve sanki ona verilmiş en büyük hediyeymiş gibi göğsüne bastırdı.

"Ve Asidia'nın umudunu koruması için seni seçmesinin bir sebebi var." Grey gözlerini amblemden kaldırıp benimkilerle buluşturdu. "Gün nihayet geri döndüğünde, bunda senin de bir payın olduğunu unutma."

Kapağın kapanmasına izin vermeden önce Grey'in iğneyi yüzüne götürdüğünü gördüm ve onu gördüğümden beri ilk kez dudaklarında gerçek bir gülümseme dans etti. Dünyadaki tüm özenle, yeni hazinesini göğüs cebine, kalbinin hemen üstüne yerleştirdi.

Ama tek gördüğüm bu değildi.

Yanında, çıra olarak kullanılacak bir yığın kâğıdın hemen yanında bir kibrit kutusu duruyordu. Altın kabartmalı bir pençe ve bira sembolü olan kırmızı bir kibrit kutusu.

Tesadüflere inanmazdım.

Kendi cebime uzanarak Starlight'ın ahırında bulduğum kibrit kutusunu çıkardım ve önüme koydum.

Arkadaşıma döndüm. "Bir bira içmek ister misin?"

Jake?"

...

Sly Fox geçen günkü kadar başarılı değildi, bu da bizim için iyi oldu.

Karmaşık desenlerle dokunmuş canlı kırmızı-turuncu duvar halıları mekâna gelişigüzel bir şekilde asılmıştı. Bara adını veren resim ve heykeller gururla sergilenirken, duvarlardan gümüş pençeleriyle birkaç meşaleyi destekleyen metal tilkiler sarkıyordu.

Tavernaya girdiğimizde Jake, "Grey'in yaşında olsaydım hançeri satardım," diye mırıldandı. Genç, siyah saçlı bir adam köşede mavi bir gitar tıngırdatarak eski bir halk şarkısı söylerken, bir çift yerde birbirlerinin kollarında beceriksizce dans ediyordu.

"İyi ki sen değildin o zaman," dedim kurnazca. "Tanrı Katili'ni bir sandviç karşılığında satabilirdin."

İnledi. "Neden bir sandviç getirmek zorundaydın ki? Beni ldryorsun, Ki."

Midem yine bir canavar gibi guruldamaya karar verdi.

Açlık sancılarına aldırmadan tezgâha doğru yürüdüm ve boş bir koltuğa oturdum, Jake de yanımdakini doldurdu.

"İki bira ve aşnız ne servis ediyorsa," diye emrettim barmene, hayatında bir gün bile glmsememiş gibi görünen iriyarı bir adamdı. Homurdanarak uzaklaştı.

Jake iki dirseğini aħřap bara dayayarak, "Umarım aradığımız dükkân sahibi bu biraları ödeyecek paramız olmamasına aldırmaz," diye fısıldadı. Gömleğinin kumaşı yapışkan bir maddeyle karşılaşınca yüzünü buruşturdu ve kollarını yanlarına döndürerek bezi hafifçe sildi. Gömleği zaten tamir edilemeyecek durumda olduğu için bu çabası sonuçsuz kaldı.

"Fısıldama üzerinde çalışmalısın." İçimi ektim. "Ve evet, Jude'un varlığından haberdar olan biri varsa o da sahibidir.

Burası... saldırı sırasında isabet almayan tek bardı. Sanırım buranın sahibi her kimse bir güce sahip."

Odayı hızlıca taradım. Kafası tıraşlı, çelik yüzlü bir adam barın yan tarafındaki kırmızı kapının önünde durmuş, gözlerini bize dikmişti. Gözlerimiz kilitlendiğinde kalın bir kaş kalktı. Gözlerimi aceleyle başka tarafa çevirdim.

İçeride bir dakikadan fazla kalmamıştık ve şimdiden gizlilik konusunda başarısız olmuştuk.

Kendimi onun ilgisinin sadece büyüleyici ve çekici varlığımdan kaynaklandığına ikna etmeye çalıştım ama haftalar öncesinden kalmış bir atığa benzediğimi biliyordum. Umutsuzca bir banyoya ihtiyacım vardı ve şu anki halimle kendime güveniyormuş gibi bile davranamıyordum.

"Ne? Eğer bir şey varsa, sana bakıyorlar." Jake çekilmiş kapüşonumun ucunu dürttü. "Resmen 'Gizli bir görev için buradayım' diye bağıırıyorsun."

Başlığımı indirirken homurdandım. Belki de en iyisi buydu.

Parmaklarım barın yüzeyinde gergin bir şekilde dans ediyor, tırnaklarım ara sıra müşterilerin geride bıraktığı sivri oymalara takılıyordu. Bazılarının doğası kabaydı, bazılarında ise ortalananmamış kalplerle çevrili bir çift baş harf vardı.

Aklımdan bir düşünce geçerken parmaklarım hareketsiz kaldı.

Jake'in adımı fısıldamasını duymazdan gelerek yerimden kalktım. İnsanlar işaretlerini tahtaya kazımişti. Yüzlerce olmalı.

"Ne yapıyorsun?" Jake kolumu tutmak için elinden geleni yaptı ama ben barın daha da aşağısına kaydım.

Eğer Jude buradaysa, o kibrit kutusunu ipucu olarak bıraktıysa, o zaman içimden bir ses bana başka bir sürpriz bulacağımı söylüyordu. Belki de hüsnükuruntu ama-

Barın sonunda, gölgelerin neredeyse gizlediği bir hilalin ipucunu gördüm. Yaklaştığımda, ayın hemen altına kazınmış

kaba "J" ve "M" harflerini görünce gözlerim büyüdü. Jake'in

yanına dönerek oturdum. "O buradaydı," dedim. "Baş harflerini gördüm. Ve bir ay." Jake vücudunu benim olduğum yere doğru eğdi ama çok uzaktaydı. "İnanın bana. Ben olsam

el yazısını her yerde tanırım."

Onun olduğunu biliyordum çünkü Sis'ten gelen uyarı mektubunu saklamıştım. Aynı uzun J, aynı kıvrımlı M.

O bir şey söyleyemedi, az önceki gitarist parçasını bitirdi. Taverna aniden çok sessizleşti.

Bara doğru yürüyen cılız müzisyen oturdu ve barmene bir parmak kaldırdı, koyu renk bukleleri daha da koyu renk gözlerine düşüyordu.

Kıyafetleri şehirdeki çoğu kişi gibi renkliydi, ancak desenli sarı gömleğini büyük bir meblağ değerinde olması gereken kırmızı ipek bir kravatla eşleştirmişti. Sağ işaret parmağında parlak bir yakut yüzük parlıyordu.

Mesleğine dayanarak, kravatı ya da yüzüğü yasal yollardan elde etmediğine dair içimde bir şüphe vardı.

"Benden cimrilik etme ihtiyar!" diye bağırdı ve barmen cevap olarak orta parmağını uzattı.

"Cimriler," diye homurdandı müzisyen.

Aklıma başka bir fikir geldi ve Jake'i kaburgalarından dürterek dikkatle müzisyene baktım.

"Tanrılar, Ki," diye homurdandı Jake. "Bunu neden yaptın?"

"Bahse girerim bir müzisyen yabancı birini görse tanır."

"Yani...?" Jake'in kaşları birbirine çarptı.

Gözlerimle sol tarafını, müzisyenin oturduğu yeri işaret ettim ve Jake'e öfkeli bir bakış attım. Hadi ama Jake. Bu sinir bozucu cazibeni iyilik için kullan.

"Wha- Ah." Jake'in tüm yüzü aydınlandı. Boğazını temizledi ve hınzır bir gülümseme yavaşça dudaklarını büktü. Jake sandalyesinde döndü.

Gözlerimin önünde bambaşka bir adama dönüştü; duruşu gevşemiş, göğsü hafifçe kabarmıştı. Jake bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi, dikkati hedefine odaklanmıştı.

"Affedersiniz, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim." Müzisyen sustu, Jake'e ilgiyle baktı ve gözleri parladı.

"Evet?" diye sordu.

"Sen çalarken gözlerimi senden alamıyordum." Jake

müziyenin onun sırtışını yansıtmasını hayretle izledim. "Burada çalmak için fazla yakışıklısın..."

Adamın yanakları pembeleşti. "Cam," diye yanıtladı Jake'in dile getirilmemiş sorusunu. "Öyle mi?"

"Oh, evet." Jake öne doğru oturdu. "Yetenekli ve yakışıklı mı? Sen herkesin hayalisin. Bu arada ben Jakob. Sana karşı koyamayan insanlardan biriyim."

Jake'e verilen isim yüksek sesle söylendiğinde kulağa garip geliyordu.

Adam elini havada salladı, kızarması daha da derinleşti. "Ben terbiyeli olmaktan çok uzağım. Çok kibarsınız."

"Oh, ben neredeyse hiç nazik değilimdir." Jake sırttı ve ben bile bunun etkisini hissettim. "Az önce içimdekini dışarı çıkardın."

Başımı sallayarak koltuğumda geriye yaslandım. Jake'in Cam üzerinde sihrini konuşturmasına izin verdim, ben ne zaman baksam ikili birbirlerine hararetli bakışlar fırlatıyordu.

Barmen siparişlerimizle geri döndüğünde -ale ve bir çeşit çorba; yine ödeyemeyeceğimiz şeyler- Jake'in sanatçıyı hayatının bir santimi kadar büyülediği gösterinin tadını çıkardım.

Beş dakika sonra adam gürültülü bir kahkaha attı ve birbirlerini hayatları boyunca tanıyormuş gibi omuz omuza vuruştular. Ve tüm bunlar olurken adamın yanakları koyu kırmızı bir renk almıştı, Jake'in kulağına mırıldandığı şeyle büyülendiği belliydi.

Çorbamı bitirdiğimde, karnım tok ve sıcaktı, Jake tavernadan bahsetti, sahibini ve buraya nasıl geldiğini sorarak başladı. Başlangıç için iyi bir yer. Cam, Jake'e dönmeden önce kırmızı kapıya hızlı bir bakış attı.

Cam sinsi bir göz kırpmayla, "Ev sahibi benden hoşlanıyor," diye cevap verdi.

"Nasıl olmasın ki?" Jake ıslıl ıslıl parlıyordu, gözlerindeki ışık nefesimi bile kesiyordu. Bunu ona itiraf ettiğimden değil. Tanrılar onun ve cazibesinin belasını versin. Bu kadar iyi olduğunu bilseydim, yeteneklerini daha önce kullanabilirdik.

"Kadın," diye düzeltti müzisyen. "Ve onu memnun etmek kolay değil, her ne kadar bunu kesinlikle istesenez de."

Jude'un ziyaret ettiği kişi o muydu? Önce kibrit kutusu, sonra da Jude'un baş harfleri.

Jake fısıltıyla, "Dedikoduya bayılırım," dedi, komplocu bir tavırla eğilerek. "Kim bu gizemli sahibi?"

Müzisyen cevap vermeden önce odaya göz gezdirdi. "Tilki Asidia'nın en büyük hırsızıdır. Her şeyi çalabilir. Yeterince paranız varsa, o da bu işi halledebilir." Cam parmaklarını şıklattı. "Bu kadın buralarda efsanedir. Kimse ona bulaşamaz."

Hmm. Asidia'da birkaç ünlü suçlu duymuştum.

Tommy "İki Yüz" vardı - güneyin yarısını soyan kötü şöhretli kılık değıştirme ustası. Kuzeyli bir savaşçı olan Kızıl Bıçak, para için adam öldüren bir paralı askere dönüştü. Ve her zaman eğlenceli olan Annibel "Sweetheart" Fields, kendisine sevgilim deme talihsizliğine uğrayan her erkeği öldüren bir kadın. Onların arıyor posterleri Cila'nın şehir meydanına asılmıştı ama benim odak noktam silahlar ve eğitimdi. Ayrıca, onlardan birini arayacağımı hiç düşünmemiştim.

"Lanet olsun." Jake "ödünç" birasından bir yudum aldı. "Tilki kulağa inanılmaz geliyor. Onunla tanışmak isterim."

"Oh, yapacaksın."

Ses Cam'e ait değildi, yüzü hastalıklı bir beyaz tona dönüşmüş, gözleri Jake'in başının üzerinden bakıyordu.

Jake ve ben aynı anda döndük.

Kırmızı kapıyı koruyan adam, kaslı kollarını kavuşturmuş, önümüzde duruyordu. Etkileyici ön kollarında, yaratıklar, canavarlar ve göksel sembollerden oluşan dövmeler bir aşağı bir yukarı dönüyordu. Sağ kolunda en çok yer kaplayan dövmenin ortasında bir tilki olduğunu fark ettim.

Yavaşça, dikkatimi onun korkutucu görünümüyle çelişen sıcak kahverengi gözlerine yönelttim.

"Görünüşe göre dileğın gerçekleşecek," dedi zalim bir gülümsemeyle. "Hanımefendi seni görmek istiyor. Şimdi."

Sekizinci Bölüm

Jude

Gönderdiğim parayı çocuğa harcasan iyi edersin. Hepsinin biraya gittiğini öğrenirsem, adamlarımdan haber alırsın. Ve onlar benim kadar iyi değiller.

SLY FOX TAVERNASI'NDAN JAKE MADDUX'A GÖNDERİLEN MEKTUP, LANETİN 32.

YILI

"Ne zamandır uyuyor?" "Beş saattir, efendim."

"Krala burada olduğumu ve kısa süre içinde rapor vereceğimi söyleyin."

İnleyerek gözlerimi açtım. Botlar taşlara çarpıyordu. Sadece bir çift saydım.

Kelepçelerimi duvardan çözmüşlerdi, hareket etmeme izin veriyorlardı ama fazla uzağa gidemiyordum. Ellerim hala kelepçelerle çevriliydi, o tuhaf metal bileklerime acı verici bir şekilde batıyordu.

Kirli paletin üzerinden ayaklarıma tırmanarak kendimi dik durmaya zorladım. Sırtıma bıçak gibi saplanan ağırlar başımı döndürüyor, neredeyse görüşümün kararmasına neden oluyordu. Yeni yaralarımı yakında temizlemezsem, enfeksiyon kapacaklardı.

Önsezili ayak sesleri durdu.

Gözlerimi kıstım. Parmaklıkların arkasında pelerinli bir figür belirdi ama bu Cirian değildi. Bu adam yaklaşık bir buçuk metre boyunda olmalıydı ve kumral saç tutamları dışarı çıkmıştı-

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor, adamın adımlarından daha yüksek sesle atıyordu.

Kaskatı kesildim. "Harlow?"

Kilitte bir anahtar döndü ve bir saniye sonra kapı açıldı.

Bir iniltiyle teğmenin çatık kaşlı yüzü ortaya çıktı.

Isiah ve benim gibi hiç arkadaş olmamıştık ve adamlarla konuşmak tuğla bir duvarla sohbet etmeye benziyordu. Ama şimdi burada olsaydı.

Beni sorgulamak için gönderilmişti.

İhanetin acısı içime yerleşti.

"Çok düştün Maddox," dedi Harlow, sesi taşlardan daha sert ve bir o kadar da kesiciydi. Kapüşonunu indirerek loş hücreye doğru yürüdü. Bakışları arkasına kaydı ve sonra gözlerinin aklı parlayarak etrafımda dönmeye başladı. "Görüyorum ki tedaviyi geri almamışsın?"

Ben konuşmaya tenezzül etmeyince devam etti. "Biraz akli olan çoğu insan Cirian'ı bekletmez. Kılıcın peşinde ve kızı öldürmediğin için hayal kırıklığına uğramış durumda." Harlow bir iç çekti ve beni eksik parçası olan bir bulmacaymışım gibi değerlendirdi. "Kızı bulmak için tüm krallığı aramam için bana talimat vereceğini biliyorsun. Hâlâ dışarıda bir yerde, kaçıyor. Yaşıyor."

Saf, hayvani bir öfke dalgası içimde boğuştu. "Kiara'ya dokunursan derini yüzerim. Yavaşça," diye tehdit ettim. dişlerimi sıkarak. Vücudu parçalanmış ve aynı hücrede yatan kızın görüntüsü düşüncelerimde titreşirken büyüm göğsümü yaktı.

Harlow ya da Cirian'ın sadist adamlarından biri ona ulaşamazdı. Hava hâlâ ciğerlerimi doldururken olmaz. En azından izini bulamamışlardı.

Harlow'un durduğu yere doğru topallayarak ilerledim, üst dudağımı kıvrarak ekledim, "Beni hayal kırıklığına uğrattın. Bunca zaman senin saraydaki nadir iyilerden biri olduğunu düşünmüştüm. Cirian'ın akılsız kölelerinden biri değil. Kesinlikle yanıldığımı kanıtladın."

Belki de düşündüğüm gibi içgüdülerime güvenemiyordum.

Harlow başını salladı, köşeli yüz hatlarında yorgun bir ifade belirmişti.

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jude," diye fısıldadı. "Ve krallığımı savunmak için neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Bana dönmeden önce omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Beni dinlemek zorundasınız. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir, ama ben

Sanırım bunu zaten biliyordunuz."

Sözleri karşısında kaşlarım çatıldı.

"Kaderinde burada ölmek yok," dedi Harlow, sesi kararlıydı. "Uzun zamandır yanlış insanlara güvendin ve şimdi bana güvenme zamanın geldi."

Sadece güvenimi kazanmaya çalışıyordu. Bu numarayı iyi biliyordum.

Yüzüne tükürdüm ve kalın kürecikler ağır ağır çenesinden aşağı damladı. Alaycı bir tavırla hakareti koluyla sildi.

Tanrım, bu iyi hissettirmişti.

"Temizlenin Komutan," diye biraz fazla yüksek sesle emretti, eli bir şey almak için cebine daldı. Bana doğru fırlattı. Homurdanarak yakaladım, sırtım acıyla gerildi, yırtıklarım gerildi.

Bir kavanoz iyileştirici merhem. Bir zamanlar Kiara'ya verdiğimin aynısı.

Harlow bana sempati kokan uzun bir bakış attı. Kan tadı alana kadar yanağımı ısırdım.

Ondan kesinlikle hiçbir şey istemiyordum, özellikle de acımasını.

Kralın Sis'e gitmeden önce bana verdiği not zihnimde dans etti. Cirian Kiara'nın ölmesini istemişti; ölümlü bedeninde hapsettiği gücü yok etmek için.

Şövalyelerin bir lideri olarak Harlow'un planı uygulayacağını düşünemezdim ama... kral ona son derece büyük saygı duyuyordu. Harlow hiç düşünmeden kralın sözünü dinledi, hatta belki de onun gerçek emellerini biliyordu.

Pelerinini kapıp onu durdurduğumda Harlow döndü. Son bir çağrı yapmak zorundaydım.

"Harlow."

İrkildi, gözleri gözlerime dikilene kadar boynunu b ü k t ü .

Küçük de olsa bir pişmanlık belirtisi gördüğümü sandım. "Tek isteğinin krallığımızı savunmak olduğunu iddia ediyorsun ama Kiara'yı ele geçirirsen, onun mahvolmasına neden olacaksın.

Eğer Cirian sana

hiç de gerçek değil."

Eğer ölümlü bir silahla öldürülürse, Raina'nın gücü de onunla birlikte ölür. Tanrı Katili'yle ona yaklaşılmasına izin vermem. Deneyen herkesi öldürürüm.

Harlow'un iddiamı reddetmesini, yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını istedim. Ama öyle olmadı.

Harlow beni silkeledi, ifadesi bir kez daha okunamaz hale geldi. "Hayatta kal Maddox, tekrar karşılaştığımızda belki her şey senin için daha açık olur. Ben senin düşmanın değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

O zaman neden bildiklerini anlatmadı? Bana komplo kurmadığını iddia etti ama yine de hücreden çıktı ve sürgüyü çekerek beni içeri kilitledi. Bir mahkum.

Harlow benim dostum ya da müttefikim değildi. Merhem bir numara olmalı.

Dümende o varken Kiara'yı bulması an meselesi olurdu. Göğsümdeki ağrı büyüdü ve acı verici bir hal aldı. Adım atarken sırtımdaki kesiklerin nasıl açıldığını zar zor fark ettim.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Onu uyarmalıydim.

Daha önce daha kötü durumlara düşmüştüm ve her ne kadar bitkin ve dayak yemiş olsam da bu hapishaneden çıkana kadar durmayacaktım. Şifalı merhem kavanozunu kavradım, neredeyse elimde eziyordum.

Kapağı açarak parmaklarıma biraz merhem sürdüm, uzanıp acıyan yaralara sürerken yüzümü buruşturdum.

Cirian ve adamları beni Fortuna'da hazırlıksız yakalamışlardı ama bir ya da iki gün içinde buradan çıkmak için savaşıma hazır olacaktım. İyileşmeden önce beni öldürmezlerse tabii.

Elim beni Kiara'ya bağlayan yara izinin üzerine düştü. İmkânsızlığa rağmen karanlıkta onu aramaya devam ettim, kayıp bir geminin eve dönüş yolunu gösterecek bir ışık feneri arayışı gibi. Büyü ikimizi de kurtarmıştı ve kolay kolay yok sayılamazdı.

Dokuzuncu Bölüm

Kiara

Tilki hakkında pek bir şey bilinmiyor, ancak en nadide eserleri çalma yeteneği efsaneleşti. Bir keresinde gizlice sarayın kendisini, kralın değerli metinlerini, büyü ve sırlar taşıdığı varsayılan tüm eski kitapları çalarak Tanrılara ait. Tilki'nin diyardaki tüm ölümlülerden daha fazla bilgiye sahip olduğu söylenir.

ASIDIAN LORE: DIYARIN EFSANELERİ VE MITLERİ'NDEN ALINTI

"Beni aradığınızı duydum."

Tilki çizmelerini maun masasına dayadı ve saz kollarını kavuşturdu. Ufak tefekti ve bir rüzgârın onu sırt üstü yere düşürebileceğini tahmin ediyordum. Ben yerimde kıpırdandım, Jake de aynı deri sandalyede yanımda oturuyordu.

Çalışma odası daha çok bir müzeyi andırıyordu; biblolar, heykeller ve sanat eserleriyle kaplı, acımasız hırsız söylentileriyle çelişen eklektik ve tuhaf bir şekilde sıcak bir mekândı.

Aslında karşımdaki kadının, müzisyenin övgüyle bahsettiği ünlü kanun kaçağı olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Koridordaki iri yarı korumalar olmasa, bunun bir hata olduğunu düşünebilirdim.

"Ee?" diye sordu kadın, yüz hatları taş kesilmişti. "Bana aval aval bakmaya mı yoksa sadece zamanımı harcamaya mı geldin?"

Dişlerimi sıkarak, içimdeki şiddet isteğini bastırdım. Buraya gelme sebebim olan cevapları alana kadar beklemem gerekecekti.

Utanç verici.

"Jude Maddox," dedim, adı çalışma odasında yankılanıyordu. Gözleri seğirdi, kendini düzeltmeden önce çenesi sıkıca kenetlendi.

İsmi tanıdı.

Onu yeni bir ilgiyle incelerken nabzım hızlandı. "Seni görmeye geldi."

"Görgü kurallarına biraz çalışman gerektiğini söyleyen oldu mu hiç?" diye sordu başını eğerek. Çene hizasındaki siyah saçları yer değiştirmiş, uçları jilet gibi keskin bir çizgiyle kesilmişti. Tüm yüz hatları böyleydi - keskin ve sert, sanki huzurdan uzak bir hayat yaşamış gibiydi. Yalnızca kahverengi gözleri altın rengiyle titreşiyordu, irisleri sıcak ve baştan çıkarıcıydı.

"Sayısız kez. Gerçi ders verecek nitelikte olmadığınızı eminim." Bizi ofisine getirirken daha da sert davranmış olan hayvana kaşlarımı çatarak baktım. Köşedeki gevşek kâğıtlarla kaplı yan masaya tünemiş, burun delikleri alev alev yanıyordu.

"Onlara kibarca dışarı kadar eşlik etmemi ister misin?" diye sordu, bana doğru bakarak.

"Git, Finn."

"Ama-"

Boşta kalan elini sallayarak tekrar "Git," dedi.

İri yarı muhafız kulağa şöyle gelen bir şeyler homurdandı çocuğu dinlemeliydim.

Kapıyı gereğinden çok daha sert bir şekilde kapattığında, odayı kaplayan tozlu kitap rafları tıkırdadı.

"Finn'e aldırmayın," dedi dramatik bir şekilde iç çekerek. "O sadece aşırı korumacı. Senin bekçi köpeğin gibi." Bakışları Jake'e kaydı ve Jake hırladı, bu da onun durumuna yardımcı olmadı. "En azından bunu medeni yetişkinler gibi konuşabiliriz. Sadede gelmeyi severim. Gururum okşansa da patronlarıma benim hakkımda sorular sormana gerek yok."

"Bu dalkavukluk değil," diye karşı çıktım. "İsmi tanıdın. Yüzünde gördüm." Jude'dan bahsedince bütün duruşu değişti. Kibrit kutusu konusunda haklıyım.

Hepsi.

Sakin yüzü kayboldu, yerini uğursuz bir şey aldı. Bacaklarını masanın üzerinden attı ve koltuğunda öne doğru eğilerek avuçlarını sertçe tahtaya vurdu. "Jude Maddox'tan ne istiyorsun?"

"Jude senden ne istedi?" Göz ucuyla masasının üzerindeki bakarak karşılık verdim. Tilki öfkeden kudururken, Rine Dağları'ndan yapılmış kılıflı bir hançer, yıpranmış bir Sciona haritası ve bir-

Gümüş bir pusula.

Jude'un Sis'te kullandığı pusulaya oldukça benzeyen bir pusula.

"Güzel bir parça," dedi sert bir ifadeyle. Başımı kaldırdığımda gözlerinin söz konusu nesneye yapışmış olduğunu gördüm. "Birkaç bakır eder."

"O zaman Jude Maddox bunu sana neden verdi?"

Tilki doğruldu. Jake'in eli hançerine gitti.

"Tekrar soracağım ve bu son kez olacak," diye başladı, sesi fısıltı yumuşaklığına dönüşmüştü. "Jude'u nereden tanıyorsun? Gerçeği, eğer beni hoşgörürsen... Kiara."

Adımı biliyordu. Muhtemelen Jake'inkini de biliyordu. Eğer gerçekten kötü şöhretli bir suçluysa, şehrin her yerinde yeni gelenleri izleyen casusları olması akıllıca olurdu.

Onu düşündüm, birbirimize bakarken gözlerimiz hakimiyet için savaşıyordu. Beni tedirgin etme yeteneğine sahipken aynı zamanda öfke alevlerimi de körüklüyordu. Ve tanrılar bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Hele ki o sandıkları tek bir dokunuşla ateşe verdikten sonra.

"Ben- Jude..." Ne dedin? Komutanım mı? Arkadaşım mı? Evet, o bunların ikisiydi ama yine de- "Onu önemsiyorum."

Kelimeler havada asılı kalmış, dudaklarımdan çıktıktan uzun süre sonra beni boğmuştu. Raina'nın büyüü sayesinde birbirimize çekilmiştik... ama onun için için yanan bakışlarına baktığım ve kendi ateşimin bir parçasının ona yansıdığı an, farklı bir büyü beni etkisi altına almıştı. Ve bunun bir tanrıçayla ilgisi yoktu.

Tilki dikkatle beni inceliyordu, o kadar hareketsizdi ki nefes almadığından emindim.

Yüzümde gördüklerinden tatmin olmuş bir ifadeyle başını sallayana kadar dakikalar geçti. "Jude bana yardım için geldi," dedi yumuşak bir sesle. "Daha doğrusu bilgi almak için."

"Hangisiydi?" Jake sonunda elini kabzasından indirerek bastırdı.

Tilki ona baktı, burnu kırışmıştı. Jake sanki bir üstünden azar işitmiş gibi anında dik oturdu. Gülümsememi bastırdım.

"Önemli değil. Ona yardım etmeyeceğimi söyledim. Ayrıca, Cirian'ın birkaç eski metninin peşinde olsa da -ki buna sahip olabilirim de olmayabilirim de- yine de şanssız olurdu. Ona kitapların sadece belirli bir yeri işaret ettiğini ve yakalanmadan -ya da öldürülmeden- o yere girmenin benim uzman hizmetlerimi gerektirdiğini söylemek anlamsız olurdu. Ki ben bunu sağlayamam."

Eski metinler mi? Neye ihtiyacı olabilir-

Oh. Tek mantıklı açıklama, komutanın cevaplarımızın tozlu eski bir kitapta yattığını düşünmesiydi. Ve hırsızın bahsettiği yer... Ay Tanrısı'nın tapınağı olmalı, değil mi?

"Neden onu reddettin?" Ben sordum.

"Yeterince parası yoktu," dedi basitçe. "Adamlarımı hiçbir çıkarları olmadan tehlikeye gönderemem. Bu yaşadığım her kurala aykırıdır."

Ahlaki kuralları olan bir hırsız. Yine de bahanesi bana doğru gelmedi. Şu anda benim için bir gösteri yapıyor, etkilenmemiş görünmek için elinden geleni yapıyordu.

Bu, tam orada, kırmızı bayraktı.

"Yalan söylüyorsun." Suçlama ağzımdan soluksuz bir telaşla çıktı. Oyunlardan yorulmuştum. Beni hayatımın gerçeğinden alıkoyan engeller yüzünden tükenmiştim. Jude da bunun büyük bir parçası haline gelmişti.

Bir anda ceketinin içine uzanıp bir hançer çıkardı ve ucunu cilalı tahtaya sapladı. Kabzası

titredi, bir cınlama yankılandı.

"Beni asla yalancılıkla suçlama. Tabii dilini kaybetmek istemiyorsan."

Onun tehdidi nabzımı hızlandırdı ve büyüüm karşılık verdi, göğsümü pençeleyerek saldırma ihtiyacı duydum. Şiddetli bir ürperti kollarımdan eldivenli ellerime doğru ilerledi, iğnelerin batması gibi bir his. Gözlerim aşağı kayd, hayal kırıklığım kelimenin tam anlamıyla gözeneklerimden sızıyordu-

Gri dallar kıvrıldı ve arkalarında en ufak bir duman izi bıraktı. Sessizce küfrederek ellerimi kucağıma ittim ve gözden kayboldum.

Kendimi toparlamam gerekiyordu yoksa Tilki beni şu anda öldürebilirdi. Yavaşça nefes vererek duygularımı dizginlemeye çalıştım, bunun yerine Micah'la ya da daha doğrusu Arlo'yla kılıç atmak gibi daha mutlu şeyler düşündüm. Görüşümü kaplayan kızılık hafifledi ve gölgelerin küçük izi isteksizce de olsa merhametle içeri girdi.

Cesur. Sakin ve cesur olup onun oyununu oynamalıydım. Onunla alay et.

Masasını parçalayan hançere uzandım ve ellerimin titrememesine şükrederek kabzasıyla oynadım.

Başımı kılıçtan kaldırmadan dedim ki, "Jude yakalandı. Kralın adamları onu bu sabah erkenden aldılar ve daha fazla beklersem yapacaklarından korkuyorum. Onunla bağlantınız var ve onun hapsedilmesi fikrinden hoşlanmadığınızı söyleyebilirim."

Çenemi kaldırdığımda Tilki'nin gözlerinin ateşle parladığını gördüm. Tüm numaralar yok olmuştu, öfkesi elle tutulur bir şeydi. Bu öfke gücümü titretti ve bana çok tanıdık gelen bir şekilde konuştu.

"Yakalandı mı?" diye o kadar sessiz sordu ki, kelimeyi zar zor seçebildim. Elini göstermişti ve ikimiz de biliyorduk ki anahtar Jude'du.

"Muhtemelen biz konuşurken işkence görüyordur." Bu kez dişlerimi sıktım, sesimi eşit tutmaya çalıştım. O hücredeki düşünceleri aklımdan çıkmıyordu. Her göz kırpmışında onu görüyordum,

taş zeminde kıvrılmış ve kan içindeydi.

Karşımdaki Tilki, gözleri keskinleşirken bile solgunlaşmıştı.

"Belli ki sen de onu önemsiyorsun, yoksa bu kadar rahatsız olmazdın," diye mırıldandı Jake, kendi düşüncelerimi dile getirerek. "Neredeyse öfkeyle mırıldanıyorsun." Bir kapıya bir de arkasına baktı. "Artık sadece biz varız. Kiraladığın kas gücünün önünde rol yapmana gerek yok."

Tilki başını salladı, dudakları düz bir çizgi halinde inceldi.

"Kral onu öldürmeden önce Jude'u kurtarmalıyız." Ayağa kalktım, ellerimi yumruk yaptım. "Beni saklandığım yerden çıkarmak istedikleri için hayatta. Bu tuzağa düşmemeyi tercih etsem de, bu burada kalıp onun ölmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor." Hırsız yardım etmeyecekse, burada zaman kaybediyorduk.

"Birini hücreden nasıl kaçıracağını bilmiyorsun, acemi. Beş dakika içinde yakalanacağına bahse girerim."

"O zaman bize yardım et," diye karşılık verdim.

Dişlerini sıktı ama bakışlarını kaçırmadı. "Eğer onu dışarı çıkarmayı başarırsak tapınağa gitmek isteyecektir."

"Şuna bak. Tapınağı biliyor, Jake," diye ukalaca cevap verdim, gözlerimi Tilki'den ayırmadan. Jake sandalyesinde doğruldu ve bana eşlik etti.

"Kesinlikle öyle görünüyor, Ki."

"Ve?" Tilki'ye devam etmesini işaret ettim.

"Ve bu sadece herhangi bir tapınak değil. Birçok hazine avcısının ölmek için gittiği bir yer. Tuzaklar, canavarlar ve her türlü şey sizi bekliyor." Bazıları tozla kaplanmış, deri ciltli bir dizi kitabın durduğu kitaplığına baktı. "Sadece zeki olanlar tılsımı arar." Gözleri bilerek bana dikildi. Tilki tılsımı biliyordu, yani Jude onu aramakta haklıydı. "Kemikleri sonsuza dek toprağın altında kalacak."

Maliah bize bunu söylemedi.

"Sizden Jude'a yardım etmenizi istiyoruz, tapınağa girmenizi değil. Bu sana bağlı," dedim dikkatlice.

"İstesen de tapınağın gerçek girişini bulamazsın. O lanet yeri yıllardır inceliyorum."

"Yani yapmayacak mısın?" Kaşlarımı kaldırdım. "Jude'a yardım etmek mi yoksa tapınağa gitmemize yardım etmek mi?"

Konuşmanın bir noktasında, istemeden de olsa birbirimize yaklaşmış olmalıyız. O, masasının diğer tarafında, öne doğru eğilmiş. Ben, onun hareketlerini yansıtıyordum.

"Tanrılar şeytandır," diye tükürdü. "Tıpkı o lanet kral gibi." Alnını ovuşturdu. "Eğer Jude... yaşıyorsa, o zaman..."

"Sonra?" Onu yakaladığımı bilerek bastırdım. Tilki zor nefes alıyordu, alnından ter damlıyordu.

Onun isteksizliği üzerine, gölgelerimden bir demet ağaç boyunca ilerleyerek hırsıza doğru kaydı. Onların hareketini izledi, bileklerini çevreleyip parmaklarının uçlarıyla oynarlarken dudakları aralandı. Titredi ama geri çekilmedi.

Eğer bir şey varsa, onun huysuz dış görünüşünü yumuşattılar. Onları geri aramak için hiç çaba sarf etmedim.

"Anlıyorum," dedi sakın bir sesle. "Senin hikâyelerdeki Kiara olduğundan şüphelenmiştim. Bir gölge canavar tarafından saldırıya uğramış ve hikayeyi anlatmak için yaşamış." Başını eğdi. "Sadece çalışma odama vals yaparak gelmeni hiç beklemiyordum. Ne eğlenceli bir sürpriz."

"Korkmuyor musun?" diye sordum, kelimeler ben onları yakalayamadan ağızımdan kaçtı. O kadar küçük geliyorlardı ki, keşke onları geri sarabilseydim.

Tilki beyaz dişlerini parlattı. "Oh, tam tersine. Birinin düşündüğünden daha fazla ilahi deneyimim oldu." Bu şifreli sözler karşısında kaşlarımı çattım ve onun ilgisizliği karşısında şaşkına döndüm. Bundan daha iyi bir tepki beklerdim.

"O boku üzerimde kullanmadığın sürece, seni öldürmek zorunda kalmayacağım," diye ekledi kasvetli bir şekilde.

Hmm. Ondan hoşlanmış olabilirim.

"Tek başınıza hiç şansınız olmadığına göre, size hizmetlerimi sunacağım. Bir bedel karşılığında," dedi. "Ama eğer o... Jude öldüyse, anlaşma iptal olur."

"Değil," dedim inatla. Biliyordum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama gölgelerim onun yokluğunu hissedecekti, hissedecektim.

"Komutanı geri almamıza ve bu tapınakta gezinmemize yardım edecek misin?" Cevabını zaten bildiğim için açıklık getirdim. Gülümseme isteğime direndim.

Tilki yumruklarını sıktı ve yanlarına getirerek gözlerden sakladı. "Bulduğumuz hazineler benim olsun da ne olursa olsun. Ne de olsa adamlarıma ödeme yapmam gerekiyor. Çocuk gidip kendini yakalattığından beri beni zorluyor gibi görünüyor."

Ondan etkilenmiş gibi görünmemek için çok çaba sarf ediyordu ama beni kandıramazdı; o bakışı aynadan tanıdım. Düşünüyormuş gibi yaparak bir kez daha bakışlarını üzerimde tuttum. "Anlaştık,"

Ben de onayladım. "İhtiyacımız olan tılsım dışında her şeye sahip olabilirsiniz."

"Yarın şafak vakti buraya dön," dedi hırsız, dikkati sadece benim üzerimdeydi. "Ve beni buna pişman etme."

...

O akşam uyuyamadım.

Jake yanımda yüksek sesle horluyordu, ikimiz de hanın sunduğu tek kişilik yatağı paylaşıyorduk. Horlamasının yanı sıra uykusunda da yer değiştiriyordu.

Tam günaha boyun eğip kaburgalarına dirsek atmak üzereydim ki yaram rahatsız edici bir şekilde zonkladı. Mide bulantısı midemde çalkalanırken ve loş oda bulanıklaşırken yatakta sıçradım. Taş duvarlar ve paslı zincirler gözlerimin önünden geçerken yataktan kaydım ve ayaklarımın üzerinde tökezledim.

Her saniye, önümdeki sahne değişiyordu -hücreden kirli han odasına ve geri.

Kendimi iki dünya arasında, ne orada ne de burada olan bir yerde sıkışmış gibi hissediyordum. Bir cankurtaran salı olmadan sürükleniyordum. Korku damarlarımda dolaşıyor ve sırtımdan aşağı soğuk terler süzülüyordu.

Bunu yaptığımı hatırlamıyorum ama eldivenli parmaklarımı yaraya götürmüş olmalıyım. Yara, dokunuşumla titreşti.

Jude.

Onu en son hayal ettiğimde bu kadar yoğun olmamıştı ama paylaştığımız bağın sıkılaştığını, gerildiğini fark ettim. Onu bulmamı talep ediyordu.

Nasıl oldu bilmiyorum, çığlık atmak istedim ama dudaklarımdan hiçbir kelime çıkmadı. Temiz havaya ihtiyaç duyarak sendeleyerek kapıya doğru yürürken, Jake'in horultularının yerini kulaklarımda kanımın uğultusu almıştı.

Kapıyı açıp koridordan aşağı süzülürken ve boş resepsiyonu geçerken ellerime binlerce iğne battı. Dar bir yan sokakla karşılaşana kadar merdivenlerden aşağı süzüldüm.

Neredeyse hiç kimse kalmamıştı. Yine de insanların beni bulvarda debelenirken, ciğerlerim daraldığı için nefes nefese kalırken görmeleri halinde yardımına koşacaklarından şüpheliydim.

Gittikçe kötüleşiyordu ve odaya dönüş yolunu bulacak kadar iyi göremiyordum.

Ellerim yakındaki bir duvarın sağlamlığını aradı, parmaklarım binaların arasında bir boşluk açılana kadar kaba tuğlaların üzerinde gezindi. Sıkışık bir yerdi, ancak hareket edebileceğim kadar genişti.

Güvenli bir şekilde saklandıktan sonra sırtımı duvara dayadım ve dizlerimin üzerine çöktüm, yerden kalkan toz burun deliklerime kadar ulaştı.

Nefes nefese kaldım, kollarıma baktım ve odaklanıp odaklanmadıklarını fark ettim. Zindan şimdi sokaktan daha net parlıyordu ama gölgeler bedenime yapışmış, yüzüme doğru dolanarak dünyayı puslu hale getiriyordu.

Bir çığlık atabilirdim ama kulaklarım çınlamaya başladı ve daha önce tehdit eden siyah noktalar şimdi şişti. Ve tüm bunlar olurken yaram zonkluyordu.

Büyüm Jude'a ulaşarak beni Fortuna'dan daha da uzaklaştırdı. Lezzetli karıncalanmalar kollarımda, bacaklarımda ve gövdemde aşağı yukarı dolaşırken kolayca teslim oldum. Bu bir serbest düşüş hissiydi ve midem göğsümün içine doğru fırladı.

Ve sonra her şey durgunlaştı.

Gözlerimi açtım.

Fortuna gitmişti. Sokak bir hatıraydı. Şimdi Jude'u ilk gördüğüm hapishanede duruyordum, ama bu sefer komutanım önümde duruyordu-

Bir duvara zincirlenmiş, sırtı açıkta.

Açık yaralarından serbestçe kırmızı damlıyordu, dövmesi yok edilmişti, sadece siyah mürekkep izleri görünüyordu.

Bir an için, tepki veremeyecek, hareket edemeyecek, herhangi bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim. Bu bir kabus olmalıydı, hastalıklı, çarpık bir rüya.

Bir kırbaç havayı yararak sırtını parçaladı ve kan fışkırdı. Jude çığlık attı ve bu ses benim felaketim oldu.

Kırbacı tutan asık suratlı muhafız, "Bana söylersen bütün bunlar sona erecek," diye söz verdi. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla terden kayganlaşmış alnını ovuşturdu. "Sadece kelimeleri söyle ve kendini acıdan kurtar."

Jude hiçbir şey söylemedi.

Ateş içimi yaladı ve bir kez olsun bunun büyü mü yoksa sadece benim öfkem mi olduğunu anlayamadım. Yumruklarımı sıktım ve bir ayağımı ileri attım, vücuduma hisler geri geldi.

Jude'a doğru hamle yapmak, vücudunu kendi vücudumla siper etmek, attığı o unutulmaz çığlığı hafızamdan silmek istedim. Ama kontrol tamamen bende değildi ve her adımım dirençle karşılanıyordu.

Umurumda değildi. Hiçbir şey beni durduramazdı. Ne öteki dünya büyüğü ne de ara alemler.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyordum ama ona işkence edildiğini görmek imkânsız önemsiz kılıyordu. Ona ulaşıyordum.

Nöbetçi beni fark etmedi. Kimse bana doğru gelmedi, bağırış çağırış olmadı. Görünmezdim ve bundan nefret ediyordum çünkü ellerimi şişman adamın boynuna dolamayı ve hayatının son korunu söndürürken gözlerimin içine bakmasını o kadar çok istiyordum ki.

Sadece Jude ona doğru ilerlememi sağladı, havada ağır bir bakır kokusu vardı.

Bir adım uzaktaydım, yaralarından sızan ıslak kanı görebileceğim kadar yakındım. Çekingen ellerle uzandım. Sarsıldılar. Her şey titriyordu.

Kırbaç vücudumu kesmeden önce tısladı, gölgeler dalgalanan su gibi formumdan sıçradı. Görünmez ve cisimsiz, bu dehşeti izlemekten başka bir şey yapamayan bir hayalet.

Yine de Jude'un yanağına nişan aldım, ona dokunma ihtiyacı duyuyordum, tek düşüncem korunmaktı.

Solgun yüzüne bir santim kala, korkunç bir direnç duvarıyla karşılaştım. Çaresizliği bedenime işleyen, vahşi ve dengesiz bir his.

Tıka basa dolu hava bariyerine vurdum, her nafile darbeye gözlerimden yaşlar süzüldü. Dakikalar süren faydasız mücadelemın ardından zırhımın kalıntıları çatladı ve gerçeklik beni yutmak için ortaya çıktı. Öfke hüzne dönüştü ve bu hüzn olduğum ve olmuş olduğum her şeyi tüketti. Kollarımı indirdim, zar zor dik durabiliyordum.

"Jude," diye mırıldandım, gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu. Onları kontrol altında tutma isteğim olmadan, sessizce yanağımdan aşağıya ve dudaklarıma doğru birer birer düştüler. "Ben buradayım, Jude. Lütfen bana bak."

Sesim sahip olduğum tek silahtı ve beni bu kadar zayıf hissettirmesinden nefret ediyordum. Bu sefer ellerimi ya da bir silahı kullanamıyordum, sadece kendimi kullanıyordum. Ve bazen kendimi yeterince iyi hissetmiyordum. Yine de Jude'u içime çektikçe -korkunç kesiklerine odaklandıkça- hücre daha da netleşti ve uzuvlarım hissiyatla daha da ağırlaştı. Sanki gerçekten orada, o hücrede duruyormuşum gibi hissetmeye başladım ve hala kimse çığlıklarımı duymuyordu, ta ki-

"Kiara?" Jude fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle mırıldandı. Alnından gözlerine damlayan teri kırıpıştırarak uzaklaştırdı. Sanki bilincini kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Dönmüşsün."

Gardiyan saldırısına ara verdi ama bir saniye sonra Jude'a tekrar vurdu. Jude sessiz kalırken ben çığlık attım.

Kemiklerimi titreten öfke kükremesi, hücrenin duvarlarını sarsıyor gibiydi.

Safra yükseldi, dökülmekle tehdit ediyordu. Geri yuttuğumda boğazımı yaktı. Yaraları çok fazlaydı, acısı çok açıktı. Bir korkak gibi sırtından uzaklaştım.

"Jude, sesimi dinle," diye yalvardım, gözyaşlarımı tutamıyordum, hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum. Kendimi ne kadar işe yaramaz hissediyordum. Ne kadar değersiz.

Ağlamam umurumda değildi. Gözyaşları ruhlarımızdan kaçan parçalardan başka bir şey değildi ve ben kendi sırtım kırbaçlanıyormuş gibi, derim parçalanıyormuş gibi hıçkırdım.

Bir bakıma, bunu izlemek daha kötüydü.

"Ben buradayım. Yanındayım. Ve senin için geliyorum." Bir başka acımasız kirpik teniyle buluştuğunda gölgeler parmak uçlarımda kıvrıldı. Gölgelerim kıvılcımlanmadan önce fırtına sırasındaki şimşeği hatırlatan vahşi bir gümüş renginde parladı. Kederim daha da güçlendi, imkânsıza karşı savaşma isteğim taştaki bir ot gibi çiçek açtı.

Hayatı boyunca insanlar ondan umudunu kesmişti. Ben asla vazgeçmezdim. "Jude?" Yarı hıçkırdım, yarı boğuldum.

"Benimle misin?"

Vücudu sanki onu okşamışım gibi titredi. "Seni özledim," diye mırıldandı, başı omuzlarının arasına düşmüştü. Başını kaldırıp gözlerime bakmayı bile başaramadı. "Birini özleyeceğimi hiç düşünmezdim. Bu durumu çok daha kötü yapıyor."

Kalbim ikiye bölündü -ben de aynı şekilde hissediyordum ve o haklıydı- bu her şeyi daha da kötüleştirdi, daha da zorlaştırdı.

"Sakin vazgeçeyim deme," diye çıkıştım, keşke çenesinden tutup başını kaldırmaya zorlayabilseydim. "Çünkü kıcını kurtardığımda ve sana zarar vermeye cüret eden herkesi canlı canlı yakmayı bitirdiğimde, sonunda seninle ilgilenmeme izin vereceksin, seni inatçı, inatçı adam."

Gözyaşlarım ne kadar zor akarsa aksın doğru düzgün nefes alamıyordum. "Jude, senin için hissettiklerim... Bunu izlemek beni öldürüyor." Gerçekten, varlığından haberdar olmadığım parçalarım ağrıyordu ve merkezimde büyük bir boşluk esniyordu.

Açlıkla doğurduğu boşluk rasyonel düşünceyi tüketiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, bu kadar boş olmak, acı verecek şekilde boş olmak.

Jude başını kaldırıp çenesini eğerken inledi. Sağ gözüne baktım, artık o tanıdığım sıcaklığı taşımıyordu.

Bu görüntü, omurgamda öfkeli bir ateş dalgası yarattı.

"Kiara, halüsinasyon görüyor olabilirim ve umurumda değil.

Tek ihtiyacım olan

bilmenizi isterim..." Bir sarsıntı vücudunu sarsarken öksürdü, kekeledi. Tısladım, ellerimi sıkı yumruklar halinde sıktım. Jude devam etti, sesi fısıltıdan başka bir şey değildi. "Duygusal konuşmalardan hoşlanmadığını biliyorum ama eğer ölürsem bunu söylemem gerekecek."

Boş ver onu. "Ölmüyorsun-"

"Sanırım Cila'da seni gördüğüm anda sana aşık olmaya başladım. Ve sanırım o vadede yaralarımı öptüğünde ve her şeyini görmeme izin verdiğinde tamamen aşık oldum. Ölümle savaşmış ve küllerinden doğmuş bir kadın gördüm. Ben... Ben seni senin beni gördüğün kadar net gördüm ve ilk defa yansımam beni korkutmadı."

O gün ben onun yaralarını öptüğümde, o da benimkileri öptüğünde, geri dönüşü olmayan bir yere dalıp gitmiştim. Ve Tanrılar şahidim olsun, hiç ayrılmak istemedim. İşte o zaman Jude bana evim gibi gelmeye başlamıştı.

Ve evim yavaş yavaş, parça parça dağılıyordu. "Sakın buna cüret etme," diye kekeledim, gözyaşlarımda boğuluyordum.

"Bana bir veda konuşması yapmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim." Jude itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama ben

onun sözünü kestim. "Hayır. sen savaşmak at

benim yan. Bütün ve benim." Söz verdim ve

kahverengi gözlerindeki altın rengi parladı. Sonra bir süredir

hissettiğim, daha önce beni korkutan ama şimdi çok kolay

gelen kelimeleri söyledim. "Düşüyorum,

Jude Maddox."

İtiraf dudaklarımdan döküldüğü anda, görüşümü bulanıklaştıran gri film kayboldu.

Şaşkınlıkla geriye doğru sendeledim ve Jude beni döndürerek

sırtındaki ürkütücü kirpiklere bakmak için.

Işık hücrenin yüksek penceresinden süzülüyor, yaldızlı ışınlar kirli taşların üzerinden akıyor ve Jude'un vahşileşmiş derisinin düzlemi boyunca dans ediyordu. Sanki biri binlerce meşale tutuşturmuş ve onları başının üzerinde tutarak dünyayı parlak altın berraklığına büründürmüştü gibiydi.

Olamazdı... Bir şeyler görüyor olmalıydım, çünkü o ışığın tek bir açıklaması olabilirdi.

Kırbacını bırakan ve tiz bir alarm çığlığı atan muhafız gibi ben de nefes nefese kaldım.

Adamın ağzı komik bir şekilde açıldı ve bakışları ilk kez bana yöneldi. Gözlerini kırıştırdı ve öfkeyle gözlerini sildi. Onu görmezden geldim, yumuşak ama parıltıyan ışığa odaklandım. Bana daha çok vadinin yumuşak ışıltısını hatırlattı, ama onun Varlık tartılmış Çok ağır, ve o sadece

Güçlendirilmiş.

"Jude, bak!" Yüksekliği ancak bir karış kadar olan pencereyi işaret ediyordum.

Ona doğru atıldım, tam çenesini yukarı kaldıracaktım ki ona burada, bu imkânsız yerde dokunamayacağımı hatırladım. Bir şey beni hâlâ geride tutuyordu. Henüz yıkamadığım bir duvar.

Komutan inledi, gözleri kapandı. Sırtından kıpkırmızı damlalar taşlara sıçradı ve her nefes alışında daha da düzensizleşti.

"Uyan!" Sayıklayarak, dişlerim takırdayacak kadar titreyerek talep ettim. "Jude, lütfen." Görmesi gerekiyordu, hücrenin karşısında açıkça parlayan şeyi fark etmesi gerekiyordu. Ona bu küçük umut kırıntısının verilmesi gerekiyordu. Bir yerlerde, bu hücrenin hemen dışında, tüm diyarda bir değişim yaşanıyor. Her şey kaybolmamıştı.

Ancak Jude, gözleri tamamen kapanmadan önce adımı bir kez daha fısıldadı.

"Hayır!" Kükredim. "Beni bırakma. Lütfen. Sakın gitmeye cüret etme..."

Hareket etmedi, göğsü acı verici bir şekilde hareketsizdi.

Jude ölmüş olamaz. Sadece **bayılmıştı**. O

uyanacaktı, ben onu bulacaktım ve sonra diyarımızı kurtaracaktık. Ve sonra... sonra kim bilir neler olacaktı? Her ne olursa olsun, onu yanımda hayal ettim. Yaşayacaktı. Hayır, biz yaşayacağız.

Çünkü bunu hak etmiştik.

İmgelemden itildiğimde, Jude'dan ve ikimizin de kalplerimizi açtığımız hücreden koparıldığımda hala onun adını haykırıyordum.

Bir dizi telaşlı çılgılık aynı anda kulaklarımı deldi.

Gözlerimi açtığımda artık o hücrede değildim, artık Jude ile birlikte değildim. Yüzümü ıslaklık kapladı, bol miktarda gözyaşı tenimi lekeledi. Gözyaşlarım akmaya devam ediyor, Fortuna'nın pis sokaklarını bulanıklaştırarak görmemi zorlaştırıyordu.

Geri dönmüştüm.

İnsanlar telaş içinde bağıırıyordu ama Raina'nın adının belirgin sesini duyabiliyordum. Gözyaşlarımı silip ayağa kalktım ve bağırıışların etkisiyle topallayarak bulvara çıktım.

Birkaç kişi dizlerinin üzerine çökmüş, başlarını gökyüzüne doğru eğmişti. Hava karanlıktı, ışıktan eser yoktu ama yine de yeminler edip dua ediyor ve Raina'nın adını bir dua gibi mırıldanıyorlardı.

"Geldi!" diye haykırdı bir kadın, yerdeki pozisyonundan kalkarak. "Geri geliyor!"

En yakındaki adamın pelerinini kaptım ve onu yanıma çektim. "Ne oldu?" diye sordum. Sesim kısık, gözyaşlarım kızarmış yanaklarımda kuruyor, yorgunluktan sallanıyordum.

Benim iki katım büyüklüğündeki bu yıpranmış adam, bir bilek hareketiyle birini ikiye bölebilirdi ama yine de bana döndüğünde gözleri bir çocuğunkiler gibi parlıyordu.

"Işık," diye mırıldandı. "Sadece bir an için ışık vardı."

Onuncu Bölüm

Jude

Lorian ve Maliah'ın iyi anlaştığı hiç görülmemiştir. Söylentilere göre birbirlerine çok benziyorlarmış. Her ikisi de güçlü iradeye sahiptir, ancak Maliah çoğu zaman meydan okumalarını adil olmaktan öteye götürmüştür.

ASIDIAN LORE: DIYARIN EFSANELERİ VE MITLERİ'NDEN ALINTI

"Kutsal tanrılar, başardınız."

Kulağıma fısıldayan yumuşak, kadınsı bir sesle uyandım.

Sırtıma ıslak ve cızırtılı bir şeyin vurduğuna yemin edebilirdim ama gözlerimi açmak gibi basit bir işi başaramayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"Uyan. O yavan muhafız dönmeden önce. Ellerimi onun ölümüyle lekelemek istemem." Bir duraklama. "Aslında bunu hak etmiş olabilir. Acele etme."

Bütün kasları gerildi. Ses gerçek gibiydi. Kiara'nın bana bir rüya ya da halüsinasyonda geldiğinde çıkardığı ruhani ses gibi değil. Beni en son ziyaret ettiğinde, kendi zihnimin karışık ağında bulduğunda, bana aşık olduğunu söylemişti-

Bunun gerçek olduğuna inanamayacak kadar kötümserdim.

"Uyan," dedi ses bir kez daha, artık sabırlı değildi.

Gözlerimi zorla açtım, yeni geleni ararken oda bulanıktı.

"Kimsin sen?"

Bir kilit dönerken beni hapseden zincirler birbirine çarptı. Yerçekimi en yeni düşmanımdı ve vücudumu kesen acıyla dağınık bir yığın halinde yere yığıldım.

Sözde kurtarıcıma baktım, siyah noktaları göz kırparak uzaklaştırdım.

"Merhaba, Komutan." Boyu bir metreyi geçmeyen bir kadın el salladı. Tamamen deri giysiler içindeydi ve kemerini bıçaklar ve diğer silahlar süslüyordu.

"Kimsin sen?" Ayağa kalkarak tekrarladım. Yüzümü buruşturarak omuzlarımı geriye attım, sırtım acı ve yeniden açılmış kesiklerle doluydu. Bu kadını hayatımda daha önce hiç görmemiştim.

Benimle şimdi dövüşmeyi seçerse, kazanabilirdi. O kadar güçlü değildim. Yiyecek ve su eksikliği insana bunu yapıyor.

Gözleri aşağıya kaydı... Bileklerime. Gücümü bağlayan kelepçeler yerde yatıyordu. Üzerlerinde parmak izleri vardı, sanki metal alevden yapılmış eller tarafından koparılmış gibiydi.

Beni serbest bıraktı.

Sanki onu çağırmışım gibi, göğsümde bir sıcaklık çalkalandı, kelepçeler çıkınca sihrim yüzeye çıktı. Kendimi bir kez daha bütün hissediyordum, gücümün istikrarlı varlığı içime şefkatle bastırıyor gibiydi.

Kadın gülümsedi, kurnazlık ve hilekârlık ima eden hınzırca bir şeydi bu. "Bu duvarların dışına güvenli bir şekilde çıktığımızda sana kim olduğumu söyleyeceğim. Zaman çok önemli Komutan. Bir şey değil," diye ekledi kelepçelere bakarak. "O piçleri çıkarmak hiç de kolay olmadı."

"Neden güveneyim-"

Gözüme bir hareket çarptı ve içgüdüsel olarak var olmayan bıçağıma uzandım. Lanet olası bir jaguar odanın gölgeli köşesinden kayarak çıkarken nefesim kesildi, kaygan, benekli kürkü güneş ateşinin çırpınan ışığı altında parlıyordu.

"Bu-"

"Evet, öyle," diye cevap verdi sıkılmış gibi. "Eminim şok olmuşsundur ama acele et ve heyecanını kontrol et. Dışarı çıktığımızda onu sevebilirsin."

Bin   m  r ge  se de o   eye dokunmazdım. Bir tanesini canlı olarak hi   g  rmemi  tim, sadece di  lerinin ne kadar keskin oldu  una ve pen  elerinin kemi  i ne kadar kolay kesti  ine dair efsaneleri duymu  tum.

Birdenbire kadının varlı  ı bir hediye gibi gelmemeye ba  ladı.

"Hadi gel," diye ısrar etti ve beni takip etmemi beklerken sırtını bana verdi.

Teredd  t ettim. Bana yardım etmek i  in burada olabilir ya da olmayabilirdi ama kelep  elerimin kilidini a  mı  tı. Bu fırsat bo  a harcanamazdı ve e  er daha sonra beni sırtımdan bı  aklamak isterse, o zaman verece  im tepkiden memnun olmayacaktı.

Kadını ve yanındaki yırtıcıyı takip ederken kalbimin yanındaki yara nabız gibi atıyordu. Yaralarım her adımda biraz daha a  ılırken bile bedenim giderek g   lenen ilahi bir g   le u  ulduyordu.

Bu sihir, hissedebilen bir   eydi. Nefes almak i  in havaya ihtiya  ı vardı, tıpkı benim gibi ve   imdi kelep  eler   ıkarıldı  ına g  re, hiperventilasyon yapıyor da olabilirdi.

"Acele et!" diye tısladı kadın. H  crenin kilitli olmayan kapısını a  tı, mente  eler itiraz edercesine gıcırdıyordu. İrkildim, gardiyanların gelmesini bekledim. Kimse gelmedi.

H  creye do  ru ilerleyerek beni me  alelerle aydınlatılmı   koridordan ge  irdi ve dairesel bir merdivene getirdi.

  u anda kararsızlık i  in zaman yoktu. Muhafızlar gelirse merdiven bo  lu  unda sıkı  ıp kalırdık ve Kiara'yı bulup onu uyarma   ansım ortadan kalkardı. Aceleyle merdivenleri   ıktım.

En   stte bir kapı vardı ve zindana a  ılan kapı gibi o da kilitli de  ildi.

"B  t  n muhafızlara ne yaptınız?" Di  lerimin arasından sordum.

"Onları ben   ld  rmedim, e  er sordu  un buysa. Ger  i umurunda da de  il." Seyrek g  ne   ışıkları daralmı   g  zlerinin altında hortlak gibi daireler   iziyordu.

  nce dı  arı   ık, sonra onu sorgula, diye kendime hatırlattım. Ve o haklıydı. Beni sırayla kırba  layan gardiyanlar pek umurumda de  ildi.

Koridora doğru kayarak duvara yakın durdum ve güneşin parlak ışıklarından kaçındım.

Bu kalelerin hepsi aynı görünüyordu; soğuk ve donuk taşlardan yapılmıştı. Kralın gözdesi olan generallere, sarsılmaz sadakatlerini göstererek rütbelerini yükselten adamlara aittiler. Kralın yanında geçirdiğim süre boyunca birkaçını ziyaret etmiştim, genellikle bir tehdit iletmek için ayak işlerine gittiğimde.

Duvarda, koyu sarı bir yıldız kanadıyla süslenmiş tek bir mavi sancak asılıydı. Bu arma, şu anda güney bataklıklarını isyancılar için tarayan General Devonshire'a aitti.

Yani yanında bu kadar çok adamı varken güvenlik o kadar sıkı olmayacaktı.

Görünüşe bakılırsa şu anda hizmetkârların odasındaydık ve dolambaçlı bir koridorda çınlayan tencere tava seslerine bakılırsa yemek vaktiydi. Bu koridorlar bomboş olmalıydı. Zamanlama mükemmeldi.

"Şuradan," diye emretti kadın, yontulmuş mavi bir kapıyı göstererek.

Kapı aralık bırakılmıştı, sert hava çıplak tenimi süpürüyordu. Beklenmedik kahramanıma son bir kez bakarak başımı aralıktan içeri soktum ve hemen lanet ettim.

Bir asker ormanın önünde volta atıyor, kumral saçlarının bir kısmı kapüşonunun arasından görünüyordu. Harlow.

"Dışarıda biri var," diye tısladım.

"Ve? Öldürün onları. Bir sorun göremiyorum." Omuz silkti. "Kralın renklerini giyiyor. Bu nedenle kendisini hedef olarak işaretledi. Bu onun hatası, gerçekten."

Teğmene saldırmakla hayatını bağışlamak arasında kaldım. Neden bu kadar merhametli hissettiğimi anlayamadım. Ama bu tereddüt yeterli bir cevaptı.

Onu öldürmek istemedim. En azından bugün.

"Onu tanıyorum." Çenemi sıkarak konuştum, bu kadınla bir kardeşi öldürmenin ahlaki olup olmadığı konusunda tartışmak istemiyordum. Hain olsa bile. Yeterince kardeşimi öldürmüştüm.

karşıt taraflarda olsak da, kendi adamlarına bir daha asla el sürmek istemeyeceklerdir.

Ben daha tek kelime edemedim kadın kapıyı tekmeledi ve evcil hayvanı gecenin içine daldı. Kolunu yakalamak için mücadele ettim ama çok hızlı hareket etti, sanki vücudu dumandan yapılmış gibi elimden kurtuldu.

"Bekle," diye seslendim ama çoktan kalçasındaki bıçaklardan birini çıkarmıştı, Harlow'un arkasına bakarken dudaklarında zalim bir gülümseme vardı.

Beni zindanda ölüme terk etmişti. Yaklaşan ölümü için kötü hissetmemeliydim, ama yine de-

Peşinden koştum ve bu sefer onu yakaladığımda temas kurdum.

Parmaklarım bileğinin etrafında kıvrıldı ve kadın tıslayarak bıçağı düşürdü. Tökezledi ve elini tuttu, bileği acı verici görünen bir yanıkla çevrelenmişti.

Geri çekildim. Bunu ben mi yapmıştım?

Çığılığı Harlow'u alarma geçirdi, o da uzaklara baktığı yerden fırladı. Kaleyi çevreleyen sık siyah ağaçlara ve yaprakların arasından görünen dağlara bakılırsa hâlâ Kuzey'de olduğumuz anlaşılıyordu.

"Maddox," diye konuştu Harlow, ses tonu hiçbir şey anlatmıyordu. "Buraya nasıl geldin?" Gözleri benimkine dönmeden önce kadına ve jaguarına kaydı. "Diğerleri fark etmeden önce geri dönmelisin," diye emretti Harlow, temkinli bir adım daha yaklaşarak.

Silahına davrandı. Beni o hücreye geri koyacağını sanıyorsa, yanılıyordu.

"İster inanın ister inanmayın, size yardım etmeye çalışıyorum," diye karşı çıktı. "Ve Kiara'ya."

Hırladım. "Onun adını söyleme."

Harlow yatıştırıcı ellerini kaldırdı. İronikti, çünkü ellerinden biri şimdi bir bıçak tutuyordu. "Sana yemin ederim Jude. Bana güvenmelisin. Zamanlama her şeydir." Etrafımıza baktı, sonra ağır bir iç geçirdi ve "Fortuna'dan on mil uzaktayız," dedi.

_"

Sözleri bir kılıç kabzası tarafından kesildi.

Ben tepki veremedim yabancı ona doğru ilerlemiş, kınından bir uzun kılıç çıkarmış ve kabzasını Harlow'un şakağına dayamıştı. Vücudu yankılanan bir gümbürtüyle sert toprağa çarptı. Sersemlemiş bir halde ona doğru döndüm.

"Ne?" Omuz silkti. "Çok fazla konuşuyordu ve buradan çıkmamız gerekiyor."

"Muhtemelen gitmemize izin verecekti," dedim Harlow'un yaşadığından emin olmak için dönerek. Göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu ve ben rahatlamış bir nefes verdim. Ölümcül bir darbe değildi.

Silahını kınına soktu. "Boş konuşmalar için vaktimiz yok."

Bu kadını hiç umursamadığıma karar verdim.

Yine de onunla birlikte ağaçlara doğru koştum ve obsidyen ormanın bizi yutmasına izin verdim.

Çok geçmeden, her zamanki loşluk arkamızdaki kalenin titrek ışıklarını engelledi ve engebeli toprakta uçan ayaklarımı zar zor görebiliyordum. Sazlar çıplak ayaklarımı ısıyor, dallar gövdemi kesiyordu. Yarı giyiniktim ve tutsaklıktan kaçırıyordum ve hayatımda hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim.

Gözlerim ağrıyordu, yanmaya başlamıştı. Yine de ne kadar uzağa koşarsak, beni o kadar az rahatsız ediyorlardı ve orman o kadar parlaklaşıyordu. Sanki görüşüm düzelmiş ve ay iki katına çıkmıştı.

"Neredeyse geldik!"

Canavarı, metresinin peşinden koşarak yanımdan geçerken hırladı. Tüm bunların tuhaflığı sonunda beni yakaladı.

Koşmayı bıraktım.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Onu yavaşlamaya zorlayarak seslendim. Dönüp geri yürümeden önce dramatik bir iç geçirdi.

"Çünkü Cirian ilk kez uzaklaşıyor ve bana gizlice girmem için mükemmel bir fırsat veriyor. Ve inan bana, o maskeli kuklayı durdurmayı ben de sizin kadar çok istiyorum." Başını eğdi ve kötü niyet kokan bir bakış fırlattı. A

insan sadece bu bakışla bile boğulabilir.

"Bazıları bana Maliah der," diye devam etti, bu açıklama karşısında dudaklarımın aralanması hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Ve şimdi bir av gibi avlanmadığın zaman bana bir iyilik borçlu olacaksın." Geriye doğru sürüklendi, botları çalılıkları çtırdatıyordu. "O gün geldiğinde, senden görevini yerine getirmeni bekliyorum. Güçlenmeden önce onlarla dost olmanın her zaman iyi bir fikir olduğunu öğrendim."

Lanet bir tanrıça. Ve en acımasızlarından biri.

Arlo'nun ortaya çıkmasını tercih edeceğime hiç inanmazdım, ama umutsuz zamanlar ve hepsi bu.

"Maliah. İntikam ve Kefaret Tanrıçası," diye mırıldandım, bunu yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Ana tanrıların ve onun gibi tanrıların eskiden yeryüzünde dolaştığı ve insanların arasına karıştığı söylenirdi. Ama bu onlarca yıl önceydi ve Raina ortadan kaybolduktan sonra ilahi olanın geri kalanı da yok olmuştu.

"Tek ve biricik," dedi ve ormana doğru süzölmeye devam etti. "Seni daha önce ziyaret ederdim ama sarsmam gereken düşmanlarım vardı. Avlanan tek kişi sen değilsin."

Kimden kaçıyordu? Onun düşmanları pekala benim de düşmanlarım olabilir.

Maliah başını kaldırıp bir yıldız kanadının kanat çırpıp bir dala konduğu yere baktı. Ona kaşlarını çattı ve bir tıslamayla uzaklaştırdı. "Ama seni burada bırakıyorum. Bir yerde çok uzun süre kalamazsın."

Çok fazla sorum vardı.

Bunun yerine, benim için önemli olan tek soruyu sordum.

"Kiara," diye bağırarak tanrıçayı bir kez daha durmaya zorladım. Sanki sesim ona acı veriyormuş gibi inledi. "Onun iyi olup olmadığını biliyor musun? Herhangi bir haber aldın mı?"

"Onu gördüm," diye itiraf etti Maliah ve kalbim rahatlamak için çılgınca çarptı. "O da senin gibi üzerine düşeni yapıyor."

Rüyalarımı ziyaret ettiğinde çaresizlikten başka bir şey göstermemiş olsa da öfkeli olup olmadığını sormak istedim ama bunun muhtemelen kanlı halimle bir ilgisi vardı. I

Gittiğim için öfkesini içinde tutması umurumda değildi; bunu hak etmiştim. Ama onu tekrar görmek gazabına değecekti. Özellikle de o hücrede söylediklerimizden sonra. O an aramızdaki bağın sağlamlaştığını hissettim ve sanki kabul ediyormuş gibi yaram karşılık olarak sızladı, bana hediye ettiği asma benzeri yara izleri boyunca bir sıcaklık seli parladı.

Gerçekten de bir rüya değildi.

"Kaynaklarım Tilki ile temas halinde olduğunu bildirdi. Sizi kurtarmak için harekete geçmeden önce Mena'ya gitmeyi planlıyorlar." Genişçe gülümsedi, belli ki buraya ilk gelen kendisi olduğu için gururluydu. "Acele edersen onları durdurabilirsin. Görünüşe göre anneni ona yardım etmesi için senden daha iyi ikna edebilmiş."

Kiara annemle miydi?

Lanet olsun. Bu kombinasyon felaket olur.

Maliah veda etmek için elini salladı, karanlık onu içine çekerken vücudu bulanıklaştı. "Beni hayal kırıklığına uğratmayın Komutan. Sana çok güveniyorum."

Bir hırıltı yankılandı ve hem canavar hem de tanrıça ortadan kayboldu.

Beni ormanda yalnız ve savunmasız bıraktı. Tanrım, en azından bir bıçak istemeliydim. Ya da bir gömlek.

Bıçakları düşününce, Kiara beni Fortuna'ya kadar takip edip annemi bulduysa, Tanrı Avcısı'nın şimdiye kadar elinde olması gerektiğini düşündüm, özellikle de Grey hakkındaki sezgilerim doğruysa. Ya da çocuk şehirdeki en zengin dokuz yaşındaki çocuk olmuştu.

Annem beni reddettikten sonra Kiara'ya yardım etmeyi seçti. Çok acıdı. Belki de kralın adamları Fortuna'ya saldırıp beni gece vakti çaldıktan sonra fikri değişmişti.

Geriye kalan soru ise annemin neden Kiara'yla birlikte yolculuk ettiğiydi. Hayatı boyunca çaldığı metinlerin kadim büyüler içerdiği söyleniyordu... Raina'nın tanrısallığını ikimizden biri ölmeden birleştirmemizi sağlayabilecek büyüler. Bu benim tek umudumdu.

Yine de Fox'un katılımı bana kitapların her şeyi içermediğini söyledi.

istediğimiz cevapları alamadık.

Ve kendi oğlu olmayan bir kaçağa yardım etmek için hayatını riske atması, kalbimin aşına olmadığı bir duyguyla daha hızlı atmasına neden oldu.

Maliah'ın dediğini yapmaktan başka çarem yoktu ve doğruya yöneldim.

Sırtımdan yayılan acı, çalılıklar arasında ilerlerken hafifledi. Kaburgalarımın arasında bulunan o ilahi sıcaklık kıpırdandı, yırtık tenime doğru kayarak taze kirpiklerimi yıkadı. Durdum, yanma yatıştırıcı bir uyuşukluğa dönüşürken gözlerimi sıkarak kapattım. Cirian'ın acımasız kirbacıyla yaralanmamış, iyileşmiş bir sırt hayal ettim. Beni işaretlemeyi hak etmiyordu. Böyle bir hakkı hiç olmamıştı.

Nabzım gümbür gümbür atıyor, tüm vücudumu saran bir ürperti vücudumda aşağı yukarı hareket ediyordu. Arkama uzanarak muhafızların verdiği hasarı değerlendirmeye hazırlandım.

Kaşlarımı çattım. Parmaklarım kuru, pürüzsüz bir ciltle birleşti. Acı yoktu. Açık yara yok. Kesik yok.

Lanet ettim, kolumu bıraktım ve etrafı yokladım. Sırtım... iyileşmişti. Tıpkı hayal ettiğim gibi.

Gözlerimi kapattım ve yanağımdaki kesiğin de yok olduğunu hayal ettim. Patrick de en az Cirian kadar alçaktı ve izi sığ olsa da, onun izinin uzak bir anı olmasını tercih ederdim.

Elimi yüzüme götürürken elim titredi. Pürüzsüz bir cilt.

Gitmişti. Aynı sırtımdaki kirpikler gibi. Hepsi bir düşünceyle iyileşti.

Sol tarafıma doğru ilerleyerek, titrek bir nefes çektim. Sol tarafımı kesen ikiz yara izleri hâlâ eskisi kadar derin ve kızgındı. Onları yok etmeye çalışmak hiçbir işe yaramadı. Üç denemeden sonra, babamdan kalan bu hediyeler varlığını sürdürdü.

Ne olursa olsun, merakım azalmadı.

Sis'te farkında olmadan Kiara'yı iyileştirmiş ve onu ölümün pençesinden kurtarmıştım. Şimdi birkaç yeni yarayı onarmış olmama şaşırmamalıydım.

Bu gelişme bana artık sadece Jude olmadığını hatırlattı.

Maddox, Ebedi Yıldız Şövalyeleri Komutanı. Göğsümde, düşmüş bir tanrıçanın kayıp üç tanrısal anahtarından ikisini saklıyordum.

Bu da tamamen insan olmadığım anlamına geliyordu. Artık değilim.

On Birinci Bölüm

Kiara

Başlangıçta kabuslar olarak bir kenara itilen gölge canavarların, sanıldığından çok daha fazla güce sahip olduğu düşünülüyor. En güçlü oldukları zamanın geceleri olması mantıklı.

Ay -onların yaratıcısı- gökyüzünü aydınlattı.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Eldivenli ellerimden zayıf, gri gölgeler süzülürken hana doğru koştum.

Kapıyı iterek açtım ve hâlâ horlamakta olan Jake'e doğru koşarak onu sarsıp kan çanağına dönmüş gözlerini açmasını sağladım.

"Ki? Ne oldu?" Yatakta kaykılıp dirseklerinin üzerine kalkarken inledi. Eğilerek komodinin üzerindeki bir paket kibrite uzandı ve kandili yaktı.

Yanaklarım o kadar çok gözyaşı döktüğüm için hâlâ yapış yapıştı ve gözlerim muhtemelen kan çanağına dönmüştü. Son yirmi dört saat içinde ağladığım kadar çok ağladığımı hiç sanmıyordum. Belki de bir ömür boyu bastırdığım gözyaşları şimdi akmalarına neden oluyordu.

Jake onaylamak istercesine kaşlarını çatarak gözlerimin içine baktı.

"Jude'u yine gördüm," dedim, sesimi fısıltının biraz üstüne çıkararak. "Ama bu sefer bir şey... oldu."

Bedenimle bağlantım kopmuş gibi hissediyordum. Hayal edilebilecek en korkunç sahneye tanık olmak için o hücreye girmeye zorlanmıştım. Lanet olası gözlerim karıncalandı ve tam hiçbir şey kalmadığını düşündüğüm anda tek bir damlacık serbest kaldı.

Onu orada bırakmıştım. Diğer herkes gibi onu da terk etti. Ve

Ben imgelemin dışına itildiğimde nefes alıyor gibi görünmüyordu.

O ölmedi, diye tekrarlardım içimden. Başka hiçbir şeye inanamıyordum.

"Tanrım." Jake gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Ki..."

"Çok kötüydü, Jake. Başım dönüyordu ve temiz hava almak için dışarı çıktım. Vücudum aynı anda iki yerdeymiş gibi hissediyordum, sanki yavaş yavaş varlığım yok oluyordu ve sonra..." Durakladım, nefesimi içime çektim ve saçmaladığımı fark ettim.

"Gözlerimi açtığımda Fortuna'da değildim, o hücreye geri dönmüştüm ve Jude işkence görüyordu. Sırtı çok kanlıydı... kırbaçtan dolayı çok yırtılmıştı. Onu orada öldürüyorlardı ve ben hiçbir şey yapamıyordum." Jake beni sıkıca kucaklamadan önce bir elini omzuma koydu. Kucağına sokuldum, yanağımı göğsüne yasladım, o da rahatlatıcı elini saçlarımda gezdirdi. "Onu bir daha ne zaman göreceğimden emin değildim. Bir işkence turunu daha atlatıp atlatamayacağından emin değildim ve bir şey itiraf ettiğinde ben de itiraf ettim."

"Ne dedin sen?" Jake bana sıkıca sarılıp beni bu uçağa bağlayarak sordu.

"Dedim ki..."

Alaycı kalbimin mümkün olduğunu hiç düşünmediği bir şekilde komutana aşık oluyordum.

Jake sessizliğimdeki gerçeği okumuş olmalıydı çünkü bilmiş bir şekilde iç geçirdi.

"Sanırım anlıyorum," dedi yavaşça. "Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Her zaman birbirinize baktığınız gibi."

Neden bunu yüksek sesle söyleyemedim? Belki de söylediğim anda gerçek olacağı ve onu kaybedersem daha da çok acı vereceği içindir.

Hayır, bu doğru değildi.

Kalbimin açıkça hissettiğini söyleyemeyecek kadar korkak olsam bile bu beni şimdi bile öldürebilirdi.

Kılıçlar, oklar, kan? Kolay. Ama aşk kadar tehlikeli bir duygu? Cehennem, bu savaşılabileceğimden emin olmadığım bir rakipti.

"Jude bana nasıl hissettiğini anlattıktan sonra... Hücreesindeki ışığı sadece bir saniyeliğine gördüm, ama dünya parlıyordu."

Jake beni serbest bıraktı ve bir kol mesafesinde tuttu. "Sen kendi ilahi parçanı oymadan bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum."

Güldüm ama kırılğan bir gülüştü. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Jake benim için gülümsemeye çalışarak, "İyi ki cevapları bulmak için bir görevdeyiz," diye ekledi. Beni incelemek için

tekrar yatağa uzandı. "Yemin ederim bu durumdan kurtulmanın bir yolu olmalı.

sen ölmeden. Seni biraz özleyeceğim, Ki."

"Beni asla özlemek zorunda kalmayacaksın," diye söz verdim, böyle bir şey için söz verebileceğimden emin olmasam bile.

Gözleri düşüncelerle parlarken Jake keskin bir nefes çekti.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedim ve neredeyse yüzüne bakacak hale gelene kadar ona daha da yaklaştım.

"Kendine bu karmaşadan bir çıkış yolu göstermiş olabileceğini düşünüyorum." Kaşlarım çatıldı. "Kulağa ne kadar saçma gelse de Ki, sen ve Jude...'açıldığınızda', anahtarların birbirinize erişmesine izin vermiş olabilirsiniz. Kısa bir süreliğine de olsa onları yeniden bir araya getirdi. Bir de şu 'karanlığın aydınlığa düşmesi' kehanetine hiç inanmamıştım." Ellerini iki yanına bırakmadan önce etrafta salladı.

"Haklısın. Kulağa fevkalade saçma geliyor," diye kabul ettim, yaram zonklamaya devam ediyordu. Eskisi gibi yanmıyordu ve bunun Jude'un uyuduğu anlamına mı geldiğini yoksa kendini bana kapattığını mı merak ettim. Belki de bu gücü nasıl kullanacağımı öğrendiğimde, onu istediğim zaman çağırabilecektim.

Gölge canavarlar isimlerini sebepsiz yere kazanmamışlardı. Geceden ve onun gölgelerinden yaratılmış olan bu kişiler, hayalet ve cismani formları arasında kolaylıkla geçiş yapabilir, uzayda hiçbir engelle karşılaşmadan hareket edebilirlerdi. Anlamı ziyaret

Jude, her ne şekilde olursa olsun, tamamen mümkündü.

Ama başka ne yapabilirdim? Seyahat edebilir miydim? Bu yeteneklere eriştiğimde tamamen yok mu oluyordum? Kafamda çok fazla soru vardı ve bunların ağırlığı altında adeta ufanıyordum.

"Bazen cevap hem en basit hem de en zor olandır. Kader seni ve Jude'u bir araya getirdi, ama senden o adama aşık olmanı istemedi." Bana bilmiş bir bakış attı ve ben de ellerimle gözlerimi sakladım. "Belli ki aşık olmuşsun," diye devam etti. "İnkâr etmeye bile kalkma." Ağzımı açtığımda kaşlarını kaldırdı. Ağzımı kapattım. "Onun isteklerine kulak verip vermemek sana kalmış."

"Bu gerçek, değil mi?" Daha önce hiç konuşmadığım kadar yumuşak bir sesle sordum. Beni sevdiği gerçektir, dünyaya sunduğum kadını değil. O güçlü, ukala yüzümü. Korku ve umudu eşit ölçüde hisseden ben. Bir ortak isteyen ben, bir yanımda durmak ve benimle savaşmak için.

Jake hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Kime değer verdiğimizizi kontrol edemeyiz. Bu yüzden belki de kendi yolunuzdan çekilin ve birinin içeri girmesine izin verin. Gerçekten. Aşkın seni korkuttuğunu ve korktuğunu biliyorum ama duygularınla savaşamazsın Ki."

Hiç bu kadar ciddi olmamıştı ve bakışlarındaki yoğunluk tüm cevaplarımı susturdu. Jake haklıydı.

"Sana karanlık dokundu. Peki ya o? Işıktan doğdu. Aynı bütünün iki yarısı," dedi Jake. "Bunu söylediğim için enayi gibi görünsem de umurumda değil ama eğer kuralları yeniden yazabilecek iki kişi olsaydı, bu sen ve Jude olurdu. Tek yapmanız gereken onu içeri almak."

On İkinci Bölüm

Jude

Bazen onu özlüyorum. Özellikle de geceleri. Özellikle de sessizlik düşüncelerimin tehlikeli yerlere gitmesine izin verdiğinde.

yerler. Daha kolay olacağını, doğru şeyi yapacak kadar güçlü olduğumu düşünmüştüm. Ama zaman geçtikçe ve onun Yüzü bir anıya dönüşüyor, pişmanlık ruhuma sızıyor ve sıkıyor. Benden uzakta olmasının daha iyi olduğunu kendime hatırlatmak zorundayım. Değil mi?

THE SLY FOX TAVERN'DEN JACK MADDOX'A POSTALANMAMIŞ MEKTUP

Bir gün geçti.

Maliah'nın karşılaşması ormanın her karanlık köşesini bir tehdit haline getirmişti ve yakın zamanda bir silah çalmam gerektiğini biliyordum. Büyüm, içimdeki huzursuz varlık, henüz kontrol edilebilir değildi ve elimde bir bıçakla kendimi daha iyi hissedecektim.

Kaleden ayrıldıktan sonra Eldwin şehrine gizlice girdim ve bir kasap dükkânının arka odasından çamurlu bir çift çizme çaldım. O akşam, şehrin dış mahallelerine sürünerek gittim ve bir çamaşır ipinden yeni bir pantolon, bir pelerin ve bir gömlek kaptım.

Tamamen giyinik, ayaklarım nihayet ormanın sert çalılıklarından korunmuş bir halde, Mena'ya yaklaşık iki günlük yürüme mesafesinde mütevazı bir kasaba olan Lis'e doğru ilerledim.

Asidia'daki çoğu şehir gibi, tanrıların heykelleri her yerdeydi. Lis, muhtemelen geçmişte gelişen bir tarım kasabası olması nedeniyle Arlo'yu tercih ediyordu. Kasaba meydanına dikilmiş olan tanrı heykeli, akan sarmaşıklar ve soğanlı siyah otların arasından yükseliyordu.

Meyhane bu geç saatte canlı olan tek yerdi, tuğlaların üzerine dökülen ışıklar içerideki yorgunları karşılıyordu.

Asidia'da seyahat ederken, kralın tüm işlerini yerine getirirken insanlar hakkında öğrendiğim bir şey, biranın aktığı ve bir grubun neşeli bir melodi çaldığı zaman aşırı paylaşma eğiliminde olduklarıydı. Hem karnımı hem de kulaklarımı kral hakkındaki dedikodularla doldurmaya giderdim.

alıntı pelerininin başlığını yerine sabitleyerek içeri girdim.

Ocaktan yayılan sıcaklık tenimde geziniyor, tarçın ve tatlı bir şeylerin kokusu biranın güçlü kokusuna karışıyordu. Güneş ışığının sönükleştiğı ışısız bir köşede oturmayı tercih ettim.

Garson yaklaştığında, yanağımı çevirip yüzümü gizlemeye dikkat ederek siparişimi sıraladım. İçkimi ve yemeğimi almak için aceleyle uzaklaşmadan önce bana bir bakış bile atmadı.

Kiara yanımda olsaydı, canlı barı ve tüm tuhaf müşterilerini gözlemleseydi ne derdi hayal edebiliyordum. Büyük olasılıkla bana "kara kara düşünmeyi bırakmamı" emreder ve pistte hiçbir çift dönmese de beni dans etmem için ayağı kaldırırdı.

Yine de Kiara'nın dans ettiğini düşündükçe daha da saçma geliyordu. Muhtemelen şiddetin eksikliğinden yakınırdı.

"Oy! Bu çocuk ödeme yapmıyor!"

Başımı kaldırdım ve hayallerimden sıyrıldım.

Kıvrıcık kahverengi saçlı ve parlak mavi gözlü bir delikanlı iki eliyle barı arkasından kavradı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Onu daha önce görmüştüm. Nerede, emin değildim.

Yüz hatları pek benzersiz değildi ama... Bir yüzü asla unutmam. Oturduğum yerden kalkarak daha iyi görebilmek için yaklaştım.

Titredi ama başını dik tuttu, çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Tüm parçalar bir araya geldiğı anda lanet ettim.

Kiara'yı işe aldığımda peşinden koşan çocuk. Ailesi onu tutana kadar onun adını haykırdı.

Bu kadar yakından, onun hafif kalkık burnuna ve aynı sivri çeneye sahip olduğunu fark ettim ve gözleri ateşli bir kehribar yerine mavi olsa da, neredeyse yüzü için fazla büyük olan benzer bir şekli koruyorlardı.

Liam.

Kiara'nın kardeşi Lis'deydi. İşte.

Barmen yağlı parmaklarını şıklatıp meyhanedeki kas gücünün yaklaşmasını işaret edince dişlerimi sıktım.

"Tam tutarı ödeyemezseniz, hırsızlara ne yaptığınızı biliyorsunuz." Barmen tüm bunları gülümseyerek söyledi.

Liam başını ileri geri salladı, bukleleri alnındaki yoğun tere yapışmıştı. "Bilmiyordum efendim! Yemin ederim, paramın geri kalanını handa bıraktım. Size geri alabileceğimi söyledim!"

Yüzümü buruşturdum. İnsan parasını asla bir handa bırakmamalıydı. Hırsızlara onu sizden almaları için adeta yalvarırsınız.

Saniyeler içinde ölürdü.

Ayağa kalkarken inledim. Bu uzun bir gece olacaktı.

"Eğer paranın onda olduğunu söylüyorsa, para ondadır." Sesimi duyan herkes durdu. Kapüşonumu indirerek güneşin süt rengi gözlerimi ve yara izlerimi ortaya çıkarmasına izin verdim.

Artık geri dönüş yoktu.

Benim yaşlarımda olması gereken Liam bana temkinli bir bakış attı. Kaşlarını çatan belirsizlik yavaş yavaş yerini tanıma ifadesine bıraktı. Bakışları yara izlerime, uyumsuz gözlerime yöneldi. Arananlar posterlerini görmüş olmalı.

"İ-" Barmen durdu, elleri hâlâ önünde havadaydı. "Politikamız..."

"Paranızı alacağız ve yarın şafak vakti size teslim edeceğiz," dedim kararlı bir şekilde.

Barmenin işaret ettiği kaba adam gömleğinin kollarını yukarı kaldırdı.

"Kim olduğunuzu biliyorum Komutan," diye alay etti, "ve yakalanmanız için yüklü bir ödül var. Görünüşe göre kendimize çok daha büyük bir ödül bulduk çocuklar."

Odanın içinde irkilmiş soluklar yankılandı. Gözlerim, zengin olacağına inanma cüretini gösteren piç kurusuna takılmıştı.

"Arkadaşım ve ben gidiyoruz," diye yineleyerek kavgaya karıştım. Adam başını yavaşça salladı, ince dudaklarında hain bir sırıtış vardı. "Son şansın," diye uyardım ve Liam'ın elini tutmaya çalıştım. Kurnaz piç ulaşamayacağı bir yere kaçtı. Kızgınlıkla iç çektim ama muhtemelen duyduğu hikâyelerden sonra, güven eksikliği için onu suçlayamazdım.

"Sanırım şans benden yana," dedi adam, hızla tavernaya göz gezdirerek. Parmak eklemlerini kırdı, önceki dövüşlerden kalma yara ve çürükler derisini süslüyordu. Diğer birkaç sarhoş müşteri ayağa kalktı, kollarını sıvadı ve bariz elebaşının etrafında pozisyon aldı.

Bu adamlar kavgaya ne kadar da hazırdı. İmandıkları gibi bitmemesi çok yazık olurdu.

"Geri çekilin," diye bağırdım, aceleyle Liam'la temas kurarak. "Ben... Ben Kiara'nın komutanıyım ve ben de onu arıyorum. Ben sizin tarafınızdayım. Onun tarafındayım."

Liam hafif bir küfür savurdu, kelimeyi hafifçe törpüledi. Eğer bir kavga çıkarsa, dayanamazdı. Kiara'nın Çağrı sırasında onun yerine seçilmesinin tek nedeni onun durumuydu ve onun hedef tahtasına oturmasına izin veremezdim.

"Güven bana Liam. Lütfen," diye yalvardım bakışları genişlerken.

Adını bilmemi beklemiyordu.

Delikanlı muhtemelen benden nefret ettiği için bu bir kumardı, ama o uğursuz günde Kiara'yı seçtiğim için benden nefret etse bile, önce onu oradan çıkarmam gerekiyordu. Sonra da cinayetimi planlayabilirdi. Sessiz kaldı ama hafifçe başını salladı. İhtiyacım olan tek şey buydu.

"Pekâlâ." İlk rakibimle yüzleştim. Ellerimi yumruk haline getirip rakiplerimi değerlendirirken göğsüme bir sıcaklık yayıldı. "Şu işi bitirelim mi? Gitmem gereken yerler var."

Öpülecek bir kadın.

"Ukala herifler, değil mi?" diye çıkıştı kuzguni saçlı yeni gelen, st dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı.

İki seçeneğim vardı. Ya harcamak istemediğim enerjimi kullanarak her biriyle savaşacaktım ya da sadece dikkatlerini dağıtacaktım.

Isiah her zaman daha akıllıca savaşın, daha sert değil, derdi.

İlk vahşi odanın öbür ucundan bana doğru hızla gelirken, yumruğu havada ve suratıma çarpmaya hazırды, arkamdaki tahta çubuğu kavradım. Sıkıca.

Denemek zorundaydım. Sihrimi kullanıp kullanamayacağımı görmek için.

Ormanda tek bir düşünceyle kendimi iyileştirmiştim, Cirian'ın hediye ettiği yeni yaralardan kurtulmak için çaresizdim. şimdi, başka bir nedenden dolayı aresizdim-Liam.

Yeterince yetenekli olmadığıma, böyle bir güçle nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim olmadığına dair şüpheler zihnimi bulandırdı ama Kiara'nın kardeşine odaklandım ve kendime bunu daha önce yaptığımı ve yine yapabileceğimi tekrar tekrar hatırlattım.

Tek bir kelime söyledim, yak, kalp atışlarımla aynı anda tekrarladım.

Yan, yan, yan, yan.

İçimde hapsolmuş ısı, ateşli bir salıverme tufanıyla dışarı fırlamadan önce kavruldu. Neredeyse boğulduktan sonra nihayet hava almak için dışarı çıkmışım gibi ilahi bir his.

İçimi saf bir rahatlama kapladı ve neredeyse glmseyecektim.

İlk başta kimse ne yaptığımı fark etmemiş gibiydi. Bunu kendi avantajıma kullanarak dizlerimin üzerine çöktüm ve adamın yumruğu kaburgalarıma çarpmadan bir saniye önce dönerek uzaklaştım.

Çok az şey biliyordu, hasar çoktan yapılmıştı.

İri yarı dev bana tekrar saldırdı ve ben onun saldırısını en az çabayla engelledim. Öte yandan, bu adamlarla dövüşmek hoşuma gidebilirdi. Neredeyse çok kolaydı ve biraz eğlenceye ihtiyaım vardı.

Ne yazık ki, duman kokusu burun deliklerime dolmaya başladı.

Geriye kalan sarhoşlar, ki onlar da

kavgaya katıldılar, donup kaldılar, şaşkınlıktan ağızları açık bir şekilde hareketsiz kaldılar.

Su isteyen birkaç bağırış duyuldu, barmen barın arkasındaki alevleri bastırmak için çılgınca hareket ediyordu. Ama hızla büyüdüler, düşündüğümde çok daha hızlı. İçki bardakları paramparça oldu, cam parçaları havada uçtu, büyük bir parça saldırganlardan birinin omzuna isabet etti. Yaradan kan aktı, beyaz gömleği sel kırmızısı bir havuza boyandı.

İhtiyacım olan tek fırsat buydu. Kolundan tutup kapıya doğru sürüklediğimde Liam ciyakladı.

"Bırak!" Liam boş yere kolunu çekiştirdi. Pes etmedim. Tökezleyerek sokağa çıkarken isteğini birkaç kez daha tekrarladı. Yalvarışlarını tamamen görmezden geldim.

Yarı uyanık köylüler -muhtemelen kargaşayı duyarak- evlerinden çıktılar ve yanan meyhanenin etrafında toplandılar. Açık kapılardan dumanlar yükseliyor, erkekler ve kadınlar güvenli bir yere doğru koşarken öksürüyorlardı.

Utanç duyacak zaman yoktu.

Bir sonraki sokakta Liam'ı çekerek durdurdum. "Söylediklerime inanmayabilirsin ama kız kardeşini iyi tanıyorum," dedim parmaklarım omuzlarına gömülerek. Gözlerini kısmıştı ama en azından artık benimle kavgaya etmiyordu. "O gün senin yerine onu seçen bendim. Ve eğer onu yakında bulamazsak, kral ve adamları bulacak. Bunun olmamasını sağlamaya çalışıyorum. Bilmediğin çok şey var."

Liam daha fazlasını sormak için ağzını açtı ama ben onu ormana doğru çekmeye başlamıştım bile.

Bu gecedен tek istediğim iyi bir yemekti.

Nefesleri kesildiğinde, dudaklarımda iğrenç bir küfürle yavaşladım. Ona bir şey olursa Kiara beni öldürürdü.

"İyi misin?" Tepenin zirvesine ulaştığımızda sordum. Kasaba halkı bizi fark etmesin diye daha erken durmak istememiştim.

Kolunu bıraktığımda Liam dizlerinin üzerine yuvarlandı.

göğsü kabarıyordu. Başının üzerinde durarak, çırpınırken aşağıya baktım, kendini tamamen işe yaramaz hissediyordu. Elimi kaldırdım, bir aptal gibi başını okşamak üzereydim ama neyse ki son anda elimi çektim.

"Bir şey yapabilir miyim?" Onun yerine yanına çökerek sordum. Liam göğsünü tutarak hırıltılı bir şekilde nefes almaya başladı.

Onu çok zorlamıştım.

Omuzlarını tekrar nazikçe tutarak başımı eğdim ve geniş gözlerini yakaladım. "Benimle birlikte nefes almalısın. Yavaşça Liam. Bunu yapabilir misin?"

Lanet olsun. Konfor alanımın dışındaydım. Isiah neyi nasıl yapacağını çok iyi bilirdi.

"Hey." Çenesini yakaladım ve onu yerinde tuttum. "Benimle nefes al, güzel ve yavaş." Göz temasını koruyarak derin nefes aldım.

Liam mücadele etti ama sonunda bir ağız dolusu hava almayı başardı. Beşe kadar saydım ve nefesimi serbest bıraktım. Beni taklit etti, her hareketimi izledi ve ikimiz de dizlerimizin üzerinde, ormanın önünde dinlenirken dakikalar geçti.

Hırıltısı devam ediyordu ama sesi o kadar yüksek değildi ve nefes verişleri daha az çılgınca hale geldi, paniği azaldı. Kontrolünü yeniden kazanması için beş dakika daha geçmesi gerekti - muhtemelen sahip olmadığımız dakikalar - ve o zaman bile, en iyi ihtimalle zayıftı.

"Daha iyi misin?" Bir süre sonra eğilip onu inceleyerek sordum. Sinirlerim yıpranmıştı ve sırtımın alt kısmında ter birikmişti.

Liam alnını sıvazladı ve gevşek buklelerini bir kenara itti. Başını salladı. "Ben kardiyo yapmayı pek sevmem," diye zayıf bir kahkaha attı.

"Kız kardeşin de bir keresinde aynı şeyi söylemişti." Gülümsedim, içten bir gülümsemeydi. "Bu da bana şunu hatırlattı. Onu aramak için köyünden ayrılırken aklından ne geçiyordu? Onu arıyorsun, değil mi?"

Liam'ın Frey inatçılığını sürdürdüğünü söyleyebilirim. Çok güzeldi.

Çenesini salladı. "Bazı Şövalyelerin geri döndüğüne ama firar ettiklerine dair söylentiler duydum. Elbette Ki'nin de hain olduğu iddia edilenler arasında olacağını düşünmüştüm." Gülümsemesi hafifçe alçaldı. "O her zaman ailenin asi üyesiydi."

Ben de onunla birlikte sııttım. Liam'ın masumiyetine imrenmeden edemiyordum.

"Kral Fortuna'yı ve Kuzey'i yağmaladı," diye devam etti ve şimdi sözlerine güven geliyordu. "Yani, doğudaki bazı köyleri gözden kaçırmış olma ihtimali vardı. Aramaya bir yerden başlamam gerekiyordu ve buraya gelmeden önce dört kasabayı taradım bile."

"Bu tamamen düşüncesizceydi," dedim sertçe. "Tamamen ve tamamen bir tahmin. Hem de aptalca bir tahmin."

"Ne yani? Cila'da kalıp Ki'nin tutuklanmasını mı beklemem gerekiyor? Ya da öldüğünü duyana kadar beklemem mi gerekiyor?" İçini çekti ve tüm vücudu buz gibi bir esinti onu üşütmüş gibi titredi. "Hayatım boyunca beni kurtardı ve bu iyiliğe karşılık vermenin zamanı geldi."

"Sana bir şey olmasına izin verirsem beni bıçaklayacağını da biliyorsun, değil mi?"

Liam'ın dudakları kıvrıldı. "Görünüşe göre biri ondan önce sana ulaşmış." Başını ikiz yara izlerime doğru eğdi. Neredeyse Patrick'in açtığı yaraya uzanacaktım, bir gün önce tüm izlerini sildiğimi unutmuştum.

Büyü kullanmak. Tanrım, bunu düşünmek hâlâ garip geliyor.

Liam sııttı ama bu acımasız bir şekilde değildi. Sivri dili ve kuru mizahı Frey'in özelliklerindendi.

"Çok komik," dedim sert görünmeye çalışarak. Başarısız oldum ve dudaklarım büküldü.

"Hakkındaki tüm söylentiler doğru mu o zaman?" diye sordu. "Yani, fena yara izlerin hakkında fısıltılar duydum" - elini yüzümün önünde salladı, yanaklarını hafif bir kızarıklık boyadı - "ve kesinlikle çekiciliğe katkıda bulunuyorlar." Kelimeler ağzından döküldükten sonra dondu kaldı. "Kahretsin, öyle demek istemedim-"

"Ne demek istediğini biliyorum," dedim ve onu

saçma sapan. Bu onu durdurmadı.

"Ama daha ciddi sorgulamalarımı başlamadan önce kısa bir soru soracağım. O yangını nasıl başlattınız? Yakınlarda bir meşale bile görmedim." Tereddütle ayağa kalktı. Ben de ona katıldım.

"Gördün mü?" Ona sırtımı vererek çalılıklara doğru yürüdüm. Arkamda hafif ayak sesleri duydum. Kendime hızımı yavaş ve sakın tutmam gerektiğini hatırlattım.

"Gözden kaçırmak biraz zor Komutan," diye alay etti Liam, sesi hafifçe titreyerek.

"Konuşacak çok şeyimiz var." İçimi çektim.

On Üçüncü Bölüm

Kiara

Bana aylardır yazmadın ve endişeleniyorum.
Sana çok kötü bir şey oldu. Lütfen yaz ve bana gerçek görevimizi öğrenmediğini söyle. Krala her zaman ulaşabilir ve korkarım haberler çoktan yayılmış olabilir.

AURORA ADAIR'DEN BİLİNMEYEN ALICIYA MEKTUP, LANETİN 49. YILI

Tilki güneydoğuya gitmemizde ısrar etti.

Jude'un tutulabileceği krala ait birkaç kalenin yerini biliyordu. Bir düzineden fazla kale vardı ama hırsız bu sayıyı üçe indirmişti, neyse ki hepsi de tapınaktan çok uzakta değildi.

Atla seyahat etmeyi planladığımızdan, Starlight'ı o rutubetli ahırlardan kurtarmak için ısrar ettim. Beni tekrar gördüğüne sevinmiş görünüyordu ama Jude'un ahıra girmesini beklediğini ve benim girmiş olmamdan dolayı biraz hayal kırıklığına uğradığını hissetmekten kendimi alamadım.

Finn ve Tilki'nin yoldaşlarından biri olan Dimitri de bize eşlik etti.

Dimitri iki adamdan daha sessiz olanıydı, ancak soluk kahverengi gözlerinde yaramazlıktan daha fazlasını ima eden bir pırıltı vardı. Kıvrak, uzun boylu ve iğrenç turuncu paltosuyla suç dünyasına ait olmayan bir adam gibi görünüyordu.

Ne zaman beni bakarken yakalasa, gülümser ve el sallardı, ben de kaşlarımı çatardım, onun bu jestine karşılık veremeyecek kadar coşkusundan kuşkulanırdım. Zayıf davranışlarım onu denemekten alıkoymadı ve

Yolda yan yana sıraya girdiğimizde bana ninniyi hatırlatan bir melodiye ıslıkla söylerdi. Garip bir şekilde sakinleştiriciydi.

Tam bir buçuk gün geçti ve kimse bizi takip etmedi.

Bizi takip eden parlak mavi gözler dışında.

Lorian'ın küçük hayvanı bizi Fortuna'dan beri takip ediyordu, jaguar diğerlerinin fark etmemesi için yeterince uzakta duruyordu. Ama ben fark ettim. Aslında, daha önce hiç fark etmediğim kadar çok fark ettim.

Gece canlı gibiydi. Hareket ediyor, ağaçların etrafında kıvrılan ve kabarık bulutlar gibi yaprakların üzerine uzanan karanlığın bilinçli bilgeleri. Ne zaman endişem çirkin başını kaldırırsa ve en kötüsünü düşünsem, oradaydı, sihime, bana tepki veriyordu. Hayalet gölgeler bedenimi bir kucak gibi sarıyordu.

Bazen gecenin konuştuğunu duyduğuma yemin ederdim, yıpranan sinirlerimi yatıştırmak için sessiz bir şey. Göğsümde sürekli bir ağrıya neden olan sinirler. Sesi boğuktu, ancak sabit bir ritmi vardı, kendi endişeli kalbimle aynı anda atıyordu. Beni rahatlattığını itiraf etmekten nefret ediyordum.

Üçüncü sabah hava değişmişti.

Günlerdir ilk kez yaram ağrıyor ve sıcaklıkla zonkluyordu. Fortuna'dan beri ortalıkta görünmeyen gölgelerim parmak uçlarımda fısıldıyor, uzun bir uykudan sonra geriniyor ve esniyor gibiydiler. Sürünerek dışarı çıktıklarında kanat çırpışları duyuldu, cılız dalların ve kırılğan yaprakların hisırtısı irkilmeme neden oldu.

"Bir sorun mu var?" Jake yanımda sordu. Tilki'nin küheylanlarından birine binmişti, Starlight'tan çok daha yüksek olan güçlü bir oniks canavar. Gerçi Starlight onun toynaklarına hafifçe vurarak hemen üstünlüğünü ilan etmemişti.

Başımı salladım. "Hayır. Sadece garip bir his." Arkama bir göz attım, kuzguni saçlı hırsız ve iki yoldaşını, önderlik ettiğimiz yerden epey uzakta, kendi aralarında fısıldaşırken gördüm. Gerçek adını henüz öğrenememiştim ve sorsam bile bana söyleyeceğinden şüpheliydim. İsimler

kutsaldı; bazen bir isim sahip olduğunuz tek gerçek şeydi.

"Duygularından nefret ediyorum," dedi Jake iç çekerek. "Genellikle ya bize bir ok atılmasıyla ya da birinin seni bıçaklamaya çalışmasıyla sonuçlanıyor."

Yanılmamıştı.

Gittiğimiz engebeli yolun kenarlarını saran ağaçları taradım. Her şey aynı görünüyordu; saçma sapan dönüşlerden ve sık çalılıkların neredeyse gizlediği dar patikalardan oluşan taş patikada ilerliyorduk.

Birkaç tüccara ve diğer yorgun göçebelere rastlamıştık ama şu ana kadar herhangi bir sorunla karşılaşmamıştık. Tilki'ye göre bu yol sadece çaresizler ya da aptallar tarafından kullanılmış. Daha popüler yollarda daha az suçlu ve kanundan kaçan cani bulunurmuş. Sanırım buna uyuyordu - firar suçundan aranıyorduk.

Tilki şehirden ayrıldığımızdan beri sessizdi, ama ara sıra onu bakarken yakalıyordum. Şimdi olduğu gibi. Yakalandığını anladığı anda aceleyle çenesini salladı ve Dimitri'ye bir şeyler fısıldadı, o da bana geniş sırtılarından biriyle baktı.

Ağzımı açıp onu dürtmek, takıntısının ne olduğunu sormak istiyordum ki Starlight başını geriye atıp inledi, sırtındaki kaslar gerildi.

"Şşşt," diye sakinleştirdim, başının yan tarafını okşadım. Kulakları geri gitti, bu da gergin olduğunun açık bir işaretiydi. Tek gergin olan o değildi.

Dizginleri kavrayarak gözlerimi kapattım, buz gövdemden süzülüp omurgamdan aşağı kayarken titriyordum. Bir süredir kendimi kötü hissediyordum. Bir şeylerin ters gittiğine dair endişemi bir kenara itmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bedenim buna izin vermiyordu.

Ellerim titredi ve aniden düşme hissi kalbimin göğsümde teklemesine neden oldu.

O anda dünya çok büyük ve görevimiz çok imkansız geliyordu. İçimdeki sihir

duygular. Ve benim duygularım her yerdeydi.

Düşme hissini kucakladıkça ve beni gerçeklikten çalan uyuşukluğu kabul ettikçe hafifledim.

Zifiri karanlıkta, sadece atların nal sesleri duyulurken kendimi bıraktım. Kayalara çarpıp çarpmayacağınızdan emin olmadan bir uçurumun kenarından itmek gibiydi.

Serbest düşüş ilahi bir histi.

Gittikçe daha derine, nefes almak kadar kolay bir şekilde sihrime daldım. Gerçek dünya parmaklarımın arasından kayıp gitti ve ben süzüldüm, esintiyle birlikte hareket ettim, kanatlarımı açmış bir yıldız kanadı gibi.

O kadar özgür, o kadar ağırlıksızdım ki ağaçların tepesinde, aşağıdaki tüm diyarın üzerinde süzülüyordum. Ufukta turuncu bir leke yandı ve keskinleşmiş duyularım ateşin kokusunu aldı. Görünmez kanatlarım eğildi ve ışığın kaynağına doğru yelken açarak alçaldım. Henüz ağır botlar tarafından boğulmamış, sönmekte olan alevlere doğru.

İçten içe yanan çukurun etrafında hareket eden ceset yoktu ama yakın zamanda olmuştu. Terk edilmiş kamp yaklaşık bir mil ötede, gittiğimiz patikanın hemen dışında duruyordu.

Ayak izleri vardı. Hem de çok fazla. "Ki."

Jake çok uzaklardan bana sesleniyordu ama ben ateşin üzerinde süzülerek botların yürüdüğü kırık dalları ve ince dalları inceledim. Bu izler beni toprağı delen tekerleklerin izlerine götürdü.

"Ki!" Jake tekrar denedi.

Gözlerimi açtığımda nefesim kesildi, bedenim eyerde öne doğru sarsıldı.

Eldivenli ellerim neredeyse şeffaftı ve ön kollarım doğal olmayan bir gri renkte parlıyordu. Bir tanesini yüzüme götürdüm ve parıldayan deriyi inceledim. Katı görünmüyordu. Gerçek gibi görünmüyordu.

"Az önce ne oldu-"

"Bir görünüp bir kayboluyordun. Gördüğüme yemin edebilirim.

bir noktada senin içinden geçti." Jake'in sesi titriyordu ve

geriye doğru aceleyle baktı. "Yeni yoldaşlarımızın görmemesi iyi oldu. Yavaşlamış görünüyorlardı, muhtemelen cinayetimizi planlıyorlardı. Eğer sizi görselerdi..." Sözlerinde alaycılık olsa da onu çok iyi anlıyordum.

"Ben iyiyim," dedim denge hissimi yeniden kazanarak.

Gözlerinin kenarları kırışmıştı ve bir elini kolumu kavramak istercesine bana doğru uzattı. Yine de bana dokunmadı. Sanki korkmuş gibiydi.

Elimi kaldırdım, biraz zamana ihtiyacım vardı. Jake eyerine geri yaslandı ve elini endişeyle atının boynunda gezdirdi.

Derin nefesler alarak, Liam'la evdeyken ona bir kriz geldiğinde uyguladığım teknikleri kullandım. Dakikalar geçti ve baş dönmesi dalgası yavaş yavaş azalarak kontrol edilebilir bir hale geldi.

Tilki ve adamları hızlanırken toynakların sabit vuruşları kulaklarıma ulaştı, kıvrımlı patikada formları artık ayırt edilemiyordu.

Görmedikleri için Tanrı'ya şükrettim.

"Ki, nabzın atıyordu," diye başladı Jake, tenime renk geri döndüğünde ve nefes verişlerim artık düzensiz olmadığında. "Gölgeler seni sarıyordu ve ben-" Aniden durdu, boğazındaki nabız noktası çılgınca atıyordu.

Jake bir sorunu nasıl çözeceğini bilmediğinde paniğe kapılırdı, özellikle de söz konusu değer verdiği insanlar olduğunda. Tüm bunlar benim için yeni olduğu için onu teselli edemedim. Ama ona gerçeği söyleyebilirdim.

"Ben... uçuyordum," diye fısıldadım, onun kasvetli yüz ifadesiyle karşılaştım. "Bedenimi hissedemiyordum. Yukarıda" -boynumu büktüm- "buradan çok uzakta olmayan terk edilmiş bir kamp alanı gördüm. Bir sürü çizme izi vardı, ortalama bir gezgin grubundan daha fazla insan vardı." Kral Muhafızları'ndan şüphelenmiştim. Starlight başını çevirip elinden geldiğince bacağıma sokuldu, ben de yelesine uzanıp ellerimi düğümlemlerin arasında gezdirdim.

Jake şakaklarına masaj yaptı. "Peki, biz uzak durmalıyız

her ihtimale karşı bir süreliğine ana yola çıkacağız. Yine de açıkça belirtmek isterim ki, uçma konusuna kesinlikle daha sonra geri döneceğiz. Ve eğer her lanet olası günde yeni bir yeteneğe sahip olmazsan, bu da harika olur. Başımı döndürüyorsun."

"Üzgünüm, Jake, ben-"

İleriden gelen gürleyen toynak sesiyle döndüm ve Starlight'ın dizginlerini çektim.

"Sorun nedir?" diye seslendi Tilki, atını bana doğru çevirirken, gözlerinde şüphe parlıyordu. "Kardan daha solgunsun, çocuk."

Sanki umurundaymış gibi.

Finn ve Dimitri'yi arkasına alarak bir metre ötede durduğunda, "Sanırım bir misafirimiz olacak," dedim. Dimitri'nin dikkati eldivenli ellerime kaydı, kaşları kalktı.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Finn, hırsızla anlamını çözemediğim bir bakış paylaşarak sordu. "Kara büyüden daha fazlası mı?"

Benim hayranım olmadığını açıkça belirtmişti.

"Eğer kara büyüüm bizi kurtaracaksa, o zaman bunu sorgulamam." Göz göze geldik, ilk bakışını kaçıran Finn oldu. "Gücümü anlamıyor olabilirim ama bana bir düşmanın yaklaştığını söylediğinde onu dinlediğimden eminim. Henüz yanıldığım olmadı."

"İnanın bana, dinlemelisiniz," dedi Jake. "Yoldan çekilelim derim. Cirian'ın adamları olabilirler."

Tilki'nin kahverengi gözleri soğuktu ve beni rahat olabileceğimden daha uzun süre inceledi. Sonunda başını yana salladığında rahatlayarak nefes verdim, adamları onun sözsüz emrine itaat etti. Üçü de atlarını dolambaçlı ormana doğru yöneltti, sık çalılıklar kıvrımlı sarmaşıklar ve dikenli çalılardan oluşuyordu. Jake ve ben onları takip ederek güvenli bir şekilde ormanın derinliklerine daldık.

Bir dakika sonra omzumun üzerinden baktığımda gördüğüm şey doğrulanmıştı.

Atlar... hem de bir sürü. Toynakları toprağın üzerinde gümbürdüyordu.

toprak patika, bize doğru geliyor.

Gözlerimi kısarak loşluğa baktığımda, yaklaşan figürlerin bulanık şekillerini fark ettim. Sis ayaklarının etrafında dönüyor ve gövdelerine kadar uzanıyordu, at sırtında olanlar neredeyse tamamen karanlıkta kayboluyordu.

Tilki taşıdığı güneş ateşini pelerininin derin cebine sokarak bizi neredeyse karanlığa teslim etti. Ay bugün bulutlarla çevriliydi ve dingin ışığının neredeyse hiçbirisi griye nüfuz etmiyordu.

"Acele et," diye tıslayarak atını ormanın derinliklerine doğru çekti.

Jake ve ben ısrar ettik ama Starlight itiraz edercesine başını iki yana salladı. Onu sakinleştirmek için yelesini okşadım ama yüksek sesli bir kişneme çıkardı.

Kim yaklaşırsa bunu duyardı.

Ağaçların arasına girene kadar direndi ve ben de onu sakinleştiremedim. Starlight ürkmüştü. Ya da kızmıştı.

Muhtemelen ikisi de.

Attan inerek Starlight'ı ormanın derinliklerine ve tehditten uzağa doğru yönlendirdim. Yol, Kral'ın Muhafızları'ndan oluşan bir kervanı görebileceğimiz kadar görünür durumdaydı, birlikleri kırmızı bir bulanıklıktı.

Parlak tunikleri gecenin karanlığında bile görülebiliyordu ve önde ve ortada giden çelik araba, tekerleklerinin her dönüşünde gıcırdayıyordu.

Gizli olmaya bile çalışmıyorlardı.

Hançerimi aldım ve önüme yerleştirdim. Tanrı Katili kılıfımda saklı kaldı. Onu gerçek düşmanımızla kana bulayana kadar güvende.

Jake dirseğiyle beni dürterek dikkatimi askerlerin sırasına yöneltti. Adamlardan biri diğerlerinden farklıydı, simsiyah giyinmişti, geniş omuzları aynı renkte keten bir pelerinle örtülüydü. Yalnız figüre odaklandım.

Yüzünü görmem gerekiyordu. Duruşunda ürkütücü derecede tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Sanki dile getirilmemiş duama cevap verircesine, her şey acı verici bir şekilde odaklandı. Saklandığımız yerden parlayan soluk sarı ışıklar ağaçları, patikayı ve yolu boyarken ısı gözlerimi yaktı. Gözlerimi kırıştırarak Muhafızların artık aydınlanmış yüzlerini ve şangırdayan silahlarını inceledim. Yetenekli görüşümün aniliği karşısında bir mide bulantısı dalgası yükseldi.

Jude ile zindanda konuştuğumuzdan beri diğer duyularım da gelişmeye başlamıştı.

Sarı parıltı arttı ve sonunda atının üstündeki grup liderinin yüz hatlarını ortaya çıkaracak şekilde genişledi. Kesik çenesi ve kısık gözleri onu hemen ele veriyordu.

Harlow.

Ormanın saklandığımız bölümünü geçmeden önce yavaşladı ve tek elini kaldırdı. Araba çığlık atarak sarsıntılı bir şekilde durdu. Atı yerinde hoplayıp zıplarken kişnedi, huzursuzdu. Boynunu sık ağaçlara, çalılıklara doğru uzattı.

Jake kolumu sıktı, neredeyse kan dolaşımını kesiyordu.

Dakikalar geçti ve Harlow henüz tepki vermemişti, yüz hatları taş gibiydi. Başını bize doğru çevirip çömeldiğimiz yere baktığında, Jake'i sıkıştırma sırası bana gelmişti.

Eğer bizi bulursa.

Bir gülümsemenin ipucunu fark ettim, bilmiş bir gülümseme ve kalbim karnıma düştü.

Bizi ele verecekti. Harlow adamlarını ileri doğru salladı.

Onu izlerken ciğerlerimden sesli bir hava çıkışı oldu. O bilmiş sırıtış, o ve askerleri gözden kaybolduktan sonra da aklımdan çıkmadı.

Karanlık ağaçların arasında birinin olduğunu biliyordu ama yine de kimseye haber vermedi.

Anlamadım.

Tilki ve adamları on dakika geçene kadar saklandıkları yerden çıkmadılar. Görüşüm normale döndü, parıltı yavaş yavaş dağıldı. Ama ben

teklifimizi kabul ettiği için pişman olduğunu söyleyen alaycı bakışını görmek için görüşünü artırmaya ihtiyacı vardı. O fark edilmekten kaçabilirdi ama Jake ve ben kaçamazdık, hele ki kral bizi ele geçirmek için bu kadar aresizken.

Tilki yanıma yaklaştığında, "Ormana yerleşmeliyiz," diye fısıldadı. "Yoldan uzak durmalıyız. Arkadaşlarının bizi bulmasını istemeyiz." Hırsız beni botlarımdan tepeme kadar inceledi, burun delikleri açıldı.

"Anlaştık," dedim ve başımı sertçe salladım. Harlow'u görmek beni sarstı ve yarım yamalak bir yalan uyduracak ruh halinde değildim.

Tilki atına döndü ve bizi ormanın derinliklerine doğru götürmeye başladı. Jake ve ben geride durduk.

"Yani bu sefer uçtun mu?" Jake sordu. şaşkın bir gülümseme dudaklarını bükte.

"Sanırım öyle? Bir saniye önce Starlight'a biniyordum, sonra da lanet bir kuş gibi uçuyordum." Yaşadığımız onca şeyden sonra bile kendi kulaklarıma saçma geliyordu. "Oh, ayrıca karanlıkta görebildiğime de inanıyorum, yani bu da var. Muhafızlar yaklaştığında onları net bir şekilde görebilmeyi diledim ve sonra görebildim. Yumuşak sarı bir ışıkla aydınlatılmışlardı, çok parlak değillerdi ama yüz hatlarını yeterince iyi seçebiliyordum."

Tanrım, birine güvenmek iyi hissettirdi.

Jake homurdandı. "Tabii ki karanlıkta görebilirsin." Belli ki ağzımı her açtığımda daha da bitkin düşüyordu. "Bu küçük beceri Sis'te işe yarayabilirdi."

Sanki o zaman ne olacağıma dair bir fikrim varmış gibi.

Ağaçların arasına yerleşmiş olan diğerlerine yetiştik. Tilki arkasına yaslanmış, iki elini başının arkasına koymuş, bakışlarını bana dikmişti. Finn ve Dimitri ateş yakmaya çalışıyordu, güneş ateşleri püskürmeye başlamıştı. Finn tükenmiş mücevherini yana fırlatmadan önce bir küfür savurdu, kaslı dev kolayca sinirlenmişti.

Tilki ara sıra ona doğru bakıyordu, ama çoğu zaman

değil, onun hayal kırıklıklarına gülümsedi. Ve Dimitri... parlak gülümsemesiyle her şeyi izliyordu, kahverengi gözleri sürekli parıltıyor ve bulanıklaşıyordu, sık bir ağacın arkasından sızan meşale ışığı gibi bir etki yaratıyordu. Doğal olarak hâlâ o melodiyi ıslıkla çalıyordu.

Bu arada ben de şaşkın bir sessizlik içinde duruyordum. Ki bu nadir görülen bir şeydi.

Jake'in bakışlarının yakıcılığı sonunda ona doğru dönmemi sağladı.

"Aklını kaçırmışsın," diye fısıldadı.

"Evet, burası tehlikeli bir yer," diye mırıldandım, başımı öne eğerek. Yeni ve güçlü bir şeye dönüşüyordum ve canavarın ortaya çıkıp oynamasına izin verdiğim için başka hangi sözde yeteneklerin bana saldırabileceğinden korkuyordum.

Jake çenemi kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Ki. Bu yönünü sevmiyor olabilirsin ama az önce hayatımızı kurtardı. Eğer bu yeteneklerini geliştirebilirsen, bu karmaşadan canlı çıkabiliriz. Sen içindeki büyüden daha büyüksün. Sadece onu evcilleştirmen gerek."

İnanmayarak başımı salladım ve onun elinden kurtuldum. Sözleri, azalan güvenimi desteklemek için tam da arzuladığım şeydi. "O gün kutsal alanda benim grubumu seçtiğin için pişman olabilirsin ama ben bencilce minnettarım."

"Aile, hatırladın mı?" dedi omzumu dürterek.

Şakacı bir şekilde inledim. "Sadece bu konuda fazla ukalalaşma, tamam mı?"

Binadaki ateşin yanına oturduğumda gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. Jake haklıydı. Ne kadar riskli olursa olsun Jude'u kurtarmak ve hepimizi korumak için ihtiyacım olan şey pratik yapmaktı.

Ya da belki de bu becerileri geliştirmenin ne anlama geleceğinden korkuyordum-

Beni ne yapacağını.

...

O akşam ayak sesleriyle uyandım.

Çığlık atamadan bir el ağzımı kapattı ve güçlü bir beden beni toprağın derinliklerine itti. Anında, saldırganımı savurmak için çırpınmaya başladım.

"Kavga etmeyi bırak," diye tısladı derin bir ses. "Yardım etmek için buradayım."

Panik hüküm sürerken düşüncelerim dalgalanıyordu. O hırçın sesi nerede olsa tanırdım.

Harlow. Piç geri dönmüştü.

Gevşedim, bu da tutuşunun bir parça da olsa gevşemesine neden oldu. Buz boğazımdan, gövdemden ve omurgamdan aşağı akararak gölgelerimi uyandırdı. Hazırlanmak için çırpındılar.

Harlow beni daha önce yenmiş olabilir ama şimdi yenemez.

Asla geri gelip bana meydan okumamalıydı.

"Seni bulmak zor oldu," diye fısıldadı ağzımı bırakarak.

Çığlık atmadım. Bağırmama gerek yoktu. Bir an içinde kül yığınının başka bir şey olmayacaktı. Kara büyüm yanıt olarak evet diye bağılıyor gibiydi.

"Nerede o?" Vücudum karıncalanarak talep ettim. Gölgelerimin gücünü zor zapt ediyordum ama dişlerimi sıktım ve şimdilik onları dizginledim. "Onun yerini bilmek zorundasın. Jude giderse Şövalyelerin lideri sen olursun."

Harlow doğrulup oturdu, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. "Ona zarar vermedim Kiara, ben-"

"Bir hamle daha yaparsan bu son hamlen olur."

Uyarı solumdan geldi, Tilki'nin çelikle dolu hırıltılı sesi.

Gözlerim ona ve elinde sıkıca tuttuğu bıçağa kaydı. Gülümsedi, geniş ve dolu dolu.

Diğerleri uyandı ve Jake ayağa kalktı. Eski teğmeninin beni yere mıhladığını görünce üst dudağı geriye doğru kıvrıldı.

Harlow üzerimden kalkmadan önce bir kızgınlık gümbürtüsü çıkardı. Sert bir şekilde Tilki'ye doğru döndü, ellerini barış gösterisi için kaldırmıştı.

"Senin bu işte hiçbir rolün yok. Bu hakkından uzun zaman önce vazgeçtin," diye çıkıştı Tilki'ye tiksintiyle bakarak. "Bizi terk edersen ne senin ne de adamlarının başına bir şey gelir."

Kaşlarımı çattım ama dikkatim, eli silahının kabzasında yaklaşan Jake'e yöneldi. Ayağa fırladım ve ona doğru temkinli adımlar attım. Hançerimi bulmaya çalışırken gölgelerim parmak uçlarımdan kıvrılıyordu. Önce onlarla saldıracaktım.

Tilki burun deliklerini açarak, "İşte burada yanılıyorsun," diye itiraz etti. Harlow'dan neredeyse bir metre daha kısa olmasına rağmen, bir şekilde ona tepeden bakmayı başarıyordu. "Oğlumla ilgili her şey beni ilgilendirir."

Kalbim tamamen durdu. Dünya durdu.

Oğlum.

Bildiğim tek kelime olana kadar bu kelime tekrarlandı.

Tilki, Jude'u terk eden anneydi. Bana verdiği ilim kitabının sahibi olan anne. Aynı zamanda onu sadist adamların pençesine teslim eden kadındı.

Sessizliğe gömülen tek kişi ben değildim.

Finn'in ağzı açık kaldı ve Dimitri'nin her zamanki sırtışı düştü. Tilki bu sırrı en sadık adamlarından saklamıştı. Jude'un da bu sırrı benden sakladığını fark etmem bir anımı aldı.

Sis'te çocukluğundan bahsettiğimizde onun kim olduğunu biliyor olmalıydı. İlk gittiği yer Fortuna ve Tilki olmuştu ve-

İşte o zaman pusulasının üzerindeki sembolü hatırladım. O şeyi pek çok kez kullanmıştı, tuttuğunda başparmağı yüzeyine saçma sapan desenler çiziyordu. Ayrıca alete kazınmış detayları da not etmiştim; sivri ucundan bir damla kan akan bir pençe. Asidia'nın en büyük hırsızının işareti. Annesinin.

Nasıl oldu da parçaları daha önce bir araya getiremedim?

Bakışlarımı ondan ayırarak Harlow'a odaklandım ve çenesi öfkeyle sıkılırken onu dikkatle gözlemledim. "Ona bu unvanla hitap etmeyi hak etmiyorsun, Emelia. Onun üzerinde hiçbir hakkın yok." "Sen krallığımıza ihanet eden bir hainden başka bir şey değilsin. Annenin gerçeğini kabul etmek istemediğin için kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçan bir korkaksın. Bahse girerim ona neyin aktarıldığını her zaman biliyordun. Annenin ona ne verdiğini. Belki de Raina'nın gücü seni tamamen atlamıştır, çünkü buna layık değilsin."

Tilki -Emelia- irkilmedi bile. Annesi. Raina.

Artık gerçeği bildiğim için ona baktım, gerçekten baktım.

Yüksek elmacık kemikleri, keskin, değerlendirici gözler, saf gece rengine saçlar. Lorian'ın açıklıktaki sözleri aklıma geldi. "Onun burnuna sahipsin," demişti Jude'a.

Göğsüm ısındı, Raina'nın kutsallığı ön plana çıktı. Emelia. Ölümcül ününe kıyasla adı kulağa yumuşak geliyordu. Yine de tüm yumuşaklık kavramları bir saniye içinde yok oldu. Daha sonra.

Emelia saldırdı, hançeri Harlow'un göğsünü hedef alan gümüş bir parıltıydı.

Harlow onun darbesini savuştururken Finn kükredi, elindeki hançer Emelia'ninkiyile yankılanan bir çarpışmayla buluştu. Onlara doğru ilerledim -gölgelerimi serbest bırakmaya ve Harlow'u hayal ettiğim gibi küle çevirmeye hazırlanırken- kahverengi ve siyah benekli bir kürk girdabı görüş alanımda yükseldi.

Bir çene kırılması, pençeli ayakların çarpması ve dişlerin eti delip geçerken çıkardığı o eşsiz ses duyuldu.

Bölüm On Dört

Jude

Oğlunuzu hiç istemedim, şimdi de istemiyorum. Onu sertleştirmek için elimden geleni yaptım ama sanırım faydası yok. Eğer

çok endişeleniyorsan, gel onu kendin yetiştir.

JACK MADDOX'TAN SLY FOX TAVERNASI'NA MEKTUP, LANETİN 34. YILI

Uzaktan çığlıklar duydum.

Yanımda, Liam dondu kaldı, ağzı açık bir şekilde bana döndü, gözlerinde bir soru yanıyordu.

Kızgın batı rüzgârı bir başka çığlığı daha beraberinde getirdi. Acı ve korku çığlıkları.

Görünüşe göre bir pusu. Yaklaşık bir mil uzakta olduklarını tahmin ettim.

"Biz... bir şey yapalım mı?" Liam elini tereddütle kemerine götürerek sordu. Orada ince bir bıçak taşıyordu ama onu nasıl kullanacağını bildiğinden şüpheliydim. Silaha her dokunduğunda yüzünü buruşturuyordu.

"Hayır," diye mırıldandım, düşünerek. "Devam ediyoruz."

Yara izim öfkeyle nabız gibi atıyor, göğsümdeki kaslar kasılıyordu.

Vücudumun ya da içgüdülerimin beni ne yapmaya çağırdığının bir önemi yoktu - oradaki her kimse, kendi başınaydı.

Kiara'yı bulmak zorundaydım ve Mena, bu rahat tempoda ilerlediğimize göre hâlâ çok uzaktaydı. Liam'ı daha hızlı gitmesi için zorlamaya cesaret edemezdim ve atları güvence altına almanın yollarını düşünüyordum.

Liam ağzını açtı ama kulakları yırtan bir çığlık onu susturdu. Kutsal olmayan gürültü yankılandı ve sanki

botlarımla altındaki küçük toprak taneleri.

"Orada öylece oturup bunu görmezden gelebilir misin?" Ellerini sıktı ve kaşlarını çatı. Kız kardeşininkine fazlasıyla benzeyen bir ifadeydi bu. Tanrım, Liam'ın yanında ne kadar uzun zaman geçirirsem, bana o kadar çok onu hatırlatıyordu. Yine de sessizliği doldurmak için silahlardan ziyade kitaplardan bahsetme eğilimindeydi.

Kiara'yı daha çok özlememe neden oldu.

"Onlara yardım edersek, yakalanma riskimiz var." Ya da daha kötüsü. Liam kollarını kavuşturarak, "Kiara yardım eder," diye itiraz etti.

"Ve muhtemelen kendini öldürtecektir," diye karşılık verdim, kollarımı kavuşturarak. "Ya bir kavganın içine girersek ve buna kralın adamları sebep olursa? Prangalara vurulursak Kiara'ya ne faydamız olur?"

Her iki gözümde de beyaz bir kıvılcım parladı ve beni bir adım ileri gönderdi.

"İyi misin?" Liam inlediğimde, sanki sızıyı geçirecekmiş gibi gözlerimi ovuşturarak sordu.

"İyiyim," diye homurdandım ama iyi olmaktan çok uzaktım. Her iki kapağı da açmayı başardığımda etrafımızdaki orman değişmişti. Her şey değişmişti.

Sol gözüm gölgeli hatlar yerine dünyanın tüm kıvrımlarını ve şekillerini algıladı. Altın bir örtüyle kaplıydılar, hafif bulanık, mücevher gibi parlıyorlardı. Parlak, berrak ve bana bir rüyayı anımsatacak şekilde çarpıcıydı.

Raina'nın kutsallığı.

"Komutan?" Liam dürttü.

"Sana söyledim, ben iyiyim." Onu terslemek istememiştim. Sadece dengesiz bir zemindeydim, gücümü kaybetmişim. Bu yeni manzara beni haftalar önce dizlerimin üzerine çöktürebilirdi ama bu tuhaflığa alışmışım ve korkuyla yere düşmek yerine tırnaklarımı avuçlarımla etine geçirdim. Acı iyiydi. Acı sakinleştirdi.

"Aşağıda o olabilir." Liam parmaklarını buklelerinin arasından geçirdi, kararsızlığı her halinden belliydi. "En azından kontrol etmek istiyorum. Kendimizi göstermek zorunda değiliz." Onun

Bakışları çeliğe dönüşmüş, inatçı bir kararlılıkla daha da sertleşmişti. "Seninle ya da sensiz gideceğim."

Çok cesur. Çok pervasız. Tam bir Frey.

Düşünerek şakaklarıma masaj yaptım.

Mantıken, onun olma ihtimali yok denecek kadar azdı. Ama Liam bir konuda haklıydı... Kaosa balıklama dalacaktı ve bir ay önce alay edip yolculuğuma devam edebilirdim ama şimdi bunu yapamazdım.

Ve benim sihrim... çıgllıklardan saniyeler sonra aniden canlanmıştı.

Eskiden tesadüflerin saçmalığına inanmazdım ama bu kadar kısa sürede hayal bile edilemeyecek pek çok şey olmuştu ve artık imkansıza sırtımı dönemezdim.

"Kontrol edeceğiz," diye kabul ettim ve anında görüşüm duruldu, beyaz parıltılar sadece altın rengi kalana kadar sakinleşti. Cevabım onları tatmin etmişti. "Ama gizli kalacağız ve geri dönmemizi söylediğim anda beni dinleyeceksiniz."

Freyler benim ölümüm olur.

On Beşinci Bölüm

Kiara

Raina, Ay Tanrısı'nın gölge canavarlarını ortadan kaldırmadan önce, onlar dünyada dolaşıyor ve gördükleri her şeyi yiyip bitiriyorlardı. Onların

Saldırı yöntemleri avlarının etrafını sarmaktı; cisimsiz bedenleri kurbanın etrafını sararak onu küle çeviriyordu. Yine de Ay Tanrısı onların kötülüklerini öğrendikten sonra bile onları kendi akrabaları gibi korudu.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Et ve kemiğin mide bulandırıcı çıtırtısı havayı doldurdu.

Lorian'ın hayvanı sivri dişlerini Harlow'un koluna geçirdi, mavi gözleri açlıkla parlıyordu.

Sessiz ama ölümcül koruyucumuz bizi hayal kırıklığına uğratmadı.

Göklere baktım ve Harlow kükrerken Lorian'a hızlı bir teşekkür ilettim. Hançerini saplamak için çabaladı ama canavar daha sert bir şekilde bastırdı.

Tilki hiç vakit kaybetmeden avcıdan sürünerek uzaklaştı. Ayağa fırladı ve yanıma koştu. "Bu da ne böyle... Bu lanet olası bir jaguar mı?"

Harlow iki elini yaratığın üzerine koyup onu iterken acı içinde çığlık attı. Ayağa kalkarken sağ kolu gevşek bir şekilde sarkıyordu, siyah gömleği kanla ıslanmıştı. Canavar dişlerini gösterdi ve yeni avının etrafında dönerek neredeyse gülümsüyor gibiydi. Brax yemeğiyle oynuyordu; jaguar isteseydi teğmen çoktan ölmüş olurdu.

Harlow'un yüzünün acıyla buruşmasını izlerken elim silahımın etrafında büküldü. Adamı pek sevmezdim ama parçalanışını izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

midem.

Jaguar hırlayarak tekrar saldırdı ama teğmen çevik bir hareketle yana doğru eğilerek ondan kurtuldu. Hâlâ ayakta olmasına şaşırmıştım.

"Sana yardım etmek için buradayım Kiara! Bekçi köpeğini geri çek!" diye yalvardı, tam o sırada jaguar bu kez bacağını pençeleyerek saldırdı. Pantolonunun yıpranmış yırtıkları soluk teninin parıltılarını ortaya çıkarmıştı.

Oyalandım, kaçmak istemekle
Yardım et.

Harlow benim arkadaşım değildi. Jude'un hücrelerinden kaçmasına yardım etmemişti. Ama adamlarının gitmesine izin verdiği gerçeği içimi kemiriyordu. Bir sınavı geçememiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Tilki atlara doğru koşuyordu, adamları da peşindeydi. Harlow tekrar konuştuğunda Jake beni Starlight'a doğru yönlendiriyordu.

Jaguar diğer bacağını da pençelediğinde "Aurora," diye seslendi. Kıyafetleri harap olmuş keten parçalarından başka bir şey değildi. Kılıcıyla saldırdı ve canavarın kalın kürkünü kesti. Hayvan inledi ama kaçmadı. "Onu bir güneş rahibi olarak tanırdım. Amacımız aynı!"

Büyükannemin adının onun ağzından çıkmasıyla sersemlemiş bir halde olduğum yerde sarsıldım.

"Kiara!" Jake çılgınca bana doğru el salladı, kocaman gözleri ona katılmam ve koşmam için yalvarıyordu.

Dikkati etrafını saran rakibinde olmasına rağmen Harlow'a baktım. Oradaki çaresizliği, paniği görebiliyordum. Bana doğru kısa bir bakış attı ve o saniyelik bağlantıda tereddüt ettim, topuklarımın üzerinde ileri geri sallandım.

Doğruyu söyleyip söylemediğini kim bilebilirdi? Başka bir yalan da olabilirdi. Hayatım onlarla doluydu.

Ve... cevabım buydu; yalan söylüyor olmalıydı. Eğer amacı aynı olsaydı, fırsatı varken Jude'u serbest bırakırdı. Kardeş ve aile olmaları gerekiyordu ama onu işkence görmesi için o rütbeli hücrede kilitli bırakmıştı.

Ben onun gibi değildim.

"Brax, dur," diye emrettim jaguara, gergin vücudu dondu. Yavaşça dişlerini Harlow'un kaslarından çekerek avından uzaklaştı. Hoşnutsuz görünüyordu.

"Bu merhameti bile hak etmiyorsun," dedim omzumun üzerinden, Harlow'un yalnız gelmediğinden şüphelenerek koşmaya başlarken. Bizi bekleyen bir sürü adam olabilirdi.

Kendimi Starlight'ın üstüne çektiğimde Jake rahat bir nefes aldı. Tilki, Dimitri ve Finn çoktan gözden kaybolmuşlardı.

Harlow seslendi ve kalbim göğüs kafesimin sınırlarına karşı savaşmaya başladı. Yalnızca sesi bile yıpranan sinirlerime dokunuyor, ihaneti zihnime kazınıyordu.

"Yıllardır Jude'u koruyordum. Onun için her zaman en iyi olanı yaptım. Ve sen, Kiara!" Bir bedenin yere düştüğünü duydum, ardından boğuk bir inilti geldi. "A-Aurora bana güvendi. Yakında çok geç olacak!"

Geri dönüp onu sorgulamak isteyerek gerildim ama Jake adımı söyleyerek şu anda beni takip eden başkalarının da olabileceğini hatırlattı.

Çimenli bir tepenin zirvesine ulaşmıştık, Tilki ve adamları tepenin zirvesine yakındı. Starlight'ın kaslı sırtı altımda gerildi ve ben de dizginler yerine yelesini tutarak onun kıvrak vücuduna yaslandım. Onu eyerleyecek zamanım yoktu.

İki figür yaya olarak yaklaştı, bulutlar ay boyunca uzanıyordu ve Muhafızların kırmızı tuniklerini giyip giymediklerini görmek imkânsızdı. Sadece bizim uyumsuzlar grubunun bir parçası olmadıklarını biliyordum. Yani Harlow'u takip etmiş olmalılar.

Starlight'ı karnına hafif bir tekme atarak teşvik ettim ve damarlarımdaki buzla bizi en yeni düşmanımıza doğru hızla gönderdim. Yeterince yaklaştığımda, gölgelerim bir ham enerji patlamasıyla bedenimden fırladı, karanlık kollarımdan yukarı tırmandı ve yatıştırıcı soğukluklarıyla kozalanıncaya kadar başımın üzerinde yükseldi. Gücüm ileri doğru aktı ve iki adamın etrafında kıvrıldı, sıkıca sıktı. Nefes sesleri yankılandı ve kukuletalı formları buruştu.

İçimdeki ahlaksız bir parça gülümsedi ve rahatlayarak nefes verdim.

Gerçek ya da yalan. Dost ya da düşman. Doğru ya da yanlış. Hepsi bulanıklaşarak kan ve kaybın ürkütücü bir tablosunu oluşturdu. Hiçbirinin önemi yoktu. Bir kişinin daha beni incitmesine izin veremezdim. Sevdiklerimi incitmesine.

Adamların boyunlarına doğru kayarken gölgelerimi sıkılaştırdım. Boğulma ve guruldama sesleri kulaklarımı doldurdu.

Damarlarımdaki vızıltı yoğunlaştı ve parmak uçlarımdaki gücün sarhoşluğuna kapıldım. Bu çok doğrudu. Başka hiçbir şey bu kadar harika, bu kadar kolay hissettirmemişti. Artık Kiara değildim, omuzlarında krallığın yükünü taşıyan bir kız değildim.

Ben gecenin ta kendisiydim ve onun tüm karanlığından nasıl da keyif alıyordum.

Parmaklarımı kısırarak davetsiz misafirleri daha sıkı tuttum. Öfke ve hayal kırıklığı birbirine karışarak itici gücüm oldu ve beni ruhumun en derin köşelerini keşfetmeye itti. Duygularım sihrime hükmediyordu ve ben onları dizginlemeye bile çalışmadım.

İşte o zaman Starlight arka ayaklarının üzerine kalktı ve beni savuşturdu.

Bir çığlıkla yere yuvarlandım, başım taşa çarptı. Görüşümde siyah noktalar belirdi ve kucakladığım buz, hapishanesine çekildi.

Bir figür bana doğru yaklaştı, şekli bulanıktı, kapüşonu gözlerinin üzerine indirilmişti. Bir adam üzerime çömelirken başım yana doğru eğildi.

Tek bir kelime, tek bir isim fısıldadı. Benim adımları. Gözlerimi kapattım ve gecenin gelmesine izin verdim.

On Altıncı Bölüm

Jude

Hiçbir yol kolay değildir. Biraz kaybolmadan hiçbir şey öğrenemezsiniz.

ASIDIAN ATASÖZÜ

Starlight Kiara'yı savurup havada uçmasına ve yere düşmesine neden olduğunda hayat akışı durdu. Kıvrak vücudu gevşemişti ve öfkeyle buruşmuş olan yüzü artık gevşekti.

Kiara.

Yüzü aklımdan çıkmayan, sesi acı dolu sessiz gecelerde kafamın içinde çaldığım bir şarkıya dönüşen kadın, bütün ve gerçek olarak önümde duruyordu.

Ama hareket etmiyordu.

Çılgınca haykırışlar vardı, biri onun adını haykırıyordu. Ses tanıdık geliyordu ama bir düşmana ait olsa bile umursayacak iradeyi kendimde bulamıyordum.

Ona ulaşmalıyım. Parmaklarımı yumuşak tenine bastırmalı ve ona özgü tatlı çiçek kokusunu içime çekmeliydim. Kendimi, yaşayan bir alev olan, ışığı şeytanlarımı aydınlatan ve onları altınla kirleten kadını çağırmadığıma ikna etmeliydim.

Koştum. Tam oraya, onun yanına gelene kadar koştum. Toprağa düştüğümde darbeyi zar zor hissettim, ellerim yeryüzüne çok yaklaşmış bir yıldız gibi ona uzandı. Parmaklarımın uçları vücudunda geziniyor, kollarım titreyerek yara izi arıyordu.

Alev alev yanan kızıl saçları kaba toprağın üzerinde dalgalanıyor, teni

Düştüğü için kirle lekelenmişti. Gölgeleli gövdesinin altına doğru kayıyordu, ay ışığının altında dalları unutulmaz güzellikteydi.

Göğsü ellerimin altında yükselip alçaldı ve gözlerim öyle bir rahatlamayla yandı ki her sesi ve hissi bastırdı. Yavaşça, temkinli bir şekilde, titreyen elimi yanağına götürdüm, avucumu kıvırdım, buz gibi tenini hissettiğimde ürperdim.

Bir şekilde birbirimizi bulmuştuk... beni neredeyse öldürüyor olsa bile. Sanki bir hatırlatma gibi boğazım yandı ve hayalet parmaklarının nefes boruma nasıl girdiğini hatırladım. Nefes almak acı veriyordu, ama bu noktada beni bıçaklayabilirdi ve ben de omuz silkebilirdim.

"O iyi mi?"

Çenemi eğdim, altın benekli bir çift kahverengi gözün bana baktığını görünce şaşırmadım. Tilki, Kiara'yı kucakladığım yerden birkaç adım ötede çömelmeden önce yaklaştığında havam ciğerlerimde buza dönüştü. Ses tonu kesiciydi ve kollarımdaki kadına hançer gibi bakarken gözlerim seğirdi.

"Olacak" diye cevap verirken ona bakmadım. Kötü bir düşünüş olmuştu ama sadece dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Sol tarafımdan acılı bir inilti geldi.

Liam.

Olduğum yerde döndüm. Yirmi adım ötede kardeşi yere yığılmış yatıyordu. Kendini kaldırmaya çalıştığında, dudakları acı içinde yüzünü buruşturdu, kolları çabalamaktan titriyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atarak tekrar toprağa devrildi.

Tilki ayağı fırladı ve ben uykusunda kaşlarını çatan Kiara'yı şefkatle serbest bırakırken ona doğru koştu. Onu bırakmak istemiyordum ama Liam'ı kontrol etmem gerekiyordu - eğer Liam onun davranışları yüzünden ölürse... bu onun hayatta kalamayacağı bir darbe olurdu.

"Komutanım."

Jake koşarak görüş alanıma girdiğinde içimi bir rahatlama hissi kapladı. Dizlerinin üzerine çöktü ve Kiara'nın omuzlarını kavradıktan sonra yavaşça koştımaya başladı.

Elleri kollarında bir aşağı bir yukarı.

Gözlerimiz kilitlendi ve Jake başını annemin Liam'ı muayene ettiği yere doğru salladı. Aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Onu şimdilik ben hallederim," diye söz verdi. "Git, onu kontrol et."

Aceminin yüzü memnuniyet vericiydi ve ona minnettar bir baş selamı verip ayağa kalktığımda göğsümü sıcak bir şey doldurdu. İçimde çocuğa sarılmak için garip bir dürtü vardı ama kendimi dönmeye zorladım. Uzaklaşırken vücudumdaki her sinir protesto ediyordu.

Hırsız çantasını çıkarmış, çeşitli tıbbi malzemeler Liam'la birlikte yere saçılmıştı. Koruması, botunun yanından yuvarlanan cam bir kavanozu ona uzattı ve Liam'ın göğsüne sürmeden önce kapağını açtı.

Sıkıntılı hırıltıları kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Kontrolden çıktı," dedi Tilki omzunun üzerinden, parmaklarıyla merhemi düzeltirken. Liam'ın nefesi kesildi, gözleri büyüdü. "Hayır" der gibi başını sallamaya çalıştığına yemin edebilirim.

Kardeşi yerde yatarken bile onu savunma ihtiyacı hissettim. "Henüz güçlerini nasıl kullanacağını bilmiyor," dedim tırnaklarım avuçlarımın etine batarken. Tilki, Kiara'nın Liam'a bilerek zarar vereceğini nasıl düşünebilirdi? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Annem gözlerimi kaçırsa da alay etti. "O hepimiz için bir tehlike ve ben ona izin vermeyeceğim-"

"Neye izin vermeyeceksin anne? Beni öldürmesine mi? Yardımına ihtiyacım olduğunda beni geri çeviren sendin. En başta yakalanmamın sebebi sensin."

Ölüm sessizliğine büründü. Yavaşça, bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Küstahlık. Hırsız hayatıma geri dönüp birdenbire yaşamamı ya da ölmemi umursayamazdı. Bu hakından on dokuz yıl önce vazgeçmişti.

"Eğer sana zarar verirse, onu durdurmak için ne yapmam gerekiyorsa yaparım." Kahverengi gözleri ayın ışığında uğursuzca parlıyordu. "Onu kendim öldürmek zorunda kalsam bile."

Neredeyse hırlayacaktım. "Ona yaklaşırsan, bu senin hayatın olur."

endişelenmeniz gerekiyor."

Tilki'nin şok olmuş yüz hatları gevşedi. Daha fazla zehir kusmayı planladığını söyleyebilirdim ama Jake adımı seslendi.

"Jude!" Jake bakışlarımı annemden ve onun tehditlerinden ayırmaya zorladı. "Yerinde olsam buraya gelirdim! Kiara uyandı."

On Yedinci Bölüm

Kiara

Savaşa girdiğinizde korkmanız gereken düşmanınız değil, kendinizsiniz. Ölüm size bir silah verene kadar neler yapabileceğinizi asla bilemezsiniz.

MALIAH, İNTİKAM VE KEFARET TANRIÇASI

Gözlerimi açarken aynı zamanda hançerime de elimi attım.

Vücudum her nefes alışımında morarıyor ve ağrıyordu ve silahımı geri almak için yaptığım zayıf girişim başarısız oldu. Zayıf bir iç çekişle kolumu yanıma bıraktım. Sırt üstü yatmış, bulutlu, siyah gökyüzüne bakıyordum, ay neredeyse görünmüyordu. Her şey acıyordu.

Tanıdık eller yanaklarımı, saçlarımı, omuzlarımı okşadı. "Jake?" Bulanık yüzü netleşmeye başlayınca homurdandım. "Ne oldu?"

Kendimi isteyerek içimdeki canavara teslim etmişim ve gölgelerinin ilk telaşını hatırlasam da, gerisi... o kadar net değildi.

Boğuk bir nefes alma sesi çok sessiz havayı doldurdu. Tam ayağa kalkmışım ki gözüme bir hareket çarptı. Jake'in arkasında yerde yatan biri vardı; Tilki, elinde yarısı boş bir kavanozla göğsüne bir tür merhem sürerken onun üzerinde geziniyordu.

"Kim o?"

Korku, boğazıma dolanan ve sıkkan ellere dönüştü. Cevabı istediğimden emin değildim.

"Kiara, dinle..." Jake başladı ama ben çoktan

Yaralı adamın yanında, Tilki'nin etrafında dolaşarak çalışıyordu.

O tepede iki kapüşonlu figür vardı ve ben hiç düşünmeden gücümü onlara yöneltmiş, yüzlerini bile görmeden gölgelerimin boyunlarını sarmasına izin vermiştim. Ama şimdi, yaralı adamın üzerinde dururken, kimliği konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Liam?" Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Kraldan kaçarken burada olamazdı. Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Ama sonra eldivenli ellerim yüzüne gitti ve pembe yanaklarını kavradı ve bunun çok gerçek olduğunu anladım. Geniş gözlü bakışları benimkileri tuttu ve adımı söylerken aramızda bilmiş bir bakış geçti. Boynunun etrafındaki deri loş ışıktaki daha koyu bir renk alıyordu. Yavaşça Hassas bölgeyi sıyırdı ve dişlerinin arasından tısladı.

Pişmanlığın ne olduğunu anladığımı sanıyordum ama bu yepyeni bir işkence dalgasıydı. Evden kaçmasının tek bir nedeni vardı: ben. Birbirimizin kayasıydık, bağımız en aşırı baskı altında bile bükülmeyi reddeden sarsılmaz bir sabitti.

Ona hayatımı, yani akıl sağlığımı borçluydum.

Gözyaşlarım yüzümden dudaklarıma süzülürken dilimde tuz patladı. Birdenbire, dakikalar önce imrendiğim sihir lanetli bir vebaya dönüştü.

Tilki çalışırken vücudum titriyordu, zayıf parmakları masaj yapıyordu. temiz merhem üzerine onun Göğüs.

Benim Kardeşinin nefes alış verişini düzensizdi ama ilacı içine çekmek için mücadele etti. "Derin nefes al oğlum," diye talimat verdi. "Bu işe yarasa iyi olur. Bana yeterince pahalıya mal olduğu kesin." Bana kaşlarını kaldırdı. "Belli ki bana geri ödeme yapacaksın."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandım Liam'a, hırsızın şakasını duymazdan gelerek. Onun gevşek elini avucumun içinde tutarak göğsüme, yaramın sızladığı yere bastırdım. Ya da belki de kalbime. O da ağrıyor gibiydi.

"Bilmiyordun." Liam zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Ben olacağım"

İyiyim. Ben her zaman iyiyim."

İyi olup olmayacağı önemli değildi. İşlediğim suç silinemezdi.

Neden burada ki? Kafamın içinde çığlık attım, ona öfkeliydim. Kendime daha çok öfkeliydim.

Tilki ona derin nefes almasını emretti ve ben de bu hareketi taklit ederek havadaki nane, tuz ve başka bir kokuyu kokladım. Kardeşim onun talimatlarına uyarken hırıltılı bir ses çıkardı ve ben donup kaldım, göğsünün her iniş çıkışını izledim.

"Ve bunu iç." Tilki opak mavi bir sıvıyla dolu kristal bir şişenin tıpasını açtı. Adamın yüzüne doğru itti, dudaklarına bastırdı ve zorla içirdi. Adam tükürdü ama hepsini yuttu.

"Hadi Liam," diye yalvardım, ondan ne istediğimden bile emin değildim.

Liam benim için gelmişti. Dövüşemeyen ya da kendini savunamayan kardeşim. Kalbi benim bir milyon kalbime bedel olan tatlı kardeşim. Buna dayanamadım. Kendimi değerli hissetmiyordum.

"Bekle," diye fısıldadı Tilki. "Bak."

Rahatlamıştım, Liam'ın hırıltısı hafiflemiş, nefes verişindeki boğukluk giderek azalmıştı. Endişeli dakikalar boyunca bekledim, göğsünü incelerken geçen saniyeler bana saatler gibi geldi.

Liam, her zaman inatçı bir çocuk olduğunu bildiğimden, hemen kendini oturur pozisyona getirmeye çalıştı. Sallanmaya başlayınca pazusunu kavradım ve yere düşüp kafasını çarpymasını sağladım.

"Sevgili kız kardeşimin beni böyle karşılamasını beklemiyordum," diye mırıldandı Liam. "Yine de şaşırdığımı söyleyemem. Sen her zaman önce davranır, sonra düşünürsün."

Hıçkırıkla boğuk bir kahkaha arasında bir ses çıkardım ve onu tekrar ölene kadar sıkmadığımdan emin olarak kucakladım.

"Gerçekten değişmişsin Ki, değil mi?" diye fısıldadı saçlarıma.

Homurdandım ve onu incelemek için geri çekildim. Nefes alış veriş

iyileştirilmiş. O şişelerden bin tane almam gerekecek. İçinde her ne varsa az önce hayatını kurtardı.

Neredeyse onu aldıktan sonra.

"Tanrım, neden gelip beni bulmak zorundaydın? Seni öldürebilirdim!" Gözlerimi sildim - bu günlerde ağlamayı durduramıyor gibiydim.

"Tüm eğlenceyi senin yaşamana izin veremezdim." Liam sırtarak yavaş yavaş ayağa kalktı. O beni incelerken ben de onunla birlikte kalktım ve bulduğu şey karşısında başını salladım. "Jude bana Sis'te olanları anlattığında neredeyse inanmayacaktım ama kahretsin. Korkunçsun."

Jude.

"Ne demek istiyorsun?" Sesim titreyerek sordum. Bunu söylemiş olamazdı-

Arkamdan bir gırtlak sesi duyuldu ve e n s e m d e k i tüyler diken diken oldu.

Onu görmeden önce hissettim.

Hava fırtınadan hemen önce olduğu gibi şarj oldu. Göğsüm ısınırken kalbim birkaç kez çarptı ve saniyeler önce beni yok eden zayıflatıcı korkuyu kovaladı. Sadece bir kişi böyle bir tepki verebilirdi ve arkam dönük olsa bile bedenim onunkini de kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

"Jude son iki gündür senden başka bir şey konuşmadı. Gerçekten, tam bir kâbus gibiydi." Liam gözlerini devirdi ama parıldadılar.

Bu sözler beni tahmin ettiğimden daha fazla etkiledi - Jude'un da benim için en az onun kadar acı çektiğini. Dönme vakti gelmişti, onunla yüzleşme vakti gelmişti ve her zerrem daha fazlasını arzulamasa da beni Sis'te nasıl bıraktığını unutamıyordum. Tanrı Katili'ni kendi üzerimde kullanacağımdan korkuyordum.

Endişelenmekte haklıydı, ama şimdi onsuz olduğum için, onu kırılmış ve yalnız gördüğüm için, ayrılamayacak kadar bencildim. Kendi krallığımı mahvetsem bile.

Hem özlediğim hem de korktuğum an gelmişti ve sanki kaderin kendisi izlemek için yavaşlamıştı.

On Sekizinci Bölüm

Jude

Sonunda bizi öldüren
genellikle en çok
sevdiğimiz şeydir Ama
gülümseyerek ölmek
LORIAN, CANAVARLARIN VE AVLARIN
TANRISI

Tanrılar yukarıda, hatırladığımdan daha ısıltılıydı.

Gözlerini açtığında nasıl nefes alacağımı unuttum ama o bana öyle bakarken kimin havaya ihtiyacı vardı ki?

Liam'ın yanına koştuğunda geri çekilmek için tüm gücümü kullandım. Kardeşinin onun ilgisine ihtiyacı vardı ve sosyal açıdan becerikli olmasam da, hayatta kalma mücadelesi verirken onu öpmenin ahlaki açıdan doğru olmadığını seziyordum.

Şimdi Liam'ın etrafında toplanmış olan annem, Jake ve Kiara'yı izliyordum. Kızım bakışlarımın altında sanki bunu hissetmiş gibi kaskatı kesildi. Beni hissetti. Peki neden dönmüyordu? Onu Sis'te bıraktığım için bana bu kadar kızgın mıydı? Bu onun kendi güvenliği içindi ama bunu böyle gördüğünden şüpheliyim. Liam anneme, "Teşekkür ederim," dedi ve şaşkınlıkla ona baktı. Annem ona cevap olarak yarım bir gülümseme verdiğinde, yabancı bir duygular damarlarımda yanıyordu. Zehir gibi hissettirdi.

Ne dediklerini anlayamadığım birkaç kelime ettiler ama Liam kız kardeşine bir kez başını salladı, gözleri bana doğru kaydı. Sonra Liam onu itip kakmaya başladı.

Gözlerimiz hemen birbirine kilitlendi ve bu sanki karnıma inen bir yumruk gibiydi.

Zırhımı, kalkanlarımı, bütün silahlarımı unutmuştum.

Yıllar boyunca biçimlendirilmiş. Hançerler ya da oklar tarafından değil, o parlak altın gözler kadar basit ve yıkıcı bir şey tarafından yok edilerek toza dönüştüler.

Sonuçlarını lanetleyip ona gitmek üzereydim ki Sly Fox'tan tanıdığım bir adam yaklaştı.

"Harlow dedikleri o piç saldırdı," dedi. Çığlıklar. Liam haklıydı. Kiara saldırıya uğramıştı ve ben tereddüt ettim. Onları görmezden gelmek istemiştim.

"Harlow mu? O burada mıydı?" Yumruklarımı sıktım, kendime çok kızmışım. Ona şüpheyile yaklaşmışım. Ama eski kardeşim bana yardım etmek istediğini söylerken yalan söylüyormuş gibi görünüyordu. Sadakat buraya kadarmış.

"O jaguar onu iyi hakladı. Birkaç parça kopardı, bu yüzden şimdilik onun için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum." Adam kirli elini onun önünde kaldırdı. "Adım Dimitri bu arada." Sanki az önce eski teğmenime bir jaguarın saldırdığını söylememiş gibi kirli elini selamlamak için uzattı.

İçgüdüsel olarak kabul ettim, tutuşunu şaşırtıcı derecede güçlü buldum. Bıraktığı anda geri çekildim. Harlow'un düşünceleri bekleyebilirdi. Her şey bekleyebilirdi.

Ben Kiara'yı günlerdir çölde dolaşan bir adam gibi içime çekerken ve o benim tek yaşam kaynağımken, onun şaşkın yüzü bir utanç yüzüne dönüştü. Onu, yüzünü kaplayan korku kıvılcımını, ellerinin iki yanında seğirmesine neden olan kaçma çaresizliğini görecektik kadar iyi tanıyordum.

Kendini suçladı.

"Konuşabilir miyiz?" Yaklaşarak sordum. Bir adım geri çekildi. "Kiara?"

Dikkati kardeşine, ellerine kaydı. Sanki kan onları lekelemiş gibi. "Yapamam. I-"

Rüzgâr pelerini savurarak kalçasında asılı olan oniks kılıcı ortaya çıkardı. Tanrı Katili. Ne de olsa Fortuna'dan gelen çocuk onu takip etmişti. Boynumdaki kaslar gevşedi. Endişelenecek bir şey daha azalmıştı.

Şimdi tek yapmam gereken onu benimle konuşmaya ikna etmektir. Yine de geri çekildi, ben dahil herkesten uzaklaştı. Bu

en çok acıtan.

Tereddüt ettiğini hissettim. Utancını. Gözlerinden parlıyordu, hapsolmuş gözyaşları sıvı gümüş gibiydi.

"Çok özür dilerim, Jude-" Arkasını döndü ve gücünün etkisinden kaçarak ormana daldı. Bizden kaçıyordu.

Onun için çok kötü, her zaman takip ederdim. İskelet ormanına doğru onu kovalayarak kaçtım.

Gözlerimi kısarak ona seslendim. Parlak saçlarının parıltısı beni daha derine çekti, dallar kıyafetlerime, tenime takıldı. Sazlıklarla çevrili küçük bir açıklığa ulaşana kadar onu takip ettim. Orada dondu kaldı, sırtı bana dönüktü.

"Kiara, arkanı dön. Lütfen."

"Uzak durmalısın," diye uyardı, rüzgâr sözlerini bastırıp uzaklara taşıyordu. "Biraz zamana ihtiyacım var. Tanrı aşkına, seni boğdum!"

"Olanlar senin suçun değildi." Sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim. "Kral'ın Muhafızları olmadığımızı nereden biliyordun? Harlow pekâlâ takviye kuvvet getirebilirdi."

Kiara'nın nefes alış veriş zorlaştı, vücudu ya öfke ya da korkuyla titriyordu. İkisi de anlaşılabilirdi.

Yaklaşmaya cüret ettim, gözlerini kısarak bana doğru döndüğünde durdum.

"Sana gitmeni söylemiştim," diye homurdandı. "Ayrıca, Sis'te benden kaçmak istediğini sanıyordum. İşte sana fırsat!" Ağaçları işaret etti. "Git!"

Roller nasıl da tersine dönmüştü. Bana zarar vereceğinden korktuğu için beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ben kolay kolay korkmam.

Cesurca bileğini kavradım ve onu kendime çektim. Elleri göğsüme gitti ve geri çekilmese de bunu düşündüğünü hissettim.

"Dur. Kendini suçlamayı bırak," diye emrettim en otoriter sesimle. Sözlerimin onun içine işlemesini istiyordum.

İnatçı kafa. "Seni terk ettim çünkü son parçayı göğsünden çıkarıp bana hediye edecektin. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Hâlâ yapabilirim."

"Beni hayatınla tehdit etme," diye homurdandım, şiddetli bir korumacılık duygusuyla belini sıkıca kavradım, ellerim pelerinin yumrukladı. "Ben kolay karar vermem Kiara, ama o açıklıkta, Patrick seni neredeyse öldürürken, bir yemin ettim ve bunu tutmaya niyetliyim."

"Ne yemini?" diye sordu, gerilerek.

Yine de bana tutundu ve ben bunu iyiye işaret olarak aldım. Savunmasızdı, aşk ve acının ve aradaki her şeyin açık bir kitabıydı.

"Sisin içinde bencilleştin. Beni bencilleştirdin." Bir elim belinde sıkıca dururken yanağını okşadım. "O zaman bu karmaşadan sağ çıkmanı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmaya, ikimizi de kurtarmanın bir yolunu bulmaya karar verdim. Çünkü hayatımda ilk kez mutluluğu hak ettiğimi biliyorum ve seni hak eden bir adam olmak istiyorum."

O zindanda söylediğimiz her şeyi görmezden mi gelecekti? Bir an için her şeyi hayal edip etmediğimi merak ettim ama sonra yaram zonkladı ve Kiara hareketsiz kaldı. Yavaşça, geniş gözlerle kendi göğsüne baktı.

Hayır, hepsi gerçektir. Sihrimizin kanıtı derimize kazınmıştı.

Vücudunu benimkine daha da bastırduğunda -duygularıma karşılık verdiğinde- gözlerim dalgalanarak kapandı. Bana mükemmel bir şekilde uyuyordu, yumuşaklığı her sert kenara karşı kalıplanıyordu. Nabzımın yükselmesine neden oldu.

"Sen de hissediyorsun," diye fısıldadı sonunda, eli eşleşen yarasına gitti. "Bu bir rüya değildi, değil mi? Ben... Ben seni gerçekten buldum."

"Gerçektir," diye onayladım. O sırada yarı sayıklıyordum ve ona tereddüt etmeden söylediklerim kafamda yankılanıyordu. "Öyle olduğuna şükrediyorum."

Yanakları karardı ve yere baktı.

"Sen... Yaralandın mı?" diye sordu, bir eli sırtıma doğru hareket etti, ancak fısıltıyla dokunabildi.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum." Sanki bana inanmıyormuş gibi elini gömleğimin altından geçirdi, eldivenli parmakları omurgam boyunca ilerledi.

Sırtımın üst kısmından pantolonumun kalçalarımın oturduğu yerin hemen üstüne kadar hafifçe aşağı yukarı gezdirdiğinde keskin bir nefes aldım. Tanrım, bana ne yaptığının, basit bir dokunuşla bana nasıl işkence ettiğinin farkında bile değildi.

"Hiç yara yok..." Yüzü şaşkınlıkla buruştu, içimdeki mücadeleden habersizdi. "Ve Patrick'in kesiği... kayıp."

"Sana iyi olduğumu söyledim," dedim hafif bir tonda konuşmaya çalışarak. Normalden daha kaba ve derin çıktı. "Sanırım iyileştim. Kalede aldığım yaralarla birlikte."

"Yaralar mı?" diye tersledi inanamayarak. "Sana yaptıkları zalimliğin de ötesinde. Sadece yaraların ötesinde. Parçalara ayrılmıştın. Nasıl kaçabildin ki?"

"Hey, ben buradayım. Hayattayım," dedim, sakinleşmesine ihtiyacım vardı. Gölge canavarının intikam vaadiyle ayaklanacağından endişeleniyordum. Korku aklımdan geçerken bile gözleri karardı.

"Hepsini öldüreceğim. Yavaşça. Önce, ben-"

"Kiara. Zamanı geldiğinde onları öldürmene memnuniyetle yardım ederim ama önce ilgilenmemiz gereken daha acil meseleler var."

"Soruma hiç cevap vermedin," diye bastırdı. Dolaşan elleri sustu ve ben de kolay keşiflerinin kaybının yasını tuttum. "O hücreden nasıl kurtuldun?"

İçimi çektim. "Kaçmama yardım eden bir kadın vardı. Maliah'ın ta kendisi olduğunu iddia etti." Sis'in sınavlarından geçmemiş olsaydık, kendi kulaklarıma inanmayabilirdim.

Kiara irkildi ama bakışları sertleşti, bakışları bana kilitlendi. Vücudumda bir titreme meydana geldi, gözleri sanki içimi, kalbimin kaburgalarımın sınırlarını dövdüğü yeri görüyordu.

"Fortuna'ya varmadan önce ormanda hem ona hem de Lorian'a rastladık," dedi kaşlarını çatarak. "Arkamızda Ay Tanrısı varken seni kurtarmaya çalışmamızdan pek memnun olmadılar."

Tanrılar bir araya geliyordu. Lorian kurtlarıyla Patrick'e yardım etmiş olsa da gerçek kimliğini öğrendiğinde ortadan kaybolmuştu. Ölümsüzlerin bizim tarafımızda olduğu fikrine tutunmak istedim.

"Belki de Maliah bana bu yüzden yardım etti," diye düşündüm. "Senin inatçı olacağını ve kendi güvenliğini hiçe sayacağını biliyordu."

"Sanki sen de aynısını yapmazdın," diye karşılık verdi, kalçasını bana doğru eğerek. Hareketleri, oluşturabileceğim tüm argümanları çaldıkça ısı alevlendi. Daha iyisini bilmeseydim, bana bilerek eziyet ettiğini söylerdim.

"Ayrıca bize Ay Tanrısı'nın bu işin merkezinde olduğunu söyledi," diye ekledi Kiara, içime doğru ilerleyen alevleri hızla söndürerek. "Cirian onun kuklası ve Raina'nın büyüğü geri dönmesin diye bizi öldürmek istiyorlar." Hemen Cirian'ı, o hücrede nelerle alay ettiğini, Kiara'nın hayatını nasıl tehdit ettiğini düşündüm. Başım dönüyordu, öfke ve korku birbirine karışarak zehirlerin en güçlüsünü oluşturuyordu. "Maliah ve Lorian, Ay Tanrısı'nı tapınagında çağırıp tuzağa düşürebilen bir nesne olduğunu söylediler ve Tilki'yi görmeye gittiğimde bunu doğruladım." Suçlayıcı bir kaş kaldırarak durakladı. "Annen..."

Gizlediğim yalanlar ve gerçekler mesafe yarattığından başka yöne kaydı. Bu hareket karşısında başımı salladım, avuçlarım sırtının tüm genişliği boyunca yayıldı.

"Sana ondan bahsetmedim çünkü yakın zamana kadar onu bir daha görmeyeceğime yemin etmiştim," demek için acele ettim. "O benim için neredeyse ölmüştü."

Bu sözler kendi kulaklarıma bile boş geliyordu.

"Hâlâ bu bilgiyi bana vermeni isterdim," diye söze başladı ve yavaşça içime geri çekildi. Rahatlamış bir şekilde içimi çektim. "Ama neden güvenmediğini anlıyorum. Bu senin sırrındı ve buna saygı duyabilirim."

"Başka sırrım kalmadı," diye fısıldadım, burnumun ucu onunkini sıyrarak. "Buna söz veriyorum."

"Güzel. Çünkü onlardan bıktım," diye homurdandı. "Her gün yeni bir tane çıkıyor. Oldukça eskimeye başladı."

"Annemin yardım etmesine hâlâ şaşıyorum." Tilki, çabalarımda hiçbir rol almak istemediğini açıkça belirtmişti. "Yıllar önce Cirian'ın sarayından çaldığı metinleri sana verdi mi?"

"Hayır. Ama bizi kurtaracak tüm işaretlerin tapınağa çıktığını söyledi. Planımız önce seni kurtarmak, sonra da Ay Tanrısını hapsedecek tılsımı bulmaktı. Tapınağın içine girebilecek tek kişinin kendisi olduğu konusunda ısrar ettikten sonra, bizimle birlikte gelmeyi talep etti."

Bana yaptığı gibi onları da kendi yollarına göndereceğini düşünmüştüm. Benim yakalanmam onun seçimini etkilemiş miydi? Belki de bu onun gururuydu.

"Muhtemelen sana bu kadar yaklaşmamalıyım," diye itiraf etti Kiara, gözlerindeki bulutlar korkuyla dönüyordu. "Seni tekrar incitebilirim." Elleri yanlarına düştü, ama bileklerini kavradım, nabız noktası parmaklarıma çılgınca çarpıyordu. Dokunuşum şimşek gibiydi.

"Ben kaçmak gibi bir hata yaptım. Sakın sen de aynısını yapmaya cüret etme." Sözlerimi anladığında ağzı aralandı ve bakışlarımı aşağı indirmeye zorladı. Düşünceli bir şekilde alt dudağını ısırduğunda neredeyse inliyordum, gözleri kapalıydı. "Seninle işim bitmedi Kiara Frey. Ve hiç bitecek mi bilmiyorum."

Sadece bir saniye tereddüt etti, ama bu benim varlığımın en uzun saniyesiydi.

Kiara ayak parmaklarının ucuna basarak boynumu tuttu ve sonra çarpiştık.

Dudaklarım onunkilerle birleşti ve birdenbire dünya o kadar da büyük gelmemeye başladı, sınavlarımız o kadar da imkânsız değildi. Babası tarafından yaralanmış o çocuk değildim. Elleri kan içinde uyuyan adam. Hiç kimse ya da hiçbir şey değildim. Ve bunun bir özgürlüğü vardı, sanki geçmişimin prangaları küle dönüşüp

hiçlik.

Başlangıçta reddettiğim bir hediye verilmişti, korkum beni geri tutuyordu. Ama artık değil.

Parmak uçlarında duran Kiara bana doğru eğildi, ellerini gömleğimin altına kaydırды, eldivenli elleri çıplak sırtımda serindi. O eldivenlerin gitmesini istedim. Onu hissetmek istiyordum, ten tene. Artık aramızda hiçbir engel kalmasın istiyordum.

"Çıkar şunları," diye emrettim, konuşabilecek kadar geri çekilerek. "Lütfen."

"Sana zarar verebilirim," diye mırıldandı, kaskatı kesilmişti.

"Bana dokunmayarak beni incitiyorsun." Eldivenli bir elimi tuttum. "Gitmelerini istiyorum. Seni istiyorum."

"Çok otoritersiniz Komutan," diye fısıldadı, deriyi çıkarıp arka cebine sokarken hareketleri yavaştı. Parmaklarının hafif titremesi dikkatimden kaçmadı.

"Hayır. Çaresizim," diye düzelttim, çenesini öperek. "Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Çok fazla istek var.

Ve sonra elleri dolaştı, eldivenlerini attı, aramızda ellerden, dudaklardan ve paylaşılan coşkudan başka bir şey yoktu. Onun sıcaklığının dolaştığı her yerde ben yanıyordum. Sanki bana yeterince dokunamıyor, beni yeterince hissedemiyor gibiydi ve çaresizliğin yumuşak iniltileri, sahip olduğum her türlü kontrolü kaybetmeme neden oldu.

Konu ona geldiğinde pek bir şeyim olmadı.

Kiara ciğerlerimdeki havaydı ve günler sonra ilk kez nefes aldım.

Elleri yüzüme doğru gidip yanaklarımı kavrarken ve beni bırakmayı hiç planlamıyormuş gibi yerinde tutarken adını fısıldadım.

Son birkaç gün korkunç bir kâbustan başka bir şey değildi; her öpücüğünü kırbacın acımasız darbelerini siliyor, her dokunuşu korkumu ve acımı yok ediyordu. Parmaklarım ensesinde sıkılaştı ve diğer elimi beline doladım, nereden olduğundan emin olamayana kadar çekiştirdim ve çektim.

bitti ve ben başladım.

Onun içinde kendimi kaybederken, olmak istediğim kişiyi yeniden keşfettim. O benim adımla mırıldandığında Ölümün Eli öldü.

Dilimle dudaklarının kenarında gezindim ve beni eşit bir açlıkla karşılayarak açıldığında, ağzını keşfederek ondan tatlı bir ses daha çıkardım.

"Sana kızmam, af dilemeni sağlamam g e r e k i y o r d u ,"
diye mırıldandı öpücükler arasında. Alt dudağını
çekiştirdiğimde iç çekti, sadece çenesini ısırarak için dudağını
bıraktı. "Yine de nedenini hatırlayamıyorum. Bir şeye
kızmıştım, değil mi? Sana bağırarak istedim ve-"
Bacaklarından tutup onu yukarı çektiğimde ciyakladı,
Onu kalçalarımın etrafına dolanmaya zorluyordum.

"Boş ver," diye homurdandı. "Bir saniye içinde sana kızacağım."

Tenine karşı gülümseyerek ilerledim, sırtı geniş bir gövdeye yaslanana kadar durmadım. Yanaklarını okşamak, yumuşaklığına dokunmak ve parmaklarımı ipeksi saçlarının arasından geçirmek için gövdeden destek aldım.

Onun öfkesini seve seve alırdım. Bana vermek istediği her şeyi bir dilenci gibi kabul ederdim.

"Tanrım, beni öldürüyorsun," diye mırıldandım, zaten nefes almak için mücadele ediyordum. Bütün nefesimi çalmıştı. "Her gece seni hayal ettim Kiara. Sana tekrar sarılacağım anın hayalini kurdum. Seni öpmeyi." Dudaklarımı ağzının köşesine bastırdım. "Hiç gitmemeliydim."

Sözlerim karşısında kaskatı kesildi. Geri çekildim, kalbim göğüs kafesimi sarsıyordu.

"Hayır," diye tersledi Kiara. "Yapmamalıydın. Bana güvenmedin. Ve bu yüzden sadece benim hayatımı riske atmakla kalmadın, kendi hayatını da riske attın." Bana tüylerimi diken diken eden bir bakış fırlattı. Kiara minyon olabilir ama cüssesi beni yanıltmadı. Eğer isteseydi, yetişkin bir adamı bir dakikadan kısa bir süre içinde sırt üstü yatırabilirdi. Bunun beni tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Elimi tuttu ve iyileşmiş yarasına, atan kalbinin üzerine götürdü. Diğer eli benimkinin üzerinde duruyordu.

"Bir daha asla ama asla böyle bir şey yapmayacaksın," diye uyardı. Göğsündeki eli ısındı, tenimin sıcaklığıyla eşleşti. "Eğer o zindanlarda söylediklerinde ciddiysen, eğer bu gece söylediklerinde ciddiysen, o zaman bunu birlikte yaparız ya da hiç yapmayız."

Yara izinden yayılan puslu bir ışıltı vücudunu aydınlattı. Gözleri büyüdü ama dikkati göğsünde değildi. Aşağı baktım ve benzer bir ışıltının benden de yayıldığını gördüm.

Işığım evrim geçirip altın rengi çelik tonuna dönüşürken Kiara'nın öfkesi yüzünden tamamen kayboldu. Bir ileri bir geri, gündüzden geceye ve tekrar geceye doğru titredi. Kirpiklerinin arasından yukarı baktı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Hissettim. Bizi bağlayan bağı.

Başından beri oradaydı ama şimdi sanki aramızda genişleyen katı bir şeymiş gibi hissedebiliyordum. Beni nasıl ziyaret edebildiğini sorgulamıştım ama mantıksal olarak açıklanamayacak bir şekilde birbirimize bağlıydık.

Gölgeler rüzgârda dalgalanan bir pelerin gibi ondan ayrıldı ve bir kalp atışı boyunca vücudu kül rengi bir bulut gibi dalgalandı. Yakıcı bir şimşek göğsümden aşağıya doğru hücum etti ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Onları açtığımda Kiara gitmişti.

Dönüp onu aradım ama ormanda kimse yoktu- "Jude!"

Etrafımda dönerken, bir saniye önce sadece bir hayalet olan kadınla yüz yüze geldim. Artık yerinde çırpınmasa da, vücudu bir kez daha katılaşmış olsa da, nasıl sallandığını fark ettim.

Az önce ne oldu?

"I-" Yüz hatlarını boyayan şaşkın bir ifadeyle ormanı taradı. "Bir an senin yanıdaydım, sonra gittiğin için sana çok kızdım ve hücreyi düşündüm ve

neler yaşadığını ve ben..." Dişlerinin arasından tısladı, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyordu, elleri karanlıkta gözle görülür şekilde titriyordu. "Hareket ettim, Jude. Hareket ettiğimi hissettim. Bir rüzgar sesi duydum ve başka bir yere itildim. Geri dönmek için sesine tutunmak zorunda kaldım."

"Gölgelerin," diye fısıldadım, yaklaşarak. Ona sarılmama izin verdi, onu kucaklarken başını göğsüme bastırmama izin verdi. "Duyguların onları kontrol ediyor. Beni bu şekilde bulmuş olmalısın. Beni nasıl ziyaret edebildin." O açıklıkta beni iyileştirdiğinde, benim ona yaptığım gibi o da bana izini bırakmıştı. Ama hediye ettiği iz kendinden bir parça içeriyordu, karanlığından.

"Daha önce, seni ziyaret ettiğimde, vücudum..." Ellerini önünde salladı. "Öyle hareket etmedi. Ama buraya gelirken ormanda, bedenimi terk edip uçtuğuma yemin edebilirim. Yeryüzüne baktım, bir zamanlar askerler tarafından işgal edilmiş terk edilmiş bir kampı görebildim. Jake bana bu olay olduğunda bir hayaletten başka bir şey olmadığını söyledi."

"Belki de güçleniyorsundur?" Bu tamamen mümkündü.

Kendisinin bu yönünü daha yeni keşfetmişti. Neler yapabileceğini kim bilebilirdi, özellikle de içinde Raina'nın büyüsünden bir parça varken? Efsanelerdeki gölge canavarların seyahat ettikleri ve fiziksel bedenlerinden kurtuldukları söylenirdi. bedenler ve buharlaşan içine ince hava. Hatta bazı tarihçiler, bu boşluklara hiçbir ölümlünün cesaret edemediği dünyalar arasında.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu tereddütle, sadece birbirimize tutunduğumuz sessizlik anlarından sonra.

Kaskatı kesildim, böyle bir şey söylemesi beni dehşete düşürdü. Geriye doğru eğilerek çenesini kavradım.

"Eğer beni bulmanın nedeni senin karanlığınsa, o zaman hayatımı kurtardı Kiara." Başımı salladım. Neyi anlamamıştı? Onun her parçasına hayrandım, özellikle de karanlığına. Bu oydu ve onu başka türlü istemezdim.

"O zindanda söylediğim her lanet kelimedede ciddiydim," diye mırıldandım, sesim sert ve inatçı çıkıyordu. Ona ihtiyacım vardı.

anlamak için. "Adımı söylediğin anda sana aşık olmaya başladım." Onu nazikçe öptüm. "Ve asla inmek istemiyorum. Seni seviyorum Kiara Frey."

Konuşmasını, bir şey söylemesini beklerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Ama o sadece ayak parmaklarının üzerine kalktı ve ağzını yaralı yanaklarıma bastırdı, acele etmedi, benim tadıma baktı.

Sözlerine karşılık vermedi.

Keşke bu kadar acıtmasaydı.

"Gittiğin için seni affetmiyorum ama bu zamanı sana kızgın olarak geçirmeyeceğim," dedi ve duymak istediğim şey olmasa da, içimde geçici bir umut belirdi.

Dudaklarımı tekrar onunkilere indirdim ve dokunduğumuzda gözlerimin arkasında altın patlamaları oldu. Göz kamaştırıcı ve bunaltıcıydılar ve onu öpmeyi asla bırakmak istemedim.

Ben de yapmadım.

Parmaklarım bir kez daha saçlarına dolanmıştı, diğer elim sırtının küçük kısmına bastırıyordu. Tadına doyamıyordum, dudaklarını dişlerimin arasına aldığımda ne kadar nefisti, onunla ziyafet çekiyordum. Onu tüketiyordum. Yutuyordum.

Jake alarm çığlığı atana kadar ikimiz de geri çekildik.

Parıltı... artık her yerdeydi. Tıpkı hücremdeki o günkü gibi.

Göklerde, yoğun gri bulutlarla çevrili, saf, yıkıcı bir ışık küresi parlıyordu. Parlaklığı karşısında tükenmiş, sadece varlığıyla bile şok olmuş bir halde olduğum yerde tökezledim. Güneş. Geri dönmek için savaşıyordu.

Geniş bir gülümsemeyle Kiara'ya döndüm ve ışınların tenine nasıl pembe bir parlaklık, saçlarına bakırın en canlı tonunu bahşettiğini hatırlayarak onu içime çektim.

Muhteşemdi. Her santimi. Ve o benimdi.

Hararetli bakışlarımla karşılaştı. "Gökyüzünde güneş varken sadece sen bana bakarsın."

Ama o da bana bakıyordu.

Dünya karardığında onu bir kez daha kucaklamaya gittim, parlak ışık görüldüğünden daha hızlı sönüyordu.

Önemli değildi. Birkaç kalp atışı için umudu deneyimledim. Belki de Kiara'nın ölmesine gerek yoktu. Belki de onu sevebilir ve krallığımı kalbindeki eksik parçayı oymadan kurtarabilirdim. Güneş rahibelerinin fısıldadığı kehanet aklıma geldi ve onu sıkıca kavradım.

"Kiara, sanırım Asidia'yı kurtarabiliriz-"

Ağzı açık kaldı ve dudaklarından kan damladı.

Kollarıma yığılırken adımı mırıldandı ve ben yardım için çılglık atmayı başaramadan tamamen ortadan kayboldu.

On Dokuzuncu Bölüm

Kiara

Bugün torunum saldırıya uğradı. Ailesi yaralarını iyileştirmek için malzeme almaya koştuğunda, onu tutan bendim. Kısa bir anlığına var olup yok olduğuna, vücudunun soluk bir griye dönüştüğüne yemin edebilirim. Sadece

Arayabileceğim tek bir Tanrı var ve Kiara'nın ruhunu
kurtarmak için gururumu ayaklar
altına almalıyım.

AURORA ADAIR'IN GÜNLÜĞÜNDEKİ KAYIT, LANETİN 40. YILI

Rüyamda uçtuğumu gördüm.

Gecenin rengindeki kanatlarımın üzerinde, ağırlıksız ve özgürce süzıldüm. Aşağıda küçük bir köy duruyordu, ancak sokaklarda gülen ya da oynayan çocuklar yoktu. Etrafta koşuşturan birkaç insan başlarını öne eğmiş, çok ince bedenleri çelimsiz ve zayıftı.

Asidia yavaş ve sefil bir şekilde ölüyordu.

Lanetten sonra birkaç ürün yetismeye devam etmişti ama son on yılda yetiştirmeyi başardıkları çok az şey de yeterli olmuyordu. Hava bile bazen çok yoğun geliyordu ve Liam -ve onun gibi nefes alma sorunu olan insanlar- zorlanıyordu.

Daha yükseğe aç yaptım. Böyle bir yürek acısına tanıklık etmek istemedim. Hayatımın çoğunda sefaleti, lanetli bir krallığın sınırları içinde sıkışıp kalmanın getirdiği mücadeleyi biliyordum.

Rüzgârın yönü değişti ve bana rehberlik etmesine izin verdim, esintinin hayali tüylerimi nasıl karıştırdığının tadını çıkardım. Uzakta, Gece Yarısı Çiçekleri tarafından çevrelenmiş
bir

Leylak ve mavi denizinden yükselen bir tapınak. Mermer sütunlar mavimsi gökyüzüne doğru yükseliyor, kireçtaşından çeşmeler ve sert yüzlü heykeller özenle bakımlı bir çiçek tarlasını süslüyordu. Tapınağın tepe noktasına bir hilal oyulmuştu ve etrafını mükemmel şekilde sivriltilmiş üç yıldız çevreliyordu.

Tapınağın güzelliğinden etkilenerек aşağıya indim. Daha önce hiçbir tanrı tapınağına gitmemiş olsam da, bunun kime ait olduğu belliydi.

Zamanın başlangıcından beri gerçek adı bir sır olan Ay Tanrısı. Kimse hatırlayamıyordu ama insanlar dua etmeye devam ediyor, en kutsal dileklerini ona armağan ediyorlardı.

Duaların gücü vardı. Altın ve maddi zenginliklerden daha değerliydiler. Her dilek bir ruha bağlıydı ve göklere verildiğinde, o kişinin bir parçası sonsuza dek göklerde yaşırdı.

Kış esintisiyle aşağıya doğru savrularak tapınağın dibindeki şırıl şırıl akan bir çeşmenin üzerine indim, su sıçramaları havadar kanatlarıma battı. Bir ürperti bedenimi sarstı ve zevkle ürperdim, bedenimi gerdim ve hafif su serpintisinin tadını çıkardım. Bu formdayken, acıyı ya da gerçekliğin yükünü hissetmemi engelleyen, yayılan bir uyuşukluk vardı.

Hiç ayrılmak istemedim.

"Kiara," diye gürledi arkamdan bir ses. Boynumu büktüm ve beklediğim son kişiyi buldum. Görmek isteyeceğim son kişiyi.

Zihnim bulanmış olabilir ama o kolay unutulacak bir tanrı değildi.

Burada ne yapıyorsun, Arlo? Birden sinirlendim. Uyuşmuş hissetmek için çok fazla.

Bir zamanlar amcam olarak tanıdığım adam yaklaştı, sade ama lüks mavi cübbesi ayaklarının dibinde sallanıyordu. Kırışan sakalını sıvazlayarak bana dikkatle baktı. Normalden daha dağınıktı ve her gri mavi gözünün altında yüzünün köşeli düzlemlerini belirginleştiren koyu halkalar vardı.

her zamankinden daha uğursuz.

"Kendini kaybediyorsun Kiara," diye uyardı, sesi üzerinde durduğu zemini titretiyordu. "Gecenin gücüne ne kadar çok dalarsan, o da seni o kadar çok kullanır."

Ben iyiyim, ısrar ettim. Godslayer ve Jude elimizde. Şimdi tek ihtiyacımız olan Maliah ve Lorian'ın bahsettiği tılsım.

Bu kadar kolay yenilmezdik.

Arlo inledi, kızgınlık yüz hatlarını boyamış ve onları çarpıtmıştı. "Keşke zaman bizden yana olsaydı da oraya gitmene gerek kalmasaydı." Başka tarafa baktı. "Bir zamanlar, sen doğmadan çok çok uzun zaman önce, güneş rahipleri ve rahibeleri arasında fısıltılar vardı. Lanete kırık bir kalp neden olduğu için, sadece aşkın onu onarabileceğini iddia ediyorlardı. Ve belki de böyle bir aptallık doğru olabilirdi... daha önce."

Neyden önce?

"Geçirdiğin kaza seni değiştirdi çocuğum. O yaratık pençelerini sana geçirdiği an, gecenin bir parçası oldun. Ay Tanrısı'nın bir kazası, başarısız deneylerinden biri, gölge canavarların koruyucu olması gerekiyordu. Ama niyet her şeydir ve Tanrı'nın niyeti saf değildi.

"Güneşin son parçasını ruhunda tutuyor olabilirsin ama onu istediğin gibi kullanamazsın. Geceye teslim oldun. Seyahat ettin ve bu bile bana dengeyi kontrol edemediğini gösteriyor."

Anlamıyorum, dedim başım dönerek. Arlo'nun arkasındaki tapınak sarsıldı, yarıklardan gevşek taş parçaları yuvarlandı.

"Çabuk olmalıyım," dedi her zamanki gibi sabırsızca. "Sen ve Jude farklı bir kaderi paylaşabilirdiniz. Ama şu anda onun sevgisi, onun dokunuşu seni öldürüyor. Küçük itirafın her şeyi harekete geçirdi... Kalbin seni tüm benliğini ona vermekten alıkoysa bile." Jude'un beni ne kadar sevdiğini söylediğini ve benim de ne kadar düştüğümü itiraf ettiğimi düşündüm. Ama Arlo haklıydı - küçük bir parçam kendini tutuyordu.

Bana büyük bir özenle söylediği sözlere karşılık veremezdim. Beni tüm lanetlerden daha çok korkutan üç küçük kelime.

"Ölümlüler âleminde olması gerekenden çok daha güçlü," diye ekledi Arlo sıkıca. "Gücü giderek artıyor ve Raina'dan bir parçaya sahip olsan bile senin karanlığınla savaşıyor. Canavarın büyüğü çok güçlü. Sana bu yüzden zarar verdi, bu yüzden yere yığıldın."

Bunu düzelteceğiz. Ben ölmeden laneti kırmanın bir yolunu bulduğumuzda, Jude ve ben-

"Peşinde acımasız bir tanrı var ama sen aşkı düşünmeyi tercih ediyorsun," diye gürledi Arlo. "Bunun aşk olup olmadığını biliyor musun? Yoksa sen ve komutan, ikinizin de içindeki tanrıçanın tanrısallığı, yeniden bir araya gelmeyi arzulayan parçalar yüzünden mi birbirinize çekiliyorsunuz?"

Sözlerini inkar etmek istedim. Ama... Arlo'nun ima ettiği şeyde doğruluk payı var mıydı? Parçalar, ölümsüzlüğün anahtarları bir araya gelmek için yalvarıyordu. Ben sadece onların çekimine mi kapılıyordum?

Hayır.

Yüzüne baktım, yüzünü buruşturan gerçek endişeyi gördüğümde şaşırdım - Yeryüzü ve Toprak Tanrısı benim için endişeleniyordu.

Komutan için ne hissedersen hissedeyim, diye başladım, sesim ikiyüzlü bir şüpheyile titriyordu, tapınağa gidiyoruz ve senin neyi mümkün gördüğüne bakmaksızın başaracağız. Bana kuralların çiğnenebileceğini söyleyen sendin.

Yanılıyor olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Bir sütun düştü, parçalanmış mermer parçaları kararmış toprağa çarptı. Arkamızdaki tapınak parçalandı, ikinci bir sütun düştü, çatı da devrilmeye hazırlanırken gıcırdadı.

"Düşmanın hayal edebileceğinden çok daha yakına geldi Kiara," dedi Arlo, dikkatimi yıkımdan uzaklaştırarak. "Dersini almışsındır diye düşünmüştüm."

Patrick'le, ama-"

Son sözlerini hiç duymadım. Gece büküldü ve bulanıklaştı ve sonra bedenim gecenin boşluğuna battı, açgözlü hiçlikte boğuldu.

Yirminci Bölüm

Jude

Aşk artık cevap değil. Sadece ölüm.

AURORA ADAIR'DEN BİLİNMEYEN ALICIYA MEKTUP, LANETİN 42. YILI

Kiara gözlerimin önünde kayboldu.

Hasarı değerlendiremeden, dudaklarından akan kanı durduramadan, zayıf bir alev gibi dünyadan kayboldu.

Diğerleri etrafımı sarana ve ne olduğunu öğrenmek için yalvarana kadar onun adını tekrar tekrar haykırdım. Bir cevabım yoktu.

Dakikalar geçti, her geçen saniye kafamın içinde acı veren bir alarm zili çalıyordu.

Sol tarafımdaki bir hareket gözüme çarptı, bir beden yavaşça şekil alıyor, titreyerek var oluyor ve yok oluyordu. Dalgalanan forma doğru koştum, onun olmasını istiyordum, umuyordum.

Dikenli sazlıkların arasında, sırt üstü yatmış, gözleri dalgalanan Kiara'ydı.

Dizlerimin üzerine çöküp onu kucağıma aldığımda dizlerim toprağa gömüldü, panik bir hastalık gibi içimi kapladı. Gevşek, hastalıklı derecede solgun ve çok soğuktu. Hiçbir şeye bakmıyordu, görmüyordu, zar zor nefes alıyordu.

Yavaşça onu tekrar yatırdım, ağabeyi bağılıyor, Jake küfrediyor ve volta atıyordu. Onu salladım ve çılgınca nabzına baktım. Zayıftı. Zar zor atıyordu. Ne yaparsam yapayım kıpırdamadı ve ayrılmış dudaklarından damlayan kanı görünce güçlerim serbest kaldı.

Avuçlarımı göğsüne, kalbinin üzerine getirdim ve

Bastırđđđm tđm enerjiyi -her tđrlđ korku, řđphe ve hayal kırıklđđđ parçasını- onun yatan bedenine akıttım. "Uyan!" Ellerimden yayılan parlak ışıkla emrettim. Kasvetli ormanı aydınlattı, kırılđan yaprakların uçlarına değen altın, onları kırık cam gibi parlattı.

Diğerlerinin etrafımda dđndđęđnđ hissettim, seslerini duydum ama onları varoluşumdan bloke ettim. Sadece ikiye bđlđnmđř olma hissi vardı, gđrđnmez bir bığağın etimi ve kemiğimi kesip kalbimin derinliklerine girmesi gibi.

Onu bir kez daha iterek kđkredim, altın bđyđ mide bulandırıcı bir şangırtıyla ona doğru aktı. Uzerimden aktı, en parlak ışık ormanı, tarlayı ve yoldaşlarımın şaşkın yđzlerini tutuşturdu.

Binlerce parıldayan yıldız, hiç bitmeyen bir gđę seliyle uzerimden aktı ve ben hepsini ona verdim.

Hiçbir şey olmadı.

Elimde kanlar içinde ve solgun yatarken, Geceyarısı iğekleri tarlasına geri dđndđm. O gđrđnmez hanęer bđkđldđ ve ben onun ıstırabının anılarında boğuldum.

Anlamamıştım. Onu daha önce iyileştirmiştim ve gđrđnđrde tek bir yara bile yoktu. Gđzleri açıktı, gđęsđ ritmik bir şekilde hareket ediyordu ama yine de...

Dudaklarından kıpkırmızı bir fıskiye fışkırdı, kasılırken kulaklarından kırmızı sızıyordu, o kadar şiddetli titriyordu ki, sadece bu hareketle bile kendine zarar vermesinden korktum. Panik içinde ellerimi ondan ęektim, dokunuşumun yardım etmek yerine zarar vermesinden korkuyordum. Sarsıntılar azaldığında midem bulandı.

Farkına vardı. Dokunuşum... onu incitiyordu.

Jake dizlerinin uzerine ęđktđ, onu Liam izledi, ikisi de onu kucaklamış, bđyđsđnden kurtarmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Liam onun adını haykırdı ama çığlığını zar zor duyabildim.

Her şey boęuكتu, tek ses kanımdaki evcilleşmemiş bđyđnđn tıslamasıydı.

Kalplerimizi ortaya koyduktan sonra gđneři iki kez geri getirmiştik. Uzun sđrmedi, ama dđřđndđm ki-

Bu kâbusu sona erdirmenin bir yolunu bulduğumuzu sanmıştım. Mutlu olabileceğimi ve kısa sürelğine de olsa gökyüzüne gönderdiğimiz ışığın mutluluk için bir şans anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Hiçbir şeyin o kadar kolay olmadığını bilmeliydim.

O anlamsız kehanet gerçek değildi, sadece kurtuluşumuz olması için dua ederek tutunduğum bir başka peri masalıydı. Bu bir yalandı, çünkü gerçeklerimizi yüz yüze, dokunarak itiraf ettiğimiz anda Kiara vurulmuştu.

Omzumdaki el sertçe sıkılarak bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorladı.

Annemin koyu renk gözleri donuklaşmıştı. Neredeyse endişelenmiş gibi görünüyordu, ama bilemezdim - kadın gerçekte bir yabancıydı. Daha önce bana bu bakışı atan tek kişiler Isiah ve Kiara olmuştu. Isiah gitmişti, Kiara şu anda baygındı.

Ve onu kurtaramadım.

"Ayağa kalk Jude," diye emretti annem, elleri kollarıma gömülmüştü. Şaşırtıcı bir güçle beni ayağa kaldırdı, belimi sıkıca kavramıştı.

Kiara'ya bakmadan duramıyordum, beni rahatsız eden diğer cansız bedenlerin arasında onu hayal etmeden duramıyordum. Kendi ellerimle öldürdüklerim, boğazları kesilmiş, kan damlayan, çatlamış dudaklarında donmuş çığlıklar-

"Jude." Tilki çenemi kavradı ve başımı ona doğru eğdi. "Bunun olmasından korkuyordum," diye mırıldandı usulca. Kiara'ya doğru kayan bakışlarını takip ettim. "Onun... diğer dünyalılığını Fortuna'da tanıdım. Sıcaklığın tam tersiydi. Çalışma odama girdiğinde pas kokusu aldım ve kışın sert soğuşunu hissettim ve nedenini biliyordum. Eldivenleri bunu benden saklayamazdı. Yıllar önce Cila'daki gölge canavar saldırısından kurtulan ateş saçlı kızın hikayesini duymuştum ve ben sadece... biliyordum."

Beni ağaçların arasına doğru yönlendirdi, Kiara gittikçe küçülüyordu.

Annemle dövüşmek istedim ve gerçekçi olmak gerekirse dövüşebilirdim de ama bedenim bana misilleme yaptı. Kiara'yı incitmek

kendime zarar vermekten daha kötüdür ve günaha teslim olursam kesinlikle daha fazla zarar veririm.

Tilki beni diğerlerinin sadece dış hatlarını seçebileceğim kadar uzağa yerleştirdi. İki elini yanaklarıma koydu ve "Peri masallarına inanmayı bırakmalısın evlat. Bu dünyada onlara yer olmadığını anladığını sanıyordum." Başparmağı ikiz yara izlerimin alt kısmına dokundu ve yüz hatları anlaşılmas bir ifadeye büründü. "Bunun uzun zaman önce öğrendiğin bir ders olduğunu varsayardım."

Bu beni şaşkınlığımdan kurtardı.

Kaskatı kesildim ve onun yabancı okşamalarından uzaklaştım. Bana böyle hassas bir şekilde dokunmaya hakkı yoktu. "Öğrenmek için yeterince uzun süre kalmadın," diye homurdandım, hayal kırıklığım yeniden odaklanarak değerli bir hedef seçti. "Sen kendi hayatını yaşamaya giderken beni bir sadistin merdivenlerine bıraktın. Bir hırsız ve korkaktan tavsiye almakta tereddüt ettiğim için beni bağışlayın."

Gözlerinde incinmeye benzer bir şey belirdi ve alt dudağı titredi.

Tanrım, ona çok benziyordum. O zaman neden geri dönemedim?

"Annemin vefat ettiği güne kadar senin içinde ne olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı, sesi kırıktı. "Sırrını hayatı boyunca taşıdı. Tanrım, bana gerçek adını bile söylemedi." Acıyla alay etti. "Sadece sen doğduğunda zerre kadar sevgi gösterdi."

"Raina?" Onun söylediğini duymaya ihtiyacım vardı. Kafamı toparlamaktan aciz olduğum her şeyi doğrulamak için.

"Düştükten sonra... sonra Rae adını aldı," dedi Tilki, çizmelerine bakarak. "Hikayeler onun büyük bir aşk bulduğunu ve uzun bir ölümlü hayatı yaşadığını söylüyor ama onlar da masaldı. İnsanlar hüsnükuruntuya tutunuyor." Başını sisin Kiara'yı örttüğü yere kaldırdı, buz gibi bir şey bakışlarını öldürüyordu.

Ona doğru koşmamak için kendime güvenmiyordum.

Yanağımı ısırdım. Hafif bir sızı beni ortaladı.

"Annem soğuk bir kadındı. Evlenmedi ama seyahatleri sırasında bir noktada beni doğurdu. Tüm hayatımı onun sevgisini, onayını, her şeyini kazanmaya çalışarak geçirdim ama Raina sevgilisinin ihanetinden sonra içine kapanmıştı. Elbette beni korudu ama yine de beni seviyor gibi görünmüyordu. Ölümün kıyısındaiken senin küçük yüzüne tam bir hayranlıkla baktı. Bu yüzden ondan nefret ettim. Senden nefret ettim." Bu itiraf bir sır gibi sessizce söylenmişti ve daha önce hiç paylaşmadığından şüphelendiğim bir sırdı.

Tilki, Fortuna'da bulduğum ukala hırsız değildi. Omuzları onu daha küçük gösterecek şekilde kendi üzerine kıvrılmıştı, öfkesi ve kederi neredeyse boğulacak kadar hissediliyordu.

Tüm bunlar beni şaşırttı.

"Geçmiş geçmişte kaldı," diye zorladım, dünyam dönüyordu. Annemi kaç kez özür dilerken hayal etmiştim? Pişmanlıkları, suçluluk duygusu hakkında benimle konuşurken? Ama bu bir özür değildi, sadece hiçbir ağırlığı olmayan zayıf bir açıklamaydı. "Ama senin mazeretlerini duymak istemiyorum," dedim. "Beni terk ettin. Hikayenin sonu."

Tilki bir inilti çıkardı ve boğuk bir çığlık duyulduğunda elimi kavradı. Jake.

"Sanırım kendine geliyor!" diye bağırdı.

Tırnaklarım avuç iimin etine batıyor, her santimim kendisiyle savaşıyordu.

Büyüm şu anda çok sıcaıktı, ona yaklaşamayacak kadar kontrolden çıkmıştı. Eğer ona zarar veren şey buysa -bu istenmeyen gücüm- o zaman bunu riske atamazdım.

lmcl bir kombinasyon olan yağ ve alev haline gelmiştik.

En yakın ağaca tutundum, Kiara'nın sesini duyduğumda parmaklarım kaba kaba doğru kıvrıldı. Adımı söyledi. İlk kelimesi benim için bir haykırıştı. Ona zarar veren adam.

Yanık kokusu havayı kapladı ve döndüğümde avuç iimin parladığını gördüm. Yaslandığım ağaç

Kömürleşmiş, koyu duman odundan yükseliyordu. Bir lanetle, çekip gittim.

Dokunduğum her şeyi mahvettim.

Tilki bana tekrar uzanmaya cüret etti ama ben kaçtım.

Atlarımızın tutulduğu açıklığa varana kadar koştum ve aşağıdaki geniş tarlaya baktım, ay boş gece gökyüzüne karşı açık ve parlaktı.

Bir kükremeye kollarımı uzattım, içimden ateş ve altın fışkırırken çığlık attım.

Yaşayan bir aleve dönüştüm, öfkem alevleri tutuşturdu. Her iki yanımda yanık kızıl kanatlar yükseldi, omuzlarımdan uzandı ve vaat edilen yıkımın başgösteren tehditleri haline geldi.

Ayaklarımın dibindeki otlar yanmaya ve solmaya başlarken burun deliklerimi duman tıkadı.

Umurumda değildi. İçim dışım yanıyordu ve çok öfkeliydim.

Ona sahip olabileceğimi nasıl hayal edebilirdim ki? O asla benim olmayacaktı. İstese bile beni asla sevemeyecekti.

Alevlerim güçlendi, tarlada ateşli bir yol açarak ağaçlara tırmandı ve kalın dallarını kırılğan dallar gibi parçaladı. Tüm açıklık yıkım ve harabe koktuğunda, gücüm yumuşadı, etkisinin yoğunluğu azaldı.

Yok etmek için
doğmuştum. Öldürmek
için doğmuşum.

Hiç sevmemek için doğmuş.

Etrafımda döndüm, zihinsel olarak yaptığım işe tanıklık etmekten acizdim.

Bakışlarımı kaldırdım ve işte oradaydı, yirmi adım ötedeydi ve etrafı diğerleriyle çevriliydi, erkek kardeşi koruyucu bir şekilde onun yanında duruyordu. Jake bile bana temkinli bir bakış attı, eli içgüdüsel olarak hançerinin kabzasına gitti. Finn ve Dimitri sadece bakıyorlardı.

Büyümün son kuru da söndü ama kıpırdamadım.

daha yakın.

Bir daha gitmeyeceğime söz vermiştim ve gitmeyecektim de, ama yaklaşmama izin veremezdim. Başının yanan tarlaya ve sonra tekrar bana dönmesini izledim. O karanlık bakıştan yayılan sevgiyi hissedebiliyordum ve beni en çok öldüren de buydu.

Kader ne kadar acımasızdı.

Aşkım, kalbimin sahibi olan tek kadını öldürebilirdi.

Bölüm Yirmi Bir

Kiara

Rae görüldüğünden, hayal edebileceğimizden çok daha fazlasıydı. Sana gerçeği söylemediğim için özür dilerim. Umarım ikimizi de affedersin.

AURORA ADAIR'DEN JUNIPER MARCHANT'A MEKTUP, LANETİN 32. YILI

Jude bana daha önce hiç görmediğim bir bakışla baktı. Tam ve eksiksiz bir yıkım.

Dudaklarımı öpüp aşkını ilan etmişti ve güneş gökyüzüne girmişti. O saniyelerden sonra kanım öyle şiddetli kaynamaya başlamıştı ki kendimi alevlere batmış gibi hissettim. Gölgelerim geri çekildi, Jude'un gücünden kaçarak saklandıkları yere geri dönerken kulaklarımda tısladılar.

Dokunuşu içimde büyüyen karanlığı yaktı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Geçen seferkinin aksine, bir hayal dünyasında değildik.

Bedenlerimiz birbirine bağlıydı ve ten tene büyülerimiz savaşıyordu. Savaşan sözlerimiz miydi yoksa güçlerimiz miydi ya da beyanımız bir şekilde yanlış yönlendirilmiş bir kehaneti harekete mi geçirmişti bilmiyordum.

"Kiara..." Jude bir adım daha yaklaştı, gözlerinin kenarları ıstırapla kırışıyordu. Ona doğru koşup bunun onun suçu olmadığını söylemek istedim ama Arlo'nun karanlığın boşluğundaki uyarısından sonra okşamasına dayanmakta tereddüt ettim.

Aşkımız sihrimizin şarkı söylemesini sağladı ama sadece Raina'nın parçaları. Gölgelerim değil. Ve onlar da en az ışık kadar benim bir parçamdı. Artık onları tamamen kucakladığım için daha fazla olmasa bile.

Arlo'nun ima ettiği şey... onu sadece ortak gücümüz yüzünden sevdiğimdi. Bu düşünce bir vebaydı. Ruhumda yüzen sevgiyi zehirlemek için elinden geleni yaptı ve bir kez olsun onu bir kenara itmekte tereddüt ettim. Eski korkular başlarını kaldırdı, mutlu olmayı hak etmediğimi, aramızdaki bağın gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu savundu. Ama bir kenara ittim. En azından denedim.

"O da neydi Emelia?" Finn sinirli bir şekilde elini tıraşlı kafasında gezdirerek sordu. "O-o-"

"Raina'nın büyüünü taşıyor," dedi soğuk bir sesle. "Ya da tahmin ettiğim kadarıyla çoğunu." Bana doğru bir bakış attı. "İşte bu yüzden bu görev çok tehlikeli."

"Tanrım, kadın. Bana söylemeliydin!" diye karşı çıktı ama kadın onu alaycı bir bakışla susturdu. "Annemi biliyordum ama oğlunun onun gücünü taşıdığını... Bunu nasıl paylaşmazsın? Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra?"

Hırsızın dudakları inceldi. "Geçmişimi sır olarak saklamamın bir sebebi var."

Emelia Finn'le tartışmaya devam ederken ben de komutanı gözden geçirdim. Donmuş bir şekilde duruyordu, yumrukları sıkılıydı, boynundaki kaslar gergindi.

"Her şey yolunda Jude," diye söz verdim, duyabilmesi için sesimi yükselterek. "Ben iyiyim." Bana sadece sırtını döndü, yüzüme bakmak istemedi ya da bakamadı.

Kendini suçlaması düşüncesine katlanamıyordum. Bol miktarda utanç ve suçluluk duygusu taşıyordu ve sonunda, nihayet, her şeyi bırakıp kendisi için bir şey yaptığında, daha fazla acıyla ödüllendirildi.

Liam elimi avucunun içine aldı, yaydığım sıcaklık karşısında tısladı ama yine de bırakmadı.

Soğuktan titrerken bile vücudum yanıyordu. Bu halde uzun süre dayanamazdım. Jude ona Sis'te geçirdiğimiz zamanı anlatmış olmalıydı çünkü pek şaşırmış görünmüyordu. Açıklama yapmak zorunda kalmayacağım için minnettardım.

"Gitmemiz gerekiyor." Emelia sanki onu benden koruyormuş gibi Jude'un önüne atladı. "Bunu ne kadar çabuk alırsak

tılsım, daha iyi. Eğer Ay Tanrısı gerçekten ikinizin de peşindeyse, fazla zamanımız olmayacak demektir. Özellikle de kral da peşimizdeyse." Finn'e, "Her şeyi açıklayacağım. Geçmişimi sadece seni korumak için sakladım."

Finn'in elleri sımsıkı kenetlenmişti, çenesindeki kaslar titriyordu. İncinmişti ve onu suçlayamazdım.

Tilki atlara doğru yola çıkmadan önce, Arlo'nun beklenmedik görüntüsü düşüncelerimi yeniden canlandırdı.

"Ben... baygınken, Arlo tarafından ziyaret edildim," dedim, paylaşmam gerektiğini biliyordum ama yine de kelimeleri zorlamak zorunda kaldım. "Seyahat ettiğimi iddia etti. Ve belki de yaptım. Yıkık bir tapınağın üzerinde bir yıldız kanadı şeklinde uçuyordum."

Bunca zamandır sessiz bir gözlemci olan Dimitri canlandı. İçini çekti, düzensiz parlak turuncu saçlarını çekiştirerek volta attı. "Seyahat mi ediyorsun?" diye sordu bana doğru dönerek. Başımı salladım ve o da durmak bilmeyen adımlarına devam etti. "Bu kelimeyi daha önce duymuştum... gölge canavarlarla ilgili bir şey. Benim köyüm sınıra yakındı ve yaşlılar bu canavarları daha önce gördüklerini iddia ediyorlardı. Hatta gençlerimizden birkaçı geceleri ortadan kayboldu. Yine de kimse canavarları iş üstünde yakalayamadı. Fark edilmeden hareket ettiler. Bunu nasıl yaptıklarını hep merak etmişimdir..."

Yani haklıydım. Değişebilir, formumu değiştirebilir ve şeylerin doğal düzenini zorlayabilirdim. Gözlerimi kaçırdığımda Emelia'nın gözlerinin bana kilitlenmiş olduğunu gördüm. Ondan ne korku ne de öfke yayılıyordu ve dilini ısırıp kaynayan Finn'le yüzleştğinde garip bir kabullenme duygusuna kapıldım. Durumumuzu henüz kabullenememişti.

Arkadaşlarımla korkularını arttırmaktan nefret ederek yüzümü buruşturdum. "Düşmanımızın yakınlarda olduğunu da söyledi."

Dimitri'nin sinirleri beni de yıpratıyordu ve kıpırdamamasını diledim. Ama durmadı. Sıkıntıyla ofladı ve ellerini "Tabii ki" der gibi salladı.

"O zaman o lanetli kılıcı onun üzerinde kullanmalısın." Emelia'nın dikkati kılıfının üzerindeydi.

Korumacı bir tavırla omuzlarımı dikleştirdim. "Sen neden bahsediyorsun-"

"Sanki o hançerin ne olduğundan hemen şüphelenmemişim gibi," diyerek sözümü kesti ve Finn'in bir kez daha sinirlenmesine neden olacak şekilde omzunu silkti. "Ölümsüzlere karşı gücü hakkında çok fazla hikâye duydum. Onu gizlemek için pek de gizli davranmadın. Ayrıca, tanrının güçlerini serbest bırakamayacaksak bu tılsımın ne faydası var?"

"Bizi neyin içine soktunuz, Hanımefendi?" Dimitri inledi, neyse ki durdu.

O biliyordu. Geniş gözler ve zayıf aldatmacalarla kimseyi kandıramazdım.

"Raina'nın gücünü çalmak için kullanılan bıçak bende," diye herkesin duyması için itiraf ettim. "Maliah ve Lorian, Ay Tanrısı'nın Jude ve benim içimdekileri ele geçirmek istediğı konusunda beni uyardılar. Güneşı geri getirme ihtimalini yok etmeye kararlı, bu yüzden önce bu kılıcı onun üzerinde kullanmamız gerekiyor."

Sırlarımızı diyarın en ünlü hırsızlarına açıklamak bir riskti ama bunu bilmeye hakları vardı. Emelia hiçbir şey hissetmeden her şeyi kabullenmişti. Bunun için ona imreniyordum.

"O halde yapılması gerekiyor," dedi Jude'a. "Annem Ay Tanrısı hakkında pek iyi konuşmazdı. Çok fazla sevginin kaybolduğundan şüpheliyim. Ama eğer senin peşindeyse, seni gafil avlamaya çalışacaktır. Yani, plana sadık kalacağız."

Jake omuzlarını dikleştirerek, "Katılıyorum," dedi. "Üstünlüğü ele geçirmenin zamanı geldi. Bir kez olsun."

Emelia'nın bakışları Jude'dan hiç ayrılmadı. "O zamana kadar, bu her neyse tekrarlanmasına izin veremeyiz."

İçten içe yanan tarlalara, hâlâ yanmakta olan ağaçlara baktım. Jude hayal bile edilemeyecek bir yıkım yapabiliyordu. Bir dakika içinde yarım düzine dönümden fazla ormanı yerle bir etmişti.

"Jude," diye seslenerek dikkatini çekmek istedim.

İsteksizce döndü, yüzünü buruşturarak sanki fiziksel olarak

Bunu yapmak ona acı veriyordu. O kadar dikkatle dinlediğinden şüpheliydim, gözleri donuklaşmış, düşünceleri korkularının kargaşasında kaybolmuştu.

Keşke o lanet kelimeleri ona geri söyleseydim. Onun yanında geçirdiğim her saniye içimde büyüyen şeyi itiraf etmiş olmayı. Ama yapmadım ve aradan zaman geçti ve Arlo'nun sözleri içimde büyüyen bir tümör oldu, şüphe tohumları ekti.

"Bunu çözeceğiz. Ve ayrılmıyoruz.

Bir daha olmaz." Başını sallamak zorunda kalana kadar bakışlarını üzerimde tuttum.

Hoşuna gitmemişti ama zorunda da değildi.

Jude çoktan mahvolduğumuza inanıyor olabilirdi ama ben umudumu korudum - ne kadar küçük olursa olsun - ve bunun kafamda savaştığım belirsizliklerden daha güçlü olacağına inanmak zorundaydım.

Komutan benim zehirim değil,
ilacımdı.

...

Ana yollardan uzak durduk, bu da yolculuğu iki kat daha uzun hale getirdi.

Yara izim ağrıyordu ama eskisi kadar sıcak değildi. Bunu Jude'un mesafesini korumasına bağlıyordum.

Onu ne zaman arasam, başını eğmiş, pelerininin kapüşonunu yüzüne siper etmiş halde buluyordum.

Konuştugu nadir zamanlarda da Tilki ya da adamlarıyla konuşurdu. Dimitri komutanın yanında at sürerken ıslık çaldı. Başka bir durumda Jude adamı atından indirirdi.

Dimitri, yerle bir olmuş ormandan ayrıldıktan kısa bir süre sonra onun yanından ayrılmamıştı. Gülümsemesi eskisi kadar içtendi, hatta daha parlaktı. Emelia'nın onu neden getirdiğini anladım - o çok ihtiyaç duyulan sakin içinde onların Üçlü. Bu öyleydi, bir kenara itibaren açıklıktaki anlık paniği, ki adil olmak gerekirse bekleniyor.

Liam bana evde yaşanan tüm kaos hakkında kısaca bilgi verdi. Ailemin benim iyiliğim için ne kadar endişelendiğini duymak beni şaşırtmıştı. Belki de yaşadığım şok, benden ve lanetimden kurtulmayı tercih edecekleri varsayımından kaynaklanıyordu. Pek de sıcak davranmamışlardı.

Her şey bittiğinde, onları arayacağımı biliyordum. Belki de ilişkimiz onarılamayacak kadar kötü değildi. Bu olasılık umudumun zayıf alevlerine katkıda bulundu, sıcaklığı beni ilerlemeye devam ettirmeye yetti.

Ailem hakkında uzun uzun düşünecek zamanım olmadı. Finn bana eşlik ediyordu, muhtemelen Emelia'nın bize göz kulak olmak istemesinden kaynaklanıyordu. Ya da Emelia'nın sır saklamasına hâlâ kızgındı.

Onun ilgisine aldırış etmediğimi fark ettim. Yatıştırmaya yarayan derin bir sesi vardı ve ön tarafa, hırsızın hemen yanına itilmiş olan Jake de dahil olmak üzere hepimizden daha fazla konuşuyordu. Jake ne zaman ağzını açmaya kalkışsa kaşlarını çatıyordu.

Jude ve Liam'la karşılaştıktan sonraki üçüncü gün Finn bana Emelia'yla nasıl tanıştığının hikâyesini anlattı.

"Parmağımı kesmesi gerekiyordu," dedi hülyalı bir gülümsemeyle, Tilki'nin bizi götürdüğü yolun ilerisine bakarak. "Ofisine izinsiz girmiştin ve beni o kadar zahmete değmeyecek aptalca bir şeyi çalmaya çalışırken yakaladı ve yasal olarak izin verildiği gibi parmağımı almak yerine sırtıma bir tokat attı ve 'Kilit açma becerilerin biraz işe yarayabilir' dedi. Oturmamı emretmeden önce yüzüme güldü."

"Bağışlayıcı bir tipe benzemiyor."

"Ah, öyle değil," diye onayladı. "Ama sadece onu iki kez becerirsen. Tilki, kalbi olmadığı söylenen kötü şöhretli bir suçlu olabilir ama bu kadının başıboşlara karşı zaafı var ve ben farkına bile varmadan onun sürüsünün bir parçası oldum. Gerçi Raina'nın kızı olduğunu bilseydim, en başta ondan çalmaya çalışmayabilirdim."

Finn bir kahkaha attı ama konuşmaya devam etti

takip eden maceralar.

Güneydeki Parin cephaneliğinin soyulması. Bin yıl önce yapıldığı söylenen Conchetta yakut yüzüğü. Lord Delonor'un kalesine gizlice girip adamın altın saatini cebinden sırf eğlence olsun diye çaldıkları zaman.

Bu hikâyelerin çoğu can sıkıntısıyla başladı, hırsız kolay kolay hareketsiz kalamazdı.

Emelia sadece bir kez eyerine doğru eğildi ve onun kısa da olsa gülümsemesine karşılık verdi.

Tekrar bir araya geldiğimizden beri her akşam olduğu gibi, Jude benden olabildiğince uzağa, ağaçlara bakacak ve sırtını bana verecek şekilde yerleşti. Herkes uyurken alevleri izledim, nefes alış veriş düzenine kadar uyuyamadım.

Bir kez bile geri dönmedi.

"Seni korumaya çalışıyor," dedi Jake ertesi gün, herkes yattıktan sonra ateşin yanında otururken diziyle beni dürterek.

Bir on saatlik yolculuk daha geçmişti ve hepimiz iliklerimize kadar yıpranmıştık.

Kollarımı kavuşturup Jake'e bilmiş bir bakış atarak, "Aynı eski hikâye o zaman," diye homurdandım.

"Sana zarar verirse onu kendim öldürürüm." Liam yanımıza çöktü, soluk mavi gözleri zehirliydi. Jake'in dudakları yeni geleni değerlendirirken kıvrıldı, gözleri parlıyordu.

"Eskiden çok huzurluydun Liam," dedim başımı sallayarak. "Beni gerçekten bu kadar özledin mi?"

Alay etti. "Hâlâ tanıdığım en büyük egoya sahiptin."

"Yine de beni özlediğini inkâr etmedin." Bir kolumu kardeşimin omzuna doladım ve onu kendime çektim. Kendimi evimden bir parça gibi hissediyordum.

Diğer kolum uzanıp Jake'in pelerinini yakaladı ve onu yanıma çektim. Liam homurdanarak kendini kurtarmak için beni kaburgalarımın dürtürken, Jake parmaklarını sıktı ve güldü, sesi derin, rahatlatıcı ve o kadar saftı ki

neredeyse kalbim kırılıyordu.

Yarın tapınağa ulaşacaktık ve ne bulacağımızı tahmin bile edemiyordum.

Jude'un alçak bir dalın altında tek başına ve diğerlerinden uzakta kıvrılmış uyuyan halini incelerken bile, benim için mutlu bir son olmayacağı hissinden kurtulamıyordum.

Ben her zaman bir savaşçıydım ve savaşçılar ölmek için doğarlardı.

Yirmi İkinci Bölüm

Jude

Tanrıların tapınaklarına dikkat edin. İbadet yerleri olsa da sunakların altında tuzaklar ve ölümcül bulmacalarla dolu mağaralar yatıyor.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Kampın geri kalanından önce kalktım - son nöbeti tutan Tilki hariç hepsi.

Tek kelime etmedi ama kötü bir hoş geldin denemesi olarak çenesini bana doğru eğdi. Görmezden geldim. Çok az, çok geç.

Ateşin karşısında Kiara uyuyordu, yanında kardeşi ve Jake vardı.

Onu gördüğüm anda kanım ısındı. Ay ışığı keskin elmacık kemiklerinin üzerinden geçerek onu daha da kedigil, daha tehditkâr ve ürkütücü bir şekilde çarpıcı gösteriyordu.

Hayat nazik olsaydı, bu sabah onun yanında uyanırdım, kollarım ortasına dolanır, sırtı göğsüme bastırılırdı.

Daha yeni bir araya gelmiştik ve ona dokunamıyordum bile. Nasırlı parmaklarımı onun yumuşak yanaklarında gezdiremiyor, dolgun alt dudağını sıyıramıyordum. Tatmak için can attığım dudaklarını.

Geçtiğimiz günler dayanılmazdı, Finn'in iğrenç tattaki liköründen biraz yutmak için kendimi zorladığım noktaya kadar dayanılmazdı. Açıklıktaki olaydan sonra bana metal şişesini uzatmış, boş olarak geri verdiğimde gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Finn baskı yapmadı, bunu takdir ettim ama bakışlarının sık sık bana doğru kaydığını fark ettim, derin çizgiler yüzünü kırıştırıyordu.

Alnından. Endişelenmekte haklıydı. Üzgün bir durumdaydım ve bu beni tehlikeli yapıyordu. Kontrol edilemez.

Sadece birkaç haftadır, bu ilahi güç mücadelesindeki rolümün ötesinde bir değerim olduğuna inanmaya başlamıştım. Bozuk ve çirkin yanlarımla bile sevilebilecek biri olduğuma. Umut etmiştim ve bu daha önce yaptığım bir şey değildi.

Ve böyle bir duyguyu dizginlemeyi ne kadar da çabuk öğrenmiştim, sadece ezilmesi için.

Daha iyi bilmeliydim.

Dimitri yanıma çöktü ve ellerini ısıtmak için ateşe doğru kaldırdı. Orman kampımızın iki yanına sıkışmış, cılız dalları sivri mızraklar gibi dışarı fırlamıştı.

Asidia'da hava her zaman soğuktu, ancak yılın bu zamanı daha kötüydü ve yakında kar yağacaktı. Biz buna Karanlık Kış derdik, çünkü kar bile grinin bir tonuydu.

Pelerinimi daha da sıktım ama sıcaklığa ihtiyacım yoktu - vücudum yanmaya devam etti, büyüm gelişmemiş olsaydı kesinlikle yarı donmuş olacak olan parmaklarımı ve ayak parmaklarımı ısıttı.

Dimitri aynı melodiyi tekrar tekrar ıslıkla çalarken dizi benimkine çarpıyordu.

Suratının ortasına bir yumruk atmamak ve ıslık sesine bir son vermemek için kendimi zor tuttum. Islık çalmaktan nefret ederdim. Ya da vurmaktan. İtişip kakışmalardan. Yüksek sesle nefes alma.

Isiah sabırsızlandığında sık sık ayağını yere vururdu ve bu beni neredeyse çılgına çevirirdi. Bunu o da biliyordu, piç kurusu ve ben ona durması için bağırmadan önce ne kadar ileri gidebileceğine bakardı. O da karşılığında sırtıttı.

"Eskiden kızım severdi," dedi Dimitri, ıslığını durdurarak ve beni şimdiki zamana getirerek. Gömülü bir kalp ağrısından söz eden çarpık bir gülümseme takınmıştı. "Seni rahatsız ediyorsa durmamı söyle."

Tanrılar aşkına, başka bir şey istemiyordum ama gözleri reddedemeyeceğim bir çaresizlikle parlıyordu.

"Sorun yok." Değildi ama gerçeği söylemeden önce mataramdan bir yudum aldım.

Tilki'nin paketlediği kurutulmuş etler dağılmıştı ama ben tayınlarıma neredeyse hiç dokunmadım. Muhtemelen gücümü korumak için yemeliydim ama kullandığı saldırgan tuz miktarı kalan tüm tat alma duyularımı öldürebilirdi.

"Kızım yıllar önce annesiyle birlikte öldü."

Kaskatı kesildim. İçimden bir ses Dimitri'nin bana anlatacağı her ne ise, bunun benim onu önemsememle sonuçlanabileceğini söylüyordu. Son zamanlarda bağlılık beni bir virüs gibi sarmıştı... ama nedense adamın sırlarını öğrenmek istediğimi fark ettim. Gülümsemesinin neden hüznle dolu olduğunu.

"Sekiz yaşında bile değildi," dedi kalın kalın yutkunarak. "Çok enerjikti ve ancak bu melodiyi ısıkla çaldığımda sakinleşti." Kasvetli gülümsemesi kayboldu ve bakışlarını ateşin üzerinden Kiara'nın Finn'den uzaklaşmak için elinden geleni yaptığı yere doğru takip ettim.

Koruma gürültülü bir hikâye anlatıyor gibi görünüyordu, elleri heyecanla hareket ediyor, neredeyse birkaç kez yüzüne çarpıyordu. Yüzünü buruşturarak ağzına birkaç parça kuru et attı.

Açıklıktaki karşılaşmamızdan bu yana Finn kaşlarını çatmaktan vazgeçmiş, neredeyse rahatlamış görünüyordu. Muhtemelen Emelia'nın giderek daha az gergin hale gelmesine yardımcı oldu - çift birbirini besliyor gibiydi.

"Sakin bırakma," dedi Dimitri başını çifte doğru eğerek. "Bir kalbin eksik yarısı alındığında tekrar tekrar kırılabileceğini zor yoldan öğrendim. Sana söz veriyorum evlat. Bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Yerini doldurmak, yeni bir hayat kurmak için ne kadar uğraşırsan uğraş. Böyle bir aşk hayatta sadece bir kez gelir ve gittiğinde seni mahvedebilir." Ayağa kalkışını ve hanımının atlarla ilgilendiği yere gidişini izledim. Tilki'nin yüz hatları onu görünce yumuşadı ve başını hoş geldin anlamında eğdi.

Ateşe döndüm ve onun itirafını düşünmeye başladım.

Kalbim hiçbir zaman kırılabileceğini düşündüğüm bir şey olmamıştı, çünkü kendimi kırılabilecek kadar şanslı saymıyordum.

gün aşık olurum. Dimitri haklıydı... Aşkım beni mahvedecekti.

Kendime işkence etmeye karar vererek düşüncelerimin nesnesini aradım. Kiara sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı, gözleri etimi yakıyordu. Boğuluyormuş gibi hissediyordum, göğsümdeki sıcaklık dışarıya doğru yayılıyor, ciğerlerim ağrıyana kadar sıcaklık beni içine çekiyordu.

Kiara'yı sevmek tehlikeliydi. Ama ben her zaman cezaya aç biriydim.

Bakışlarını tuttum, sessizce özürlerimi, dileklerimi ve kalp ağrımı ilettim. Korkaklığımı. Neden kampın farklı uçlarında oturduğumuzu, neden temel içgüdülerime teslim olmadığımı anlaması için dua ettim. Çenesinin hafifçe eğilmesi bana anladığını söylüyordu ama gözlerinde başka bir duygu yüzüyordu. Neredeyse kafa karışıklığı gibi.

Bu kafa karışıklığı nereye yönelik? Merak ettim. Görevimize mi? Yoksa bana mı?

Dudağımı kan dilimi kaplayacak kadar sert ısırdım. Bunun görev olması için dua ettim, ama kafamın içindeki rahatsız edici bir ses ikincisi olduğunu söylüyordu. Belki de en iyisi, onun beni yavaşça uzaklaştırmasıydı. Sonunda her şeyi daha kolay hale getirecekti, değil mi?

Ben bile kendimi buna ikna edemedim.

Kiara arkasını dönen ilk kişi oldu, kardeşi kulağına bir şeyler mırıldandı. Liam onun yanından ayrılmamıştı, Jake de öyle. Liam onun yanında daha çok gülümsüyordu ve Jake ona ne zaman orantısız bir sırıtış atsa, Liam derinden kızarıyor, rengi boynundan aşağı uzanıyordu.

Şimdiye kadar ikisinin özel bir konuşma yaptığını görmemiştim. Kiara her zaman aralarında bir tampon olarak kalmıştı. Jake'i sayamayacağım kadar çok kez Liam'a bakarken yakaladım ama Liam ya çok mesafeli ya da utangaç olduğundan onunla göz göze geleliyordu.

Yanına gidip derdinin ne olduğunu sormak için cesaretimi topluyordum ki Finn bir emir verdi.

"Yola çıkma zamanı! Belli ki kurtarmamız gereken bir diyar var."

Dimitri'ye doğru yürüdü ve sırtına hiç de nazik olmayan bir tokat attı. Yoldaşı ona orta parmağıyla karşılık verdi ve Finn beklemediğim bir çocuksu neşeye gürleyen bir kıkırdama çıkarmakla yetindi.

Tilki, Finn atına binerken onun üzerinde oyalandı, eyerine tırmanmadan önce sertleşen bakışları yumuşadı.

Yolculuklarımız sırasında saatlerce onu inceledim. Bazen onu bana bakarken yakalıyordum ama bakışlarımız karşılaştığında dikkatini başka bir yöne kaydırıyordu.

Bana neden öyle baktığı ise tam bir muammaydı. Benimle özel olarak konuşmaya çalışmamıştı. Gerçek anlamda değil. Emelia'nın geride bıraktığı oğluyla göz göze gelmeye hakkı yoktu.

Dakikalar sonra herkes kısıraklarını eyerleyip bindiğinde Finn, "Tapınak şu tepelerin ardında," dedi. Doğuyu, arazinin gökyüzüne doğru yükseldiği, siyah ağaçların yukarıda parlayan yıldızları öpüyormuş gibi görüldüğü yeri işaret etti. "Bizler adak adamak isteyen gezginlerden başka bir şey değiliz, bu yüzden kapüşonlarınızı yukarıda tutun ve bıçaklarınızı saklayın. Ama bir askerin dikkatini çektiğinizi düşünüyorsanız, geri dönün. Başka bir plan yaparız." Emelia'ya bir süre uzun uzun baktı, aralarında sessiz bir konuşma geçti. Sanki bir anlaşmaya varmışlar gibi, sonunda Emelia ona yorgun bir gülümseme verdi, o da ona karşılık verdi.

Onu patikaya doğru yönlendirirken atım hiç telaşlanmadı. Şikâyet etmemesi Starlight'ı özlememe neden oldu ama kısırak Kiara'nın yanındaydı ve bu acımı hafifletti.

Atın bana "sinirli" olarak nitelendirebileceğim bir bakış atmasına rağmen ona binmesi için ısrar etmiştim. Tedirginliği göstermelik olmalıydı, çünkü Kiara'ya her bindiğinde ona sokuluyor ve ellerini sonsuza dek karışmış yelesinde gezdirdiğinde heyecanla kişniyordu.

"Büyük gün için hazır mısın, günüşiğim?" Dimitri bana doğru yaklaşırken sordu. Gölgem rolünü üstlenmeye başlamıştı. Neden zahmet ettiğinden emin değildim.

"Benim adım Jude," dedim, bana taktığı küçük lakap camdaki çiviler gibiydi.

Dimitri kısa saçlarını ovuşturarak alay etti. "Sana günüşiği diyorum çünkü çok sıcak ve bulanıksın." Gözlerimi devirdiğimde güldü. "Biliyor musun, aslında daha önce tapınağa gitmiştim ama orayı incelemeye kalktığım anda kibarca dışarı çıkarıldım. Muhtemelen zil zurna sarhoş olmamın bir faydası olmadı ve sandığım kadar sinsi davranmamış olabilirim."

"Şok edici," diye cevap verdim, ileriye ya da daha spesifik olarak kızıl saçlı birinin arkasına odaklanarak. Saçları dağınıktı ve her zamanki örgüsünden kurtulmuştu. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim.

Dimitri, "Bunun bir daha olması konusunda endişelenmene gerek kalmayacak," diye söz verdi. "Hanımefendi kendimi toparlamama yardımcı oldu ve yıllardır elime içki almadım."

"En azından birine yardım etti," diye homurdandım. Annem pek çok başıboş hayvanı yanına alır, onlara kendi hayvanları gibi bakardı. Dimitri'nin kaybettiklerini düşünürken bile ağzıma acı bir tat geldi. Roller tersine dönseydi ben de şişeye sarılırdım.

Dünya acımasız bir yerdi. Kaderimizle buluşacağımız tapınağa yaklaştıkça, tek bir fikre daha çok karar verdim-

Hayatımdaki tek güzel şeyin benden alınmasına izin veremezdim. Kader Kiara'yı soğuk, ölü ellerimden çekip almak zorundaydı ve bu bir mücadele gerektirecekti.

...

Tapınağın eteklerinde beklediğimizden daha fazla insan dolaşıyordu.

Bu bizim için elverişliydi. Kalabalığın arasına karışmak mükemmel bir örtü sağladı.

Atlarımızdan inerek, onları atlarla dolu bir ahıra giden bir patika boyunca yönlendirdik. On dört yaşlarında genç bir çocuk paralarımızı aldı ve atlarımızı yönlendirdi

uzaklaştı. Starlight kaleminin içinde kaybolmadan önce bana o kendine özgü bakışını fırlattı. Kafese kapatılmaktan bıkip usandığından şüpheleniyordum.

Toprak çok fazla ayak izinden dolayı aşınmıştı, bu da tapınağa giden yolu takip etmeyi kolaylaştırıyordu, ancak her elli adımda bir birkaç meşale yanıyordu. Kapüşonlarımızı indirerek Ay Tanrısı'nın lütfunu arayan yorgun gezginlerin kılığına büründük.

Emelia bile çenesini indirdi ve ellerini dua eder gibi kaldırdı ama çenesi o kadar sıkıydı ki dişlerinin gıcırdadığını duydum. Finn ona yaklaştı, her zaman yakındı ve omuzlarını kamburlaştırarak kendini daha küçük ve daha az tehdit edici göstermeye çalıştı.

Grubumuzdaki son üç kişi gözlerimin önünde dönüştü. Saflık ve çocuksu bir merak maskesi takan kızım bakışlarındaki ateşi kaybetti, gülümsemesi ürkek ve yumuşak bir hal aldı. Ve onun yanında, Jake'in alametifarikası olan havalı duruşu neredeyse utangaç bir hal aldı, başı ağırbaşlı bir şekilde eğildi.

Öte yandan Liam'ın masum numarası yapmasına gerek yoktu.

Tapınak, ay taşının en soluk tonu olan mermerden inşa edilmişti. Tepesinden altın bir hilal sarkıyor, metal sanki bir fener gibi parlıyordu. Gece Yarısı Çiçekleri tarlasının üzerinde yükseliyordu, çiçekler esintide hafifçe sallanıyordu, o kadar soluk beyazın arasında bir renk noktasıydı.

İpekli fildişi cüppeler giyen bir avuç ay rahibi ve rahibe, ana girişe çıkan zorlu merdivenin dibinde nöbet tutuyordu. Gözlerimi kıstım ve tepede nöbet tutan birkaç pelerinli kişiyi daha fark ettim. Tüylerim diken diken oldu. Hiçbiri kıpırdamadı, bir santim bile.

Bana heykelleri anımsatıyorlardı; ölü gözlerini kırpmadan bakıyorlardı.

Çenemi eğip sadık olana değil de başka bir yere baktım. Yine de o dikkatli gözler etimi yakıyor, yoğunluğu kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Grubumuz, kolları adaklarla dolu bir avuç yolcunun kısık sesle sohbet ettiği merdivenlerde durakladı. Başımlı eğdim ve hiç bitmeyen geceye doğru kıvrılan merdivenleri seyre daldım.

Sol tarafımdan yumuşak bir homurtu duyuldu.

Kiara kardiyo vaadi karşısında kızgınlığını gizleyecek kadar güçlü değildi ve dudaklarım isteğim dışında yukarı doğru çekildi. Bu ucubeye tırmanmak kesinlikle kalbini hızlandıracaktı. Sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi Kiara'nın başı bana doğru döndü ve gözlerimiz kilitlendi.

Kaşlarını çatmadan önce "Kardiyo" diye mırıldandı. Tam da düşündüğüm gibi.

Aramızdaki mesafeyi korurken, kendimi kaşlarımı kaldırmış, sadece komutanı olduğum zamanlarda yaptığım gibi ona bakarken buldum.

Bedenim küle dönüşebilirdi ama ben yine de ona doğru çekilirdim, benden geriye kalan parçalar rüzgârıa havalanır ve onun yörüngesinde dönmeyi talep ederdi. Onun korkusuzluğu beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi.

Liam'a "Tırmanırken acele etme," diye talimat verdi. Diğerlerini de "Yavaş gidin yoksa sizi yakarım" diye tehdit etti.

Kardeşinin elini tutarak adımlarını hızlandırdı ve ben arkadan izledim, yara izim kalp atışlarımla uyumlu bir şekilde zonkluyordu. Bu zonklama ilerledikçe keskin bir sızıya dönüştü ve vücudumun durduğumuz kutsal toprağa tepki verdiğini bildiğim için dişlerimi sıktım.

Beni ya da sihrimi hoş karşılamadı ve gücümün geri teptiğini hissettim.

Rahat tempomuzla zirveye ulaşmamız yirmi dakikadan fazla sürdü. Liam'ın nefes verişlerinde hafif bir törpü vardı ama onun dışında sağlığı yerinde görünüyordu ve ben de dinçliğini annemin ilacına bağlıyordum.

Tapınağı taradım, girişı çevreleyen on adam büyüklüğündeki kemeri fark ettim. Kenarlarında bir düzine kadar rahip ve rahibe sıralanmıştı, hepsi de bir yolcu yaklaşıana kadar donup kalmıştı.

"Hoş geldiniz." Simsiyah saçlı bir rahibe mekanik bir hareketle canlandı ve bana el salladı. Yanındaki diğer rahibeler kıpırdamadan yerlerinde kaldılar.

İçgüdüsel olarak elim kılıfıma gitti. Bu rahibenin gözleri çok parlaktı, göz bebekleri çok büyümüştü. Gümüş boyalı tırnakları dikkatimi çekti, uçları bir bıçak kadar keskindi. Ondan hiçbir sıcaklık izi yayılmıyordu.

"Saygılarımızı sunmaya geldik," diye duyurdu Emelia, abartılı bir eğilme gösterisi yaparak.

Rahibe tüm dişleriyle gülümsedi ama bu gülümseme sakinleştirmenin tam tersi bir etki yarattı. "Sizi sunu odasına götürmekten mutluluk duyarım," dedi, başını eğerken uzun tırnakları birbirine çarpıyordu. Bakışları Kiara'nın üzerine düştüğünde hırlama isteğimi dizginledim. Onu incelemesi hoşuma gitmemiştir, sanki ağa takılmış bir sinek gibiydi.

Rahibe bizi kemerli geçitten geçirmeden önce annem biraz daha yüce gönüllü saçmalıklar mırıldandı. Metal heykeller mekânın ortasındaki başka bir merdiven setini çerçeveliyordu, uğursuz kanatlı yaratıklar havada asılı duruyordu. Kiara'nın on yıl önce savaştığı yaratığın aynısından mı modellenmişlerdi diye düşünmeden edemedim.

Gerginlik havayı doyurdu ve ter omurgamdan aşağı süzüldü, önsezi duygusu her nefes verişimde ağırlaştı. Aynı sıcaklık sırtımdan aşağıya doğru yayıldı ve kafatasımın arkasında yanan gözlerin hissi büyüdü. Omzumun üzerinden baktım.

Bu kez, son basamağı tırmanırken gözlerini özenle mermere dikmiş olan kukuletalı bir rahibe baktım. Kendinden emin hareket edişinde bir aşinalık vardı; kukuletasını kenara itip yüzünü kendi gözlerimle görmeyi arzuluyordum.

"Buradan," diye emretti rahibe, dikkatimi meraklı rahipten uzaklaştırarak. Bizi merdivenlerin tepesine dikilmiş, kubbenin ortası gece gökyüzüne açık, yirmi ayak yüksekliğindeki Ay Tanrısı heykelinin yanından geçirdi.

Tanrının iki tasviri aynı değildi ama hepsi birbirinden güzeldi. Ayın evreleri kadar sık dönüştüğü söylenirdi.

Bu özel heykelde tanrı diğerlerinden biraz daha yaşlı resmedilmişti, saçları kukuletasıyla maskelenmişti. Yuvarlak gözleri bize bakıyordu, kenarlarında hafif kırışıklıklar vardı. Omurgamda bir karıncalanma hissettim.

"Jude."

Heykelden uzaklaştım ve dikkatimi adımı söyleyen kadına verdim. Kiara kısa bir sürelğine de olsa masum rolünden sıyrılmıştı, beni değerlendirirken bakışları sertleşmişti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, yüzsüzce yaklaşarak. Çok yaklaştı.

Elimi uzattım, boğazım daralıyordu. "Lütfen. Daha fazla değil."

Kiara dinlemedi. Bu beni şok etmemeliydi.

"Sana dokunmayacağım," diye söz verdi, bir metreden daha az bir mesafede. Jake başını kaldırdı ve göz ucuyla somut bir endişeyle onu izledi.

"Burada kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf etti eldivenli eliyle tapınağın zeminini göstererek. "Bu sinir bozucu." Gözleri keskinliğini kaybetti, cam gibi oldu ve odaklanamadı. "Tılsım her neredeyse, gücünü hissediyorum ve bize karşı gelmeye cüret eden her kim olursa olsun -Ay Tanrısı olsun ya da olmasın- onu elimize geçirdiğimizde korkmalı."

Sesi bir törpü gibiydi. Duruşunda ya da sözlerinde hiçbir şey doğru gelmiyordu ve ona doğru uzanmaya başladım, sonra küfredip kolumu bıraktım. Kahretsin, ona dokunmak istiyordum. Elini, belini tutmak, çenesini okşamak, başımı dudaklarına doğru eğmek ve tadına bakmak.

Çıldırıcıydı.

"Yakında," diye mırıldandı, hayal kırıklığına uğramış bir homurtu onu terk etti. Kiara'nın bakışları formumda dolaştı, yüzüme geri dönmeden önce kollarımda ve gövdemde gezindi. Onun hayranlığı bende ona doğru hamle yapma isteği uyandırdı, tehlikeye lanet olsun.

Neyse ki Kiara ben bir şey yapamadan elimden kurtuldu.

aptalca bir şey. Liam'ın yanında duruyordu, onu hiç görmediğim kadar gergindi. Onun da benzer düşünceleri olup olmadığını merak ettim.

"Neredeyse geldik." Rahibe topuklarının üzerinde döndü, cüppesi kıvrak vücudunda dalgalanıyordu. Hava gibi hareket ediyor, düzinelerce adak odasının bulunduğu bir koridorda bize rehberlik ediyordu. Her adımda düşüncelerim bulanıklaşıyor, Kiara'ya olan ihtiyacım bir uyarı dalgasıyla gölgeleniyordu.

Bir şey geliyordu. Yeni keşfettiğim güç damarlarımda vızıldadı ve her göz kırpışımda, küçük ışık ıgneleri gözlerimin üzerinde dans etti.

Ana odanın kapısı rahibenin elini bir kez sallamasıyla gıcırdayarak açıldı. "İçeri gel," diye seslendi, dikkati bir kez daha yalnızca Kiara'ya yönelmişti.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Kiara Liam'ı daha sıkı kavradı ve yol gösterirken kadına sıkı bir gülümseme hediye etti.

En son ben çıktım, Dimitri'den hemen sonra, o da sanki keyifli bir gezi yapıyormuş gibi sırtıyordu. Islık çalmadığı için şükreliyordum.

"Her biriniz kanınızı Ay Tanrısı'na sunabilirsiniz. Hepimizi gözeten ve geceye hükmeden merhametli tanrıya." Rahibe çenesini kadife kaplı bir masanın üzerinde bronz bir kâsenin durduğu platforma doğru salladı. Yanında basit bir bıçak duruyordu, tırtıklı kenarları temizdi. "Yeterince değerliyse dualarınızı kabul edebilir."

Tapınağı bir sunu odasında tek başımıza keşfetmeyi planlamıştık ve Emelia aşağıda yatan gerçek girişin yerini bulmaya yardım edebileceğine söz vermişti.

Anladığım kadarıyla ayin sırasında inananlar dualarıyla baş başa bırakılıyordu ama rahibe geri çekilmedi. Tereddütsüz bakışları bana yönelmeden önce Kiara'yı hedef aldı. Yüzümde oyalandığında burnu kırıştı.

"Peki, devam et," diye bastırdı, önce Kiara'ya başını salladı, sırtışı kurnazcaydı. "İlk sen mi olacaksın çocuğum?"

Kiara ayaklarının üzerinde kıpırdandı, soğuk maskesi kaydı. Yapabilirim

boynundaki nabız atışını neredeyse seçebiliyordu. "I-" "İlk ben gitmek istiyorum," diye araya girdi Liam, arabaya doğru adım atarak

Rahibenin dehşete düşmesine neden oldu. Sırtışı bozuldu, köpek dişleri ince alt dudağına battı.

Kiara itiraz etmeye başladı ama Jake kulağına bir şeyler fısıldayarak onu susturdu.

Oda fener ışığıyla loş bir şekilde aydınlanırken, Liam'ın ellerinin nasıl titrediğini, duruşunun nasıl çöktüğünü fark ettim. Bu, bıçağı eline alıp avucunun içinde kesmesine engel olmadı.

Kalın kan köpürdü ve bir yumruk yapıp sıktığında kaseye damladı. Damlacıklar teker teker düşerken uğursuzca şingirdadı. Leğenin kenarlarından gri buhar yükseldi ve yoğun ahşap ve taze kar kokusu burun deliklerime doldu.

Liam bir adım geriye tökezledi, hâlâ kanayan avucu yerde kırmızı bir iz bıraktı. Yanında, Jake'in çenesi sıkışmış, ölümcül bakışları açık yaraya odaklanmıştı.

"Ah. Bir dua göndermedin, sevgili çocuk," diye uyardı rahibe, sesi tiz ve uzak geliyordu. Gözlerinin akı neredeyse göz bebeklerini gölgede bırakıyordu. "Kendini ona teslim et, o da sana karşılığında bir şey verecektir. Hepimize huzur bahşeder, yeter ki kendimizi ona adayalım."

Rahipleri bu fanatik kabuklara dönüştüren sadece barış olamazdı.

Liam kekeledi, tutarlı bir düşünce oluşturmaya çalıştı ve başaramadı, her kelime bozuk çıktı. İki eliyle masanın kenarlarını kavradı, sallanıyordu. İkram tabağından yükselen buhar havaya karışarak yüzünün etrafında pençeler gibi kıvrıldı.

Rahibe bir adım daha yaklaşarak, "İşte bu," diye övdü. "Nefes al."

Liam öksürdü, soluduğu zehir yüzünden gözleri yaşardı. Kiara yumruklarını kıvrırdı, eldivenlerinin derisi gıcırdıyordu.

Aynı anda bağırışlar duyulmaya başladı.

Salon.

Kiara Liam'a doğru atıldı ve onu geri çekerek o lanetli kaseden uzaklaştırdı. Onu güvenli bir şekilde kollarına aldıktan sonra odağını kapıya yöneltti; kapıdan daha fazla çığlık geliyordu ve duvarlar güçlerinden dolayı neredeyse titriyordu.

"Bu da ne..." Jake hançerini çekmiş ve hazır bir şekilde onun yanında dururken, Emelia ve adamları doğruldular ve kılıçlarını çıkardılar.

"Bir dakika." Rahibe tıslayarak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı kırıp açarak ortaya çıkan kaosu gözler önüne serdi.

Bembeyaz salon kırmızı giysili askerlerle doluydu, adamlar müşterilerin çığlıkları arasında bağıırıyordu. Her yolcuyla kavrayan Kral Muhafızları kukuletalrı kaldırdı ve eşarpları çıkardı, yüzleri ortaya çıktıkça insanları dizlerinin üstüne çöktürdü. Bir veba salgını gibi, salonun her tarafına yayıldılar...

Kuşkusuz bizi arıyorlar.

"Siktir et bunu." Tilki kapıya doğru koştu. "Yardımanın için teşekkürler ama bundan sonrasını biz hallederiz," dedi rahibenin sırtına vurmadan hemen önce. Kadın bir feryatla tökezleyerek koridora çıktı. Tilki kapıyı kadının suratına çarptı ve yakındaki bir sandalyeyi tutup kapı koluna dayayarak bizi içeri kilitledi.

"Giriş bulmamız gerek!" Finn sakallı çenesini kürsüye doğru sallayarak bağırdı. "Bütün bu odaların altında bir yol olduğunu söylememiş miydin?"

"Hepsi değil-"

Bir beden kapıya çarparak onun sözünü kesti. Hiçbirimiz kapıyı yerine sabitlemek için zıplayamadan, kapıya yaslanmış tahta sandalye odanın öbür ucuna uçtu. Kapı parçalanıp kırıldı ve kaslı bir figür ortaya çıktı. Yüzünü gördüğümde anında kanım kaynadı.

Harlow. Odaya girdi, soğuk gözleri kayıtsızlığın dipsiz çukurlarıydı. Tilki bile şok içinde tökezleyerek yolundan çekildi ve ona bir hayaletmiş gibi baktı. Ve herkes tarafından

Hesaplar, öyle olmalıydı.

Beni takip eden "rahip" Harlow muydu? Tenimde hissettiğim gözler?

Kalın bandajlar pelerinininden dışarı çıkıyordu ve jaguarın dişlerini bacağına geçirdiği yerden dolayı hafif bir topallaması vardı. Yine de omuzlarını geriye attı ve hepimizi değersiz rakiplermişiz gibi değerlendirdi.

"Nasıl..." Jake hepimizin aklından geçen soruyu sorarak sözlerini bitirdi.

Harlow yüzünü buruşturdu. "Kibir gözünü kör ettiğinde canavarı yaralamak kolaydı," dedi, bizi çok şaşırtarak. Silahını kaldırdı ama tutuşu sağlam değildi. Brax gösterdiğinden daha fazla hasar vermişti.

Hiç acımadım.

"Tek yaptığım seni korumaktı ve şimdi uzak durman gereken tek yere girdin. Seni yok etmesi için ona kucak açtın."

Bizi korumak için orada olduğunu iddia ediyordu ama bana işkence edilmesine izin vermişti. Bir arkadaş bunun olmasına izin vermezdi.

"Oh, teğmen," diye hırladı Kiara, ışığa doğru adım atarak. "İlk hatan Jude'u tehdit etmek oldu. İkincisi ise buraya tek başına gelmekti."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kiara

Güney'in Koruyucusu Aloria'nın efsanesi derin bir kayıpla ilgilidir. Sevgilisinin savaş meydanında ölümünden sonra kalbi kırılmış, kederi alevlere dönüşmüş ve bedenini yanıyor. Keder ve öfke dolu bir yaratık olarak düşman askerlerinin arasına daldı. Yanarken bile savaştığını ve ancak son saldırgan düştüğünde küle dönüştüğünü söylüyorlar.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Harlow gözünü Jude'a diktiği an, sınıırıma ulaşmıştım.

O ortaya çıkıp kılıcını göstermeden ve yalanlar söylemeden önce zaten uçurumun kenarında sallanıyordum.

Ortaya çıkmak üzere olan kargaşanın suçlusu biri varsa, o da kendisiydi.

Gölgelerim serbest kaldı; omuzlarımdan, gövdemden ve göğsümden kalın duman sarmalları fırladı. Yere çarpmadan önce havayı kırbaç gibi yararak taşlardan dumanlar yükselmesine neden oldular.

Bağırışlar, yalvarışlar ve adımın sesi vardı. Hepsini görmezden geldim.

Kulaklarım çınılıyordu, büyüüm öfkeme tepki veriyor, ondan besleniyordu.

Karanlık, kıvılcım saçan alevler gibi parladı, sırtımdan yukarı doğru aktı ve bükülmüş kanatlar şeklini aldı. Büyük bir gürültüyle açıldılar ve koruyucu bir şekilde bedenimi sardılar.

Burada, tapınakta olmak gücümü artırdı ve

Üzerinde durduğum zemin sanki saygıdan titriyordu.

Dikkatim Harlow'a döndü, gücüm güzel bir kaos fırtınasıydı. Korkunun ta kendisiydim ve onun gözlerindeki ışığın sönmesini izleme düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

Duvarları çevreleyen seyrek meşalelerden biri hariç hepsi söndü, gazabımın yarattığı esinti bizi neredeyse karanlığa gömdü. Ya da diğerlerini karanlığa gömüyor.

Öte yandan ben oldukça iyi görebiliyordum. Görüşüm çarpıtılmış sarı bir şeydi, tapınağın odası tanıdığım ve şimdi değer verdiğim aynı parıldayan altınla vurgulanmıştı.

Öfkem beni yönlendirdi. Hayal kırıklığım, acım.

Yıllarca süren istismar kafamın etrafında acımasız daireler çiziyor, anılar ben başka hiçbir şeye odaklanamayana kadar beni sıkıştırıyordu. Beni inciten herkesi incitmek istedim. Bana zalimce isimler takan ve bakışlarımla karşılaşmak istemeyerek başlarını eğen herkesi. Sanki kalbinde sefalet ve ruhunda boşa gitmiş bir umut taşıyan yalnız bir kız değil de vahşi bir yaratıkmışım gibi.

Bakır dilimin üzerinde yıkandı ve gülümsedim, gecenin lezzetini sırtarak yuttum. Eğer bu şeytani bir şeyse, neden bu kadar doğru hissettiriyordu?

Jude hareketsiz duruyordu. Yaklaşmadı ama yaklaşmasına da gerek yoktu. Gözleri üzerime dikildiğinde, hızla akan adrenalinim durmuş, derin bir nefes almış ve dinlemiş gibiydi.

"Kiara," diye fısıldadı sakince, "seni yönetmesine izin veriyorsun.

Tam tersi değil."

Karanlığın hepimizi yönettiğini fark etmemiş miydi? Son elli yıldır öyleydi.

"Doğru hissettiriyor," diye itiraz ettim ama kelimeler boştu.

Tilki ve adamları geri çekilip kendilerini odanın duvarlarına dayayarak benden ve gölgelerimden uzaklaşırken Jude başını salladı.

Ancak Jake Liam'ı kaptığı gibi arkasına ittiğinde

kararsızlıktan büyüüm gerçekten bozuldu mu?

Liam. Jake'in omzuna yasladığı başını eğerken gözlerini sıkıca kapatmıştı. Korku gözeneklerinden sızıyor ve havayı kokluyordu.

Korkuyordu. Benden.

"Bana geri dön," diye emretti Jude uzaklardan. "Seni kaybetmeyeceğim."

Liam'ı bıraktım ve komutana baktım. Yaklaşmaya cesaret eden tek kişi olarak öne doğru bir adım atmıştı.

Alt dudağımı o kadar sert ısırdım ki daha fazla kan aktı, acı sisin bir kısmını temizledi. Tekrar adımı söyledi ve ben sesin etkisiyle gözlerimi kapadım.

"Kendini topla," diye nazikçe telkin etti ve ben onun komutunun yankısında yüzdüm. Korkusuyla karışık bir huşu vardı, sesi yumuşak ama kararlıydı.

Beni besleyen öfke kaynadı, onu bastırırken neredeyse çığlık atacaktım.

Cesaretlendirici sözler fısıldamaya devam ederken sesine odaklandım ve yavaş yavaş gözlerimi açacak ve vücudumu sarsan şiddetli titremeyi durduracak kadar güçlendim.

"Dikkat et!"

Harlow bana doğru hamle yapmadan saniyeler önce içgüdüsel olarak yana savruldum, tek fenerin loş ışığında bir bıçak parlıyordu.

Zayıf sakinliğim kayboldu.

Kollarımı havaya kaldırarak gece silahlarımı yaklaşan tehde odakladım. Henüz ehlileştirilmeye alışkın olmayan büyüüm kullandıkça tıslıyordu. Vızıldadı, yönümü bekledi.

Harlow, ağzı ince bir çizgi halinde kenetlenmiş bir halde ayaklarını sallayarak uzaklaştı. "O çok tehlikeli," diye mırıldandı kılıcını savunma amaçlı kaldırmadan önce. Taşıdığı silah yanında asılı duruyordu ve tekrar saldırmayı düşündüğünü biliyordum. Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. Neye, emin değildim.

Şiddetli altın ışık arkamda parlarken burun deliklerim alevlendi.

Olduğum yerde döndüm, bulduğum şey karşısında
ciğerlerimdeki hava çekildi. Jude'un gözleri saf ateş çukurları
gibi parlıyordu, tıpkı beni iyileştirdiği ve ölümün eşiğinden
kurtardığı geceki gibi

tatlı uçurum.

İstemediğim halde gücüm tepki verdi, sanki bir düşman
sezmiş gibi geri çekildi. Jude'un yüzünü giyen birini.

"Kiara," diye bir kez daha tekrarladı Jude, ama bu sefer tüm
dikkatimi üzerine toplamıştı, Harlow ve diğerleri
bulanıklaşmıştı. Cesur bir adım daha atarken avuçlarını
kaldırdı. "Kontrol et. Yapabileceğini biliyorum." Gözleri
diğerlerinin sinmiş olduğu yeri takip etti. "Niyeti henüz belli
değilken onu öldürmeyin. Kendini asla affetmezsın." Sesi
ruhani bir nitelik taşıyordu, her heceden sonra küçük çanlar
yankılanıyordu. Gölgelerim hafif bir esintiye kapılmış gibi
sallanıyor, onun sesi ve ışığıyla büyüleniyordu.

"Ama o seni tehdit etti! İşkence görmene izin verdi!"
İblislerim sakinleşirken, büyüm soğurken bile itiraz ettim.
Harlow gibi bir adam yaşamayı hak etmiyordu ve belli ki
Cirian'ın tarafını seçmişti. Onun amblemini takıyordu. Onun
renklerini.

Gri bir ışık vücudumdan fırladı ve Harlow'un botlarından
birkaç santim ötede yere çarptı. Şaşırtıcı bir şekilde,
etkilenmemişti. Omuzlarını geriye attı, çenesini kaldırdı. Buz
boynuma dolandı ve sıkılaştı.

Gölge canavar irademle savaşıyordu ve kazanmasından
korkuyordum.

"Yapma!" Jude, kötü bir rüzgâr odaya girip tören kâsesinin
duvara çarpmasına neden olurken uyardı. Çarpmanın etkisiyle
paramparça oldu, porselen parçaları rüzgârım tarafından alındı
ve cephaneliğimin bir parçası haline geldi. Gücüm ona doğru
ilerlerken Harlow tökezledi, kibirli alaycılığı silinip gitti.

Bedenim daha önce de olduğu gibi odaklanıp kayboldu ve
kollarımı önümde yukarı kaldırdım. İhtiyacım olan tek silah
bendim.

Jude a r k a m d a duruyordu. Onu hissedebiliyordum.

ve bizi ayıran sadece birkaç santim. Beni geri çekti, bocalamama neden oldu.

"Bırak da şu işi bitireyim," diye tersledim, tek bir kül ipine, teğmene en yakın olan gölgeye odaklandım. Yükseldi, Harlow'un boynuna doğru yaklaştı-

Jude kolumu tuttu ve omurgamda yakıcı bir spazm oluşarak beni dizlerimin üstüne çökmeye zorladı. Düştüm, sert zemine yığıldım. Gölgelerim gibi.

Jude'un dokunduğu yer yanıyor, sıcaklığı gecemin soğuğuyla savaşıyor, elini gevşettiğinde bile üstünlüğü korumak için mücadele ediyordu. Sahip olduğum Raina kırıntısı, gözlerini açmaya zorlanan uyuyan bir ejderha gibi uyandı.

"Lütfen," diye homurdandı Jude. "Sen bundan çok daha güçlüsün ve Harlow'u öldürmek hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

"Sana zarar vermek istiyor!" Sayıkladığımı, ateşlendiğimi ve aklımı kaçırdığımı hissederek bağırdım. Burnumdan damlayan sıcaklık, donmuş dudaklarımın arasından süzüldü. Kan.

Jude'un eli benimkinin etrafında kıpırdandı ama bırakmadı. "Bir keresinde beni uçurumun kenarından döndürmüştün, ben de aynısını senin için yapmayı planlıyorum. Sen düşersin ve ben seni yakalarım."

Bizi birleştiren ikiz yara izleri tereddütlü bir altın rengiyle parlıyordu.

Çenem düştü ve gömleğimin içinden parlayan yara izimin, gövdemden yayılan gölgelerle karışan efsunlu ışığın uhrevi görüntüsünü içime çektim.

İsmim kulağıma umutsuzca fısıldanıyor, sıcak nefesi dış kabuğumu gıdıklıyordu. Jude dudaklarını tenime bastırdı, çenemden aşağıya, boynuma ve sonra tekrar geriye doğru hareket etti. Kolumu bıraktı, sadece çenemi kavradı ve başımı eğerek beni derinliksiz sarı gözlere dalmaya zorladı.

Onların içinde boğuldum. Burnumdan kan fışkırırken, yakıcı acı vücudumdan aşağı süzülürken bile boğuldum. Beni yok eden onun dokunuşu, onun yakınlığı olmalıydı. Ama o anda bunu pek umursamıyordum. Dokunuşunu o kadar çok özlemiştim ki.

"Bırak, Kiara."

İçimi bir panik dalgası kapladı ve kanımdaki buzlar ısındı. Harlow'u öldürme düşüncesi saniyeler önce olduğu kadar çekici gelmiyordu, Jude'un cam gibi gözleri üzerimdeyken, dudakları kulağımdayken, tatlı sözler fısıldarken değil. İçimdeki tanrısallığı cesaretlendirmişti ve bu cesaret benim temel içgüdülerime karşı galip geliyordu.

Bıraktım.

"O zaman yakala beni Komutan."

Ben çığlık atarken oda sarsıldı, büyüm ölümlü bedenime geri döndü. Gümüş parıltıları kesildi ve o iğrenç rüzgâr esmeyi bıraktı. Gücümün daha fazlasını geri çalarken mide bulantısı tehdit ediyordu, karanlık huzursuz ve dizginlenmeye isteksizdi.

Savaşım. Savaşım çünkü Jude bana bir canavarmışım gibi bakmadı; hiçbir zaman bakmadı. Şu anda bile, en kötü anımda, tüm kontrolümü kaybedip her zaman korktuğum canavara dönüştüğümde, yüz hatları yumuşak, sıcak ve umut doluydu. Jude beni eve götürdü.

Düştüğümde, gölge canavarın son parçası da odadan kayboldu, Jude sözünü tuttu.

Beni yakaladı.

"Şşşt," diye mırıldandı kulağıma. "Seni yakaladım." Burnumdan süzülen kan akmaya devam ediyordu ve Jude lanet okuyarak Jake'e seslendi.

Komutanın uhrevi gözleri arkadaşımın görebileceği kadar alanı aydınlattı ve bir kalp atışı sonra yanımıza geldi. Jude beni yavaşça Jake'in kollarına bıraktı, bu hareket onun dudaklarının incelmesine ve kaşlarının çatılmasına neden oldu. Derin bir gümbürtü göğsünü sarstı ve elim teninden ayrıldığında dişlerini sıktı.

Kanama neredeyse anında durdu ama yara izim kalbimin atışıyla eşleşerek nabız gibi atarken kaburgalarım ağrıyordu. Jude'un kiyle eşleşiyordu.

Gücümün vızıltısı duyulmadan, koridorun ötesinden gök gürültüsünü andıran sesler duyuldu.

askerlerin bağırışlarını duydum. Bir pusu kuruluyordu ve ben zaten çok fazla zaman kaybetmiştim.

"Git!" Harlow konuşarak beni şok etti, çakıllı sesi loş odada çınlıyordu. Saldırmak için başka bir hamle yapmadı, omuzları yenilgiyle çökmüştü.

Emelia zaman kaybetmedi. Jude'dan gelen zayıf ışığı kullanarak sunağa doğru koştu, pürüzsüz yüzeyinin altını ararken hareketlerinden emindi.

"Burada bir kol olmalı," dedi, mermerdeki bir kıvrımı bulmaya çalışırken.

ıkışımızı ararken Harlow'a baktım, bir duygu titreşimi var mı diye onu analiz ettim. Hiçbir şey göstermedi, ne öfke ne de rahatlama. Bu da beni yenemediği için mi bize gitmemizi söylediğini yoksa iddia ettiği gibi gerçekten bizim tarafımızda mı olduğunu sorgulamama neden oldu.

"Acele edin, sizi aptallar! Lanet muhafızlar sizi bulmadan önce!" Harlow emretti, ardından solunda bir ışık kıvılcımı belirdi. Finn el fenerini yaktı, zayıf alevler bana zar zor ulaşıyordu. Emelia'nın üzerinde gezinerek onun arayışına yardım etti.

"Senin iyiliğini düşündüğümü söylemiştim," diye konuştu Harlow Jude'a. Jude yaralı omzunu tutarken göğsü dengesiz bir şekilde yükseliyordu. Dikkati bana yöneldi. "Kiara beni öldürmeye çalışmadan önce seni uyarmaya çalışıyordum. Onu seviyor olabilirsin ama sonunda seni yok edecek güce sahip. Hepimizi yok edebilir. Eğer ölmek istemiyor olsaydın, eksik parçayı çoktan çıkarmış olurdun. Haftalar önce yapman gerektiği gibi."

Bu veda sözleriyle birlikte, öldürmeye çalıştığım adam eşiğe doğru koştu ve yıkık kapının parçalarını tekmeledi. İlerleyen muhafızları beklerken sırtı bize dönük bir şekilde nöbet tutuyordu.

Belki de benim tarafımda değildi. Aksine, Jude'un tarafındaydı.

"Buldum!" Bir dişli tıkırdayarak yerine oturdu ve dikkatimi teğmenden çekti. Emelia, Finn'in yardımıyla sunağın tepesini kaldırmayı başarmıştı. "Acele edin! Askerler birazdan

her an burada olabilir."

Jake ve Liam birer kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdılar.

Her yerim ağrıyordu, tıpkı Jude'la öpüştükten sonra, ormanı ateşe vermeden hemen önce olduğu gibi. Ona dokunmak bana acı veriyordu ama yine de tek yapmak istediğim buydu. Genelde sevecen bir insan değildim ama onu başka hiç kimseyi arzulamadığım kadar arzuluyordum. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından hem nefret ediyor hem de seviyordum-

Çünkü hissettiklerimin gerçek mi yoksa sihir mi olduğunu bilmiyordum.

Beni zorlayan bir bağlantı.

Arlo'nun uyarısı kafamda çınlamaya devam etti ve ne kadar tartışsam da şüphe devam etti.

Korkuyordum, ama tanrılardan ya da canavarlardan değil.

Tilki meşalenin ince ahşap sapını dişlerinin arasına yerleştirdi ve artık açık olan geçidin kenarlarından kendini zarifçe yukarı kaldırdı. Botu metale çarpana kadar etrafı yokladı. Bir merdiven.

Koridorda bir gürültü daha duyuldu ve Emelia aceleyle bilinmeyene doğru indi, Finn ve Dimitri de peşinden. Jude, Jake, Liam ve beni öne geçirdi. Ruhani gözleri hafifçe solmuş olsa da ışıltısını koruyordu.

"Önce o," diye emretti. Bakışlarına karşılık verdim ve içimdeki kırılğan bir şey kırıldı. Keşke hain düşüncelerimi bilseydi.

Liam sunağın kenarına tırmanmama yardım etti ve ben de Emelia'nın izinden giderek bacaklarımı boşluğa doğru salladım.

Ayağım merdivenin ilk basamağına takıldığında Liam'a başımı salladım ve o da beni isteksizce bırakarak inmem için serbest bıraktı.

Kollarım ağrıyordu ve kaslarım çaba sarf etmekten yanıyordu ama diğerlerinin kaçması için hızlı hareket etmem gerektiğini bildiğimden basamakları uyuşukça kavradım ve ilerledim.

İçim çalkalansa ve büyüm tıslasa bile verdiğim zarar bitmişti. Daha güçlü olmalıydım. I

Değer verdiğim herkesi tekrar riske atamazdım.

Hepimiz merdivene tutunarak içeri girdiğimizde, Jude sunağın üstünü kapattı, yankılanan gümbürtü kulak zarımı patlattı.

Geri dönüş yoktu. Görevi tamamlayana kadar olmaz.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Jude

Annenizin sırrını saklamasının bir sebebi vardı. İnanamayacağı kadar kırılmıştı ve hayatının geri kalanını kızının aynı ıstıraptan kurtulmasını sağlamak için harcadı. Bunu yanlış bir şekilde yapmış olabilir, ama hepsi sevgiden kaynaklanıyordu. Bazen tanrılar bile acı verici bir şekilde insandır.

AURORA ADAIR'DEN SLY FOX TAVERNASI'NA GÖNDERİLEN MEKTUP, LANETİN 32.

YILI

Ne kadar yol aldığımızdan emin değildim ama omzumun üzerinden her baktığımda uçurum sonsuza kadar devam ediyor, botlarımın altında sonsuz bir gölge uzanıyordu.

O odada bir şeyler olmuştu. Gözlerim çok sıcaktı. Her göz kırpmışında görüşüm değişiyordu. Siyah perdenin arkasını görebiliyordum ve taşlı bir dip görüntüsü yakaladım. Bir son.

Bakışlarım nereye giderse gitsin, yumuşak sarı bir ışık onu takip ediyordu - merdivenin metal basamaklarından arkadaşlarımın kafalarının tepelerine kadar. Bu ışık güçlü değildi ama sağ gözüm on yılı aşkın bir süredir algılayamadığım ayrıntıları yakaladı. Ani değişim dünyamı altüst etti.

Aşağıda Liam bir homurtu çıkardı, botları metale çarpıyordu. Diğerleri gibi o da efordan ve azalan adrenalinden dolayı zorlanıyordu ve aşağı inmek hiç de kolay değildi. Elleri titriyor, kaşlarında ter parlıyor, küfürler yüksek sesle ve hırıltılı bir şekilde ediliyordu.

Öte yandan Kiara'nın hareketleri çok sertti. Çok mekanikti. Her zamanki zarafetini yansıtmıyordu ve ben

sunu odasında olanlar üzerine kafa yorduğundan şüpheleniyordu.

Çok yakındı. Kiara neredeyse kendini kaybetmişti, ben müdahale edene kadar neredeyse hiç karşı koymamıştı. Tanrım, ona dokunmak, acı çektirmek istememiştim ama Harlow'u öldürdüyse, onu kendini affetmeyecek kadar iyi tanıyordum.

İkimiz de güçlerimizi nasıl koruyacağımızı öğrenmek zorundaydık, yoksa onlar bizi kontrol edemezdi. Ve bu noktada, bu giderek daha da zorlaşıyordu.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra ayaklarımızın altında küçük, dairesel bir oda olduğunu fark ettim.

Önce Emelia indi ve el fenerini ayarlarken bize beklememizi emretti. Dikkatle muhafazayı inceledi. Başlama işaretini verdiğinde, daha fazla çizme taşa vurdu. Attan en son inen ben, herkesi rahatça barındıracak kadar geniş olmayan bir alana, bedenlerden oluşan bir çemberin içine indim. Kiara ile aramızdaki yakınlık bedenimi endişeyle doldurdu.

Liam, mahvetmeden dokunamadığım kadınla arama girdiğinde minnettar oldum. Dakikalar önce çılgın bir şimşek ve gölge fırtınası gibiydi ama şimdi çenesi düşüktü ve omuzları utançla çökmüştü.

Kiara, Harlow'la karşılaştığında yapabileceği dehşeti göstermişti, gölgeleri Harlow'un boynuna dolanmak ve canını almak için kaşınıyordu. Ama böylesine korkunç bir gösteri beni korkutmamıştı, koruma ihtiyacından başka bir şey hissetmemiştim.

Birkaç gün içinde rollerimizi nasıl da değiştirmiştik. Bir keresinde bana sarılmış, eldivensiz parmak uçlarını yanaklarıma bastırmış, geçmişte yaptıklarımın beni tanımlamadığında ısrar etmişti. Yıllardır taşıdığım ağırlıktan biraz olsun kurtulmama yardım etmişti ve şimdi ben de aynısını onun için yapıyordum.

Orada söylediklerimde ciddiydim, onu sonsuza dek yakalayacaktım. "Ellerinde his kaybı yaşayan başka biri var mı?" Liam

zayıf parmaklarını uzatarak şikayet etti. Gözlerim

Çocuk soluk sarı bir renkte parlıyordu. Başını kaldırdı ve ışığa karşı burnunu kırıştırdı, bakışları bir şaşıya dönüştü.

"Tanrılar, Günişığı. O şeyleri gözlerimizden uzak tut," diye takıldı Dimitri, sesinde alaycı bir ton vardı.

Siktiğimin lakabı.

Hızla yere baktım. Vücut ısım normalden daha sıcaktı ve yanaklarım alev alev yanıyordu. Nefes alış verişlerimin düzleşmesini, büyümü besleyen duyguları serbest bırakmayı dileyerek zihnimi göreve odakladım. Sadece görev - hayatta kalmak ve tılsımı bulmak. Yavaş yavaş, bakışlarımın parlaklığı merhametli bir şekilde azaldı.

Jake Liam'ın omzuna bir şaplak atarak çocuğun ciyaklayarak sıçramasına neden oldu. "İyi iş çıkardın. Yarı yarıya düşüp ölmeni bekliyordum."

Liam çabucak kendini toparladı ve bir asil gibi Jake'e baktı. "Sadece yarısını mı bekliyordun? Bana ne kadar güveniyorsun. Neler yapabileceğimi bilsen şaşardın," dedi ve dönerek uzaklaştı ama gizlemeye çalıştığı sırıtışını yakaladım. Aynı zamanda Jake'in sırıtışını da fark ettim.

"Bu kadar yeter." Tilki öfkeyle çocuklara işaret etti, ikisi de başlarını eğme nezaketini gösterdiler. "Hepimiz buradayız, hayattayız. Güvendeyiz. Nispeten." Finn onun koluna dokunup rahatlatıcı bir eli omzuna doğru kaydırırken gözlerini bana kilitledi. "Scarlet konusunda şansımız yaver gitti." Kiara bu isim karşısında homurdandı ve ben de kendi sırıtışımı bastırmak zorunda kaldım - artık istenmeyen bir lakabı olan tek kişi ben değildim. "Ama az kalsın kontrolünü kaybedip hepimizi öldürüyordun, o yüzden ileride bunu kontrol altında tutsan iyi edersin."

"Evet, yapması çok kolay," diye karşılık verdi Kiara. "Sadece görünmez bir düğmeyi çevireceğim. Puf, gitti." Vurgulama için ellerini birbirine vurdu.

"Tavrını yumuşat," diye emretti Emelia. "O kalın kafalı muhafızlar buraya inmenin bir yolunu bulup peşimize düşmeden gidelim. İhtiyacımız olan son şey bu."

Kiara gözlerini devirdi. Onu annemle tartışırken izlemek

garipti.

Finn cep saatine uzandı. "Dinlenmemiz gereken birkaç saatimiz kaldı. Burada gereğinden fazla mahsur kalmak istemeyiz."

Liam aceleyle aynı fikirde olduğunu mırıldandı.

"En azından arkadaşımız hâlâ parlıyor ve yangın çıkarmıyor," diye ekledi Finn sırtına bir tokat atarak. Beklediğinden daha sert bir tokatla nefesim kesildi. Finn fark etmedi.

Emelia'nın gözleri formumda bir aşağı bir yukarı gezindi ve yüzüme ulaştığında daraldı. Orada rahat edebileceğinden daha uzun süre oyalandı. "Jude güçleniyor. Kiara da öyle. Gerçi onun gücünün bu kutsal topraklardan geldiğinden şüpheleniyorum."

Kendimi daha güçlü hissediyordum, sihriye daha kolay erişebiliyordum. Görüşüm beyaz kıvılcımlarla dalgalanırken, patlamalar gözlerimin karıncalanmasına neden oluyor, bana bir ateşe çok uzun süre bakmayı hatırlatıyordu. Tilki bir konuda daha haklıydı; büyüsü güçlenen tek kişi ben değildim.

"Jude." Kiara Jake'in arkasından yaklaştı. Eldivenlerinin etekleriyle oynayarak çenesini eğdi ve hissetmediğini bildiğim bir özgüven taklidi yaptı. Omuzlarını dikleştirip cesur bir yüz ifadesi takınarak, "Bu sefer arkayı ben alacağım," dedi. "Gözlerindeki ışık yolu göstermene yardımcı olacak, Emelia da meşalesiyle ortada kalsın."

"Oh, bekle." Dimitri alnını sıvazladı. "Unutmuşum."

Çantasını karıştırıp bir güneş ateşi çıkardığında kaşlarım birbirine yapıştı. Bir püskürmeyle yanmadan önce ona birkaç kez vurdu.

"Bunca zamandır sende miydi?" Emelia hırladı. "Son birkaçımız yolda öldüğünde bundan bahsedebilirdin!"

"Özür dilerim, biraz dikkatim dağılmıştı!" Dimitri karşılık verdi. "Bir şey değil." Yetişkin bir adamın ancak sığabileceği büyüklükteki dar bir kapıya doğru el salladı ve alçakça ısıklık çalmaya devam etti.

Finn aklımdan geçenleri okuyarak, "Eğer sürekli ısıklık çalarsa onu öldüreceğim," dedi.

"Çocuklar, hepiniz," diye azarladı Tilki. İnce kemerli geçitten geçerken adamları onu takip ederken omuzlarını çarpıştırdı. Jake ve Liam yan yana yürürken, Jake'in eli kazara Liam'inkine değdi. Jake elini çekmedi.

Kiara olduğu yerde kaldı, gözleri benimkileri bulmadan önce arkadaşını ve kardeşini izliyordu. Aramızdaki bağlantı güçlerimi ortaya çıkardı, büyüm yüzünü aydınlattı, yüz hatlarını saygıyla çizdi. Dudakları tereddütle kıvrıldı ve göğsümdeki alevler tutuştu.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Kontrolümü kaybetmek istememiştim."

"Bu hepimiz için yeni bir şey," dedim. "Bunu henüz öğrenmediğiniz bir silah gibi düşünün." Gözleri daha az bulutlandı - iyi bildiği silahlar. "Sadece becerilerinizi geliştirmeniz gerekiyor."

Durakladı, kaşlarındaki çatıklık bana zihninde ağır bir yük olduğunu söylüyordu.

Bir anda tavrı değişti ve sol gözü seğirdi, bu bir şeyden şüphe ettiğinin işaretiydi. Tek söylediği, "En iyisi öne geçip yolu gösterin Komutan," olunca kalbim göğsüme çarptı.

Dediğini yaptım, uzun ve dolambaçlı bir koridora girdim ve Tilki'nin yanına, ön tarafa doğru ilerledim.

Kiara'nın yüzündeki o sorgulayıcı ifadeyi neyin yarattığını merak ediyordum... ama içten içe cevabı zaten biliyordum.

Ben.

...

Takımyıldızlar ve ay ile yıldızların ilkel tasvirleriyle kazınmış bir tünelden geçtik. Kazınmış duvarlar, üzerine bastığımız damarlı beyaz taşın güzelliğiyle tam bir tezat oluşturacak şekilde aşınmış ve nemliydi.

"Bu işaretlerin ne anlama geldiğini bilen var mı?" Kiara

arkadan sordu. "Daha önce hiç böyle semboller görmemiştim."

Kaşlarımı çattım. "Takımyıldızlar mı?"

"Hayır. Daireler. Bana senin dövmeni hatırlatıyorlar ama daha detaylılar." Arkama baktım ve Kiara'nın elini boş bir taş parçasının üzerinde gezdirdiğini gördüm. Orada hiç çizim yoktu.

"Ben hiç daire görmüyorum," diye düşüncelerimi dile getirdi Jake, kaşlarında çizgiler belirmişti. Liam ciddiyetle başını salladı ve kız kardeşine belirsizlikle baktı. Onun değişimlerine alışması için zaman verilmemişti ama korkusunu gizlemeye çalışıyordu. Bunu yeterince açık bir şekilde görebiliyordum.

"Hiçbiriniz onları görmediniz mi?" Kiara benden uzak durmaya dikkat ederek ön tarafa doğru ilerledi. Ona uzanmamak için yumruklarım iki yanımda kıvrıldı. Başını en yakın levhaya doğru eğerek, "Diğer gravürler siyah, ama bunlar" dedi -parmak ucunu sadece kendisinin gördüğü bir sembolün üzerinde gezdirdi- "mavi ve beyaz. Neredeyse... parlıyorlar."

Emelia aramıza girerek Kiara'yı bir adım geri atmaya zorladı. "Yarı...canavar olduğuna göre," diye tısladı Tilki, "uyarılarını ciddiye almalıyız. Bu sembollerin uyarı olduğundan şüpheleniyorum." Canavar deyince tüylerim diken diken oldu. Emelia aceleyle ekledi: "Demek istediğim o kara büyüyle dolu" -bir adım geri çekildi- "ve bizim için olmadığı belli olan bu tünelden çıkmalıyız."

Biz, insanlar.

Gölgeler yaymayan ve şimşekler çaktırmayanlar. Ama bu kadın da benim bir canavar olmadığımı inanmak için aptal olmalı.

Ben ters ters bakmaya devam edince oflayıp pufladı ve beni takip edeceğimi umarak geriye doğru yürümeye başladı. Beşinci adımında bir şey tıkladı.

"Emelia-" Finn'in çılgıncı bir vınlama sesiyle kesildi.

Çok geç döndüm, görüş alanım havada süzülen tüylü bir okun bulanıklığını gösteriyordu. Zaman yavaşladı ve

çığlığım boğazımda düğümlendi ve-

Arkamdan fırlayan gölgeler Emelia'nın önünde uçarak vücudunun etrafında kıvrıldı.

Ok, hareket halindeki külden bir duvara çarparak parçalandı ve bir düzine parçaya ayrıldı. Ellerimi yüzüme götürdüm, parçalar derimi deldi, parmak eklemlerime, kollarıma ve pazularıma saplandı.

Gözlerimi açtığımda kan ya da yere yığılmış kırıltısız bir beden görmeyi bekliyordum ama sadece Tilki vardı, gözleri kocaman ve rahatlamıştı.

Kiara'nın gölgeleri annemin etrafını sarmış, havada dönerek efendilerine geri dönmeden önce arkalarında güçlü bir duman ve yanmış odun kokusu bırakmışlardı.

Kiara onları içine çekerken ürperdi, tüm vücudu ham enerjiyle titreşiyordu.

Annemi kurtarmıştı.

Gözle görülür bir şekilde titreyen Finn çömeldi, bir eli Emelia'ya uzanırken diğer eli yerde asılı kaldı.

"Bu mermer parçasının rengi solmuş," diye fısıldadı Tilki'ye bakarak. "Ağırlığın oku tetikledi."

Emelia kalın kalın yutkunduk, burun delikleri açıldı. Kiara'ya baktı ama "Teşekkür ederim" demedi. Söylemesini beklediğimden değil.

Finn şöyle devam etti: "Eğer yeterince yakından bakarsanız, burada dikişler olduğunu görürsünüz. Hiç de tek parça değil."

"Basıncılı kapanlar," diye not etti Dimitri. "Ne kadar hoş."

Kiara öne doğru itti ve Emelia'nın tetiklediği taşla baktı. Dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini taşın üzerine koyarak Finn'i kenara çekilmeye zorladı. Tilki'nin vücudunu Finn'in vücuduna nasıl yaklaştırdığı ya da Finn'in elinin Kiara'nın beline uzanarak onu nasıl kendine çektiği gözümde kaçmadı.

Kiara burnunu kırıştırarak, "Öncekiyle aynı işaret," diye mırıldandı.

Sadece onun görebildiklerini.

"Bize liderlik etmelisin," diye karşı çıktım, her ne kadar istemesem de

doğru olduğunu düşündüm. İlk vuruşu ya da darbeyi alanın ben olmasını planlamıştım. O değil. Ama başka seçenek yoktu.

Kiara gözlerime bakamadan başını salladı. Bir yandan benden kaçarken bir yandan da bedenini bana doğru kaydırması hissettiklerimi daha da pekiştiriyordu: kader ayrılmamıza karar vermişti ama bizi birbirimize bağlayan görünmez bağ kolayca koparılamazdı.

Dişlerinin arasından bir nefes çekerek yeri taradı. "Görünüşe göre hepiniz beni takip ediyorsunuz."

Ara sıra durup bize hangi bölgelerden kaçınmamız gerektiğini işaret ediyordu. Koridorda sağa sola zikzaklar çizerek ilerliyorduk, Kiara dikkatle bizi güvenli bir yere yönlendiriyordu.

Bu tedirgin dansı yarım saat daha yaptık -kimse konuşmaya hevesli değildi- ta ki uzakta yükselen bir duvara kadar.

Saf oniks taşından bir daire parıldıyordu, benden daha uzun ve eşit genişlikteydi. Gözlerim taşa odaklanmışken ve Emelia'nın el feneriyle, yüzleri ışığı yakaladı ve parıldadı, parıldaayan yıldızlar tenimizin üzerinde dans etti.

Kiara bir elini kaldırdı. "Bekle," diye mırıldandı, heybetli taşın etrafında dönerek. Dizlerinin üzerine çöktü, yüzü ısıltılı taştan birkaç santim uzaktaydı.

Jake bir süre sonra, "Bu gerilim beni öldürüyor, Ki," dedi. Kiara onu görmezden geldi ve hayran olduğum istikrarlı bir konsantrasyonla araştırmasına devam etti.

"Bu şeyin üzerinde bir düzineden fazla farklı sembol var ve hiçbirisi koridordakilerle eşleşmiyor. Çok uzun sürdüyse kusura bakmayın, ama anlamaya çalışmak isterseniz, buyurun." Arkadaşına hastalıklı bir şekilde gülümsedi, onun da sırtışı düştü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Liam Jake'e, "Tartışmasak iyi olur," diye fısıldadı. "Acıktığı zaman huysuzlaşıyor."

"Bunu ben de fark ettim!"

Liam gülümsedi. "İşte bu yüzden yanımda her zaman atıştırmalık bir şeyler bulundururum..." Çift devam etti ama ben onları duymazdan geldim. Benim

konuştukları konuya odaklandı.

Kiara dikkatini tekrar kayaya verdi, çalışırken kendi kendine mırıldandı. Gölgeler bedeninden buhar gibi süzülüyor, oldukları yerde titreşiyorlardı.

"Bu bir çeşit bilmece," diye fısıldadı ve büyüsü kabardı, kanat benzeri yaratıklar sırtından filizlenip ürkütücü bir hale gibi başının etrafına dolandı. Kiara temkinli bir şekilde işaret parmağını tırtıklı bir kenarın üzerinde gezdirdi. "Her sembol bir hikyedir."

"Devam et," diye baskı yaptı Finn. "Duyalım bakalım."

"İlk satırda ay, Aloria takımyıldızı, bir kılıç ve sanırım bir gözyaşı damlası var?"

"Aloria, sevgilisi savaşta öldürüldükten sonra kendini ateşe verdiği söylenen eski savaşçı değil mi?" Liam sordu ama kendinden emin ses tonuna bakılırsa cevabı zaten bildiğini tahmin ediyordum.

"Evet." Kiara daha aşağıya indi. "Ve aşağıda  sembol var. Bir kafatası, bir hançer ve bir... ikiye bölünmüş bir kalp."

Hepsi savaşçının hikâyesini anlayabiliyordu. Kederi onu boğduğu için hayatına nasıl son verdiğini. "Sadece birini itebileceğimize emin misin? Ya da hiç anahtarları var mı?" diye sordum. "Belki de bu bir bilmece değildir."

Liam kız kardeşinin yanına geldi. "Bu bir bilmece değil Ki," diye onayladı, sembolleri kendisi göremese de onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Her biri hikayenin tamamının bir parçası ve buraya bakın..." emberin kenarına, pürüzlü kenarlara doğru gitti.

Gözlerini nereye diktiğini takip ettim ve kalbim birkaç kez çarptı.

Kayadan çıkan tek bir iğne gibi görünüyordu.

Liam ayağa kalktı. "Kan," dedi sesi koridorda yankılanarak. "Aloria'nın hikâyesi büyük bir kayıp ve kalp acısıyla dolu. Efsaneye göre, sevgilisinin kanı savaş alanında düşmanları tarafından akıtılmış ve kalıntıları Argondale Dağları'nın tepesinden aşağı atılmıştır. Aloria onun kaderini öğrendikten sonra

Kederi bir alev haline geldi ve dūřman kampına dalmadan önce alevler içinde tutuştu, hiçbiri kalmayana kadar ldrebildiklerini öldürdü. Üzüntüsünden çok etkilenen Arlo bir damla gözyaşı döktü ve sevgilisinin düştüğü topraktan bir Gece Yarısı ieęi tarlası yükseldi. Böyle bir yıkımdan sonra yeniden doğuş."

"O halde kan gerekiyor," dedi Kiara ve eldivenlerini çıkarmak için harekete geçti. Ama Liam bileğini kavrayarak onu durdurdu.

"Senin değil." Başını iki yana salladı. "Aloria'nın kalbi kırılmış ve yıkılmıştı. Hayatının aşkını sonsuza dek kaybetmiş bir kadın. Sen"-Liam'ın gözleri tereddütle benimkilere dikildi-"henüz seninkileri kaybetmedin."

Sessizlik.

Seçtiği kelimeleri zlemedim. Henüz.

Kiara benden kaçtı, dikkati semboller üzerindeydi. O  sefkatli kelimeyi söylememişti. Ben ona ruhumu açmıştım ve o sadece dudaklarını dudaklarıma dikmişti. Tırnaklarımı avuç iimin etine geçirdim ve şphelerimin göğsümü hedef alan bir bıçağa dönüşmesinden nefret ettim.

Ölüm ensemizdeydi ve arzuladığım açıklamayı asla duyamayacağımdan korkuyordum. Kendimi aşk acısı çeken bir aptal gibi hissediyordum.

Liam düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Bunun için kalbi kırık birinin kanına ihtiyaç var." Grubun etrafına baktı, gözlerinde bir soru vardı.

Annem ağzını açıp kapattı ama ileriye doğru bir hamle yapmadı ve Finn de kaşlarını çatarak onun bizim adamımız olmadığını gösterdi. Geriye biz kaldık-

Dimitri diğerlerini iterek geçti.

"Ne yapıyorsun sen?" Finn yoldaşına bn bn baktı.

"ocuk kalbi kırıkların kanına ihtiyacı olduğunu söyledi, değil mi?" Omuz silkti, duygusuzdu. "Bu tabii ki ben oluyorum."

Emelia başıyla Finn'e aşağı inmesini işaret etti. "Eğer Liam bu konuda haklıysa, Dimitri'nin kanı işe yarayacaktır."

Aloria'nın kalp kırıklığı dillere destandı ve çok az kişi bu tür büyük bir acıyı anlayabilirdi. Kelimenin tam anlamıyla onu

Ölümlü beden alev alev yanıyor.

Bazı aşklar sonsuza dek mutlu sonla bitmez. Bazen kısacık ve bir kalp atışı kadar sürdü, ancak sonları aşkı daha az derin yapmadı.

Bakışlarımı Kiara'dan ayırıp Dimitri'ye baktım, gözleri daha önce hiç olmadığı şekilde yanlardan kırışmıştı.

"Karım ve kızım," diye fısıldadı, parmağını kaldırıp iğnenin sivri ucuna nişan alarak. "Yıllar önce öldürüldüler." Parmağı iğnenin ucunun üzerinde durdu, eli titriyordu. "Ben... Ben dövüldüm ve bayıltıldım. Uyandığımda, Cirian'ın askerlerinin boğazlarını kesişini izleyecek kadar uzun sürdü. Ben çığlık attıkça güldüler. Onlara doğru sürünmeye çalıştım. Ama onlar beni geri tekmeleyip, yerimde tuttular. Kızımın kanı mutfağımızın zeminine dökülürken bana izlettiler. Son sözleri babası için çığlık atmasıydı."

Yanık teninden aşağı tek bir damla gözyaşı düştü. Onu fırçalamaya zahmet etmedi. "Tek yapmak istediğim onlara katılmakken orada, canlı olarak bırakıldım. Görünüşe göre askerler yanlış eve gelmişler. Yanlış aileyi öldürmüşler. İstedikleri komşumuzdu ve hatalarını anladıktan sonra kapısını tekmeleyip daha fazla kan dökerek oradan ayrıldılar."

Boğazım düğümlendi. Cirian'ın sadık bir askeriydin, ağza alınmayacak eylemlerde bulunmuştum. Masumları öldürdüm. Hiçbir zaman bir çocuğu katletmemiş olsam da, böyle bir kötülükle birlikte çalıştığımı bilmek omuzlarıma utanç yüklüyordu.

Dimitri dikkatle parmağını taşın sivriltilmiş ucuna bastırdı ve aşağı doğru itti, taş derisini deldiğinde tısladı. "Emelia beni bulana kadar ölü bir adam gibi yaşadım. Ve o zamana kadar içimde pek ruh kalmamıştı. Hâlâ da yok."

Dikkatim Tilki'ye yöneldi, onun da bir gözyaşı serbest kalınca afalladım. Aceleyle kanıtı temizledi.

"Danielle ve Tilly," diye fısıldadı Dimitri. İsimleri havada asılı duruyordu, neredeyse katı, neredeyse gerçek.

Bir şey yerine oturdu. Bir dişli.

Dimitri geriye doğru sarsıldı. Parıldayan taş gıcırdadı ve yerinden oynadı, arkasındaki duvar titredikçe kenarları da titredi.

"Geri çekilin!" Kiara uyardı, bir elindeki hançeri havaya kaldırmış, diğer elini de avuç içine almış, ileri atıldı. Ben de en kötüsüne hazırlanırken o yanımda kaldı.

Dimitri, Finn'in acıyan bakışlarını görmezden gelerek Tilki'ye doğru kaydı. Kanlı parmağının olduğu elini cebine soktu. İçinin kanadığını anlamak için parmağındaki kırmızıyı görmeme gerek yoktu. Birden onu ne kadar çabuk yargıladığımı fark ettim.

Herkes acısını sakladı. Dimitri kendi acısını sadece bir ninniyle gösterdi. Bir gün tekrar göreceğini umduğu küçük bir kız için yazılmış bir şarkı.

Gök gürültüsünü andıran bir ses dikkatimi hırsızdan uzaklaştırdı. Dairesel mücevher yuvarlanmaya başladı ve duvara çarpana kadar taşın üzerinde kaymaya devam etti. İki adamın sığabileceği genişlikte bir boşluk oluşmuştu.

Kiara ile yüzleştim.

Aramızda konuşulmayan bir kelime geçti. Kendimizi savunmaktan çok daha fazlasını yapabilirdik ve diğerlerinden çok daha iyi bir konumdaydık. Eğer bir saldırı olursa, ilk savunma hattı biz olacaktık.

"Birlikte," diye mırıldandı ve ben de başımı salladım.

Kapı aralığından yan yana geçtik ve düştük.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kiara

İnanç sıçraması yapmak, muhtemelen düşebileceğinizi
bilmek ve yine de bunu yapmaktır.

ASIDIAN ATASÖZÜ

Altımızda zemin yoktu. Tam
anlamıyla. Hayır. Lanet olsun.
Zemin.

Sonsuza dek dibe battık, yeraltı dünyasının derinliklerine
doğru durmak bilmeyen dalışımızı sona erdirmek için yer asla
yükselmedi. Aloria ve sevgilisinin tüyler ürpertici hikâyesi,
askerlerin onu Argondale Dağları'nın yamacından nasıl attıkları
aklımdan geçti. Biz de hiç bakmadan bir uçurumdan aşağı
atlamıştık. Daha dikkatli olmalıydım. Dikkatsizliğime kafamın
içinde binlerce kez lanet ettim.

Küfür etmek hızımı yavaşlatmadı.

Hava iki yanımdan hızla yükseliyor, yanaklarımı, saçlarımı ve
giysilerimi kamçılıyordu. Çaresizce uzandım, bir şeye,
herhangi bir şeye tutunmaya çalıştım. İşe yaramaz açık
havayla karşılaştım.

Tam son vedalarımı edip yeryüzünün acımasız katılığına
hazırlanırken, sonsuz karanlık patladı.

Yanımda kayan bir yıldıza benzeyen şeyden saf, kavurucu
bir ışık fışkırdı. Ama tabii ki o bir yıldız değildi, büyüyle
tüneli aydınlatan komutandı. Hangisinin daha kötü olduğuna
karar veremiyordum; geçidin ne kadar dar olduğunu görmek
mi, yoksa kaçış olmadığını bilmek mi?

Aşağı, aşağı, aşağı, Jude'un akkor formu bir sıçramayla yok
olana kadar düştük.

Bir saniye sonra suya vurdum.

İğneler ve iğneler açıkta kalan derime battı, darbe sarsıcı oldu, görüşüm karardı.

Su acımasızdı, ağzıma ve ciğerlerime doluyor, çığlık atmak için dudaklarımı her açtığımda beni boğuyordu. Eller ortamı kavradı, parmaklar ince tişörtümün içinden tenime saplandı. Çekiliyordum, Tanrı bilir nereye doğru çekiliyordum. Bilinçsizlik bir siren gibi

ve gözlerim çoktan kapanmaya başlamıştı.

Yüzeye çıktım, buz gibi bir hava yanaklarıma çarptı. Yuttuğum su dudaklarımdan aktı ve çaresizce tükürdüm. Vücudum sert toprakla buluştuğunda, siyah noktalar kazanırken net göremiyordum.

Göğsümde bir baskı vardı, eller vücuduma bastırıyor, suyu yukarı ve dışarı itiyordu.

"Sana tekrar dokunmamı sağlıyorsun." Jude'un sesi kulaklarıma kadar geldi. "Sana daha fazla zarar vermesem iyi olur." Hayal kırıklığı sesini çatlattı, neredeyse altındaki saf paniği maskeliyordu. "Hadi Kiara," diye bastırdı, itmeye devam etti. "Uyan artık."

Ona çoktan uyandığımı söylemek istedim ama o devam etti, korkusu ona güç verirken büyüünün ışıltısı kapalı göz kapaklarımdan arkasında parlıyordu. Bir ömür gibi gelen bir süreden sonra bedenim kasıldı ve yana doğru sarsıldım, öğürdüm, su serbest kaldı ve sert taşa döküldü. Jude sırtımı sıvazladı, aynı anda hem lanet okuyor hem de dua ediyordu.

"İşte böyle," diye mırıldanarak sırtıma yatıştırıcı daireler çizdi. Ağgözlülükle temiz hava emdim, hem soğuktan hem de devam eden korkudan titriyordum.

Daha önce yükseklikten nefret etmiyordum ama şimdi kesinlikle ediyordum.

Endişeyle etrafımıza bakındım. Jude'un ışıltısı mekânın çoğunu aydınlattığından, taş duvarlardaki çatlaklardan gelen soluk mavi ışığı neredeyse fark etmemiştim. Bu Jude'dan kaynaklanmıyordu, tapınağın kendisinden geliyordu.

Dairesel bir taşın üzerinde oturuyorduk, ürkütücü bir ışıkla sarmalanmıştık, kristal su havuzu hafifçe

yuvarlak banklar. Nedense burası tapınağın gerçek girişı gibi geliyordu.

Komutana doğru eğildim, ateşim normale dönmeye başlamıştı. Aslında, onun dokunuşuyla ısınmaya başlamıştım ve yakınımda durdukça daha da ısınıyordum. Rahatsız edici değildi. Eskisi gibi değildi, yukarıda.

Jude, sanki parmaklarının tenimi nasıl sıyırdığını yeni fark etmiş gibi, sinirli bir homurtuyla itti. "Seni incittim mi?" Ayağa kalktı ve aramıza mesafe koymaya devam etti.

"Ben... iyiyim," dedim şaşkınlıkla. Burun kanaması yok. Damarlarımda akan yakıcı bir acı yok. Hiçbir şey yoktu.

Jude ellerine baktı, sanki dokunuşunun beni neden incitmediğini de düşünüyordu.

"Görünüşe göre beni yine kurtardın," dedim sessizliği bozmak için, bitkin bir halde sırt üstü yuvarlanırken. "Bir dahaki sefere seni kurtarma sırası bende olacak. Beni kötü gösteriyorsun."

Gülmeye çalıştım ama sadece acınası bir hırıltı duydum. Yine de yalan söylememiştim. Elleri beni incitecek hiçbir şey yapmamıştı, bu da nedenini sorgulamama neden oldu. Jude'un aramıza koyduğu mesafeye bakılırsa, giderek büyüyen teorimi -Ay Tanrısı'nın bu tapınağında nihayet eşit şartlarda olduğumuzu- denemek istemiyordu.

Bir iniltiyle dirseklerime kadar yükseldim, havuzun kenarından kaçınmaya dikkat ettim.

Yüzey, bana gece gökyüzünü hatırlatan, yanıp sönen ışıltılı kürelerle parılıyordu. Neredeyse ölmemiş olsaydık, bunu çok güzel bulurdum.

"Diğerleri düştü mü?" Boğulmakla o kadar meşguldüm ki, benden sonra başka birinin düşüp düşmediğini fark edemedim.

Jude suyun kenarına doğru ilerledi, nefesini tutarken sırtı bana dönüktü. Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece bizdik."

"Güzel."

Hiçlişe yuvarlanmamızı ve geriye doğru dev bir adım atmamızı izleyecek kadar mantıklı olmaları için dua ettim. Yine de

Jake'in peşinden atılmaması için fiziksel olarak zapt edilmesi gerektiğini hayal etti.

Boynumu bükerek yoğun karanlığa baktım. Liam'a seslendiğimde cevap olarak hiçbir şey gelmedi. Kelimelerimizin taşıyamayacağı kadar uzağa düşmüştük.

Jude bölgeyi taradı, parlayan çatlakları ve yarıkları analiz etti, muhtemelen kaçışımızı planlıyordu. Vücudundan yayılan parıltı sönmüştü ama gözleri ıslı ıslı parlamaya devam ediyordu. Ayağa fırlayana kadar bir ileri bir geri gidip geldiler, yüzündeki hevesli ifade dudaklarının hafifçe aralanmasına neden oldu.

"Ne oldu?"

Taştan bir duvara doğru ilerledi, elleri pürüzlü kenarlarda kayıyordu. Hiçbir şey söylemedi, beni ayağa kalkmaya ve onun yanına gitmeye zorladı.

"Bu çatlaklar," dedi sonunda. Taşı itti. Mücadele ederken gözleri parlıyordu, kendi büyümenin yüzeye çıkmadığı alan yeterince aydınlıktı.

Eforunun altında bir kaya parçalandı ve daha yumuşak mavi ışık ortaya çıktı.

Bir çıkış yolu.

Ellerimle duvarı ittim, gevşek taşları tırmaladım ve çektim.

İkimiz de bu çabadan dolayı inledik ve ter gözeneklerimden hızla sızarak ensemden aşağı süzüldü. Birlikte kendimizi bu kayalık hapishaneden kurtarmaya çalıştık ve ellerimi kir ve pislik kapladığında, duvar sonunda yol verdi.

Jude ve ben bir açıklığa doğru tökezledik ve taşlar parçalanıp düşerken ellerimizin ve dizlerimizin üzerine çöktük. Burnuma, gözlerime ve ciğerlerime toz doldu ve yüz üstü düşmekten kendimi zor kurtardım.

"Normal bir giriş olamaz mı?" Homurdanarak ayağa kalktım, kollarım muhtemelen düşmenin etkisiyle sıyrıklarla delik deşik olmuştu. Belimden eğilerek ciğerlerimi dışarı attım.

Her yeri beyaz bir sis kaplamıştı ve sanki bir bulutun içine girmişiz gibi hissediyordum; üstümüzde hiçbir şey yoktu ve aşağıda da hiçbir şey göremiyordum. Jude yanımda nefes nefese molozların çökmesini bekliyordu.

"Sanırım başka bir kapı var" demeden önce gürleyen bir öksürük çıkardı.

Harika. Daha fazla kapı.

Jude pelerininin köşesinden tutarak bana yol gösterdi. Bir kar fırtınasının ya da daha doğrusu bir kum fırtınasının içinde olmak gibiydi. Toz etrafımızda düzensiz bir şekilde dönerken açıkta kalan tenime kaya parçaları çarpıyor, verdiği hafif direnç bizi uzaklaştırıyor gibi görünüyordu. Yine de ilerlemekten başka bir yön yoktu, daha önce gördüğümüz damarlı mavi ışıklar bizi ilerlemeye ikna ediyordu.

Jude pelerinimi çekiştirerek, "Bak," dedi.

İleride gümüş bir kapı belirdi.

"Bu da boğularak ölmek için tek yönlü bir bilet olmasa iyi olur," diye homurdandım.

Jude beni bıraktı ve sanki kapının kendisi saldırmaya hazır bir yırtıcı hayvanmış gibi yavaşça yaklaştı. Takip ettiğimden emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Geride dur," diye talimat verdikten sonra kavisli tutamağa uzandı ve aşağı doğru itti.

Yorgun bir iç çekiş gibi gıcırdayarak açıldı, buz gibi hava bir hisimla dışarı fırladı. Bunun gücü neredeyse beni birkaç adım geri attırıyordu.

En yeni sahne yavaş yavaş şekillenirken gözlerimi ovuşturarak görüşümün açılmasını diledim.

Etkileyici bir taş levha kristal sulara dokunmak için dışarı fırlamıştı, yüzeyi o kadar durgundu ki cam gibi görünüyordu. Eşikten yuvarlanarak geçerken başımı eğdim, hayranlık duymaktan başka çarem yoktu.

Sonsuz bir mağaranın içinde, gece gökyüzünde milyonlarca parıldayan yıldızın sergilendiği, üstü açık bronz bir tünel inşa edilmişti. Normal boyutlarının üç katıydılar ve tek bir bulut bile parlaklıklarını gölgelemiyordu. Mavi halkalı bir dolunayın üzerinde durakladım, bu düşünceyi bastıramadım.

ışığı mağarayı göz alabildiğine aydınlatarak geri baktı.

Hepsi gümüşe boyanmış, kenarları tepeden seyreden ayın evreleriyle süslenmiş lüks tekneler yakınlarda sallanıyordu. Etrafımdaki hava parıltıyor, bronzun parlaklığı durgun suyun üstündeki ışığı yansıtıyordu. Havadar geçidi oluşturan görkemli sütunların sonu yoktu, tasarımları kıvrılan sarmaşıkları andırıyordu.

"Neredeyiz biz?" Taş levhanın kenarına yaklaştım, ellerim sallanan kayıklardan birinin üzerinde duruyordu. Yıldızların yansımaları şimdiye kadar gördüğüm en mavi suda göz kamaştırıyordu, yüzey mor ve yanardöner bir sırla maskelenmişti.

Tamamen başka bir aleme girmiş olabilirdik. Gözlerimi kısarak, hızla geçen bir kuyruklu yıldızı seçtim, göz açıp kapayıncaya kadar gözden kayboldu.

"Gece gökyüzü," diye fısıldadı Jude saygıyla. O bile bu güzelliğe hayran kalmaktan kendini alamamıştı. "Hiç bu kadar net ve parlak görmemiştim. Bu kadar yakın."

Çömeldim. Ellerimi birleştirerek suya daldırdım ve bir fincan sihir çıkardım.

Daha iyisini bilmeseydim, avuçlarımın üzerinde gerçek yıldızların süzüldüğünü söylerdim.

"Dikkatli ol," diye uyardı Jude, aniden bir adım uzaklaşarak.

Yukarı baktım ve gözlerinin yandığını gördüm. Bana sabitlendiklerinde daha da parladılar. Onun bu kadar yakınımda olması dizlerimin bağını çözdü ve umutlu düşüncelerimin doğru olup olmadığını görmek için harekete geçmeyi düşündüm. Yine de başka bir hayal kırıklığından korkarak tereddüt ettim.

İçim büyüyle çalkalanmıyordu, yaklaşan tehlikeyi hissetmiyor gibiydim ama bir dünyadan diğerine, ara bir boyuta düşmenin verdiği inançsızlık ve sarhoş edici adrenalin vızıltısından kurtulamıyordum. Aynı şeyi hissetmiyordum, vücudum neredeyse ağırlıksızdı, derimin her santimi karıncalanıyordu. Her şeyi ve çok fazlasını deneyimledim.

Komutana ve onun alışılmadık gözlerine bakarken yönümü kaybettim, durumumuzun gerçekliği iskambil kâğıtlarından bir ev gibi her taraftan çöküyordu.

Tapınaktaydık. Ölüme ya da zafere bir adım daha yaklaşmıştık.

Kalbim sıkıştı; zihnim hangisini bulacağımıza çoktan karar vermişti. Harlow aklıma girmişti, sözleri yağan yağmur gibi yankılanıyordu. Her şüphe döngüsünde, zor kararın verilmesi gereken zaman geldiğinde korkaklığı seçeceğimden endişeleniyordum.

İyi olmanın ne kadar yorucu olduğunu hiç fark etmemiştim. Doğru şeyi yapmanın.

Jude boğazının arkasından derin bir gürleme sesi çıkardı. "Tüm tanrıların üzerine yemin ederim Kiara. Kafanın içine girmesen iyi edersin. Bu benim işim." Dudaklarını gülümsemeye zorladı ama zoraki bir gülümsemeydi bu.

O yanımda, arkadaşlarım ve kardeşim çok geride değil... Bu benim hatamdı. Ya çıkış yolunu bulamazsak? Ölme ihtimalimiz vardı. Büyük bir şans, ve-

"Ne olursa olsun, hiçbir şeyden pişman değilim," diye kestirip attı Jude. "İçimden bir ses hep buraya gelmemiz gerektiğini söylüyor ve bunun sadece ölmemiz için olduğuna inanmayı reddediyorum."

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Az önce aklımı mı okudun? Çünkü eğer öyleyse, bu yeni gücü onaylamıyorum."

Güldü. "Hayır, ama aklını okumama gerek yoktu. Sadece yüz ifadeni. Bazen incindiğinde ya da şüphe duyduğunda gözlerin seğiriyor." Bir adım daha yaklaştıma cesaret etti. "Dövüşe başlamadan hemen önce burnun hafifçe kırışıyor. Yorulduğunda işaret parmağınla bu melodiyi çalıyorsun. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum, ama şarkıyı anlamaya çalışarak yıllarımı harcadım, yine de sadece sana ait olduğu sonucuna vardım." Bir adım daha. "Ama daha çok, ne zaman yanına yaklaşısam pembenin en güzeline bürünüyorsun, bu da çok hoşuma gidiyor bu arada."

Dudakları çok yakındı.

Bir. Adım.

Ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi, nabzım hızlandı. Arlo ve zehirli uyarısı aklımdan uçup gitti, şüphelerim az önce ayrıldığıımız toz gibi eriyip gitti.

Bir farkındalık şoku beni sarstı.

Jude'u sahip olduğu güç yüzünden istemedim. Büyü ruhumda yatıyor olabilirdi ama kalbimi kontrol etmiyordu. Gölgele ona dokunmadan, güneş tanrıçasının ışığı uyanmadan çok önce benim kalbimdi.

Arlo aşkı bilmiyordu ve bu nedenle en kötüsünü düşünmüştü.

Ama ben o değildim, sevgiden de yoksun değildim. Sadece bunu kabul edecek kadar cesur olmam gerekiyordu.

Komutan beni o klinik tarzıyla değerlendirdi ve başka birine soğuk görünebilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. Bakışlarındaki yoğunluk sadece benim içindi ve böylesine bir büyüyle çevrelenmişken, neredeyse boğulmak üzereyken, bir anlığına teslim olmaya karar verdim.

"Bana pek çok yeni şeyi merak ettirdin. Daha önce mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şeyler," diye devam etti Jude, gözleri mistik tapınakta değil bendeydi. "En çok da, üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğun hakkında en ufak bir fikrin olup olmadığını merak ediyorum. Tek bir gülümsemeye beni nasıl kolayca yok edebileceğini."

Dudaklarım onun bahsettiği, sadece ona özel olan gülümsemeye kıvrıldı. Sözleri... Hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Ondan başka birinin doğrudan kalbimle konuşmasını hayal bile edemezdim.

Tüm yüzü aydınlandığında, uzandım ve pelerinini yumrukladım. Bir çekişle ona doğru bastırdım. Böylesine güzel sözcükleri oluşturan dudakların tadına bakmalıydım.

Dudaklarımız buluştuğunda, dünya geceye dönmedi ve burnumdan kan fışkırmadı. Sadece mutluluk başımı döndürdü.

Jude inledi, parmakları saçlarıımın arasından geçerek beni yerimde tutuyordu, her ne kadar

daha iyi.

Tadı özgürlük ve günah gibiydi ve ben de onun gibi bir heyecanı arzuluyordum.

"Nasıl?" diye sordu isteksizce uzaklaşırken.

Arlo, Jude'un büyüünün ölümlü dünyada benimkini alt ettiğini söylemişti ama burada, kutsal bir tapınağın karanlığında benim büyüm gelişti ve onunkiyle eşleşti.

"Eh, büyü ya da şu anda umurumda olmayan başka bir saçmalık," dedim. "Şimdi, geri gel."

Onu beklemedim. Ona bir kez daha bastırdım ve o da talebimi kolayca kabul ederek istekli öpücüklerime kendi öpücükleriyle karşılık verdi.

Kader ya da güzel bir yalan, umurumda değildi. Beni ona çağıran her neyse benimdi ve ona sahip olduğum gibi ona da sahiptim.

Yirmi Altıncı Bölüm

Jude

Tanrıların tapınakları kendi alemleri olarak görülür. Büyü ve dualarla inşa edilen tapınaklarda ölümlü düzlemin kuralları geçerli değildir. Aslında, ölüm dışında hiçbir kural geçerli değildir. Ölüm de aynı şekilde nihaidir.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

"Sana dokunabilirim," dedim. Ağzının köşesini öptüm ve çenesine doğru ilerledim. Elimde yumuşacık ve esnekti ve bu cazibeye karşı koyamadım.

Günler önce, dokunuşum zehir gibiydi. Kendimi dizginlemem gerektiğini bilsem de yapamadım... Parmaklarım yanağını, çenesini, dudaklarını sıyırırken bana öyle gülümsediğinde yapamadım.

"Sanırım bulunduğumuz yer yüzündendir." Çenesini eğerek ışıklı geçidi ve ruhani yıldızları seyretti. "Sanırım benim karanlığımın ve senin ışığının... sadece olabileceği bir yerdeyiz. Savaşma ihtiyacı hissetmedikleri bir yerde."

Bir tanrı tarafından yaratılmış bir yerde duruyorduk. Şu anda tanık olduğumuz dünya bir efsanenin sayfalarından geldiği için aynı kuralların geçerli olmadığından hiç şüphem yoktu.

Başparmağımı dolgun alt dudağına doğru kaydırdım, diğer elim ensesinde geziniyordu. "Tehlikeli bir yerde olduğum için hiç şu anda olduğum kadar minnettar olmamıştım."

Kiara parmak uçlarına kalktı ve şakacı bir şekilde burnuma fiske vurdu. "Bir öpücük için hayatını riske atmaktan mutlu olur musun, Jude Maddox? İkna edilmenin bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum."

Kaşlarımı çattım. "Teknik olarak, riske attığımız senin hayatın olurdu."

dedi, uzaklaşmaya başladı.

Kiara ellerimi kavradı ve kalçalarının üzerinde tuttu. "Hiç sanmıyorum Komutan."

Dudaklarım uyarmak için ince bir çizgi oluşturdu ama o caydırıcı olmaktan çok uzaktı. Bunun yerine dudaklarını boynuma götürdü, boğazımın sütununu yukarı ve aşağı doğru öptü. İnledim.

"Adil değil," diye
bağırdım. "Ben hiç adil
oynamadım."

Kiara, elmacık kemiklerime, yara izlerime doğru şeytani bir iz bırakarak kirli çeneme doğru ilerledi. Orada oyalandı, bana, bir zamanlar canavarca olduğunu düşündüğüm izlerime taptı. Ona göre onlar sadece benim bir parçamdı ve bana tam olarak nasıl hissettiğini gösterdi.

Sağımızda kayan bir yıldız parladı.

İsteksizce geri çekildim, sadece önümdeki bronz tüneli inceleyecek kadar. Boşluğa daldıktan sonra ne beklediğimden emin değildim ama bu ışık, yıldızlar ve parıldayan su diyarının yakınından bile geçmiyordu.

Şüphesiz bir bit yeniği vardı.

"Neymiş o?" Kiara sordu.

"Dikkatimi dağıtıyorsun. Yine." En azından yeni çevremizi keşfetmeliydik. Bizi bekleyen sürprizler olmadığından emin olmalıydık. Yani, hançer taşıyan sürprizler.

Kiara iç çekti. "Biraz dinlenmeli ve diğerlerinin daha az korkutucu yollarla aşağı inip inemeyeceklerini görmeliyiz. Eminim Tilki'nin çantasında bir kangal ip ve bazı tırmanma malzemeleri vardır. Her türlü aleti topladığını duymuştum."

Onu hâlâ serbest bırakmamıştım. Kendime görevimi hatırlatmak zordu. Tek istediğim ona dokunmaktı, her yerde ve her zaman. Adımı inletmek için.

"Sanki beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakıyorsun," diye alay etti, ama gözleri kapüşonlu bir hal almış, sesi törpülenmişti.

"Peki ya yaparsam?" Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip ipeksi dokunun tadını çıkararak sordum. Nazik bir çekişle başını geriye yatırdım. Birden kendimi canavar olmadığına ikna etmişim.

bekliyorlardı. Tehlike yoktu. Yine de tam olarak kafamı kullanmıyordum.

"Ya haftalardır seni tatmanın hayalini kuruyorsam ve sen her gün, her an benimle alay ediyorsan?" dedim. "Odanın sahibiymişsin gibi odaya her girişinde nefesimi kesip dikkatimi çekiyordun ve söylediğin her küstah söz, beni yok edeceğinden korkana kadar kanımı ısıtıyordu."

Kiara'nın nutku tutulmuştu, kocaman gözleri ve ayrılmış dudaklarıyla bana bakıyordu.

Kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle atıyor, yanaklarım çok sıcak oluyordu.

İşte o zaman pelerininin keten kumaşından süzülen ince ışığı fark ettim. Kaşlarımı çatarak malzemeyi kenara çektim. Kiara'nın nefesi kesildi, eli benimkinin üzerindeki noktaya uzandı.

Eşleşen yara izlerimiz parıldıyor, birbirimizinkilerle ritim içinde titreşiyordu. Elimi indirdim ve o da aynısını yaparak kendi elini göğsüme götürdü. Işık azalmadan önce parlak bir şekilde parladı ama parıltı asla tamamen kaybolmadı.

Diğerlerinin muhtemelen şu anda bize doğru geliyor olmaları ya da bizi Ay Tanrısı'nın ininin daha derin çukurlarına götürecek bir yolla karşı karşıya olmamız umurumda değildi.

Kader zaten benden çok şey çalmıştı ama bu geceyi çalamayacaktı.

"Jude," diye başladı Kiara, ses tonunda ona hiç benzemeyen bir utangaçlık vardı. "Sence sadece böyle hissettiğimiz için mi..." Yara izlerimizi işaret etti, soru açıktı. "Arlo dedi ki-"

"Ne dediği umurumda bile değil." Sinirlenmek istememiştim, ama böyle bir şeyi önerdiği düşüncesi bile kanımı kaynatmıştı. "Tarihimizde hiç böyle bir şey olmamıştı ve bence yaşlı tanrı seni bildiği kadarıyla önemsiyor. Senin yanındayken büyüden daha güçlü bir şey hissediyorum, içimdekenden daha büyük bir şey. Bu yüzden kaderlerimiz nedeniyle sana çekilmiş olabileceğime inansam da, bunun kalbimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Açık bir kitap gibiydim, eğer isterse parçalara ayırması için her şeyi gözler önüne seriyordum. Heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da. En çok da konuşmadan bana bakması dehşet vericiydi. Tanrım, bir şeyler söylemesine ihtiyacım vardı.

Ama sonra yara izi daha da parladı, neredeyse gülümsemesi kadar ışıltılı oldu.

"Güzel," dedi basitçe, sırtarak. "Yine de bir parçam bu şekilde konuşmanın sihirli olduğunu düşünmek zorunda. Bu kadar sınır tanımaz. Çok... idealist."

Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum. "Ne diyebilirim ki? Berbat bir etkiniz var."

Kiara'nın alaycı sırıtişı düştü. Yüzümde her ne gördüyse bana sarıldı. Beni bir can simidi gibi yakaladı. Umarım o da benim gerçeğimi en az onunki kadar net görmüştür.

Yavaşça parmaklarını gömleğime götürdü ve yanan yara izimi ortaya çıkarmak için gömleğimi aşağı çekti.

Dudakları aşağı indi, tenimi sıyırdı ve vücudumu ürpertti. Kiara yaramın her santimini öpüyor, acele etmiyor, bana işkence ediyordu. Ağzının her fırçasıyla ihtiyacım arttı ve neredeyse cevap olarak hareketleri sabırsızlaştı.

Artık şüphe yok. Artık korku yok.

Çarpan kalbimin üzerine son bir öpücük kondurdu ve sonra başını kaldırdı. Gözlerinde başka bir soru vardı ve nasıl cevaplayacağımı biliyordum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kiara

İki kalbi birbirine bağlayan bağlar kolay kolay koparılamaz. Bir kez şekillendirildiğinde, böyle sessiz bir yemin, daha fazla olmasa bile, herhangi bir büyü kadar güçlüdür.

CERYS, AŞK TANRISI

"Kiara," diye nefes aldı Jude, sesi her zamankinden daha derindi. Bu bir yalvarış, bir duaydı ve ben buna cevap vermeye çok hevesliydim.

Tenim çiğ bir farkındalıkla titreşti, Raina'nın büyüü neredeyse ona uzanıyordu, ona dokunmak ve kendiminmiş gibi işaretlemek için benim kadar sabırsızdı.

Gözleri yanıyordu, bakışları deliciydi, engellerimin ve duvarlarımın ötesini görüyordu. Ben de ona baktım, şüphelerini ve güvensizliklerini, benden başka herkes için taktığı maskeyi aştım. Onun ham gerçeği mükemmeldi, benim için yaratılmıştı ve nabzım beklentiyle dans ediyordu.

Onu istedim. Her şeyden çok. Ona fiziksel olarak olabildiğince yakın olmayı arzuluyordum, bu ihtiyaç neredeyse acı veriyordu.

Çarpıştık, gücümüz, dudaklarımız, bedenlerimiz ve Jude beni kollarına aldı, bir kez bile ağızımı bırakmadı. Öpüşleri ateşli, çılgıncaydı ve kapalı gözlerimin ardında, birleşen ışığımız altın alevlere dönüştü.

Gölge yaratığım bir gözünü açtı, hayalet formunun etrafını saran ateşle karışan bir miktar buz. Jude beni taş çıkıntının üzerine yatırmak için çekildi, cilalı mermer altımda serindi. Vücudumun üzerinden dışarı fırlayan gölgelere baktı. Sonra gülümsedi, yavaşça incelemesi yüzümün kızarmasına neden oldu.

"Kiara." Adımı öyle özenle söyledi ki, sanki her hecesinin tadını çıkarıyordu. "Kendine bir bak. Muhteşemsin."

Neye dönüştüğümü fark edemeyecek kadar ona odaklanmışım. Aşağıya baktım.

Tenim oniks bulutların örtüsüyle sarıldığında ayın gölgesi gibiydi, gölgelerim onun altınının içinde dans ederken parılıyordu. Jude'a dokunduğunda titredi ve derin bir gümbürtü çıkardı. Vücudu sihirle titreşti, her bir parıltı kalp atışlarıyla eşleşti.

Gözlerindeki hayranlık, kalbimi hem öldüren hem de yeniden çalıştıran bir delik yarası, göğsüme inen bir darbe gibiydi. Bana sanki göksel bir şeymişim, ulaşamayacak bir yıldızmışım, hayal etmeye cesaret ettiği bir dilekmişim gibi bakıyordu.

Bir ömür boyu süren küçümseme, yalan ve nefret, Jude'un inancıyla kekeleyen bir nefes kadar kısa bir sürede paramparça oldu. Ve yeni bir yol açıldı, hayatımın benim yapabileceğim bir şey olduğu bir geleceğe götürdü-

Ve tanrılar, güzel olmasını istedim.

Parmaklarım Jude'un saçlarındaydı ve o daha bir sonraki nefesini alamadan dudaklarım onun dudaklarındaydı. Anında kolları bana dolandı, beni ileri doğru çekti, ağzı benimkiyle eşit bir coşkuyla hareket etti. Burası evimdi, güvenliğimdi.

"Seni özledim," diye bana karşı konuştu. "Seni tekrar kucaklamak için her şeyimi vereceğimi söyledim kendime, ama bu"- dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurdu-"bu asla hak edemeyeceğim bir hediye."

Başımı salladım. Parmaklarımı saçlarında sıkarak başını geriye çektim, böylece bana bakmak zorunda kaldı. İnledi, görünüşe göre onu dudaklarımdan uzak tuttuğum için üzgündü. Sırıtişım hınzırcaydı.

"Sen, Jude Maddox, kesinlikle sinir bozucusun." Şaşkınlık kaşlarını çattı. "Seni tamamen bencilce nedenlerden dolayı istiyorum. Bana kendimi yenilmez hissettiriyorsun. Kendimi güçlü, yetenekli ve sihirsiz hissettiriyorsun. Sen, Jude, bana sadece hissettiriyorsun."

Parmaklarını yüzümün yan tarafında, boynumda, omuzlarımda ve kollarımda gezdirdi. Eldivenli elimle karşılaştığında gözlerini kaldırdı, gözlerinde bir soru yanıyordu.

"O zaman benden saklanma Kiara," dedi. "Hepinize aşık oldum."

Gölgelerim onun sözleriyle dalgalandı. Tenini okşadılar, sesim yetersiz kaldığında benim yerime konuştular.

Onun beyanını et ve kemiğin çok ötesinde hissettim. Kaderin, alın yazısının ve tanrıların çok ötesinde.

Jude gözlerimi tuttu, parmakları eldivenimin üzerinde izin bekliyordu. Başımı hafifçe sallayarak onu ödüllendirdim. Yavaşça eldiveni çıkardı, acele etmeden bakışlarımı tuttu. Temiz hava tenimi öptü ve yine ürperdim ama bunun Jude'la ilgisi vardı, damarlarımızdaki sihirle değil.

Diğerine doğru ilerledi, onu soydu ve ikizinin yanına yerleştirdi.

Özgürdüm.

"İşte orada," diye mırıldandı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Bu nazik hareket beni daha da kırdı.

Çıplak ellerimi saçlarının arasına soktum ve ağzımı yaralarına götürerek onları hafifçe öptüm. Ben ruhumdaki tüm şefkatle onlara taparken o gözlerini kapattı.

İlk hamleyi benim yapmamı bekleyerek kendini üzerimde tutarken tüm vücudu kontrollü bir şekilde titriyordu. Her zaman bir centilmen.

Benim kendi ahlak suikastçım.

"Her an gelebilirler," diye inledi, gözleri içinden geçtiğimiz gümüş kemere kaydı.

"Uzun, çok uzun bir tırmanış olacak," dedim sivri bir sırıtışla ve ondan bir sırıtış kazandım.

Jude kalçalarımı kavramadan önce keskin bir nefes aldı ve beni kucağına çekerek yuvarlandı. Beni sıkıca kavrayışından zevk alıyordum.

"İşte böyle." Omuzlarına tutunarak kendimi sabitledim, kalçalarım onunkilerin iki yanında duruyordu.

Jude başını eğdi, boğazı açıkta kaldı, gözleri zar zor

Açık. Bu kadar yaklaşmışken, içimde ısrarcı, düzensiz ve tamamen heyecan verici bir sızı oluştu.

"Senin talepkâr yanından hoşlanıyorum," diye neredeyse homurdanarak kollarını kaldırdı, elleri omurgamda yavaşça aşağı yukarı hareket etti. Tamamen giyinik olsam bile onu hissedebiliyordum -sıcaklığını, arzusunu- ve dizlerim beklentiyle titriyordu.

Kalp kalbe, acı umutla buluşuyor ve sevginin hassas bir uzlaşmasını buluyorduk.

Jude'un elleri kıcımlı buldu ve göğsünden derin bir ses çıkardı, işkence sesi. Sanki sadece bana dokunmakla vücudu paramparça oldu ve kırıldı.

Bu sese bayılmıştım. Daha fazlasını duymayı hayatımın misyonu haline getirirdim.

Dokunuşu alaycılığa dönüştü ve beni, kalçalarımı, belimi, kıvrımlarımı keşfetmek için zaman ayırdı, beni sınıra yaklaştırdı. Daha fazlasını istiyordum. Her şey için açgözlüydüm.

Gömleğini çekiştirerek yukarı kaldırdım ve çıkardım. Eldivensiz parmaklarım göğsünün sert düzlemlerini, görkemli vücudunu oluşturan kaslı kasları keşfetti. Jude bir elini saçlarıma soktu, saç tellerini yumrukladı ve ben onu açlıkla içime çekerken beni izledi. Keşfimi alçalttığımda, aşağı, aşağı, aşağı hareket ettiğimde inledi.

"Tanrım," diye homurdandı, "beni öldürüyorsun." "Güzel. Şimdi lütfen bu iyiliğe karşılık ver."

Sözcükler beni terk ettiği anda, elleri gömleğimi çıkarmak için çalıştı, parmakları zarif bir maharetle düğmeleri çözdü. Kısa süre sonra serin hava vücudumun üst kısmını okşadı ve çıplak bedenimle temas ettiğinde, dokunuşunun gücüyle sarhoş olmuş bir halde sayıklamaya başladım.

Dudakları beni tatmaktan hiç vazgeçmedi, çenem boyunca ilerledi, boynumdan aşağı süzüldü, göğsüme doğru lezzetli bir iz bıraktı. Aynı anda her yerdeydi ve ben daha fazlasını istiyordum.

Jude saygılı elini kaburgalarımın gezdirdikten sonra göğüslerimin kıvrımlarına doğru ilerledi, vücudu ihtiyaçla titriyordu.

Geri çekilip sıcaklığını çaldığında bir çığlık attım.

protesto sesi.

"Seni istiyorum Kiara. Aklını istiyorum. Vücudunu. Gücünü. Doğuştan gelen inatçılığını." Pırıl pırıl gülümsüyordu, o kadar sınır tanımıyordu ki şeklini ezberlemeye çalıştım.

Çenesini kavrayarak yüzünü yakaladım. "Senden önce hiç kimse beni gerçekten görmemiş gibi hissettiriyorsun." Şakağına nazik bir öpücük kondurdum ve gözlerini kapattı, vücudunda bir ürperti dolaştı. "Seni istiyorum," diye fısıldadım ona karşı. Dudaklarımız birbirinden bir santim uzaktaydı.

Çok yakın. Çok uzak.

Jude yine de gözlerinde tereddüt, sessiz bir soruyla geri çekildi. Nefes almakta zorlanıyordu, şüpheleri göğsüne taş gibi oturmıştu.

"Lütfen," diye yalvardım, tam olarak ne istediğimi biliyordum. "Lütfen, Jude."

Altın rengi gözleri karardı. Bir an kalçalarına sarılmıştım, sonra beni nazikçe sırtüstü yatırdı. Beni en iyi şekilde mahveden çocuğa baktım, kalbim kaburgalarım doğru çılgınca çarpıyordu.

Jude kendini vücudumdan aşağıya bıraktığında, parmakları pantolonumun bandı ile oynarken atışı düzensizleşti. Çökmekte olan işkencesinin tadını çıkararak gülümsedi, sıcak nefesi karnımda dolaşarak her siniri ateşledi.

"Bırak da keyfime bakayım Kiara," diyerek muzaffer bir edayla sırtıttı.

"Daha hızlı eğlenin," diye mırıldandım.

Derin ve alçak sesle güldü, sesi doğrudan içime işledi. Yavaşça, çok yavaşça, botlarımı ve sonra pantolonumu çıkardı, bana sanki camdan yapılmış narin bir yaratıkmişim gibi davrandı. Sanki onun en büyük hazinesiymişim gibi.

Jude bir anlığına ortadan kayboldu ama bu, kalan giysilerinden kurtulmak içindi. Elinde açılmamış siyah bir paket tutuyordu. Ne olduğunu anladığımda yanaklarım kızardı. "Dimitri... bunu bana ormanda verdi," dedi açıklama olarak, yanakları kızarmıştı.

"Dimitri'ye hiç şu anda minnettar olduğum kadar minnettar olmamıştım."

Jude dudak büktü. "Onun hakkında çok fazla düşünmeyelim." Gözlerim Jude'un formunu takip etti.

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedim.

O kadar güzeldi ki, açıkta kalan ve savaşta yıpranmış etinin her bir santimini içime çekmekten kendimi alamıyordum. Benim olduğuna inanamıyordum.

Dudaklarında şeytani bir sırıtışla kendini korumaya hazırlarken beni kendisine hayranlıkla bakarken yakaladı. Birden ağzım çok kurudu.

Jude diz çöktü ve kaslı kollarını iki yanıma dayadı, başı benimkiyle buluşmak için hareket etti. Ama beni öpmedi, henüz değil.

Uzun süre bana baktı ve kalp atışlarının göğsünden dışarı fırladığını duyabildiğime yemin edebilirim.

"Benim güzel tanrıçam." Kalçalarını oynattı ve ben onu, ağırlığını hissedince nefes nefese kaldım.

Ve sonra Jude geri çekilmedi.

Bir inilti duyuldu ve ben de daha fazlası için açgözlülükle kalçalarımı kaldırdım. Jude'un beni kendisine ait kılmasının daha fazlasını. Tamamen.

Pek çok engelin, duvarın ve bahanenin ardına saklanmıştım. Alaycılık ve çelik. Ölüm beni hiç korkutmamış ya da bu dünyada kabul görmeyi ve bir yer edinmeyi arayan bir kız değilmişim gibi davrandım. Jude duvarlarımı kolaylıkla aştı, eskiden tuğla ve taş olan yerlere çiçekler dikti.

Kendimi ona, öpücüklerine, ritmine, gecenin dünyasının her düzensiz nefes verişimizle nasıl değiştiğine kaptırdım. Hareket ediş şekli yıldızlar görmemi sağladı. Adını seslendim ve Jude alt dudağımı dişlerinin arasına alarak cevap verdi. Yavaşça ısırıldı ve başını göğsüme indirmek için beni yavaşça bıraktı. Öpüp okşarken sırtımı dikleştirdim ve beni arzu karmaşasına dönüştürdü. Birbirimize çok iyi uyuyorduk. Aydınlık ve karanlık. Öfke ve umut. Birbirinin eksik parçalarına aşık olmaktan başka bir şey yapamayan tam zıtlar.

Mutluluk içimi tamamen doldurdu ve boğuk bir inilti çıkardım, bu ses Jude'un tamamen çözülmesine neden oldu. Adımı söyledi, nasıl konuşulacağını bildiği tek kelime olana kadar tekrar tekrar mırıldandı.

Aynı anda hem yükseliyor hem boğuluyor, hem yaşıyor hem de yok oluyordum ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kollarım boynunda, saçlarında, dudaklarım dudaklarındaydı ve bu çürümüş ve acımasız dünyadaki her şey, sadece bir kalp atışı için doğru hale geldi.

Jude'un ağzı kulağımı buldu ve üç kelime söyledi, beni paramparça eden üç küçük kelime.

Yüzümden sevinç gözyaşları damlıyordu ve her birini öpüp uzaklaştırdı, dudakları parıldayan mutluluk damlalarımı yuttu.

Önümüzdeki canavarlar ve kâbuslar beklemek zorundaydı. Bu gece bizim gecemizdi.

...

Rüyamda yıldızlara doğru süzülen bir kuş olduğumu, onları yağmur damlaları gibi yakalamak için yarıştığımı gördüm.

Biri adımı seslendi, bu ister gece, ister Jude, hatta ister kendim olayım. Tek bildiğim uçmam, en karanlık büyüün görünmez kanatlarını açmam gerektiği.

Daha yükseğe, diye fısıldadı gece ve ben de buna uydum. Ama genişleyen evrenin sınırlarına dokunmadan önce, gümüş tekneleriyle tünele baktım, Jude kayalık bir kıyıda mışıl mışıl uyuyordu. Kollarına dönmek isteyerek tereddüt ettim ama gece ısrarcıydı.

Yapmam gereken bir şey vardı, önemli bir şey, ama rüya görüyordum ve rüyalarda sık sık olduğu gibi, beni nereye götüreceğini merakla bekleyerek hikayenin içine daldım. Neyi ortaya çıkaracağını.

Yine de her göz kırpmışmda daha da temkinli olmaya başladım. Bir şeylerin eksik olduğu hissi içimde atan bir kalp gibi çarpıyordu ve şimdi çığlık atan geceyi görmezden geldim ve

açık gökyüzünün uçsuz bucaksızlığından aşağıya doğru süzüldü.

Pürüzsüz, kar beyazı kayalardan oluşan sarmal bir saray bulutlardan yukarı doğru kıvrılıyordu. Bana aynı anda hem bir peri masalını hem de bir kâbusu hatırlattı ve pürüzsüz mermerden yüksek bir duvarın önündeki kemerli bir köprüye indiğimde, yorgunluk beni alıp götürdü ve gözlerimi kapanmaya zorladı.

Bir rüyadan diğerine daldım, ta ki zeminin soğuk nemi insan kemiklerimi dondurana ve bunun bir rüya olmadığını fark edene kadar.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Jude

Batı topraklarında Livian Gölü'nün Ağlayan Kadını hakkında bir efsane vardır. Ayın altında öyle keskin bir çığlıkla yükseldiği söylenir ki, avı hareketsiz kalır. Onları yüzeyin altına sürükler ve kemiklerinden bir bahçe yapar.

ASIDIAN LORE: DIYARIN EFSANELERİ VE MITLERİ'NDEN ALINTI

Memnun bir iç çekişle yuvarlandım, vücudum hala onun dokunuşuyla karıncalanıyordu, kalbim hala kollarımda erirken tırnaklarının sırtıma nasıl battığını hissediyordu.

Bu kadın için o kadar ileri gitmiştim ki, gerçekte ne kadar güce sahip olduğunu fark ettiğinden şüpheliydim.

Kiara'nın adı dudaklarımda sanki binlerce ömür boyu şekillendirilmiş gibi kolaylıkla şekillendi. Birkaç saatlik uykunun etkisiyle gözlerim ağırlaşmıştı ama bedenim müthiş bir şekilde ağrıyordu. Adını tekrar fısıldadım ama cevap vermeyince, uykusunda benden bu kadar uzağa yuvarlanmış olmasına kaşlarımı çatarak uzandım.

Elimi soğuk taşlar karşıladı. Gözlerim irkilerek açıldı.

Orada değildi.

"Kiara?" Tüneli, kıyıya vuran gümüş tekneleri, uzandığım kayaya vuran pırıltılı suyu taradım. Hiçbir şey yoktu. Orada kimse yoktu.

Gemilerden birine binip beni terk etseydi, böylece ileriye doğru yolculuk yapabilseydi ve muhtemelen gönüllü kurban rolünü oynayabilseydi...

Hayır. Dünkü ile aynı sayıda gemi vardı.

-Dört. Bu ne demekti? Tam olarak ne demekti?

Acı ve endişe nabzımın boynuma doğru çılgınca atmasına neden oldu. Yanımda, Kiara'nın olması gereken yerde, tek bir tüy yatıyordu. Hafif esintiyle dalgalanan yumuşak siyah dalları görünce irkildim.

Bir parmağımı omurgasında gezdirirken nefesimi tuttum.

Tüy dalgalandı, kanat gibi çırpındı, gölgeler dağıldı, uzaklaştı ve ulaşılamaz oldu.

Hatamdan pişmanlık duyamadan tüy gitmişti. Damarlı mermer zemin, t y n olduğu yerde daha parlak bir Şekilde parlıyordu, sanki t y n büyüsü hala zemini süslüyordu.

Sessizlikte bir gümbürtü yankılandı ve girdiğimiz gümüş kapiya bakarak ayağa fırladım. BekleyiŐ içinde donup kaldım, Kiara'nın içeri girip tüm endiŐeleri yok etmesi için dua ettim.

"Tanrılar yukarıda. Bir daha asla herhangi bir fiziksel aktivitede bulunmak istemiyorum." Jake saçları terden geriye kaymış, yanaklarına kir bulaşmış bir halde eşikten içeri girdi.

Pantolonumdan başka bir Şey giymediğimi, göğsümün çıplak olduğunu görünce durdu. Gözleri irileŐti ve sonra kıyıyı aradı, gecenin içinde bir rüya gibi sürüklenip giden kadını arıyordu.

Hayal kırıklığı içimi doldurdu.

Kiara'nın nerede olduğunu sorgulayamadan, kalan mürettebat yavaŐŐa yanından geçti.

"Nerede o?" Liam sordu, kahverengi bukleleri nemliydi, yüzü Jake'inki kadar kirliydi, Şüphesiz tünelden aşağı tırmandığından. Beline ipler sarılmıştı ve diğerlerinin de benzer teçhizatlarla bağlı olduğunu fark ettim.

Dimitri elindeki kazmayı yere fırlatıp yerine bir bıçak koydu, her zamanki sakin yüzünde temkinli bir ifade belirdi. Emelia ve Finn kollarını kavuşturmuş, yüzlerinde aynı kasvetli ifadeyle duruyorlardı.

"O..." Liam'ın yalvaran bakışlarıyla karşılaştım. "Ortadan kayboldu.

O burada değil."

Kulağa beceriksiz bir aptal gibi geliyordu ve belki de öyleydin. Tek hatırladığım, onun kollarımda, başı göğsümde, koyu bakır saçları çenemi gıdıklarken uykuya daldığımdı. O kadar geniş bir gülümsemeyle uykuya dalmıştım ki çenem hâlâ ağrıyordu.

"Ne demek gitti?" Liam sert zemindeki ince şerit boyunca ilerleyerek bastırdı. "Düştükten sonra seninle miydi?"

Başımı salladım ama sesim işe yaramadı. Raina'nın büyüsunün sıcaklığı sanki o da kayıp parçasının yasını tutuyormuş gibi daha da uzaklaştı.

"Belki bir tekneye binmiştir?" Jake, Liam'ın etrafından dolaşp elini omzuna koyarak sordu. Gözlerinde şefkat, umut ve hissedeceğimi hiç düşünmediğim ama şimdi fazlasıyla hissettiğim her şey vardı.

Kötü bir şey olduğu düşüncesi beni sarmallara soktu ve midem bulandı. Bir cevabım olmasını dileyerek kardeşine baktım ama yüzü şiddetli bir kararlılıkla çarpılmıştı, zihni Jake'in önemsiz açıklamasına kilitlenmişti.

"O zaman onu buluruz," dedi Liam daha önce hiç duymadığım bir özgüvenle. "Görmediğin başka bir tekne olmalı ve muhtemelen bizi zahmetten kurtarabileceğini düşünerek onu aldı." Sesi çok emin geliyordu ve eğer o tüye ve kayıp hissine uyanmamış olsaydım, ben de ona katılırdım.

Olanların böyle olduğuna inanmıyordum. Kiara beni terk etmezdi. Benim onu bıraktığım gibi değil.

Tilki, "Belli ki burada değil," dedi. "Liam'ın söyledikleri üzerine kumar oynardım. Senin kaçırdığın bir tekneye binmiş olmalı. Eminim dikkatin... dağınıktı." Çıplak halimi değerlendirirken gözleri ince yarıklara dönüştü.

İstenmeyen sıcaklık yanaklarımı yaktı.

Jake ve Liam yorum yapmamak için çaba gösterdiler, bakışlarını kaçırdılar ve çıplak gövdemden başka bir şeye bakmadılar.

Elbette, neler olduğunu biliyorlardı.

Daha da kötüsü, annemin bu olaya tanıklık etmesiydi.

Neyse ki Emelia dikkatini adamlarına çevirerek Finn ve Dimitri'ye teknelere gitmelerini işaret etti. O da en az mürettebatı kadar kirliydi ama gözlerindeki sert bakış, yüzüne bulaşan kirin savaş boyası gibi görünmesine neden oluyordu. "Onu bulduğumuzda dinlenebiliriz, o kadar uzağa gitmiş olamaz ama gitmeliyiz. Şimdi."

"Neredeyse umursuyormuşsun gibi geliyor." Kelimeler ağzımdan kaçtı, öfke ve korku ağzımı ele geçirdi.

Çenesi algısal olarak sıkışmış olsa da bunu bir yanıtla gerekçelendirmedi. Emelia gözlerime bakmadan yanımdan geçip gitti ve çantasını bir teknenin düz tabanına taşıdı. Dalgalandı suya yaklaştığında durakladı, yanardöner yüzeyde dönen şeyi görünce dudakları aralandı. Huşu duyduğunu söyleyebilirdim ama yüzündeki duyguyu çabucak sildi.

Diğerleri de tünelin güzelliği karşısında tepkilerini gizleme zahmetine girmeden aynı şeyi yaparken ben gömleğime ve pelerinine uzandım, mekanik bir şekilde ikisini de çekiştirdim. Kendimi uyuşmuş hissediyordum.

"Onu bulacağız Komutan," dedi Jake sert bir sesle ve sırtımı sıvazladı. Ağırlığının altında hafifçe sallanan geminin üzerine atladı. "Böyle bir şey yapacağını biliyorsun. Eğer yapmasaydı şaşırırdım."

Tek kelime etmedim. Söyleyeceğini sanmıyordum. Paylaştıklarımızdan sonra olmaz. Tabii şüpheleri yoksa.

Arlo'nun şüphelendiği şeyden, yani birbirimize sadece gücümüz yüzünden romantik bir çekim duyduğumuzdan bahsetmişti. Ama böyle saçma bir düşünceyi aklından çıkardığımı sanıyordum.

Finn, Dimitri ve Tilki bir tekneye, Jake, Liam ve ben de diğerine yerleştik. Teknelerin altları geniş ve düzdü, biz pozisyonumuzu alırken sallanmayı en aza indirecek şekilde inşa edilmişlerdi. İkimiz uzun birer kürek tutarak teknenin iki ucunda dururken, üçüncü kişi ortada dinleniyordu.

Kürek parıldayan suda kolaylıkla ilerliyordu, benim

Kollar ritmik bir şekilde hareket ediyor, Jake'in ön tarafa komuta ettiği hızına uyuyordu.

Diğerleri konuşuyordu, Liam kürekle sırasını savundu, Jake onu susturdu ve Liam'ın dinlenmesi gerektiğini söyledi. Tilki ve adamları bulacakları hazineler hakkında fısıldaşıyorlardı ve ben...

Hepsini engelledim.

Korkunç bir şey olmuş olmalıydı ve başka hiç kimse korkmuş görünmüyordu. Belki de aşırı tepki veriyordum.

Yukarıda, ay yolumuzu aydınlatıyor, açık tavan evreni ve tüm muhteşem ilahi ihtişamını taşıyordu.

Ay Tanrısı'nın tapınağı, gecenin zarif ve karanlık ihtişamının bir mabedi idi. Suyun derinliklerinden yükselen bronz sütunların kıvrımlı metalleri usta bir el tarafından işlenmişti. Arada sırada, cilalı yüzeylerinde hayatım boyunca tanıdığım halimden ayırt edemediğim yüz ifademi görüyordum.

Suyun içindeki yıldızlarla gökyüzündeki yıldızlar arasında sıkışmış, uzayda süzülüyormuşum gibi hissettim. Gezegenler kırmızılar ve maviler içinde parıldıyordu, olması gerekenden daha büyüklerdi. Tamamen nefes kesiciydi.

Ne yazık ki pek umursamadım.

Raina'nın büyüü sonunda gözünü açtı, yol aldıkça gövde mi saran ısı, sıkıntımı hissetmiş gibi görünüyordu. Sıcaklık ayak parmaklarıma, parmak uçlarıma kadar yayıldı. Yanaklarımı okşayarak uhrevi esintinin soğuşunu kovdu.

Huzursuzluk beni pençesine aldığı anda beni rahatlatmaya çalıştı ve ben de sadece kafamı boşaltmak ve kaçınılmaz savaşa hazırlanmak için çabalarını kabul ettim.

Şimdilik Liam'ın önerdiği gibi yapmış, benim görmediğim bir tekneye binmiş ve kahramanı oynamaya çalışmış gibi davranacaktım. Gerçi adım attığımız yeri gözden geçirmek için tetikteydim ve sadece dört tekne saymıştım ama yanılıyor da olabilirdim. Yanılıyor olmalıydım.

Bunu defalarca tekrarladım. Doğru olmasını sağlamaya çalıştım.

Kuşkularla o kadar meşguldüm ki, sudan fırlayan ve Liam'ın bileğini kavrayan eli çok geç olana kadar göremedim. ığlık çığlığa bir feryat sessizliği sarstı ve yerini ağır bir dehşet duygusuna bıraktı.

Liam'ın çığlığı bir an sonra suyun altında kayboldu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kiara

Raina Rae'ye dönüştüğünde bile inancını korudu. Sanırım bu yüzden diyarın dört bir yanındaki güneş rahipleriyle bağlantı kurdu. Bir gün halefi yardım isteyecekti ve o da takipçilerinin cevap vermek için orada olması için dua etti.

AURORA ADAIR'IN GÜNLÜĞÜNDEKİ KAYIT, LANETİN 20. YILI

Mermer ve camdan bir köprünün üzerinde uyandım.

Berrak mücevher ve cam parçaları taşın içine gömülmüş, ayın odağını yakalamıştı. Donmuş yıldızlar gibi parlıyorlardı, kırılmış parçalar köprünün uzunluğu boyunca uzanıyordu.

Gömleğimin düğmeleri açıldı, pantolonumun bağcıkları çözülmüştü ve saçlarım yüzüme dolanmıştı. Bir kenara atıp gözlerimi ovuşturdum, hâlâ rüya gördüğümünden, fiziksel bedenimin Jude'un kollarında beni beklediğinden, orada güvende ve dokunulmaz olduğumdan emindim.

Ovaladıkça durumun böyle olmadığını daha iyi anladım.

Bu benim gerçekliğimdi. Yalnızdım. Mermer duvarlarla çevrili yüce bir saraya giden bir köprünün üzerindeydim. Sol tarafımda ise bana Sis'i hatırlatan bir şimşek ve sis fırtınası vardı. Titriyordum.

Jude gitmişti. Arkadaşlarım kaybolmuştu.

Ayağa fırladığımda bir baş dönmesi dalgası beni sendeletti. Ellerim köprünün duvarla çevrili kenarına tutunmak için dışarı fırladı. Göğsüme kadar geldi, yıldız benekli suları gizleyecek kadar uzun değildi.

ayaklarımın altında yüz feet.

Cam parçaları parmak uçlarıma batınca parmaklarım acıdı ve bir lanetle elimi çektim. İşaret ve orta parmaklarımda kan birikti ve onları pantolonumun aşındırıcı ketenine sildim.

Eldivenlerim yoktu, şüphesiz Jude ile akşamı paylaştığım yerde bırakılmışlardı. Uyandığında beni bulamadığında ne düşüneceğini hayal ettim. Sis'te yaptığı gibi kaçtığıma inanır mıydı?

Boğuk bir kahkaha beni terk etti. Neden burada olduğumdan çok onun tepkisi beni endişelendiriyordu.

Yaklaş, diye fısıldadı bir ses zihnime. Derin ve baştan çıkarıcıydı, bir emrin gümbürtüsüydü. Çıkıntıya bak.

Kaskatı kesildim, kaslarım gerildi.

Rüyalarımındaki ses. Dün gecedен, beni buraya getiren-
Gecenin kendisi.

Bir aptal gibi dinledim, parmaklarım bir kez daha köprünün çıkıntısını ısırdı. Camın beni kesmesi umurumda değildi. Anında aşağıdaki görüntüye kapıldım.

Binlerce yıldızla dönen sular şimdi çalkalanıyor, siyah gölgeler yüzeyi sıyrıyor, hiç bitmeyen bir döngü içinde dönüp duruyordu. Berrak merkeze odaklandım, vücudum beklentiyle karıncalanıyordu.

Bir form şekillendi.

Kardeşimin bulanıklaşmış yüzü beni karşıladı. Soğuk ter alnımdan aşağı, enseme doğru süzüldü. Liam el salladı, ağzı ismini söylüyordu ve ben de o tehlikeli halimle neredeyse el sallayacaktım.

Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil.

"Atla!" diye şakacı bir şekilde emretti.

Başımı salladım, parmak eklemlerim hastalıklı bir beyaza dönüştü. Ay büyüdü, solgun ışığını köprünün, kaynayan suların ve kardeşimin ürkütücü görüntüsünün üzerine yaydı.

"Kiara," diye azarladı. "Senin daha eğlenceli olduğunu sanıyordum.

Bu." Liam gölge çemberinin içinde yüzerek su sıçratma gösterisi yaptı, sırtışı bulaşıcıydı.

Kaskatı kesildim.

Liam bana hiç Kiara demedi. Yani, bu sadece bilinçaltımın bana oynadığı bir oyun değildi. Birisi bunu kontrol ediyordu. Bunların hiçbirisi gerçek değildi ama zihnimin yarattığı bir halüsinasyon da değildi.

Beni buraya getiren de aynı kişiydi, sanki kontrol edilecek bir kuklaymışım gibi iplerimi çekiordu.

Tedirginlik içimi kemiriyor, nabzım hızla atıyordu. Çıkıntıyı bırakmaya çalıştım ama ellerim bana bir santim bile özgürlük tanımadı. Parmaklarım sanki kendi akılları varmış gibi taşı kavradı. Ya da sanki biri onları tutuyormuş gibi.

Gölgeler belirdi, bana ait olmayan gölgeler. Alışık olduğum siyah ve gri yerine, gölgeleri bembeyazdı. Bileklerimi kelepçe gibi sarmışlar, beni değişen manzarayı görmeye zorluyorlardı.

Tamam. Bunu zor yoldan yapacağız, diye fısıldadı ses zihnime.

Kimsin sen? Yüzünü göster! Kafamın içinde bağırdım, kurtulmaya çalıştım. Hepsi boşunaydı.

Sessizlik.

Suyun içinde kardeşimin yüzü sevinçten öfkeye dönüştü. Köpek dişleri uzadı, sivri ve dişli bir hal aldı ve Sis'teki maskeli adamlarinkine benzedi. Gözlerinin akı gözbebeklerini gölgede bıraktı ve yumuşak kahverengi bukleleri çamur ve siyah kanla kaplandı.

Boğazım düğümlenene kadar çığlık attım.

"Bırak beni!" Beni hapseden, zihnime sızan görünmez varlığa bağırdım. Beni köprüye bağlayan kar beyazı gölgeler cevap olarak sadece sıkılaştı.

Liam çenesini kırdı, sırtışı hınzırcaydı. Gölge yaratığım ruhumun derinliklerine gömüldü, yardım teklif etmedi... ama başka bir varlık yardımına koştu.

Raina'nın büyüü göğsüme yayıldı ve altın ışınlar ölümsüz Liam'ın korkunç sahnesini yıkadı. Çağırdım

Raina'ya seslendi, tıpkı inananlar gibi, adını bir dua gibi tekrarladi.

Onun sıcaklığına sığınarak ellerimi kurtarmaya çalıştım. Büyükannem beni Sis'te ziyaret ettiğinde rüyamda gördüğüm küreyi hayal ettim. Kürenin görüntüsü bileklerimi saran baskıyı hafifletti ve Liam'ın acımasız görüntüsünü uzaklaştırdı. Karanlık büyüm kısıtlandığında, altın büyünün kontrolü ele almasına izin verdim.

Beyaz gölgelerin hassas etimi sıyırdığı yerde alevler tutuştu, kükreyerek canlandı ve kıvılcımlar saçtı. Prangalarım yok oldu ve bir tanrıçanın alevleri tamamen sönmeden önce parladi.

Geriye çekildim, ani hareket tökezlememe ve kıcımın üzerine düşmeme neden oldu.

Rüyalar ve kâbuslar. Gölgeler ve alevler.

Gerçekten de bir tanrının diyarındaydım ve bunu doğrularcasına, kalp atışı gibi titreşen ayın üzerini mavi bir sis perdesi örttü.

Sağ tarafımdaki köprü, daha büyük bir dikkatle incelediğim duvarlarla çevrili saraya çıkıyordu.

Beyaz duvarlar maviyle kaplıydı ve bana ellerimi kaplayan yara izlerini hatırlatıyordu. Sanki mimar taşların doğal yönünü takip etmiş gibi, karmaşık ama zahmetsizce inşa edilmiş, pürüzlü, çarpıcı bir eserdi. On kattan fazla yükseklikte üç kule yükseliyordu, ortadaki daha yüksekti, çatısı bir elmasın sivri yarısıydı.

Dikkatimi diğer bankaya verdim.

Solumda, uzakta, gümüş, siyah ve ışıltılı tozlardan oluşan bir fırtına vardı. Ötesini görmemi engelliyordu ve ne kadar yüksek görüşümü çağırmaya çalışsam da dehşet ve güzel yıkımdan başka bir şey algılayamıyordum.

İki seçeneğim vardı.

Her ikisi de yıkıcı bir kâbusun başlangıcını vaat ediyordu.

Buraya getirilmemin tek bir nedeni vardı; beni arkadaşlarımdan, Jude'dan ayırmak. Jude'un

Gölgelerimin büyüüne kapıldı ve zerre kadar mücadele etmeden kolayca uçup gitti.

Gece beni neredeyse hiç çaba harcamadan ikna etmişti. Kendimi ne kadar zayıf hissediyordum.

Öfkem alevlendi.

Raina'nın sıcaklığı damarlarıma sızan buzla savaştı, ama o ön plana çıktı ve adımlarımı dönen kasvet ve şiddetli şimşek fırtınasına doğru itti.

Elinden geleni yap, diye düşündüm izleyen geceye. Yukarıda, ay ve birçok yıldız cevap olarak titredi.

Karanlığa ilk adımımı attım.

Otuzuncu Bölüm

Jude

Kabuslarımız yalnızca gerçek benliğimizin yansımalarıdır.

ASIDYA ATASÖZÜ

Yaratığın korkunç çığlığı tünelde çınladı.

Şakaklarıma keskin acı şimşekleri saplandı ve gürültüyü bastırmak için elimden geleni yaptım -ellerimi kulaklarıma sıkıca bastırdım- işe yaramadı. Uyumsuz ses kafatasımın iç kısımlarını paslı bir bıçak gibi kazıdı.

Liam kendini yaratığın pençelerinden kurtarmak için çabaladı ve dirseğini yaratığın suratına geçirdiğinde birkaç nefeslik hava alabildi. Yaratık acı bir çığlık atarak çok uzun kollarını savurdu ve Liam'ı bir kez daha yakalamaya çalıştı.

Kar rengindeki saçları vücudunun etrafına dolanmış deniz yosunları gibi dökülüyordu. Geniş gözleri gümüş rengindeydi ve ağzı... ağzı yoktu; sadece pürüzsüz, lekesiz bir derisi vardı.

Hiç böyle bir canavar görmemiştim.

Liam yere inip tekneyi kavrayamadan, cılız eller tarafından aşağı çekildi; üç uzun, pençeli parmak onu sıkıca tutuyordu.

Yaratık görüş alanının dışında bile duyulabiliyordu ve her iki kulağımdan da sıcaklık süzülüyordu, kanın sıcaklığı bakırın baş döndürücü kokusunu ortaya çıkarıyordu. Kulak zarlarım patlıyordu, keskin bıçak darbeleri neredeyse iki büklüm olmama neden oluyordu.

Tilki çantasını boşalttı ve yaylı tüfek şeklinde ve benimkinden daha büyük olmayan garip bir alet çıkardı.

Hançer. Titreyen elleri bir oku yuvasına yerleştirdi, yüz hatları konsantrasyonla buruşmuştu. Cihazın üzerindeki bir düğmeye bastı ve tüm yay tutuşarak ölümcül bir güneş ateş i mücevheri gibi parladı.

Gümüş uç, ölümcül olduğu kadar güzel de olan bir ölüm vaadiydi. Aleti teknenin yan tarafına doğrultarak sapını serbest bıraktı ve oku görüş alanından çıkarıp kalın suların altına gönderdi.

Yoğun maviliği yarararak geçerken, ışıltısı hiç kaybolmadı; beyaz saçların parıltısını ve hastalıklı derecede solgun, çıplak bir beden in görüntüsünü yakaladım.

Emelia ıskalamasına küfrederek bir ok daha attı.

Annem nişan aldı, ancak bir kez daha ıskaladı, parlayan ok suları aydınlatmaktan başka bir şey yapmadı.

Liam'ın kolayca ele geçirilmemesine minnettardım. Yüzeye çıkmak için mücadele etti ve göğsüme çarpan bir dalgayı ortaya çıkardı.

Kendimi harekete zorlayarak, kıvrılma ve ellerimle kulaklarımı tıkama içgüdü s üyle savaştım. Teknenin ahşap kenarına tutunarak kanayan kulaklarımı ve kafatasımı yaran acıyı görmezden geldim ve yan tarafa baktım.

Her şey daha önce olduğu gibi başladı - ham enerjinin bedenimi istila etmesi - ama göz açıp kapayıncaya kadar oldu.

Tahtayı sıkmaktan parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu, adrenalin ve büyü nün etkisi sistemime zarar veriyordu.

Akkor halindeydim, sol gözümdeki görüşüm keskin, sağ gözüm ise altınla kaplıydı. Liam'ın hayat ı söz konusuyken, bu uhrevi durumda neden kendimi evimde gibi hissettiğimi düşünecek vaktim yoktu, sanki ağır bir yün paltodan kurtulmuş gibiydim.

Onun yerine, daldım.

Suyun içinde kavis çizdim, feryat dayanılmazdı. Kulaklarımdan daha fazla kan geldiğine, başımın bulanıklaştığına emindim. Ama acıya alışkındım ve kafatasımda bir yuva kurduktan sonra garip bir sakinlik çöktü üzerime.

Şurada.

Çelimsiz kolları avına yapışmış, yaydığım ışık pul gibi derisini yıkiyordu. Liam'ın mücadelesi azalıyordu. Tutsağını pençelemeyi bıraktı, gözleri kapandı.

Yaratık pençeli parmaklarını Liam'ın gövdesinde daha da derine soktu. Liam sessiz bir çığlık atarak ağzını açtığında, sığ delinme yaralarından kırmızı tonlar kaçtı.

Güneşin gücü tenime vururken, özgürleşmek için yalvarırken, gözlerimi yüzüne, tam da ölü gözlerinin arasına diktim.

Onu Lis'deki o tavernada bulduğum anda, akrabalarım gibi onu koruma dürtüsü hissettim. Cesaretine, gözlerindeki ışığa, olası bir yenilgi karşısında bile savaşma ihtiyacına hayrandım.

Liam bugün ölmeyecekti.

Bastırılmış büyüümün tamamı parlak sarı ve turuncu alevlerden oluşan yıkıcı bir dalga halinde serbest kaldı, gücüm yaratığın açıkta kalan sırtına doğru ilerlerken su gücünü azaltmak için hiçbir şey yapmadı.

Dudaklarımın arasından kabarcıklar kaçtı ve kararlılıkla dişlerimi sıktım, hedefimin doğru olmasını umuyordum.

Çarpışmanın etkisiyle sular titredi.

Ateş kafatasını ikiye böldü ve yaratığın işkence dolu çığlıklarını kesti. Pürüzsüz, kaygan sırtı soldu ve yandı, yanan parşömen gibi kömürleşti. Kıvrıldı ve feryat etti, ağzı olmayan yüzü bana dönene kadar kıvrıldı, şiddetli alevler gözlerini yiyip bitirdi.

Liam sonunda çocuğa tutunduğu yerden kurtulup, çürüyen bedeni batarken göründü. Saniyeler içinde saldırıdan geriye sadece gövdesinin alt yarısı ve yüzeye çıkmaya çalışıyormuş gibi seğirmeye devam eden çok uzun bacakları kalmıştı.

Liam hareket etmedi. Ellerini başının üzerine kaldırmış, gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Soluk mavinin hastalıklı bir tonuna benziyordu.

İleriye doğru tekmeleyerek, kalın sulara karşı öfkelen dim ve onun cansız bedenine doğru savaştım. Yüzerken küçük ışıklar parıldıyordu, yaratık ortadan kaybolduğu için yeniden ortaya çıkıyordu. Sanki

göklerde, yıldızlarla dolu siyah bir gökyüzünde yüzüyor.

Enerjim azalırken dişlerimi sıktım ve tekmeledim, sonunda ellerinden birini tutmayı başardım. Onu yukarı çekerek bir kolumu beline doladım ve hala yaşayıp yaşamadığını kontrol edemeyecek kadar korkarak yüzeye doğru fırladım.

Işıklar tepemde dalgalanıyor, benimle alay ediyordu. Çok yaklaşmıştık... ama görüş alanımda siyah noktalar dans ediyor, oksijensiz kalan ciğerlerim yanıyordu. Liam elimde gevşek duruyordu.

Çok yakın-

Bir nefesle kurtuldum. Liam hiç ses çıkarmadı.

Çılgınca etrafımda döndüm ve ikiz tekneleri yirmi metre ötede buldum. Ama ben aşağıda bir canavarla savaşıırken, yukarıda kaos patlak vermişti.

Kabuslar her yerdeydi, her şekilde, hepsi de ekibimizin bir üyesiyle ilişkiliydi.

Emelia şu anda benzer boyda kukuletalı bir figürle çarpışıyor, boğazına doğru hamle yaparken elinde bir bıçak vardı ve yüzünden alışılmadık gözyaşları damlıyordu.

Finn gözleri kapalı dururken bir yılan pazusunun etrafında kıvrıldı ve hızla boynuna doğru ilerledi. Yüzüne doğru ilerlerken pembe dili derisini yaladı, ruhsuz siyah gözleri beklenti içinde parıldıyor gibiydi.

Dimitri, yırtık kırmızı bir tunik giymiş bir Kral Muhafızının cesedinin üzerinde geziniyordu.

Elinde bir hançer vardı, silahı adamın zaten harap olmuş yüzüne defalarca indirirken yüzü öfkeyle kaplanmıştı. Daha yeni öğrendiğim iki ismi haykırdı, kan sallanan geminin kenarından akıp suyu korkunç bir kırmızıya boyarken bunları bir mantra gibi tekrarladı.

Kendi teknesinde yalnız olan Jake'e doğru döndüm. Elinde hırlayan bir çakala odaklanmıştı. Dişleri açılmış, tüylü arka ayakları gerilmişti.

İmkânsız yaratıklar mürettebatla savaşıyordu ve Liam kollarımda ya baygındı ya da ölmüştü.

"Yardım edin!" Finn yalvardı ve Dimitri acımasız bir kaş çatmayla kanlar içindeki Kral Muhafızı'nın üzerinden atladı. Kıpkırmızı kanı üzerine sıçramıştı.

yıpranmış yüzünü ve tuniğini lekeledi. Dimitri, askerin hayatına son vermek için kullandığı aynı bıçakla Finn'i saran yılanı ikiye böldü, dişleri boğazına bir santim kalmıştı. Yılan bir gümbürtüyle teknenin dibine düştü.

Her iki adam da ön kolunda kötü bir kesik olan Emelia'ya yardım edebilecek durumdayken, Liam'ın yedeğinde en yakın tekneye doğru yüzdüm.

Jake, çakalın havayı ısırması, tırtıklı dişlerinin silahını tuttuğu yere yaklaşması ve elinin şiddetle titremesi dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

"Yine mi," diye soludu Jake, çakala bakarak. Arka bacağını tekmeleyip çömeldi ve saldırmaya hazırlandı. Gözlerini kısa süreliğine kapattı, sanki onun uzaklaşmasını istiyormuş gibi.

"Acemi!" diye bağırdım ama Jake zalim bir anının içinde kaybolmuştu.

Daha fazla büyü çağırmam gerekiyordu ama vücudum neredeyse tükenmek üzereydi.

Haydi, diye kükredim, kafamın içinde çılgılık atarak, kendimden başka kimseyle mücadele etmeden. Yardım edin ona!

Ellerim uyuşmuştu, iğneler baldırlarıma doğru ilerliyordu. Her an yere yığılabılır ve Liam'la birlikte boğulabilirdim. Ama hafif bir uğultu olduğunu fark ettim, su canavarını yok etmekten arta kalan bir parça büyü.

Görünmez ellerimle uzanarak o küçücük büyü parçasını ileri doğru sürükledim ve doğrudan çakalın üzerine doğrulttum.

Göğsümdeki ısı arttı ve alevler hayvanın üzerine doğru püskürdü. Gücüm keçeleşmiş gri kürkünü yaktığında uludu, alevler bacaklarını ve yumuşak karnını yaladı.

Jake saldırmadan önce bağırdı, bıçağını çakalın kafasına saplarken gözyaşları yanaklarını ıslattı. Bıçağı çekip çıkardığında aceminin yüzüne kan sıçramış ve ölü yarattığı teknenin kenarına tekmelediğinde yüz hatlarını vahşi bir ifade kaplamıştı.

Sonunda dikkati benim üzerimdeydi, ter ve kan

alnını sıvazlıyordu.

"Liam'ı kaldırmama yardım et!" Geminin kenarına tutunarak emrettim. Siyah noktalar geri dönmüş, iğneler kollarımı ve bacaklarımı neredeyse tamamen uyuşturmuştu.

Jake bana ulaşmak için çabalarken kemiklerim ağırlaşmış, hareketlerim yavaşlamıştı. Bana doğru gelmeden önce Liam'ı yan tarafa kaldırdı ve beni güvenli bir yere çekmek için tüm gücünü kullandı. İkimiz de bir yığın halinde yere düştük.

"Ona yardım edin," diye mırıldandım ve Jake koşarak Liam'ın yanına gitti. Nabzını yokladı, korkudan gözleri büyümüştü.

"Nefes almıyor!" Jake Liam'ın göğsüne bastırırken ben de görüşümün açılmasını diledim.

Ellerimi zar zor da olsa tekrar hissedebiliyordum.

Yolun karşısında, Emelia saldırganı göğsünden aldığı bir yarayla yere sermişti. Kalın keten kukuleta, Emelia'nınkiyle aynı koyu renkte olan ve serbest kalan kısa siyah saç telleri dışında kimliklerini gizliyordu. Finn yaralı saldırganı gırtlaktan gelen bir çığlıkla denize atarken, Dimitri Tilki'yi peşinden atılmaktan alıkoydu.

"Yardıma ihtiyacımız var!" Bağırışım Tilki'yi büyüünden uyandırdı ama ilaç taşıyan çantayı gemimize fırlatan Finn oldu. Jake Liam'ı canlandırmaya devam etti, hareketleri sertti ve muhtemelen çürükler bırakıyordu.

Sürünerek çantaya doğru gittim. İçindekileri karıştırırken, hepsi etiketsiz düzinelerce şişe buldum ve hırsızın Liam'ı açıklıkta kurtarmak için ne kullandığını hatırlayamadım. Saldırıya uğramamıştı ama eğer uyanırsa el altında bulunsun istedim.

Bu bir son değildi. Kendime ve Liam'a bir söz vermiştim.

"Hadi," diye tısladı Jake, Liam'ın göğsüne sertçe bastırarak. "Uyan!" Girişimlerinde acımasızdı.

Liam'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ağzından dalga dalga su akarken Jake onu yan yatırdı. Tükürdü ve öksürdü, teni hastalıklı bir solgunluk içindeydi, dudakları mavi renkteydi.

Jake onun sırtını sıvazlayarak ciğerlerindeki suyu boşaltmasına yardım etti. "İşte böyle," diye yatıştırdı. "Hepsini çıkar." Liam'ın sırtını ovaladı, elleri titriyordu.

Annem kürek çekerek kendi gemisinden bizimkine atlayacak kadar yaklaştı. Finn'in attığı çantayı açtı ve uygun ilacı çıkardı.

Şişenin kapağını açarak içindekileri Liam'ın boğazına zorla indirdi. Liam'ın başı Jake'in kucağında yatıyordu, gözleri kan kırmızısı ve vücudu güçsüzdü ama Liam içti ve Jake'in çılgınca nefes alıp verişini normal ritmine döndü.

Liam'ı hâlâ sıkıca kavramış, kollarını çocuğun gövdesine dolamıştı.

Jake, Liam'ı göğsüne yaslanana kadar kaydırды ve gözlerinin önündeki bukleleri düzeltti.

Liam hayattaydı. Hepimiz yaşıyorduk. Kabuslar yok olunca Emelia'yla yüzleştim.

"Kiminle dövüşüyordun?" İçimde zaten bildiğime dair bir his vardı.

"Bir hayalet," diye sertçe cevap verdi. Emelia bakışlarını kaçırdı ve ellerinin içinden geçen hafif titremeyi kimse görmeden önce ellerini pelerininin içine soktu.

Tilki kendisiyle savaşmıştı. Bundan emindim. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim ama bunun neyi sembolize ettiğini anladım ve içimi istenmeyen bir acıma duygusu kapladı.

"Lanet olası yılanlar." Finn tiksintiyle ürperdi ve kollarını Tilki'ye dolamak için harekete geçti. Tilki şaşırtıcı bir şekilde buna izin verdi, hatta Finn'in bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmasına ve avucunu yanağında gezdirmesine bile izin verdi. Gözleri cansızlaşmış, içlerindeki kıvılcım kaybolmuştu.

Liam ve Jake'in ikisine de göz ucuyla baktıklarını fark ettim; ilkinin gözleri onların sevgi gösterisi karşısında şaşkınlıkla kısılmıştı. Ayrıca annemin böyle bir savaştan sonra bile duygularını bu kadar açık bir şekilde ifade etmesini beklemiyordum.

"Sen iyi misin?" Sonunda Jake'e sordum. Sertleşti ama başını Jake'in boynuna yaslamış olan Liam'ı bırakmadı.

Coyotes. Onun kabuslarının

Sis'te geçirdiğimiz zamandan geliyor.

"Nic yıllar önce beni birinden kurtardı," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Ormanda avlanmaya gittiğimde zaten açtım ve yarı açlıktan ölüyordum. Kafatasına bir ok sapladı ve sonra beni evine getirip günlerdir ilk kez karnımı doyurdu." Jake kekeleyerek nefes aldı. "Yedi yaşındaydım."

Nic'in Jake için ne kadar önemli olduğunu unutmuştum. Benim gözetimimde öldüğü için hayatımın geri kalanında utancın ağırlığını taşıyacaktım.

Jake nazik bir parmağını Liam'ın yanağından aşağı kaydırıldı. "Sana saldıran o şey neydi?" diye sordu usulca, parmağı Liam'ın çenesine ulaştığında durakladı.

Liam boğuk bir sesle, "Büyükannemi suçluyorum," dedi. Yanaklarına yavaş yavaş renk gelmeye başlamıştı. İlaç bir atağı engellemiş gibi görünürken, eski aceminin kollarına yerleşmesini ve Jake'i bu âleme tutunan bir çapa gibi kavramasını izledim.

"Büyükannem bana hep gölde ağlayan kadınla ilgili korku hikâyeleri anlatırdı." Bu anıyı hatırlayınca neredeyse gülümseyecekti. "Güya rıhtımdan fazla uzaklaşan küçük çocukları kaçırmış. Kiara onun gerçek olmadığını söyleyerek bana gülerdi ama bu hikaye yüzünden hiç yüzmeye gitmedim."

Liam doğrulmaya çalıştığında hemen yerine geri itildi. "İnatçılık etme," diye azarladı Jake. "Dinlenmen gerek. Ölürsen seni özleyeceğimi düşünüyorum."

Liam ona yarım bir gülümsemeyle karşılık verse de, "Ne kadar tatlı sözler," dedi.

"Jake haklı. Dinlenmen gerekiyor," diye ekledi Emelia ve Liam ona gönülsüzce gözlerini devirdi. Yine de kendini kurtarmak için hiçbir çaba göstermedi.

Güneşi geri getirmek için hayatlarını riske atarak benimle birlikte Ay Tanrısı'nın tapınağına gelen cesur birkaç kişiyi inceledim. Ya da Tilki ve adamlarının durumunda olduğu gibi, para için hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Bunu benim için yaptığı gibi aptalca bir fikre kapılmamıştım.

Korkularımızın gözlerimizi yanılttığı Sis'in aksine,

Kabuslarımız burada etten ve kandan oluşuyor, büyü ve dehşetle hayat buluyordu.

"Sudan çıkmalıyız," diye geveleyerek komutayı üstlendim. Uzaklara bakmak için yükseldiğimde kaslarımı gererken acı içinde kıvranıyordum. Koyu gri bir sahilin ipuçlarını seçerken nabzım hızlandı. Gölgeler kenarlarında kıvrılıyor, her geçen saniye büyüyordu. Sanki bir fırtına yaklaşıyor gibiydi.

"Anlaştık," dedi Liam ve Jake kollarını çözdü. Liam'ın omuzlarına sarılmak için ceketini çıkarıp onu geminin ortasına oturttu.

Kendimizi hazırladığımızda, kürekler elimizde, annem ve adamları teknelerine döndüğünde kimse konuşmaya cesaret edemedi. Kendi hayal gücümün yarattığı bir yaratıkla savaşmadığımı fark ettim. Ya da belki de buna gerek yoktu. Zaten en kötü kabusumu yaşıyordum.

Kiara gitmişti. Tekrar.

Kulaklarıma ürkütücü bir kıkırdama yayıldı, fısıltıyı pek geçmiyordu. Ensemdeki tüyleri gıcıklayarak omzumun üzerinden bakmamı sağladı. Durgun sulardan başka bir şey bulamadım, o ürkütücü ışıklar çileden çıkaran parıltılarına devam ediyordu.

Yine de o kahkahanın tanıdıklığından kurtulamadım... sanki daha önce defalarca duymuşum gibi.

Bölüm Otuz Bir

Kiara

Güneşin geri dönmesi için dua ederken, diyarın insanları için korkuyorum. Barış bir süreliğine hüküm sürebilir, ancak savaş kaçınılmaz olarak patlak verecektir. Savaşacak yeni bir düşman bulmak insan doğasında var ve gün ışığında birbirlerine düşman olacaklar.

JUNIPER MARCHANT'IN GÜNLÜĞÜNDE BULUNDU, GÜNEŞ RAHİBESİ

Fırtına şiddetlendi, yüzüme şiddetli rüzgârlar savurdu.

Önümdeki birkaç metreyi zar zor görebiliyordum, sis yoğunlu ve hava kumla kaplıydı ama arkadaşlarım diğer taraftaydı. Geri dönüş olmayacaktı.

Liam dışında hayatımın büyük bölümünde yalnızdım. Sis yolculuğu bana destekle daha güçlü olduğumu öğretmişti ve şimdi Jude'a ve arkadaşlarıma ulaşmak için her türlü fırtınaya ya da engele göğüs gerebilirdim.

İğneler ve iğneler avuçlarımla gıdıkladı. Siyah ve mavi yara izleri yavaşça canlandı, loşta yumuşak bir parıltı titreşiyordu. Buraya tepki veriyorlardı. Onu karşılıyorlardı.

Bu da sadece başımın belada olduğu anlamına gelebilirdi.

Bedenim ağırlaştı, görünmez eller omuzlarıma baskı yaptı, göğsüme bir ağırlık yerleşti. Zayıflamışken yaralarım göz kamaştırdı, gözeneklerimden sızan gece ısıltıları açıkta kalan kollarıma dolandı.

Pişmanlık düşüncelerimi bozarken adımlarım titriyordu. Rüzgârlar çok sert, hava çok yoğunlu ve kara bulutlar hangi yönden girdiğimi hatırlayamayacağım kadar yönümü şaşırtmıştı.

Dakikalar geçmesine rağmen sadece on adım daha atabilmişim. I

Bir tane daha denediğimde dizlerimin üzerine çöktüm.

Kalk, diye ısrar ettim. Sen bundan daha güçlüsün.

Ama şu anda kendimi o kadar güçlü ya da kendinden emin hissetmiyordum, hava kötüleştğinde ve uzaktan gelen kahkaha seslerini duyduğuma yemin edebilirdim.

Tek odaklanabildiğim şey hareket etmektir ve bunda bile başarısız oldum. Kollarım olduğu yerde donmuş, parmak uçlarım buza batırılmış gibi uyuşmuştu.

İçimdeki gölge canavar öne çıktı, karanlık beni istila etti ve kontrolü ele geçirdi. Bir rüzgâr beni yana savururken titredi, başım yere çarptı. Görüşüm dalgalandı.

Bu bir tuzaktı. Belki de gece her şeye rağmen fırtınayı seçmemi istemişti.

Her iki elime de yakıcı bir acı saplandı. Dehşet içinde yaralarımın büyümesini izledim, siyahlar açgözlü yabani otlar gibi ön kollarıma kadar uzanıyordu.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Burada, zalim esintide boğulup ölmek istemiyordum.

Her nefes alışımda zehirli hissediyordum.

Bir şey yaklaştı. Çevremden bir hareket. Bir iniltiyle başımı kaldırdım.

Sekiz yaşımdayken Pastoria Ormanı'nda tek başıma yaşadığım panik yeniden ortaya çıktı.

Önümde, kâbuslarıma musallat olan yaratık duruyordu.

Geri döndü. İşi bitirmek için geri geldi.

Bir gölge canavar.

Başını eğerek boş gözleriyle beni bir atıştırmalık gibi değerlendirdi. Ağzının olması gereken yerde kara bulutlar çalkalanıyordu ama kapana kısılmış avına gülümsediğini hayal ettim.

Beni geride tutan karanlığım değildi. Bedenimin içine hapsolmuş canavar değildi. Hayır. Bendim. Yıllar önce kendimi küçük ve çaresiz hissettiğim o zamanı hatırladım.

Dehşete düştüm.

Birdenbire, titreyen dumandan oluşan yüz­süz yaratığa bakarken, Arlo'yu özledim. Onun istikrarlı varlığını. Bana bir kılıç ya da hançerle yeni bir numara göstererek korkularımı nasıl yok edebileceğini. Yeterince çok istersem büyüklük yapabileceğimi bana söyleyen oydu.

Beni hiç kucaklamadı ya da şımartmadı, ama sert ama destekleyici sözleri... Tanrım, şimdi onlara ihtiyacım vardı.

Kontrol edebildiğim tek şey olan sesimi buldum.

"Yemeğinle oynamak kabalık değil mi?" Şok edici bir sakinlikle söyledim. Onun karşısında titremezdim.

Canavar tamamen hareketsiz kaldı ve formunun etrafında kıvrılan gölgeler bile durakladı.

Karşı koymamı, sesimin sabit kalmasını beklememişti. Onu gafil avlamıştım ve bu yüzden sıırttım.

Bir daha asla. Ormanda kanlar içinde çığlıklar atarak annesi ve babası için ağlayan o küçük kız değildim. Önümdeki canavar, iz bırakan aynı yaratık değildi. Sadece alt etmem gereken başka bir düşmandı.

Ve bu daha önce sayısız kez yaptığım bir şeydi. "**H a d i , ne b e k l i y o r s u n ?**" Ben kışkırttım. Parmaklarımdaki uyuşukluk azalıyor.

Korkum hâlâ oradaydı ama onunla savaşılan şey hayatta kalma isteğimdi. Uğruna yaşayacağım çok şey vardı. Olacak çok şeyim vardı. Bu canavarın geçmişimi lekelediği gibi geleceğimi de mahvetmesine izin veremezdim.

Evet. Kim olduğunu hatırla. Savaş. Arlo'nun bu sözleri zihnime fısıldadığını duyar gibiydim, sert sesi beni bastıran paniği yok ediyordu.

Zihnimin köşelerinde yaşayan canavarın boş bakışlarıyla karşılaştım.

Kolayca düşmeyeceğim.

Gölge canavar bana doğru hamle yaptı ve sonra bedenim parçalara ayrıldı.

Otuz İkinci Bölüm

Jude

Umarım sizinle tanışır ve yüz yüze açıklarım. Rae... benim bile ilk başta şüphelendiğimden çok farklı biri. Geçmiş artık açık olsa da, tanrısallığı dışında bir şey alındı.

O bir ölümlü ama yine de bizi insan yapan şeye sahip değil. Onun bir kalbi olduğuna inanmıyorum.

AURORA ADAIR'DEN JUNIPER MARCHANT'A MEKTUP, LANETİN 30. YILI

Bir çığlık duymadan bir saniye önce teknelerimiz kıyıya yanaştı.

Liam'a saldıran feryat eden kadının çığlığına benzemiyordu. İnsan sesine benziyordu.

"Kiara!" Jake düşüncelerimi okuyarak telaşla seslendi.

O ve ben taşlık kıyıya doğru ilerledik, büyüyen fırtınaya karşı yan yana koştuk. Yaklaşan kıyı boyunca gördüğüm gölgeler çoğalmış, her şeyi siyah bir alüvyonla örtmüş ve havayı midemi bulandıran hastalıklı bir kokuyla tıkamıştı.

Güneş tanrıçasının büyü, içinden geçtiğimiz kâbus gibi cehennem manzarası yüzünden zayıflamıştı. Dişlerimi sıktım ve devam ettim, gözlerimin yolu aydınlatmasını diledim. Bu yerde, bu fırtınanın ortasında zayıftı.

Sağımdan ikinci bir çığlık geldi, bu seferki boğuktu ve hiç düşünmeden kargaşanın içine daldım.

Kiara'nın yardım çağrısı gücümü canlandırdı ve bana saf, baş döndürücü bir adrenalin hediye etti.

Hareket etmek için savaştım, onun için devam etmek için savaştım.

Gözlerim kıvılcımlandı ve parladı, ışık ışınları

çalkantılı rüzgarlar.

On metre ötede bir gölge kümesi oluştu ve yavaş yavaş bir adam şeklini aldı. Boyu bir metreyi aşıyordu, cılız kolları havaya kalkmış, uzun parmaklarının etrafında siyah kıvrımlar oluşmuştu.

Acaba...

Bir gölge canavar.

Tek açıklaması buydu. Ayaklarının dibinde kıvrılmış, yüzükoyun yatan bir figür gördüğümde bacaklarımı daha da sertleştirdim. Canavara doğru. Efsane ve kâbusa.

İşıltılı kırmızı teller parladı, bir baş yukarı eğildi ve daralmış gözlerle canavara baktı.

Kiara.

İlahi bir güce sahip olsaydım ya da sadece aşık ölümlü bir adamın acıyan iradesine sahip olsaydım fark etmezdi. Ona giden yolu bulacaktım, sürünerek ona ulaşacaktım. Kesik, kanama ya da ölümün eşiğinde, hiçbir şey beni geri tutamazdı.

Güç, kalbimin her atışıyla uyumlu bir şekilde gümbürdüyor, ısı her santimetremi istila ediyordu. Yakmıyor ya da zarar vermiyordu. Bu büyü benim bir parçamdı ve onu kabul ettikçe daha da doğru hissetmeye başladım.

Sonunda kim olduğumu kabul ettim.

Yakınlarda bir yerde şimşek çaktı ama ardından gelen gök gürültüsü benim çıkardığım kükremenin yanında hiçbir şeydi. "Uzak dur ondan."

Gölge canavar, Ay Tanrısı'nın başarısız bir yaratımıydı. İyi niyetin kötülüğe dönüştüğü bir kavram olduğu söylenirdi - en karanlık kabusları avlayan ve onları yok eden bir varlık - diyarın en korkulan canavarı haline gelmişti.

Ben de karanlıkta doğmuş bir ruhtum ve ben de aynı derecede kötü olabilirdim.

Alevler sırtıma tırmandı, Kiara'nın emrettiği gecenin kanatları gibi havaya yükseldi.

Kanatlarım siyah yerine parlak turuncu ve sarı renklere bürünmüştü. Pusuya yatan yarattığı aydınlatıyorlardı.

Kiara'nın üzerinde, gölge canavarın tüm dikkati üzerimdeydi. Hırıltılı bir tıslama çıkardı.

Güzeldi. Hayatına son verirken beni izlemesini istedim.

Sertçe nefes alarak tüm gücümü canavara yönelttim, büyü serbest kalırken bedenim içe doğru kıvrıldı.

Ateşim sırtını kavurduğunda gölge canavar çığlık attı ve sersemlemiş bir halde yana doğru yalpaladı. Kiara geri çekildi, eldivensiz elleri yüzüne doğru kalktı ve kendini alevlerimin sıcaklığından korudu.

Hikayesini hatırladım, çocukken saldırıya uğradığında ne kadar dehşete düştüğünü. Şimdi yeniden o korkunç gerçekliğin içine itilmişti.

Yine de başını dik tuttu.

İşte benim kızım.

Gümüş rengine bürünmüş siyah gölgeler, zehirli büyüyle yüzüme doğru fırlarken sağa doğru eğildim. Saldırı bir santimle ıskaladı.

Kendimi toparlayamadan bir ok daha fırlattı, gölgeler uyluğumu kesip sıg bir yara oluşturdu. Şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde yanıyordu ve Kiara şu anda bana bakıyor olmasaydı, ellerini indirmiş, gözleri güvenle bakıyor olmasaydı, bunun katıksız eziyeti beni tökezletirdi.

Benim ona daha önce defalarca ihtiyaç duyduğum gibi onun da şimdi bana ihtiyacı vardı. Hayal kırıklığına uğratmayı reddettim.

Hayali prangalar düşüp parçalandıkça, kendime taktığım kelepçeleri, bunun kaderim olmadığında ısrar ederek söylediğim yalanları yok ettikçe alevlerim söndü. Bu karmaşadan çıkmanın bir yolunu bulacağımı.

Ben Raina'nın soyundan geliyordum ve onun gücü beni çağırıyor, dünyayı bu kâfir yaratıktan kurtarmam için yalvarıyordu.

Bakışlarım Kiara'ninkilerle kilitlendi ve koca bir ömür göz açıp kapayıncaya kadar geçti sanki. Maceralar ve paylaşılan sırlar. Kahkahalar ve ateşin önündeki uzun geceler. Bana gerçekten yaşamamanın ne demek olduğunu gösteriyordu.

Bir patlama beni ayağa kaldırdı, canavar beni

Sürpriz.

Havada yuvarlandım, çırpındım, kontrolü sağlamak için sağlam bir şeye uzandım.

Hiçbir şey yoktu.

Buz gibi eller boğazımı çevreleyip sıkarken, canavarın ağzından yankılanan bir zafer kükremesi geliyordu.

İçimde bir şey yırtıldı ve her kırbaçtan daha büyük bir acı boynumdan göğsüme doğru ilerledi. Duyduğum bir sonraki çığlık bana aitti.

Gözlerimin altını lekeler kapladı, ciğerlerim oksijensiz kaldı. Ellerimle canavara güçsüzce vurdum ama bu sadece onu çileden çıkarmaya yaradı ve üzerimdeki hakimiyeti daha da sıkılaştı.

Gözlerim kapandı ama teslim olmak istemediğim için çırpınmaya devam ettim.

Keşke konsantre olabilseydim, sihrimi çağırabilseydim- Bir şey patladı, alev alev yanan bir ışık patladı.

Gözlerimi açtım, sahip olduğum alevler gibi alevlerin canavarı sardığını görmeyi bekliyordum, ama bunun yerine, hem sarı hem de siyah bir ateşle sırlıklam olmuş Kiara'yı gördüm, birleşik güçleri arasında parıldayan bir altın dokuma.

Korku gözlerinde parlıyordu, ama tereddüt etmedi. İntikamcı bir tanrıça gibi büyüsünü yaratığa yöneltti ve onu sendeleyerek geri gönderdi, bir şey parçalanmadan önce bir gıcırdama sesi duyuldu.

Ona doğru ilerlerken dişlerini gösteriyordu, kendine özgü ateşi acımadan tekrar tekrar ona çarpıyordu. Alnında ter parlıyordu ama yorgun görünmüyordu. Sadece öfkeliydi. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde öfkeliydi, Harlow beni tehdit ettiğinde bile.

"Yap. Dokunmayın. Dokunma. Ona dokunma."

Her kelimenin ardından kara bir ateş saldırısı geliyordu, karanlığı taşıdığı altın ışık parçasıyla birlikte çalışıyordu. Yine de bundan daha fazlasıydı-

İtici güç oydu.

Yaratık kendi içinde büzüştü, cisimsiz derisi alevler tarafından yenildi. Zalim bir gülümseme dudaklarını eğdi ve ben

Kiara'nın kişisel kâbusunu parça parça etmesini şaşkınlıkla izledi.

"Bir daha asla," diye bağırdı.

Sözlerinin tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum. Gözyaşları yüzünü lekelemişti ama etrafımızda patlayan ışık parıltıları içinde güzeldiler, ıslak izler parlak zafer çizgilerine dönüşüyordu.

Bir daha asla canavara karşı savunmasız olmayacaktı. Onun kurbanı. Kiara en büyük korkusunun gözlerinin içine baktı ve gülümsedi.

Çünkü bu sefer kazanabilirdi. Kazanacaktı.

Vücudu kendi içinde büzüştü, uzun formunu oluşturan gölgeler dalgalandı, zayıfladı. Kiara duraksamadı, tereddüt etmedi. Ayaklarının altında sadece kül kalana kadar saldırısını durdurmadı ve o bile şiddetli bir rüzgâr tarafından süpürüldü.

Terden sıırılsıklam olmuş bir halde, yumruklarını sıkarak nefes nefese kaldı.

Yara izleri.

Büyümüşlerdi. Siyah-mavi sarmaşıklar kıvrılmış gömleğinin manşetinin altına kadar uzanıyordu, az önce yok ettiği canavarın dokunuşuyla hediye edilen yeni izler.

Kiara bana doğru döndü, gözleri kehribar renginde parlıyordu, vücudu güçle kaplanmıştı ve kalbim tamamen yeni bir nedenden dolayı atmayı bıraktı.

Mesafeyi kapatırken ondan daha çarpıcı, daha korkutucu ya da daha yıkıcı bir şey görmemiştim. Siyah ve altın rengi ateşi söndü ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Yüzüme uzanan yaralı eli, sanki gerçek olduğumdan emin olmak istercesine çenemin kıvrımlarında gezindi - canlı ve şu anda onun önündeydim.

Bedenini kollarımın arasına aldım, onu göğsüme bastırdım. Rahatlamış bir hıçkırığa benzeyen bir ses çıkardı ve sonra parmaklarını sırtıma geçirerek bırakmayı reddetti.

Birlikte nefes aldık; birlikte ortada hareketsiz oturduk

acımasız bir kara büyü fırtınası.

Birlikte, çarpan kalplerimizi sakinleştirecek gücü bulduk, her ikisi de eşlerinin sabit şarkısını arayarak eşleşene kadar.

Biri kolumu tutana kadar hareket etmedik.

Kiara kucağımdan fırladı, başka bir figür bileğini tutuyordu. Jake.

Arkamda Liam vardı, parmakları pazuma mengene gibi yapışmıştı. Beni ayağa kaldırdı.

Sonra Jake şiddetli rüzgârın bile bastıramadığı bir kelime haykırdı.

"Kaçın!"

Otuz Üçüncü Bölüm

Kiara

Hiçbir varlık tamamen iyi ya da kötü değildir. Tanrılar da aynıdır.

Tıpkı yönettikleri diyarlar ve duygular gibi acımasız ve gaddar olabilirler.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Hem kardeşim hem de Jake tarafından öne doğru çekildim, ağrıyan bedenim koşmaya zorlandı.

"Gidin!" Jude emretti, peşimizden geliyordu. "Köprüyü geçin!"

"Bekle! Peki ya diğerleri?" Omzumun üzerinden baktım, onların elinden kurtulamayacak kadar zayıf düşmüştüm. Neyse ki Finn'in iri cüssesi ortaya çıktı, Dimitri ve Emelia da onun yanında. Yetişmek için çabalıyorlardı ama acımasız rüzgârlar bunu zorlaştırıyordu.

"Acele et, Ki," diye bağırdı Liam, sesi sanki saatlerdir bağıríyormuş gibi kısıktı. Ben bu fırtınanın diğer tarafında mahsur kaldığımda onların nelere katlandığını merak ediyordum.

Rüzgâr saçlarımı savuruyor, saç telleri yanaklarımı yakıyordu. Kaçtığımız için şimdi daha öfkeliydiler, güçlü rüzgârlar her taraftan üzerimize geliyordu. Sanki gece yukarıdan bizi izliyormuş gibi hissettim ve kafamın içinde yankılanan hoşnutsuzluk homurtusuyla midem düğümlendi.

Gölge canavarın ortaya çıkışının bir tesadüf olmadığını düşünmeden edemedim. Bir şekilde, bu tapınağı yöneten varlık tarafından bana gönderilmişti.

Eğer cesaretimi çalabilecek bir rakip varsa, o da

Çocukluğumu benden çalan yaratık.

Ancak canavar gözlerini komutana diktiğinde korkum kullanabileceğim bir öfkeye dönüştü. Zehirli gölgeler ayaklarını yerden keserken kendimi Jude'un yerinde gördüm. O zaman o bendim, ormanda çığlık atan çocuktum ve onu kurtaracaktım. Kendimi kurtaracaktım.

Hiçbir şey kalmayana kadar benden almaya, almaya ve almaya çalışan canavardan intikamımı alacaktım. Ruhum bitkin olsa da zafer kazanmıştı. Yorgun ve kanlıydım ama bir amaç uğruna yanıp tutuşuyordum.

"Haydi!" Liam beni geçmişten kopararak bağırdı. Etrafımız hiçbir şeyle çevrili değildi, saraya giden yolumuz belirsizdi ve hangi yönden girdiğimi bir türlü hatırlayamıyordum.

Kalbimin ocağında, karanlığımın hemen yanında bir parça sıcaklık yanmaya devam etti.

Raina'nın gücü de benimle birlikteydi; onun ilahi ışığı Jude'u ve beni kurtarmak için gölgelerimle birlikte çalışan bir güçtü.

Ruhu sanki etten kemiktenmiş gibi yanımda duruyordu ve sırtımda beni güvenli bir yere götüren sıcak dokunuşunu hissettiğime yemin edebilirim.

Jake soluna, kardeşime bakarak, "Bu fırtınadaki toz Liam'ı etkiliyor," diye bağırdı.

Gözleri kapalıydı, adımları düzensizdi. Yapmam gerektiği halde onun durumunu düşünmemiştim bile. Jake'in dikkatli bakışlarını Liam'ın üzerinde tuttuğunu bildiğim için ona minnettardım.

Acele etmemizin tek nedeni Liam'ın sağlığı değildi. "Bir gölge canavar bize saldırdı," dedim. "Bahse girerim daha fazla."

"Onu öldürdüğünü gördük," diye hırladı Liam ve parmaklarımı onunkilere daha sıkı geçirdim.

"Yakında bu fırtınadan kurtulmuş oluruz!" Söz vermiştim. İçeri girdikten sonra çok uzun süre dolaştığımı hatırlamıyorum, bu yüzden

yakın ol.

Gözlerimi kısarak köprüyü aradım, gözlerime ve ağzıma kum ve toz kaçtı. Tam arkamızı döndüğümüzü düşündüğüm anda onu gördüm. Işıltılı beyazın hareketsiz çizgileri.

Bu manzara karşısında neredeyse gülümseyecektim.

Jude'un arkadan geldiğinden emin olarak Liam ve Jake'i yönlendirdim, ikisi de duraksamadan beni takip ediyordu. Kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum ve iletişim kurmak imkânsız hale gelmeye başlamıştı.

Liam ve Jake temiz hava almak için öksürüp hırıltılar çıkarırken, ben daha rahat nefes almaya başladım. Hızımı artırarak bizi fırtınanın bittiği diğer tarafa doğru ittim.

Son bir öfkeli esinti, kapalı bir yumruğa eşdeğer bir güçle yüzüme çarptı. Hepimiz tökezledik, birbirimize tutunduk, dizlerimizin bağı çözüldü. Liam neredeyse yere yığılıyordu ama Jake aceleyle onu yakaladı ve kolunu Liam'ın beline dolamak için vücudumun etrafından dolandı. Piç kurusu beni yere düşürdü.

Yeni favorisinin kim olduğunu anlamaya başlamıştım.

Saniyeler sonra Jude ve diğerleri ortaya çıktı, Dimitri sert havayı içine çekerken dizlerinin üzerine çöktü. Finn Emelia'nın elini bıraktı ve Jude'u nazikçe iterek arkadaşına doğru ilerledi. Dimitri'yi iki kolunun altından kavradı ve ayağa kaldırdı. Kucaklaştılar, Finn Dimitri'nin sırtını kuvvetle sıvazladı, Emelia ise rahatlamış bir halde ona bakıyordu.

Diğerleri güvendeyken, komutana doğru koştum. Eğer geldiği zaman gelmemiş olsaydı-

Kollarım bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ona dolandı ve Jude şaşkın bir homurtu çıkardı. Yine de beni kolayca yakaladı.

Kalçalarım onun zayıf gövdesini ne kadar sıkı sardığı için onun desteğine ihtiyacım yoktu.

"Ödümü kopardın!" Hayatımı kurtarmasına yardım etmiş olmasına rağmen azarladım.

"O zaman kendini öldürtmemeye çalış," dedi kararlı bir şekilde. Jude gömleğimin arkasını yumrukladı, beni daha sıkı kavradı, bastırdı

Beni göğsüne yasladı.

"Dokunuyorsun," diye gözlemledi Jake, diğer arkadaşlarımızdan şüpheli bakışlar toplayarak. Dikkatle dinlemiyormuş gibi davrandılar.

"Biz... biz buraya dokunabiliriz, öyle görünüyor," diye cevap verdim ona bakmadan - gözlerim sadece bir kişiye ayrılmıştı. "Sanırım bu, buranın bir tanrı tarafından inşa edilmiş olmasıyla ilgili. Havadaki büyüün tadını alabiliyorum." Ölümlüler âleminin normal kuralları geçerli değildi. Belki de artık o dünyada yürümediğimiz içindir. Ama yine de gerçekler hakkında çok az şey biliyorduk.

"Başınız dönmeye başlarsa ya da ağrı hissederseniz..." Jake sözünü kesti ama ben ne demek istediğini anladım.

"Merak etme, sana haber veririm," diye omzumun üzerinden söz verdim.

Jude yanımda dururken, en büyük korkumla yüzleşirken, gerçekte kim olduğumu hatırladım. Bir savaşçı.

Jake yüksek sesle, "Dokunabildiğiniz için çok mutluyum ve siz iki muhabbet kuşu mide bulandırıcı derecede sevimli olsanız da, sarılmakla vakit kaybetmemeliyiz," dedi.

Jude dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra hayal kırıklığına uğramış bir kaş çatmayla geri çekildi. İsteksizce yere çöktüm ve Jake'e baktım, yarım ağız bir bakışla onu süzdüm.

Mümkün olsa bütün gün Jude'a bağlı kalırdım - tercihen Jake ve kardeşimden uzakta, çok uzakta - ama Jake haklıydı. Başka yaratıklar bizi keşfetmeden önce hareket etmeliydik.

"Vay anasını." Emelia ısılık çalarak cesurca köprüye adım attı. Ağır çizmelerinin altında gri toz parçaları çalkalanıyor, pırıl pırıl parlayan gümüş benekler aşırı parlak ayın ışığını yakalıyordu. Tilki çömeldi ve bir elini taşı işaretleyen damarlı mavi ipliklerin üzerinde gezdirerek işaret parmağıyla izlerini sürdürdü. Koyu renkler onun dokunuşuyla canlandı.

Bir anda ayağa fırladı, gözleri yara izlerime takıldı ve ne kadar uzağa gittiklerine takıldı. Özbilinçle, ben

kıvrılmış kollarımı aşağı çekerek kanıtları örttü. Emelia mükemmel bir kara kaşını kaldırdı.

"Peki o zaman." Çantasını düzeltti. "Zaten başımıza yeterince bela aldık ve oyalanmamayı tercih ederim." Savaşa hazır bir savaşçı gibi görünüyordu ve içinden geçtiğimiz dehşetten sonra bile kendinden emin tavrı ilham vericiydi.

"Ben yokken ne oldu?" Emelia'yı köprü boyunca takip ederken Jude'a sordum.

Gözleri karardı. "Kabuslar. Tünelden geçerken hepimiz en kötü korkularımızın bir türünü yaşadık. Neyse ki herhangi bir yaralanma olmadı."

Elimi onunkinin içinden geçirdim. Hayal ettiği şeyi düşünmekten korkuyordum.

"Etkilenmeyen tek kişi bendim," dedi usulca, zihnimi okuyarak. "Zaten en büyük korkumu yaşıyordum." Demek istediğini anlatmak için elimi sıktı.

Biz ayrıldık. Tekrar.

Elini sıkıca kavradığımda kalbim çırpındı, ikimiz de uzaklaşmaya başlayan diğerlerine ayak uydurmak için acele ediyorduk. Arkamızda, doğal olmayan rüzgâr sanki gitmememiz için çığlık atıyormuş gibi uğulduyordu. Arkama bakmadım.

Beş dakika sonra Emelia aniden durunca Jake onun sırtına çarptı. Emelia ona doğru döndü ve Jake, Emelia'nın sert bakışlarıyla arasına mesafe koymak için ayaklarının üzerinde sendeledi.

Hırsızın bana karşı büyüdüğünü fark ettim. Onun özellikle güçlü bakışlarını not alıyordum.

"Herhangi biriniz bir şey duydu mu?" diye sordu Jake'e dönerek, bakışları kaleye giden yola takıldı. Uzakta sadece bir bulanıklık vardı.

Kulaklarım diken diken oldu. Sadece avuç içlerimi gıcıklayan bir his vardı ama bunun dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Finn, "Hayır, sadece rüzgâr," diye güvence verdi ama Dimitri o kadar rahat görünmüyordu. Gür kaşları çatılmıştı ve yavaşça başını çevirdi, gözlerini kısarak etrafı değerlendirdi

Köprü.

Tapınağı, sarayı, kaleyi -Ay Tanrısı için her ne ise- çevreleyen hava dalgalanmaya başladı, heybetli, kusursuz duvarlarını saran sis yavaş yavaş hafifledi. Keskin kenarları her göz kırpışta daha da netleşiyor, büyük bir kapı ve ayaklarının dibinde uzanan bir dizi dik merdiven ortaya çıkıyordu. Ama o merdivenlere ulaşmak için duvarı aşmamız gerekiyordu.

Emelia onu bir kedi dikkatiyle inceledi, burnu kırıştı. Endişeli görünüyordu, bu da iyiye işaret değildi.

"Zirveye uzun bir tırmanış olacak," diye fısıldadı Jake soluma doğru, başını Liam'a doğru eğerek.

"Bunu duyduğum," diye cevap verdi kardeşim gözlerini devirerek. "Ben tırmanma konusunda gayet yetenekliyim-"

"Olmadığını hiç söylemedim, sadece..." Jake bir kez olsun doğru kelimeleri bulamayarak sözünü kesti.

"Onun için her şeyi yaparım," diye karşı çıktı Liam, yüzü taş kesilmişti. Kararlılığı hissediliyordu, Jake'e attığı bakış çok güçlüydü.

"Ben de isterdim." Jake çenesini eğdi, endişesinin yerini hürmete benzer bir şey almıştı.

İkili birbirlerine baktı, benim bilmemin istenmediği belli olan sessiz bir konuşma geçti.

Onlar bana olan sevgilerini dile getirirken -ki onları suçlayamazdım- ben de çantasını karıştıran Emelia'nın yanına gittim. Et demetlerini görmezden gelmeye çalışarak içine baktım. Çok tuzlu olsalar da yemek görünce ağzım sulandı ve onu bir kenara ittiğinde neredeyse inleyecektim. Bunun yerine, her türlü cihazı ve yabancı mekanizmayı inceledim.

"Ne arıyorsunuz?" Merakımı yenemeyerek sordum.

Ofladı, bana doğru bakmaya tenezzül bile etmedi. "Şu duvarı görüyor musun, Scarlet?" Bu isim karşısında irkildim. "Fark etmediysen diye söylüyorum, orada bir kapı yok. Ve komutla uçamadığın sürece, yaratıcı olmamız gerekecek."

Neredeyse üç kat yüksekliğindeki mermer duvarlar salonu çevreliyordu.

yapı. En kötüsü de, tapınağı görmenin heyecanı geçtikten sonra, duvarda bir dikiş bulamadım, girebileceğim bir kapı izi yoktu.

Emelia bakırdan yapılmış dairesel bir alet çıkardı. Bir saniye sonra kemerli bir koşum takımı çıkardı ve kancalarla bu tuhaf alete bağladı.

Tekrar yürümeye başladığımızda saygıyla, "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," dedim. Acımasız bir tempoda yürümeye devam etti.

Taşıdığı parça çok güzeldi, yuvarlak ve cilalıydı. Küçük dişliler ve kollar bakıra kusursuz bir şekilde karışmıştı ve onunla oynamak için can atıyordum, ancak denersem kafama vuracağından şüpheleniyordum.

"Hırsız olmanın avantajları. Ve Asidia'daki en iyi mucitleri tanımanın." Emelia döndü ve pek de dostça görünmeyen bir tavırla beni değerlendirdi. "Ah, ben de seninle bir şey konuşmak istiyordum..."

"O da ne?" Ensemdeki tüyler diken diken olurken sordum. Bana o bakışı atıyordu. Onun altında sıkışmış ve çaresizdim.

Sıcak nefesi kulağıma değene kadar eğildi. "Onu incitirsen boğazını keserim." Tilki başka bir şey söylemeden çekip gitti ve beni suskun bıraktı.

Evet. Görünüşe göre Emelia oğluna göstermeye istekli olduğundan çok daha fazla değer veriyordu. Gerçi ben de bundan şüphelenmemiş değildim.

"Sana ne söyledi?" Jude yanımda belirdi. Diğerlerinin ilerlemesine izin vererek annesinin ardından baktık.

"Sana zarar verirsem boğazımı kesmekle tehdit etti," dedim gülümseyerek. "Ondan hoşlanıyorum."

Jude iç çekti ama kolunu belime doladı, parmakları kalçamda sıkılaştı. Onun bu yönünden hoşlandığıma karar verdim. Görünüşe göre bencil arzularına boyun eğmesi için neredeyse ölmem gerekiyormuş. Birçok kez.

"Onun yanında dikkatli ol Kiara. O bir suçlu." Ses tonunda uyarının yanı sıra bir de keder vardı. Jude kendi konumundaki herkesin isteyeceği şeyi istiyordu - Emelia'nın bir suçlusu olduğunu hayal etmek.

Soğukluğunun sebebini. Onu neden terk ettiğini.

Ona doğru daha da eğildim.

"Teknik olarak biz de aranan kaçaklarız. Şövalyeleri terk etmek pek hoş karşılanmaz," diye takıldım. Ben önüme bakarken, Jude'un gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. Belimdeki tutuşu gevşedi ve dilinin ucunda bir sorunun tünediğini hissettim.

"Hadi Jude," diye ikna ettim. "Aklında gerçekten ne var?"

Kalın kalın yutkundu, çenesi titriyordu. "Yani. Dün gece. Hemen sonra ortadan kayboldun..." Sustu ve tam zamanında döndüğümde yanaklarına pembe bir ışıltının yayıldığını gördüm.

Dakikalar önce neredeyse ölüyordu ve yine de birlikte geçirdiğimiz geceden pişmanlık duyduğumdan endişeleniyordu.

Sanki yapabilirmişim gibi.

Hinzırca sııttım. "Görünüşe göre uykuya dalmamalıymışım, çünkü rüyamda uçtuğumu gördüğümde gerçekten uçmuştum."

Bir adım beceriksizce attı. "Ne demek uçtum? Neden gittiğin konusunda burnumu sokmak istemedim. Ya da daha doğrusu, bunun sebebi olmadığını varsaymak istemedim-"

"Olanlar yüzünden değil," dedim sertçe, onu alışılmadık saçmalıklarından kurtararak - her ne kadar bundan son derece hoşlansam da. "Uykuya daldım ve rüya gördüm. Ama rüya olamayacak kadar gerçek gibiydi. Bedenim ağırlıksızdı ve zihnim biraz berraktı. Kafamın içinde bir ses duyduğumda bir yıldız kanadı gibi gökyüzünde süzülüyordum. Beni bir yere yönlendiriyordu ve takip etmekte tereddüt bile etmedim. Yeniden bir araya gelmeden önce ormanda da benzer bir şey olmuştu," diye itiraf ettim. "Düşmanın kampını yukarıdan görmüştüm. Jake neredeyse şeffaf olduğumu söylemişti ve beni uyandırmak için birkaç girişimde bulunmak gerekmişti."

Jude bir süre sessiz kaldı, itirafımı özümsemi. Sonunda konuştu ama sesi rahatlamıştı. "Bu uyandığımda bulduğum gölgeli tüyü açıklıyor." O devam ederken kaşlarımı çattım. "Ama işin içinde... hayal kırıklığı yerine sihrin olduğunu bilmek tuhaf bir rahatlık veriyor bana," dedi, şakacı görünmeye çalışıp beceremeyerek. Yanakları daha da koyu bir renk aldı.

pembe, ve ben güldüm, çok şaşırdı. Korkunç Komutanın yüzü kızarıyor, ne manzara ama.

Yanına sokularak, "Birlikte geçirdiğimiz gece çok tatmin ediciydi Komutan," dedim. En ciddi ses tonumu kullandım. "Alıştırma yapmamızı öneririm, sadece alıştığından emin olmak için."

Boğazı gözle görülür şekilde titriyordu ve nefes almıyor gibiydi.

"Çok kolay sinirleniyor." Burnuna bir fiske vurdum ve kırıştı. Sanki tutuşunu gevşetirse tekrar uçup gidecekmişim gibi beni kavramasına engel olmadı.

Tek bildiğim, yapardım.

...

Duvar beklediğimden daha yüksekti.

"Buraya tırmanacağız," diye talimat verdi Emelia, duvarı bir bulmaca çözer gibi inceliyordu. Ellerini hançerlerinin üzerinde sevgiyle gezdirdi, sağlam olduklarından emin oldu, meydan okuma karşısında gözlerinde bir parıltı belirdi.

Ben o kadar kolay heyecanlanmadım. Ve sadece ben değildim.

Jake, ölümlülerin gökyüzünde bu kadar yüksekte olmamaları gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak küfretti.

"Eğer o kadar yüksekte olmamız gerekseydi, kuş olurduk," diye fısıldayan Liam, Jake'in başıyla onaylamasını sağladı.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Jake ellerini sallayarak. "Ve beni küçük alanlardan bahsetmeye bile başlatma. Ben lanet olası bir köstebek değilim."

Emelia sıkıntıyla başını salladı ve daha önce aldığı bakır aleti geri getirdi.

Liam'ın Jake'e söyleyeceği her şey dilinin ucunda kaldı. Hırsızın yanına koştu, gözleri çok sayıda dişli, kol ve bezelye büyüklüğündeki düğmeler karşısında heyecandan fal taşı gibi açılmıştı.

Nasıl çalıştığını düşününce ürperdim. Ağırlığımızı taşıyamayacak kadar küçük görünüyordu. "İlk sen gidiyorsun Scarlet,"

Emelia dönmeden söyledi. Elindeki ince deri koşum takımını bana doğru itti ve karnıma hafifçe vurmayı başardı.

"Ve bu" -cihaza şüpheyle baktım- "beni tutacak mı?"

"Dört yüz kiloya kadar destekliyor," diye cevap verdi gururla, saygılı bir parmağını pürüzsüz yüzünde gezdirerek. "Bu diyardaki en iyi işçilik."

Bir kez daha bana doğru ittiğinde, almadım. "Önce Liam," dedim, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Ciddiyim," diye homurdandı Liam. "Bana annelik yapmayı bırak."

Jake buklelerini karıştırarak asık suratlı bir bakış attı. "Şimdiye kadar daha iyi bilirsin sanıyordum. Unutma, onunla aynı fikirde olmak daha az zahmetli."

Kardeşimin bakışları çekingenleştii ve artık onların sözsüz bakışlarından kesinlikle hoşlanmıyordum. Eğer bana karşı birlik olurlarsa, sayıca üstün olacaktım.

Emelia dirseğimden tuttu ve beni çocuklardan ve onların alaylarından uzaklaştırdı. "Şimdi, yapmak istediğın şey koşum takımını takmak, klipsleri bağlamak ve şu düğmeye basmak-"

Köprünün sağ tarafından bir kaya parçalandı. Küçük taş pürüzsüz yüzeyde yuvarlanarak durdu. Hepimiz donup kaldık.

Yankılanan bir çatırtı havayı ikiye böldü. Mermer yüzeyde pürüzlü çizgilerin damarlar gibi dalgalanarak ayaklarımıza kadar uzanmasını dehşet içinde izledim.

Köprünün kenarlarından daha fazla kaya devrildi. Parçalanıyordu, çatlaklar çok hızlı bir şekilde oluşuyordu. Zemin eğildikçe bedenim sallanıyor, botlarımın uçlarından örümcek ağı gibi küçük damlalar akıyordu.

Emelia koşmamız için bağırarak duvarı işaret etti. Yüz metre ötede belirdi, yan tarafında dört tane karalanmış kelime vardı.

Yolun yarısında, ne demek istediklerini anlayabildim.

Gece Hüküm Sürecektir.

Ne güzel bir mesaj, diye düşündüm acı acı, sinirden terim gömleğimin kumaşını ıslatırken. Altımdaki gerçek zemin parçalanıyordu ve Ay Tanrısı bizi bir tehditle kışkırtıyordu.

"Daha hızlı!" Jake, şaşırtıcı bir şekilde iyi bir tempo tutturan Liam'ı teşvik etti.

Jude küfretti, uzun bacakları yanımda dönüyordu. Gözleri önümdeki uyarıya takılmıştı ve uyumsuz irisleri kötülükle karardı.

Daha fazla gıcirtı duyuldu, köprü sallanıyor, tehlikeli bir şekilde bir tarafa doğru eğiliyordu. Karşıya geçerken bir şeyi tetiklemiş olmalıyız. Daha dikkatli olmalıydım ama komutana ve nasıl olup da hepimizin hayatta ve bir bütün olduğuna o kadar dalmışım ki.

İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında ironik.

Yağmur damlası büyüklüğündeki taşlar havada süzülürken tenimi dilimledi, duvarlar paramparça oldu. Yıkımın hiçbir düzeni yoktu, hiçbir güvenlik bulunmuyordu.

Tek yapabildiğim koşmaktı, her yanımdan bana çarpan taş ısırıklarını görmezden geliyordum.

Liam öne doğru eğilmiş, nefes nefese kalmış ve beklenmedik koşunun etkisiyle kendini toparlamaya çalışırken elini Gece kelimesinin üzerine vurdu.

Emelia'nın bana hediye ettiği kayış kardeşim için daha uygun olurdu. Onu yakaladım ve rahatsız olmasına neden olacak şekilde koşum takımını yerine taktım. Çok hızlıydım ve o bana küfredemedi klipsler takılmıştı.

Emelia'ya seslenerek, koşum takımına bağlı aleti bana fırlatıp kardeşimin bileğine kilitlemesini nefesimi tutarak bekledim. Metal üst kısım Liam'ın parmak eklemlerinin etrafını sarmış, başparmağının basma mesafesinde iki düğme vardı.

"Kolunu kaldır ve yeşil düğmeye bas!" Emelia Liam'a talimat verdi. "Ve hepimiz ölmeden önce acele et."

Bu uyarı Liam'ı harekete geçirdi. Kolunu kaldırdı ve gözleri kapalı bir şekilde düğmeye bastı. Ben daha bağırmadan

açmasını söylediğinde bir şey tıkladı ve cihaza bağlı gümüş bir bobin havaya fırladı.

Bir an sonra taşa çarpan metalin sesi yankılandı, ipin ucu taşa gömülü pençe benzeri bir aparata takılmıştı.

"Şimdi ne-"

Liam yukarı doğru fırladı, havalandı ve çığlık attı. Vücudu gökyüzünü yırtıyor, kolları tutunmak için çılgınca çırpınıyordu. Sıkıntılı bir iniltiyle duvarın tepesine çarptı.

Gizlice arkamıza baktım.

Çatlaklar giderek büyüyor, bükülmüş kökler gibi filizleniyordu. Köprünün kenarları neredeyse yıkılmıştı ve yavaşça çatlıyordu.

"Onu tekrar yere bırak!" Emelia Liam'a emretti, Liam da onun sözünü dinledi. Neden sadece bir tane getirdiğine dair iğneleyici bir yorum yapmak istedim ama muhtemelen bunun bir faydası olmayacaktı.

Liam koşum takımını ve cihazı çıkardıktan sonra aşağı fırlattı. Bir dakika sonra Jake uçmaya başladı, tiz bir çığlık kulaklarıma ulaştı. Karnı tepeye çarptığında çığlığı kesildi ve yerini acı dolu bir inilti aldı.

Parmaklar bileğimi sıktı ve döndüm.

"Gitmen gerek," diye ısrar etti Jude, bakışları sert ve inatçıydı.

Başımı salladım. Ah, şimdiye kadar beni daha iyi tanıması gerekirdi.

Sonunda köprünün ortası yarıldı, kayalar yankılanan sıçramalarla aşağıdaki sulara yuvarlandı. Jude beni annesine doğru itmeye çalıştı ama ben Dimitri'yi önüme kattım.

Jude'un hayal kırıklığı aşikârdı, ancak Dimitri zahmetsizce yükseldi ve koşum takımı ile cihazı kolaylıkla Tilki'ye geri fırlattı. Kadın Jude'u çağırdığında Jude başını salladı ve beni annesinin kollarına iterken hiç eğilmedi.

"Önce o," dedi ve koşum takımını becerikli parmaklarıyla sabitlemeden önce tartışacak zamanım olmadı. Bir tık

sesi duydum ve boğazımı düğümleyen bir çığlık atarak boşluğa doğru fırladım.

Çarpmanın etkisiyle boğazımdan sert bir ses çıktı, taş acımasızca etime saplandı. Liam ayağa kalkmama yardım etti, ben bir baş dönmesi dalgasıyla savaşıırken beni çözmeye çalışıyordu. Her iki parçayı da aşağıya fırlattı ve Emelia onları yakalarken daha fazla kaya derinliklere düştü, bir yıldız evrenini barındıran su tarafından yutuldu. Tek geri dönüş yolumuz gözlerimizin önünde kayboluyor, bize başka seçenek bırakmıyordu.

ileri git.

Belki de bütün mesele buydu. Bunun farkına varmak içimi burktu.

"Sıradaki Jude!" Aletleri yere atarak çığlık attım.

Neyse ki Emelia başıyla onayladı, yoksa onu ben öldürecektim.

Jude, ben adını bağırana kadar onunla tartıştı - çok ayrıntılı bir tehditle birlikte - ve sonra isteksizce koşum takımını geniş omuzlarının üzerine çekti. Onun inişi benimkinden çok daha zarifti ama vitesi aşağı atmadan önce bana kaşlarını çatarak baktı.

Gülümsedim. İsteddiği kadar somurtabilirdi.

Sırada Emelia vardı, Finn ise tırmanışı en son gerçekleştiren kişiydi. Çıkıntıya yöneldiğinde çatlaklar henüz ayaklarına ulaşmıştı, kısaç havada uçuyordu.

Cihaz duvara kilitlendi... tam da Finn'in altındaki zemin yok olurken. Yükselmeye başladı ve yere indiğinde, sadece cüssesi nedeniyle değil, cihazı vurduğu pozisyon nedeniyle de çıkıntıya hepimizden daha sert çarptı.

Hiç tanımadığı annesi Finn'e doğru hamle yapıp onu kollarıyla sarınca Jude'un ağzı açık kaldı. Ağlamadı ama vücudu titredi ve Finn onu kaslı göğsüne bastırdı.

"Bana kalp krizi geçirttin, seni koca aptal," diye tersledi, sesi ona karşı boğuk çıkıyordu.

Derin bir gümbürtü çıkardı. "Benden bu şekilde kurtulamazsın.

kolayca, küçük tilki," diye mırıldandı ve koluna hafif bir şaplak atmak için geri çekildi.

Jude ve ben birbirimizin gözlerine baktık. Grubumuzun her üyesi hesaba katıldığında ve geri çekilme seçeneği kalmadığında, önümüzde uzananlarla yüzleşme zamanı gelmişti.

Komutan ve ben hep birlikte diğer tarafta duran şeye yüzleşmek için döndük. Neredeyse keşke yapmasaydık diyecektim.

"Peki, sik beni." Enseme masaj yaptım. "Biraz ara veremez miyiz?"

Otuz Dördüncü Bölüm

Jude

Çocuğun çalışmaya ihtiyacı var. Çok fazla duygu hissediyor, bu bir sorun ve bunun yoluna çıkacağından endişeleniyorum. Pazartesi günü daha sıkı bir rejime başlayacağım. Anahtar o ve rolünden sapmasına izin veremem.

TEĞMEN HARLOW'UN KİŞİSEL GÜNLÜĞÜNDEN NOTLAR, LANETİN 46. YILI

"O kadar kötü mü?" Jake, Kiara'nın sözleri karşısında yüzünü buruşturdu ve arkasını dönüp mürettebatın geri kalanına katıldı.

"Ah. Kız ilk değerlendirmesinde haklıymış." Dimitri bir elini parlak kırmızı turuncu saçlarında gezdirdi, kir ve yağ saç uçlarının yukarı kalkmasına neden oluyordu. Elleri titriyordu ve sağ gözüm hareketin altın dalgalarını yakaladı. Ellerini ceketinin cebine sokarak sinirlerini gizledi ve sözlerine alaycı bir ifade kattı. "Bu bana binlerce şekilde ölümün çığlığını atıyor. Hiçbiri hoş değil."

Yanılmamıştı. Aşağıdaki sahne kâbuslardan doğmuştu.

Lanet bir labirent.

Sadece son derece büyük, karmaşık ve aşırı yüksek olmakla kalmıyor, aynı zamanda bu bakış açısından şifreli semboller de seçebiliyordum. Her yerde. Eğer bu işaretler ve kıvrımlar girdiğimiz tünellerdekilere benziyorsa, tüm labirentin dev bir ölüm tuzağı olduğuna dair bir his vardı içimde. Tek bir yanlış adımda biri okun ters ucuyla karşılaşabilirdi.

Saray bir alay konusu gibi yükseliyordu, bu kadar yüksekten açıkça görülebiliyordu ama yine de erişilemezdi. Tasarım gerçekten dikkat çekiciydi. Doğal kayayla nasıl da kusursuz bir uyum içindeydi.

Üç kulenin yükseklikleri farklıydı, dıştaki ikisinin çatısı yarı saydam bir mücevherden yapılmıştı ve yüzlerce fasetası hoş karşılanarak parıldıyordu. Ortadaki kulenin çatısı yoktu, Ay Tanrısı'nın diyarının bilinmeyen unsurlarına açık bırakılmıştı.

Omurlarımın her birinde hafif bir endişe ürpertisi belirdi, hayalet bir el tırnaklarını omurgamda gezdirdi.

"İşte bu yüzden seninle maceraya atılmayı hiç istemedim Ki," dedi Liam, hâlâ düzensiz nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışarak.

Jake kıkırdadı. "Nihayet. Anlayan biri." Başını Liam'a doğru eğdi, yüzünde çocuksu bir sırıtiş vardı. "Ondan nasıl bu kadar uzun süre kurtulduğunu hiç anlamıyorum. Beni neredeyse on beş kez öldürüyordu."

Liam bir kahkaha attı. "İnanın bana, hiç kolay olmadı," diye dramatik bir şekilde onayladı, Jake'in çok hoşuna gitti. "Pırıl pırıl kişiliği de hiç yardımcı olmuyor."

Kiara bir homurtu çıkardı. Kuşkusuz, tanıştıkları için pişmanlık duyuyordu.

"Plan mı?" Finn çocuklara sert bir bakış atarak Emelia'ya sordu.

Emelia sessiz kaldı, duvarları, olukları, aldatıcı derecede güvenli geçitleri taradı. Gözleri kurnaz ve hesaplıydı.

Tilki, "Kiara," diye bağırdı ve Kiara neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Evet?"

"Göremediğim başka gizli semboller var mı?" Kiara alay etti. "Kesinlikle."

Emelia, "O zaman sen ve ben yol gösteriyoruz," dedi. "Ben doğru yolu görebiliyorum ve senin... yeteneğin başımızı boynumuza bağlı tutmamıza yardımcı olacak."

Annemin zeki olduğunu duymuştum ama labirenti çoktan çözmüş olması?

"Bunu nasıl başardın? Bir dakikadan fazla bakmadın bile," diye sordum, merakımın beni onunla konuşmaya zorlamasından nefret ederek.

"Bugün olduğum hırsıza nasıl dönüştüm sanıyorsun?" diye sırtarak karşılık verdi, ancak ses tonu acıyla doluydu.

"Başka hiçbir şeye benzemeyen bir zekâsı var," diye söze karıştı Finn. "Herhangi bir haritaya, labirente ya da mahzene tek bir bakışıyla her şeyi çözüyor. Yemin ederim daha önce onun gibi biri hiç olmadı. Güzellik ve parlak bir zekâ," diye ekledi gururla gülümseyerek. "Daha fazlasını isteyemezdim."

"Kapa çeneni," diye uyardı ama ağzının bir köşesi kıvrıldı.

Arkamı döndüm ve mataramı açıp uzun bir yudum aldım.

Bunu çoğunlukla annemden ve Finn'in mide bulandırıcı iltifatlarından kaçınmak için yaptım.

Fazla suyumuz kalmamıştı ve ben içmem gerekenden fazlasını içtim. Ellerimle yapacak bir şeylere, rahatsız olmamış gibi görünmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

"Duvarı aştığımızda dinleneceğiz." Emelia kenara doğru ilerledi, aletini yere koyup taşın üzerine kilitlemeye başlamıştı bile.

Kiara güldü, hırıltılı ses omuzlarımdaki gerginliği hafifletti. "Sanki böyle bir yerde dinlenmek mümkünmüş gibi."

...

Kendimi duvarın diğer tarafına indirdim ve diğerlerine katıldım.

Botlarım yere sertçe vurdu. Çok az dinlenmeyle bu kadar çok hareket etmekten zaten ağrıyan kaslarımda ağrılar sekerek uzuvlarımda yukarı ve aşağı doğru ilerledi.

Kiara'nın keskin bakışlarından irkildiğimi gizleyerek çevremize baktım.

Büyük ay saf ve parlak bir ışık yayıyordu. Lanse etti

Beyaz taş duvarların her santimini aydınlatan damarlı mermerlerin parlaklığı rahatsız edici derecede parlaktı.

Sis'in aksine tapınakta hiç gölge yoktu, karanlık bir köşeden bile eser yoktu.

Tepemizde parıldayan renkli gezegenler ve yıldızlar olmasaydı gündüze adım attığımıza inanabilirdim. Tapınağın girişine yaklaştığımızda, sanki efendilerinden çalmaya cüret eden izinsiz girenleri gözetlemeye hevesliymişler gibi daha yakınıımızda geziniyorlardı.

Liam havayı tiksintiyle kokladı ve esintiyi doyuran hastalıklı tatlı çiçek kokusunu içine çekti.

Bacaklarım titredi, yer sallanıyordu. Diğerlerine baktım, onların da hafif kaymayı hissederek botlarına baktıklarını fark ettim. Hissedilebilir olsa da hepimizin ayaklarını yerden kesecek kadar değildi.

Minnettar olacağım bir şey var.

Kiara kaşlarını çatarak, "Her yerde izler var," diye gözlemledi. "Bazıları parlıyor, neredeyse açık mavi." Parmağını bembeyaz bir duvarın üzerinde gezdirerek algılayamadığım bir şeklin haritasını çıkardı.

"Scarlet?" Emelia onun omzunu dürttü. "Ne görüyorsun?"

Kiara'nın bakışları, burnu neredeyse taş a değecek kadar yaklaştığında daraldı. "Bunların uyarı mı yoksa-"

Dişliler birbirine çarpıyor, metalin metale çarpma sesi dikkatimi sola doğru çekiyordu. Kimse nefes almaya, koşmaya ya da yapmamız gereken şeylerden herhangi birini yapmaya cesaret edemiyordu. Büyük, ağır ve tehlikeli bir şeyin sesi yuvarlanırken sıkışmış, hareketsiz kalmıştık.

Kahretsin.

"Kesinlikle bir uyarı!" Kiara çığlık atarak Tilki'yi ileri doğru itti. Jake Liam'ın elini tuttu ve onu koşmaya zorladı, Finn ve Dimitri hemen arkalarından gelirken ben de en arkada kaldım.

"Sola doğru adım at! Duvara olabildiğince yaklaş." Kiara

Emelia'yı basınçlı bir taştan çekerek bağırdı. Tuzağı tamamen kaçırabilirdim. Geçerken, zemin panelinin birkaç santimetre daha yükseldiğini, kenarlarını ince çizgilerin oyduğunu fark ettim.

"Daha hızlı hareket ediyor," diye bağırdı Liam, çakıllı bir tıkırtı eşliğinde.

"Sol tarafta bir geçit olmalı!" Emelia, sesi bizim hırıltılı nefes alışlarımızın üzerinde yükseliyordu. Çizmesi kafatasına benzeyen bir şeye çarptı. Kafatası iğrenç bir çıtırtıyla duvara çarparak parçalandı.

"Emin misin?" Ben talep ettim.

"Evet," diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde. Sanki şimdi onu sorgulayacakmışım gibi.

Kiara'nın bu bilinmeyen dünyada acele eden ilk kişi olmasını istemiyordum - eğer bir işareti kaçırır ve bir tuzağa düşerse, kendimi asla affetmezdim. Ama olduğu gibi, diğerlerinin yetişmesini sağlamak için arkada kaldım.

"İşte orada," diye bağırdı Dimitri.

Döndüm ve beş adam büyüklüğünde çivili bir topun bize doğru hızla ilerleyişini dehşet içinde izledim.

Hoş geldin hediyemiz gelmişti.

Korku gücümü yüzeye çıkardı. Tam o anda ellerimi kaldırdım ve avuçlarımdan, göğsümden ateş ve büyü fışkırdı. Alevler çivili topa doğru püskürdü ve sivri uçlarından zararsızca sekti.

Bir çentik bile açmamıştım.

"Bu kesinlikle bir şey yapmalıydı, değil mi?" Jake, patlamam onu koşunun ortasında dönmeye sevk ettikten sonra çığlık attı.

"Sola!" Kiara bağırarak Jake'i yana çekti. Birkaç emir daha verdi -sol, sağ, orta- bir orduyu savaşa götüren bir general gibi katliamda bize rehberlik etti. Beş basınçlı taştan ve beş ölümden kurtulduk, ancak yere saçılan insan kemiklerinin kırılğan bolluğuna bakılırsa, pek çoğu bu kadar şanslı değildi.

"İşte orada. Tünel soldan yaklaşıyor!" Emelia adımlarını hızlandırdı, Kiara ve Jake'i neredeyse iterek

genişleyen geçit. Güvenli bir yere doğru atlarken Liam'ın pelerinini yakaladığından emin oldu.

Finn kanala balıklama atladı, iri gövdesi duyulabilir bir gümbürtüyle yere çarptı. Emelia, nefes almakta zorlanan Dimitri için çığlık attığı sırada ayağa fırladı.

Onu tamamen unutmuştum.

Geriye dönerek onu belinden yakaladım ve omuzlarımın üzerinden fırlattım. Beklediğimden daha ağırdı ve top bir metreden daha az uzaktaydı-

Başaramayacaktık.

Emelia da bunu biliyor olmalıydı. Geçitten dışarı fırladı ve ateş hattına girdi. Bir şahin zarafetiyle kolunu kaldırdı ve duvara tırmanmak için kullandığımız aletin alt tarafındaki yeşil düğmeye bastı. Gümüş bir kıskaç taşın içine gömüldü ve bir kez daha nişan alıp vurduğunda, bir başka kıskaç karşı duvara kök saldı. Geçit boyunca yatay bir sıra sarmal metal halat sarkıyordu.

"Eğil!" Emelia uyardı ve ben homurdanarak Dimitri'nin yerini değiştirip bizi ipin altına indirdim.

Bir ıt sesi duyuldu, çivili küre yolunu kapatan metal bobine takıldı. Saniyeler sonra kırıldı, ama ihtiyaımız olan saniyelerdi. Dimitri sırtımdayken muhafazaya doğru atıldım, ikimiz de kirli taşlara yuvarlandık.

Top yuvarlanarak geçti ve yıkıcı yoluna devam etti.

Hepimiz nefes nefese kalmıştık, herkesin rengi solmuştu. lme o kadar yaklaşmıştık ki, buz gibi elini omzumda hissedebiliyordum.

Kiara karşı duvara yaslanmış oturuyordu, gğş gerginlikle inip kalkıyordu, yaralı elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı.

Herkese yorgun görünebilir ama ben bundan daha fazlasını gördüm. Bir dövüşten önce burnunu kırıştırabilir ve ara sıra yanağının içini ısırabilirdi.

...ama Kiara Frey korktuğunda, gerçekten korktuğunda, kendini kapatırdı.

Tamamen.

Gözleri boştu, yüzü gevşekti.

Sadece onunla konuşarak dedim ki, "Biz hayattayız. Bir bütünüz." Yüzündeki o ifadeden nefret ediyordum. O boşluktan.

Hafifçe irkildi, kendine gelir gibi oldu. Hatırlatmaya ihtiyacı olduğunu hissettim ve hayat onun donuk yüz hatlarını yeniden canlandırıp hayran olduğum savaşçıyı geri getirene kadar bir kez daha tekrarladım.

Burnunu kırıştırdığında gülümsedim.

Kiara dikkatini ellerine verdi, ışık koyu siyah-mavi sarmaşıklar boyunca fısıldarken onları esnetti. Gömleğinin altından dirseklerine kadar parlıyorlardı ve kolları aşağı çekilmiş olsa bile onları gizleyemiyordu. Gölge canavar saldırdığında bir şeyler olmuştu ve bunu paylaşmaya pek hevesli değildi. Her ne kadar zorlamak istesem de, onun isteklerine saygı duydum.

Ancak annem yapmadı.

Tilki yana kaykıldı, alnında kırışıklıklar oluştu. Kiara'nın yara izlerine doğru eğildi, büyülenmişti. "Hmm. Hayal ettiğimden biraz daha koyu. Ben de onları biraz daha az... güzel olarak hayal etmiştim."

"Güzel mi? Groteskler." Kiara bileklerini bükerek avuçlarını süsleyen saz çizgilerini gösterdi. Onları aceleyle ceplerine soktu, gözleri kısılmıştı.

Tilki usulca güldü, karanlık ve hapsolmuş bir acıyla dolu bir gülüştü bu. "Bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, savaşın gerçek izlerini hiç görmemişsin demektir." Bakışları kısa bir süreliğine Finn'e kaydı ve sonra botlarına kaydı. "Nefretin açtığı yaralar gerçekten grotesk olanlardır, derinin ötesinde hissettiklerinizdir."

Finn rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Plan nedir?" diye sordu tıraşlı kafasından damlayan teri silerken. Gözlerimi kısarak sağ kulağının kıvrımındaki birkaç yara izinin parıltısını fark ettim. Her nasılsa

Emelia'nın ima ettiği yaraların bunlar olduğunu düşünüyorum.

Annem ona kızdı. "Bu t ü n e l d e n a ş a ğ ı i n e c e ğ i z , s a ğ a d ö n e c e ğ i z , b i r s a ğ d a h a , s o n r a u z u n , d a r b i r g e ç i t b u l a c a ğ ı z v e b i r s ü r e a ş a ğ ı i n e c e ğ i z . O r a d a n s o l a d ö n e c e ğ i z . K a p ı l a r o k o r i d o r u n s o n u n d a o l m a l ı . " " K a h r e t s i n . O i y i , " d i y e f ı s ı l d a d ı L i a m . " B e n u t a n m a d a n

kıskanıyorum."

"Olurdun," diye alay etti Kiara, ama sesi her zamanki yumuşaklığından yoksundu. "Eğer böyle bir yeteneğin olsaydı, daha da sinir bozucu olurdun. Muhtemelen dayanılmaz derecede sıkıcı kitaplarının tüm detaylarını ezberden okurdun."

"Hey, zekâ seksidir," diye tersledi Liam ama yüzünde nazik bir gülümseme vardı.

"Benim yanımda seksi deme lütfen." Gözlerini devirdi, zırhının bir kısmı daha yerine oturdu.

"Büyü artık." Liam alay etti. "Bütün gün seni ve Komutan-Broods-A-Lot'u birbirinize özlem dolu bakışlar atarken izlemek zorundayım ve-"

"Eğer şimdi çeneni kapatmazsan, bunu senin için bizzat ben yaparım," diye tehdit etti Emelia, yanaklarında hafif bir pembelik belirmişti.

Kiara'ya el salladı ve işine geri döndü. "Yemek yiyeceğiz ve birkaç saat dinleneceğiz, ancak sonrasında sizden işinizi yapmanızı ve gizli tehditlere karşı dikkatli olmanızı bekliyorum."

"O iğrenç kurutulmuş etten biraz daha. Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Kiara, annemin emrini duymazdan gelerek. "Bu vahşeti yaratmak için hangi zavallı hayvanı öldürdün?"

Tilki genişçe sırttı, gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. "Bunun bir hayvan olduğunu kim söyledi?"

Kiara'nın annemle paylaştığı bakış sinsilikten başka bir şey değildi ve nedense, kızgınlık kanımı ısıtırken bile büyüm karşılık verdi.

Neden en başta Tilki'yi aramanın akıllıca olacağını düşünmüştüm ki? Onun bu işe karışması sadece bela getirebilirdi ve onu Kiara ile tanıştırmak? Felaket.

Isiah burada olsaydı, muhtemelen mantıklı ve sezgisel bir şey söylerdi, sanki anneme koşup teselli arıyormuşum gibi

kaybolduğumda ya da başka bir tür iç gözlem saçmalığında. Haklı da olabilirdi. Ama Emelia'nın ve onu takip eden ve ona tapan erkeklerin yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, öfke tohumlarım da o kadar kök salıyordu.

Finn ve Dimitri'yi -yuva arayışındaki iki kayıp ruhu- yanına almıştı ama beni, kendi oğlunu terk etmişti. Onu Fortuna'da ilk gördüğümde saf bir ilgisizlik vardı. Sadece Kiara'yı ve onun güvenliğini ve hepimizi Patrick'in ihanetinin zincirlerinden kurtarmak için kırmamız gereken laneti düşünmüştüm.

Şimdi mi? Şimdi düşünmek için zamanım vardı ve düşüncelerimin hiçbirisi umurumda değildi.

Jake Liam'a bir paket gevşek granola verdi ve yanına oturdu. Çantayı paylaştılar, birbirlerinin kulaklarına mırıldanarak, bazen de gülümseyerek.

Finn abartılı bir iştahla yemeğini yerken Dimitri boş gözlerle önüne bakıyordu.

Paylaştığı hikâye beni rahatsız etmeye devam etti. Kaybettiği şeylerden sonra sabahları nasıl kalkabildiğine hayret ettim, bir eş ve kız, her ikisi de bu kadar korkunç bir şekilde alındı.

Eğer bir ailem olsaydı-

Hayır. Bu fikri aklımdan bile geçirmemeliyim. Şimdi olmaz. Umut etmek ve geleceği düşünmek tehlikeliydi.

İçten içe, yarattığım sahte iyimserliğin altında, aslında bu çileden sağ çıkacağıma inanmıyordum.

Şurada.

Gerçek buydu.

Kiara ayağa kalktı ve yanımdaki duvardan aşağı kayarak bana yaklaştı. Başını omzuma yaslayarak, "Kokmuş et mi?" diye sordu.

Demeti yaklaştırdığında kabul ettim, ancak dilime bir ısırık koyduğumda neredeyse hiçbir şey tatmadım.

Gözlerim kılıfına kaydı. Tanrı katili kılıcına.

Eğer işler ters giderse, cevabımı almıştım. Ben gidiyordum

Kiara'nın bu tapınaktan çıktığından emin olmak için. Ben yapmasam bile.

...

"Benimle yatıyor musun, evlat?"

Göz kapaklarım irkilerek açıldı. Emelia önümde duruyordu, bir kalçası yana eğikti, kurnaz bakışları sert yüz hatlarının daha da sertleşmesine neden oluyordu. Kendimden geçmiş olmalıydım çünkü Kiara gitmiş, kardeşi ve Jake ile mırıldanarak konuşuyordu. Gittiğini hissetmemiştim bile.

"Sen araya girene kadar deniyordum." Gözlerimi tekrar kapattım, gitmesini ve beni rahat bırakmasını umuyordum. Kıyafetlerin hışırtısı kulağıma ulaştığında yanıma oturduğunu anladım.

Dinlemeyeceğini anlamıştım.

"Bir noktada benimle konuşmak zorunda kalacaksın."

"Kesinlikle yok. Görevle ilgili olmadığı sürece söyleyecek bir şeyim yok."

Daha fazla sessizlik oldu. Daha fazla gariplik.

"Seni mahvederdim, biliyorsun," dedi Emelia, o kadar yumuşak bir sesle ki onu yanlış duyduğumu sandım. "Annem bile benim... yanlış olduğuma inanıyordu. Hayatımda bir gün bile bana gülümsemedi ve gerçek bir duygu ifade ettiği tek an seni ilk kez kucağına aldığı andı."

Bunun üzerine gözlerimi açtım.

"Çok uzun zamandır kaçıyorduk, bir yerde bağ kuracak kadar uzun süre kalamıyorduk. Paranoyaktı, sürekli birilerinin peşimizde olduğunu iddia ederdi. Küçükken ona inanırdım ama büyüdükçe hasta olduğunu düşündüm." Emelia sert bir şekilde alay etti. "Ancak son nefesini vermeden hemen önce bana ailemiz hakkındaki gerçeği söyledi."

Kelimelerim yoktu ve onları bulmaya da çalışmadım. Raina bir efsaneden başka bir şey olmayabilirdi. Onun aileden biri olduğunu bir türlü kabullenemiyordum. Bir parçam hâlâ bunu kabullenemiyordu.

"Senin için kolay mıydı?" Bunu sorarak kendimi şok ettim. Ses tonum kaba ve özür dilemeden buz gibiydi.

Yutkunduğunu duydum. Ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı. "Senden ayrılmak o zaman kolay gelmişti," diye itiraf etti ve

İçimde bir şeyler paramparça oldu. "Ama sadece iyi olanı yaptığımı ve ailemizin yükü olmadan güvenli bir yerde büyüme şansın olacağını düşündüğüm için."

Güldüm, ses aklımı başımdan aldı. "Beni sadist bir pislikle bıraktın. Hayatımı mahvettin. Ve bunu yaptın çünkü bakacak bir çocuğun olsun istemedin. Bu kadar basit."

Sessizlik.

Neden en istemediğim anda hep sessizlik oluyordu?

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Başımı eğip onu içeri almaya cesaret ederek bastırdım. Dondu kaldı, gözleri büyüdü, alt dudağı titredi.

"Düşündüm ki..." diye kekeledi, doğru sözcükleri bulmaya çalışırken hiçbir yoktu. "Ben iyi değilim, Jude. Babanın daha kötü olacağını düşünmemiştim. Ne yapacağını bilseydim seni bırakmazdım ve öğrendiğimde onu öldürmek istedim. Derisini yüzmek ve-"

"O zaman neden yapmadın?" Sesimin tonunun yükseldiğini umursamadan ayağa fırladım. Kiara'nın hararetli bakışlarını hissettim ama yine de müdahale etmedi. "Onun ne kadar zalim olduğunu öğrendikten sonra neden geri dönmedin?"

Gözlerim yandı ve bunun sihirle hiçbir ilgisi yoktu.

"Çünkü-"

"Çünkü neden?" Diğerlerini ürküterek çığlık attım. Ayağa kalktılar, botları kafamın içinde çok yüksek sesle gümbürdüyordu. Çok fazla şey duyuyor, çok fazla şey hissediyordum ve bu beni boğuyordu.

"Çünkü korkuyordum!" Emilia geri çekildi. İki elini duvara dayadı, dudakları daha fazlasını söylemek ister gibi aralandı. Ama söylemedi.

Korkak.

Bildiri aramızdaki havada duman gibi asılı kaldı ve ben onun zehrini içime çektim.

"Ben bencil bir insanım Jude, hep öyleydim. Ancak pek çok kusuruma rağmen, seni terk etmiş olsam da, asla hak ettiğin gibi bir anne olamasam da, en iyi parçamı sende bıraktığımı bilerek bu dünyadan ayrılabilirim. Bu üzgün olmadığım anlamına gelmez. Her zaman üzgün olacağım."

Emelia cevap vermemi beklemedi. Ayağa fırladı ve benden olabildiğince uzağa koşmaya başladı.

Bu kelime işe yaramazdı. İçi boş.

Özür dilemek çocukluğumun acısını hafifletmedi. Özür dilemesi onun bencilce seçimini silmedi, her ne kadar bunu nezaket kisvesine büründürse de.

Ben öfkeden kudururken Finn onun işgal ettiği yeri kapladı. Yalnız kalmak istiyordum ve onun varlığı arzu ettiğim şeyden en uzak şeydi.

"O sıcak ve bulanık değil, bu kesin. Tanrılar biliyor, bunu yıllar içinde zor yoldan öğrendim." Kırılğan bir kahkaha attı. "Onun gibi hayatları boyunca, her gün her saniye savaşmak zorunda kalan insanlar, iyi şeyler geldiğinde nasıl kabul edeceklerini bilemezler. Sanırım sana olan da bu evlat. Ve onu affetmek zorunda olmasan da, her yıl kışın en soğuk gününde şehri terk ettiğini bil. Nereye gittiğini ya da ne yaptığını hiç bilmiyorum ama döndüğünde yanında hep aynı mavi kumaş parçasını taşıyor."

Donmuştum. Kışın ortasında babamın kapısının önüne bırakıldığımda, Emelia ilim kitabını ve pusulasını yanıma koymuştu. Ama aynı zamanda bir tarafı yıpranmış, sanki bir parçası kopmuş gibi duran kalın, mavi dokuma bir battaniyeye de sarılmıştım.

Finn sırtımı sıvazladı. Sertti.

"Bu nefrete tutunmak kolay evlat. Ama kendisi için de çok fazla nefret besliyor."

O yürüdü Uzakta, ayrılmak Ben Sersemletici, üzerinde tamamen engebeli bir zemin.

Nefret oldu Güvenli, ama Affetmek mi?
Bağışlama dikenler ve çelikten inşa ettiğin evden ayrılmaktı.

ve ağaçlara, bilinmeyene doğru ilerlemek. Affetmek, kendinizi yeniden açmak ve sevdiklerinizin bıçağı ikinci kez sırtınıza saplamasından korkmuyormuş gibi davranmak anlamına gelebilir.

Bundan da öte, affetmek aynı zamanda huzur bulma şansı anlamına da geliyordu. Ve bu benim aşına olduğum bir şey değildi. Bu beni ihanet ihtimalinden daha çok korkutuyordu.

Duvarın diğer ucuna sığınmaya çalıştım. Kiara geçmeme izin verdi, belki de alana ihtiyacım olduğuna inanıyordu.

Gruptan olabildiğince uzağa yerleştüğimde yanıldığımı anladım.

Utangaç bir kül ve gece sarmalı kolumu sıyrıp geçti. Beni okşadı, bir kucaklama gibi bedenimin etrafına dolandı.

Başımı çevirerek gölgenin uzunluğunu takip ettim ve Kiara'nın yanağından aşağı düşen parlak bir gözyaşı gördüm. Gözyaşını aceleyle sildi ve yüzünü taşa sabitledi ama gölgeleri sıkılaştı ve ben yalnız olmadığımı hatırlayana kadar gitmeyi reddetti.

Bölüm Otuz Beş

Kiara

Gölge canavarların kendi adlarına dönüşme potansiyeline sahip olup olmadıkları sık sık tartışılmıştır. Eğer gerçekliğin çatlakları arasından sıyrılıp dünyanın düzlemlerinde özgürce seyahat edebilirlerse. Elbette bu asla çözülemeyecek bir gizem.

ASIDIAN LORE: DIYARIN EFSANELERİ VE MITLERİ'NDEN ALINTI

Saatlerdir yürüyorduk.

Şaşırtıcı bir şekilde, başka semboller ya da basınçlı taşlar yoktu, ancak birkaç çürümüş ceset zemini süslüyordu, iskeletler çoğunlukla sağlamdı. Susuzluktan ya da daha önceki tuzaklardan birinde aldıkları yaralardan öldüklerini tahmin ettim.

Bir süre bu şekilde yolculuk ettik, her tünel bir öncekinin kopyasıydı. Tilki tünellerde olağanüstü bir kolaylıkla ilerliyor, ben hepimizi yönlendirirken sert bir şekilde bana doğru yönü işaret ediyordu.

Jude, yüzleşmelerinden sonra annesinden uzak durmuştu ve ben ona alan tanırken, gölgelerim yardım edemedi ama seyahat ederken sık sık gizlice çıkıp ona dokundu.

Şimdi onu hissediyordum, grubumuzun arkasında oyalanıyordu, gerginliği gölgelerimin titremesine neden oluyordu.

Belki de onu düşünceleriyle baş başa bırakmak o kadar da iyi bir fikir değildi-

Yumuşak titreşimler bacaklarıma doğru ilerlerken donup kaldım.

"Yer..." Çömelip avucumu soğuk taşın üzerine koydum.
"Titriyor. Hissediyor musun?"

Emelia bana endişeli bir bakış attı.

Burası canlıydı, başımızın üstündeki ölümlü dünyadaki herhangi bir yaratık kadar canlıydı. Sanki tanrının kendisi hayatını tapınağına vermiş gibi bir nabızı vardı.

Jude gözleri parlayarak ilerledi. Onu durdurmak için elimi kaldırdığımda sarsılarak durdu. Kendi ellerini yumruk yapmış, beni koruyabileceğine inandığı tek yol olan komutayı ele alma ihtiyacıyla adeta titriyordu.

Bu yanlış fikirler üzerinde çalışmamız gerekecek.

Gölgelerim tenimden ayrılarak taşların üzerinde kaymaya başladı. Tek bir dişlinin sesi duyulana kadar yeri okşadılar.

Gölgelerimin değdiği yerde zemin çöktüğünde Tilki geriye doğru sıçradı, zemin artık siyah bir boşluktu. Şimdiye kadarki on birinci tuzak.

"İyi karar." Finn sırtıma bir tokat attı ve sonra bana elini uzattı. "Buna alışabilirim, Emelia." Bana doğru bir başparmak salladı. "O ve şuradaki tatlı dilli yardımcıyla birlikte bir servet kazanabiliriz."

Jake suratını astı. "Hey, ben bir taraf değilim-"

"Hayır," dedi Emelia sert bir sesle ve onun sözünü kesti. "Biz yalnız çalışırız." Sanki onun hırsızlar çetesine katılmaya hevesliymişim gibi. Öte yandan Jake'in daha çok, bir hırsız olmadığı fikrine canı sıkılmış görünüyordu.

Davet edildi.

"İnatçı kız," diye alay etti Finn, kesinlikle suyla dolu olmayan bir şişeye uzanırken. "Gerçekler gözünün önündeyken bile kabullenemiyorsun."

Jude'a odaklandım. Emelia ne zaman ona doğru baksa burun delikleri alevleniyordu. Konuşmaları felaketle sonuçlanmıştı ve Emelia bunu tekrarlamaya pek istekli görünmüyordu.

Ona sunabileceğim tek şey destek olmaktı ve o da bunu fazlasıyla alacaktı.

Gölgeler etrafımda dönüp dururken sırtım karıncalandı. Omzumun üzerinden baktığımda bir nefesi yuttum.

Kanatlara benziyorlardı ama görünüşleri daha çok yarasaya benziyordu, neredeyse yarı saydam olan uçları sivri ve tırtıklıydı, hafif esintiden parıldayan gümüş benekler ışıldıyordu.

Jude'un gözleri sırtımdan çıkan dalgalanan siyah kanatlara takıldı ve çenesindeki gerginlik azaldı. Kendimi onun saygılı bakışları altında rahatlarım buldum.

Gülümsemedi ama gözleri parladı ve kalbimin birkaç atım atlamasına neden oldu. Zihnim geçen geceye, sadece ikimizin olduğu, baş başa kaldığımız zamana gittiğinde kendime lanet ettim. Isı yanaklarımı yaktı ve diğerleri fark etmeden önce gözümü kaçırmak zorunda kaldım, ancak saniyeler sonra arkamdan derin bir kıkırdama duyuldu. Jude hiçbir şeyi kaçırmadı.

Devam etmek için tüm gücümü harcadım, adımlarım kurşuni, nabzım boğazımı dövüyordu.

Ölüm kalım meselesi, Ki, diye azarladım, sıcaklık ensemden aşağıya doğru ilerlerken bile. Gülümsediğini hissettiğime yemin edebilirim.

Neyse ki, sallanan bir baltayla övünen bir sonraki geçitte bir dizi oktan kaçınırken şehvetli düşüncelerimi kontrol altında tuttum. Altıncı dönüşte, gölgelerim jilet gibi keskin bıçaklarla dolu bir çukuru tetikledi. Kolayca atlatıldı.

Sorun da buydu. Çok kolay geldi.

Jude akşam saatinin neredeyse on olduğunu söylediğinde Emelia dinlenmemiz için seslendi. Finn yiyecek paketlerini dağıtırken, "Neredeyse sona geldik," dedi.

Onun da gergin olduğunu hissediyordum, tapınağa bu kadar kolay sızmış olmamızdan çekiniyordu. Onu çenesini ovuştururken yakaladım, Jude aynı anda onunkini kavırıyordu, ikisi de çok tuzlu etlerini görmezden gelirken düşüncelere dalmışlardı.

Ben mataramdaki değerli kalıntıları yutarken Dimitri ninnisini ısıklıkla söyleme fırsatını yakaladı. Bu melodi beni sakinleştiren bir sabit haline gelmişti ve üzerimden geçerken gözlerim titreyerek kapandı.

Horultuların açık salonu doldurması uzun sürmedi.

Maviye çalan ayın ışıltısı uykumu kaçırarak kadar parlıyordu, Jude da aynı şekilde

sorun. Bedenini benimkine yaklaştırdı, ben de yanağımı omzuna yasladım. İkimizin de başları gökyüzüne doğru eğilmiş, sonsuz evrenin nefes kesici büyüsunü içlerine çekiyorlardı. Ölümün kol gezdiği bir yerde böylesi bir ihtişam beklenmedik bir şeydi.

Jake ilk nöbeti üstlenmişti ve şu anda bir parça iple meşgul olup karmaşık düğümler atıyordu.

Bakişlarına karşılık verip bilmiş bir göz kırpışıyla başımı Jude'a doğru eğdiğimde Jake inledi ve gözlerini devirdi. Ne istediğimi çok iyi biliyordu.

"Haydi," diye fısıldadım komutana, kollarını gevşeterek. Derin bir itiraz sesi çıkardı ama niyetimi yeterince iyi anlamış olmalı ki onu sabırsızlıkla ayağa kaldırdım ve bir sonraki koridora yönlendirdim. Sonra hiç karşı koymadan beni takip etti.

Diğerlerinden yeterince uzakta, gölgelerimi dışarıya saldım, sürünen siyah tüyler bir duvar oluşturarak dünyanın geri kalanını engelledi. Onları çağırarak kolay geldi ve burada kendimi en güçlü hissettiğim yerde, gücümde bir güzelliik buldum.

Öldürmek, sakatlamak, yok etmek için kullanılabilirdi, ama şimdi, parıldayan gece ipliklerinin bizi iki kişiye ait bir âlemde dikkatle gizleyerek hareket ettiği zarafetin tadını çıkarıyordum.

Jude'un gömleğinin altından yanardöner bir ışık yayılıyordu, büyüü titreşiyordu, parıltısı sabit bir kalp atışıydı. Ve kendi ışığım yayılırken, yaramın da aynı şekilde tepki verdiğini görmek için aşağıya bakmama gerek yoktu. Hissettim.

"Beni yalnız bırakmaya mı çalışıyorsun?" Jude bana o çok sert komutan bakişıyla onaylamadığını göstererek sordu. şaka.

Ama evet. Çok haklıydı.

Onu daha önce gördükten sonra, annesiyle yüzleşmesinden sonra, tek istediğim onunla konuşmak, korkusunun yükünü taşımasına yardımcı olmaktı. Ama bunu ekibimizin önünde yapamazdım.

"Ya seni tamamen kendime almak isteseydim?" Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime yakın tuttum.

"Çok uygunsuz." Eğildi, dudakları bir santim ötedeydi. Nefesim kesildi.

"Dürüstlük hiçbir zaman bana göre olmadı." Nerede olduğumuzun pek bir önemi yoktu; komutan bana böylesine şiddetle baktığında gerçekler uçup gidiyordu.

Hiç bu kadar güçlü bir şey yaşamamıştım. Bu kadar kırılmaz. Onun da aynı şekilde hissetmesini istedim.

"Sen iyi misin?" Tepkisini bekleyerek sordum.

Yüzü taş kesilmişti, dudakları ince bir çizgi halindeydi. Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda, Jude beni sersemleterek susturdu.

"Bizi genellikle bu kadar az önemseyenleri neden bu kadar çok önemsiyoruz?"

Sesinin çığlığından, sonunda nasıl çatladığından irkildim. Kaçmasına izin vermemek için boynunu sıkıca kavradım. Yaptığım kafese karşı koymadı.

"Sanırım elimizde değil," diye dürüstçe cevap verdim. "Onların ilgisizliği yüzünden parçalanmamışız gibi davranmak istiyoruz ama içten içe tek istediğimiz onların onayı. Belki de bu berbat bir şey ve bizi bu kadar kolay dışladıkları için bunu daha çok istiyoruz. Ya da basitçe onların onaylamamasının kendimize dair hayal kırıklığımızı pekiştirmesinden kaynaklanıyor."

Jude bakışlarını benden kaçırdı ve ben bundan hemen nefret ettim. "Bunu atlattığımı sanmıştım ama görünüşe göre yanılmışım," diye mırıldandı, çenesi gerilmişti. "Cevap arayabileceğim o kadar çok kişi vardı ki, ama ilk fırsatta koşarak ona gitti, yalvardı."

Ona, yüz hatlarını gölgeleyen hüzne doğru çekilirken, gölgelerim koruyucu bir şekilde gövdesinin etrafında kıvrıldı.

"Yıllarca Cirian'ın komutası altında hissiz kaldım," dedi Jude. "Sis'e kadar, sana kadar, yeniden hissetmeye başlamadım ve o zamandan beri bu hem bir hediye hem de bir lanet oldu. Şimdi düşünmeden duramıyorum. Geçmişi ve annemi. Babam hakkında. Seni ve kaybedeceklerimizi-"

"Yeter." Çenesinden tuttum ve yüzünü bana dönmesini sağladım. Geçmişinin yasını tutabilirdi - bu anlaşılabilir bir şeydi - ama

gelecek bizimdi. Ve on dokuz yılın bütün bir hayatı oluşturduğunu düşünmesine izin verirsem lanetlenirdim.

"Bazen inanılmaz derecede sinir bozucu oluyorsun, bunu biliyor musun?" Başımı sallayarak güldüm. "Yani, bir an bana sanki zamanımızdan başka bir şeyimiz yokmuş gibi bakıyorsun, sonra da çoktan kaybetmişiz gibi davranıyorsun. Henüz hiçbir şey kaybetmedik, bu yüzden tüm bunların sonunda benimle sıkışıp kalabileceğin gerçeğini kabulleneceksin. Seni terk etmiyorum. Kaçmayacağım. Ve muhtemelen hayatımda ilk kez korkmuyorum. Nedenini bilmek ister misin?"

Jude keskin bir nefes aldı. Nefes vermeye cesaret edebildiğinden emin değildim.

"Raina gökten düştü ve ışığı kaybettik diye her şeye benim yerime karar verilmesinden bıktım usandım. Hayatlarımızı ölüm tehdidi altında geçirdik ve bu şekilde yaşanmaz. Bu hayatla işim henüz bitmedi ve senin kara kara düşünen kışınla da işimin bitmediğinden eminim."

Jude'un dudakları seğirdi, sadece bir köşesi kalktı, ama bunu görmek karlı bir gecede içilen bira gibiydi, sıcaklık karnınıza damlıyor, başınız zarif bir şekilde bulanıklaşıyordu.

"Bunun için seni suçladığımı biliyorsun." Aramızı işaret etti ve kaşlarımı çattım. "Bana bir umut verdin ve şimdi onu kaybetme fikriyle darmadağın oldum. Tanrım, Isiah şu an beni görse gülerdi. Duygularımdan bahsediyorsun."

"Çok heyecanlıydı," dedim sırtarak. "Bana anlattığına göre, sana hep biraz yaşamayı söylemiş. Kendini serbest bırakmanı. Sana baktığında yaydığı sevgiyi gördüm."

Isiah. Jude'un tek gerçek ailesi. Sisteki Ölü.

Isiah'ın kanlar içinde kaldığı, gözlerinin sonsuza dek kapandığı o son anları hatırlayınca kalbim dayanılmaz bir şekilde sıkışmaya başladı.

O zamanlar Jude'a aşkıttım, öyle ki arkadaşını geri getirmek için her şeyimi verebilirdim. Hâlâ da veririm.

Jude kalın kalın yutkundu. "Eh, Isiah mutlu olabilirdi. Ama alaylarının sonunu duyamazdım." Başım düzensiz bir şekilde atan başparmağının üzerine gelene kadar beni kendine çekti.

kalp. "Isiah'ın senden hoşlandığını söyleyebilirim. Bana senden mümkün olduğunca uzak durmamı söylese bile. Senin bela olduğunu biliyordu."

Sahte bir tiksinti sesi çıkardım. "Onun hakkında söylediğim tüm güzel şeyleri geri alıyorum."

Tereddütlü bir kıkırdama göğsünü titretti ve iç çektim, beni kucaklamasının tadını çıkardım, ikimizin de temasa ihtiyacı vardı. Daha önce ona bu şekilde sarılmaya cesaret eden biri olup olmadığını merak ettim.

"Teşekkür ederim Kiara," dedi Jude, huzurlu sessizliği bozarak.

Boynumu bükerek ona şaşkın bir bakış attım. "Ne için?"

Jude'un parmakları çeneme gitti ve şakağıma şefkatli bir öpücük kondurabilmek için beni geri çekti. "Sadece... beni her zaman bulduğun için teşekkür ederim. Hoşuma gitse de gitmese de." Sırıltısı büyüleyici bir şekilde orantısızdı.

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi, onu tam olarak öpmedim ama sıcaklığını hissedecek kadar yakındım. Tenim karıncalandı, sıcaklık yüzümden boynuma ve göğsüme doğru aktı.

"Bir daha asla karanlıkta yalnız kalmayacaksın," diye fısıldadım. Gözleri kapandı, vücudunda bir titreme başladı. "Ama bir şekilde kayıp düşersen, hemen arkada olacağım."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek inancımı pekiştirdi ve bu beni sonsuza kadar korkutsa da, aidiyet duygusunun tadını çıkardım. Jude'a karşı hissettiklerimin ortak gücümüzden kaynaklandığını düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum.

Bizden yine şüphe etmezdim.

Elimi Jude'un boynundan çekerek yanağına götürdüm, parmak uçlarım kaba kirli sakalını sıyırdı. Bana doğru eğildi, gözleri titreyerek kapandı, bir iç çekiş onu terk etti.

"Başarısız olursak aptalca bir şey yapmayacağına söz ver." Tanrı Katili'ni kınımdan çıkarıp eksik parçaları kabul etmem için oymak gibi. O da tereddüt etmeden bunu yapardı.

Jude şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Gözlerini maskeleyen altın parıltısı söndü ve tanıdığım gözlerine dönüştü.

ve aşk. Biri kahverengi ve altın benekli, diğeri kaotik ve gizem dolu. Arada sırada yaydığı altın ışığa bayılsam da, onun bu halini tercih ederdim. Tamamen kendisi.

"Sana bu sözü veremem," diye fısıldadı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ama önce başka bir yol bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verebilirim. Senin yanında uyanmak için her şeyimi verirdim. Şafağın yüzünün üzerinden süzülüşünü izlemek, yeni güne merhaba demek için. Tercih edeceğim son bu olurdu. Seçme şansım olsaydı."

Jude'un yanında uyandığımı hayal etmek - ipek çarşafların altında birbirine dolanmış uzuvlarımız, çıplak gövdesine ışık saçan erken güneş - nabzımı tehlikeli seviyelere çıkardı.

"Ben de daha iyi bir son hayal edemiyorum," dedim, sesim kısık ve hırıltılıydı. Beni kalbi çalınmış bir kızıdan başka bir şey haline getirme yeteneğine lanet etmek istedim. "Şimdi, önce beni öpsen iyi olur-"

Jude'un dudakları beni susturdu. Beni kırılğan bir şeymişim gibi tuttu, parmakları saçlarımdaydı, sıkı ama yumuşaktı. Dilinin her dokunuşu tüylerimi diken diken ediyordu ve her nefes verişimi kendine saklıyordu.

"Eğer fazla zamanımız yoksa"-Jude geri çekildi, nefes nefese -"O zaman sana beni tamamen mahvettiğin pek çok kötü yolu göstersem iyi olur."

Dudakları dudaklarımdan ayrılıp çenemi, boynumun sütununu sıyırmak için yavaşça aşağı inerken ağzım açıldı. Göğsüme ulaşp ardında tüy gibi hafif öpücükler bıraktığında nefesim kesildi.

Jude her okşayışında, her saygılı dokunuşunda hayranlığını, bağlılığını dile getiriyordu. Açgözlülükle gömleğimin düğmelerini açtım, daha fazlasını istiyordum. Onunla hep daha fazlasını.

Yırtık pırtık gömleğimden kurtulduğumda, gözlerindeki altın rengi diğeri her şeyi gölgede bıraktı. Vücutuma tapınmadan önce derin bir guruldama sesi çıkardı, pantolonumun bandına ulaştığında benim tadıma baktı. Düğmenin üzerinde durduğunda sırttı, tek gamzesi tamamen şeytani görünüyordu.

"Seni öpmek için can attığım başka bir yeri göstermemi ister misin Kiara Frey?"

Kahretsin. Böyle konuşmaya devam ederse kalbim duracak.

Başımı aşağı yukarı o kadar sert salladım ki bir kasım gerildi.

"O zaman arkana yaslan." Jude yavaşça pantolonumun düğmelerini çözdü.

Nasırlı elleri kalçalarımın üzerinde kayarken çevikti. Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Sana düzgünce tapmama izin ver."

İstedğini yaptım ve ağzı hassas etime dokunduğunda konuşmadım ama adını ölümlü dünyaya ve üzerimizde parlayan tüm yıldızlara ulaşacak kadar yüksek sesle söylememek için dudağımı ısırdım.

Otuz Altıncı Bölüm

Jude

Bu çocuk benim için bir baş belası... ama yine de ona saygı duymaktan kendimi alamıyorum. İlişkımız çoğu zaman gergin olsa da onu küçük bir kardeşe benzetiyorum. Onun başarılı olmasını istiyorum. Maddox değerli bir ruh. Keşke o da bunun farkına varabilse.

SCIONA'NIN BAŞKENTİNDEN BİLİNMEYEN ALICIYA POSTALANMAMIŞ MEKTUP, YIL

BİLİNMIYOR

Bir çıkmaza girdiğimizde ertesi gün epey ilerlemişti.

Bu tünel diğerlerinden farklıydı, çıkıntılı kollar ve garip kancalarla doluydu, geçit öncekilerden çok daha dardı.

Duvarlar kırmızıyla kaplanmıştı, göze batan çizgiler beyaz mermeri bozuyordu. Ezilmiş kemikler etrafa saçılmıştı, bu kadar uzağa gitmeyi göze alıp başarısız olan kaşiflerin tek izi buydu. Ne kadar uzağa gidersek o kadar az kalıntı buluyorduk.

Bu iyiye işaret değildi.

Jake, "Önce Ki ve gölgelerini gönderelim derim," diyerek Liam'ın ters ters bakmasını sağladı.

"Ne kadar naziksin Jake," dedi Kiara iç çekerek. "Koçbaşı olarak kullanılmaya bayılıyorum."

Jake ağzını açıp kendini daha fazla lanetlemeden araya girdim. "Bunda bir terslik var." İçim ısındı, tereddütlerimi doğrular gibiydi. "Ben... İçimden bir ses onun gölgelerinin bunu kesmeyeceğini söylüyor."

"Bu bir bulmaca olabilir mi?" Liam keskin bir dikkatle rotayı taradı

ilgi.

"Sen ve senin bulmacaların." Kiara kardeşinin saçlarını karıştırdı, Liam onun ellerine vurdu. "Ama hayır. Sanırım bu saraya ulaşmadan önceki son bölüm ve Ay Tanrısı'nın adil davranıp kurallar koyacağından şüpheliyim."

Bir araya getirdiğim kadarıyla, çeşitli kolların yerleştirilmesinin herhangi bir mantığı ya da nedeni yoktu. Taşta belirgin bir yarık yoktu ve her şey sorunsuz bir şekilde birbirine akıyordu.

"Burada dikilerek sahip olmadığımız zamanı boşa harcıyoruz." Kiara ilerledi, Emelia oflayıp puflamadan önce üç adım atmayı başardı.

Bir sıra oluşturduk, hepimiz ayaklarımızı Kiara'nın bastığı yere tam olarak yerleştirdik, herhangi bir gıcırtı sesine veya havadaki kaymaya dikkat ettik. Bir rüzgâr bile uğuldamadı.

Kiara'nın karanlığı ileriye doğru yükseldi, taşları okşadı, kollara dikkatle bastı. Hiçbir şey ona ateş etmedi ya da kafasını kesmedi ama bu dişlerimi sıkmadığım ve yumruklarımı sıkmadığım anlamına gelmiyordu.

Kendi başının çaresine bakabilir, diye hatırlattım kendime ama itirazların dudaklarımdan dökülmesini engellemek büyük çaba gerektirdi. Birini önemsemek beni öldürebilirdi. Tanrılar, büyü ya da uğursuz tapınaklar değil. Sadece beni büyüleyen bir kız. Ölmek için ne biçim bir yol.

Yolun yarısında Kiara arkasını döndü ve sanki kendisine taze bir fincan kahve hediye edilmiş gibi gülümsedi. Geçitte el salladı ve "Gördün mü, hiçbir şey olmuyor-" dedi.

Zemin kaydı. Hareket etti.

Kaldırıldı.

Liam, üzerinde durduğu toprak parçası, uçan bir şahinden daha hızlı bir şekilde havaya fırladığında çığlık attı. Üç metrelik levha gittikçe yükselirken çığlıkları yankılandı ve çırpınan delikanlı dengede kalmak, tehlikeli çıkıntıdan sallanmamak için elinden geleni yaptı.

Alayımızın arkasında, Kiara'nın ona doğru koşmasını sadece izleyebildim. Bir saniye sonra onun adını haykırdım.

önündeki zemin düşmeden önce.

Mermer yarılp karlı bir toz bulutu ciğerlerimi boğarken zaman dondu. Kiara sağa doğru daldı, pürüzsüz duvara tutundu ve büyüyen yarığa kaymaktan kıl payı kurtuldu.

Boğucu korku, ısıtma büyüümün ortasında bir yuva yaptı. Bu çok yakındı ve beni ne kadar küstah yaparsa yapsın, ona liderlik etmesine izin verdiğim için hemen pişman oldum.

Her kas hareket etmek için ağrıyordu. Kıpırdamadan durmak, boş boş izlemek dışında bir şey yapmak için.

Gözlemleyin, sonra harekete geçin.

Isiah'ın bana aşılacağı şey buydu ama Kiara'ya doğru balıklama dalmak ve sonuçlarını lanetlemek istemiyorsam ne olayım. Kendime, başka bir tuzağı tetikler ve ölüme düşersen onun için iyi olmayacağımı hatırlatmak zorundaydım.

Kiara'ya doğru ilerlerken Finn ve Emelia'nın altındaki toprak gümbürdedi. Dimitri kollarını ikiliye doladı ve üzerinde durdukları taş levha Liam'in platformundan daha yükseğe kalkarken sıkı sıkı tutundu.

"Olduğun yerde kal!" Bağırdım, bu karmaşadan bir çıkış yolu arıyordum. Yine, yerde ve duvarlarda herhangi bir oluk ya da dikiş göremedim-

Bekle.

Bir bezelye büyüklüğünden daha büyük olmayan, neredeyse fark edilmeyen delikler seçtim. Ve tabii ki grubumuzun her üyesi bir tanesinin önünde konuşlanmıştı.

"Güncelleme?" Emelia yukarıdaki pozisyonundan havladı. Finn'in gövdesini can havliyle kavradı, Dimitri adeta etraflarında çelikten bir insan bandı oluşturmuştu.

Çalışmak için yaklaşık üç ayakları vardı ve Finn iri bir adamdı. İçlerinden birinin yan taraftan aşağı düşmesi uzun sürmezdi.

"Duvar da sensörler var," dedim sakince, aslında hissettiğimden daha çok. Alışkın olduğum rolü üstlendim ve kurtulmak için savaşı panığı bastırdım.

Ek gizli işaretler için çitaları incelemek

Tetikleyiciler, yavaşça ilerledim. "Nasıl çalıştıklarından emin değilim ama Kiara'nın gölgeleri tarafından tetikleniyor gibi görünmüyorlar."

"Bu pek yardımcı olmadı," diye homurdandı Jake. "İyi haber var mı Komutan? Yoksa hepimiz burada boşa mı kürek çekiyoruz? Çünkü genelde boşa kürek çekmekten hoşlanan biri olarak, şu anda bunu yapmamayı tercih edeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim."

"Bunu destekliyorum!" Liam bağırdı.

Kiara kaskatı kesilmişti ama gözleri... genişti ve her yöne kayıyordu.

O bakışı tanıdım. Beni hem heyecanlandırdı hem de korkuttu.

"Bir fikrim var," diye bağırdı, bakışlarında bir kurnazlık kıvılcımı parlıyordu.

"Acele edin!" Liam homurdandı. "Yüksekten nefret ettiğimi biliyorsun."

Ona sert bir bakış attı. "Yerden bir metre yüksektesin-"

"Konu bu değil."

Gölgeleri siyah dalgalar halinde omuzlarından yuvarlanırken koridorun geri kalanını inceledi. Büyüsü sürünerek ilerliyor, her sensörün önünde durarak bir sonraki tuzağı harekete geçirmeye çalışıyordu. Hiçbir şey olmadığında, konsantrasyon içinde göz kapaklarını sıktı, burnu kırıştı. Gölgelerinin altın bir parıltıyla dönmesini gururla izledim. Alana yumuşak bir ısı girdi ve Raina'nın yeteneğinin karanlığıyla birlikte çalıştığını fark ettim.

Büyülü görüşümle, nefes alışının nasıl düzensizleştiğini, nabzının nasıl çılgınca attığını fark ettim.

Uğursuz bir klik sesi duyuldu. Uzattığı büyü'nün altındaki zemin çöktü, en az beş metre genişliğinde bir uçurum tapınağa giden yolu kapattı.

"Sanırım sıcaklıkla aktive oluyor. Vücut ısısı!" Sırıttı, gölgelerindeki altın rengi zaferle parlıyordu.

Tanrım, kızım çok zeki.

"Yaşasın." Jake inledi, vücudu yaslandığı duvara karşı titriyordu. Yavaşça ona doğru ilerledim ve yarığın üzerinden baktım. Bir dip görünmüyordu... ya da benim gördüğüm bir dip yoktu.

seçebiliyordu.

Kiara'nın birleşik büyüğü salona doğru yılan gibi kıvrılıyor, bir tanrıçanın yabancı ateşini kullanmaya konsantre olurken her bir yanan dal bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kolları eforla titriyordu, tüm dikkati yeni keşfettiği yeteneklerine hükmetmeye odaklanmıştı. Gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı ve göğsümdeki yara izi hoş bir şekilde dalgalandı.

Bir ok havaya fırladı.

Siyah ve yaldızlı bulutlarının arasından uçtu ve yankılanan bir ping sesiyle taşa çarptı. Üç ok daha fırladı ve hepsi de zararsız bir şekilde karşı duvara çarptı. Tetiklediği bir sonraki sensör tüm mağarayı sarstı ve ben neler olduğunu çok geç fark ettim.

"Hayır!" diye bağırdı, başı bana doğru dönüyordu.

Duvarlar yaklaşıyordu. Bizi ezmek için hareket ediyorlardı. Tüm sensörleri güvenli bir şekilde açacak vaktimiz yoktu. Dikkatli olmak için zamanımız yoktu.

Taşınmamız gerekiyordu. Şimdi.

Artık tereddüt etmeden Liam'ın sallanan platformuna doğru koştum ve ona elimi uzattım. Jake yaslandığı duvardan dikkatlice sıyrılıp Emelia ve adamlarına doğru koşarken hareketleri sarsıntılı ve panikliydi.

Birlikte, sadece gözlerimizle iletişim kurarak tek bir birim olarak çalıştık. Korku bizi birleştirmişti ama yenilgimize yol açmayacaktı.

Kollarımı ardına kadar açtım ve çırpınan sihrimin dizginleri ele geçirmesine izin verdim.

Bunu hevesle yaptı.

Derimden parıldayan bir ışık akıyordu, tüm bedenim parlıyordu, sanki zihnim acı verici bir odaklanmayla keskinleşiyordu. Enerji içime işledikçe her kasım yanıyordu ve kanımı doyurdukça geçiş daha da parlaklaşıyor, bedenim gece gökyüzündeki bir yıldız gibi ışık saçıyordu.

Yakında ne ile karşılaşacak olursak olalım, hazır olacaktım.

Jake'in gözleri bana çevrildi, bakışlarının mavisini parlıyordu

gücümün battaniyesi altında.

Dudakları aralandı ama elleri hiç duraksamadı ve Emelia platformdan inerken onu sabitledi. Finn'in ardından Dimitri geldi ve ellerini tutup sıçramak için üçünün de cesaretlendirilmesi gerekti.

Tam bir kaostu. Mermer duvarlar birbirine yaklaştıkça kırılıyor, bir sonraki koridora ve güvenliğe kaçmak için ihtiyacımız olan değerli alanı çalıyordu. Görebildiğim kadarıyla duvarlar sağlam bir şekilde yerinde duruyordu, sadece bu koridor bir tuzak olarak çalışıyordu.

Kiara boşluğun diğer tarafındayken, Liam'a en yakın olan bendim ve onun tek hayatta kalma şansıydı. Ona doğru koşarken kaslarım yanıyordu. Yeterince yaklaştığımda elimi uzattım ve tereddüt etmesinin beni nasıl üzdüğünü görmezden geldim.

"Al şunu!" Titreyen elini yakalamak için mücadele ederek emrettim. Platformunun titremesi hiç durmadı ve ileri geri huzursuzca sallanarak güvenli bir zemin bulmasını imkânsız hale getirdi.

"Yapamam!" Gözlerini sanki dünyayı kapatacakmış gibi sıktı. "Düşeyeğim. I-"

"Hareket etmezsen öleceksin," dedim kabaca. Vücudum kalp atışlarımla aynı anda atıyor, zaman tehlikeli bir şekilde akıp geçiyordu.

Bana güç aşıladı, adrenalin patlamasıyla en yakınımıdaki duvarı ittim. Duvar durdu, hatta bir santim kadar geri çekildi.

Dişlerimi sıkarak, "Ya atlarsın ya da ezilerek ölürsün. Ama şimdi karar ver."

Liam hemen zayıf dizlerinin üzerine çömeldi. Duvarı bırakarak, bileğini yakalamak için sıçrayarak şansımı denedim. Sert bir çekişle onu aşağı indirdim. Taşla çarpışmadan önce bizi bir yuvarlanmaya ittim, onu kucaklarken düşüşün yükünü bedenime aldım. Liam boğuk bir homurtuyla göğsüme indi.

"Duvarlar yaklaşıyor!" Kiara ısrar etti, gölgeleri sırtından sarmal bir şekilde çıkıyordu, yüzü endişeyle çarpılmıştı.

Parçalanmış kayanın karşısında durmuş, bize el sallıyor, kardeşine ve bana koşmamız için bağıırıyordu.

Geçit daralıyor, çok daha hızlı bir şekilde yaklaşıyor ve her iki tarafta da sadece birkaç metre bırakıyordu. Ayak sesleri arkamdan geliyordu, diğlerleri de bana yetişmek için koşuyordu. Liam'ın eli elimde, çoktan kurulmuş olan tuzaklara doğru ilerledim.

Uçurum önümüzde uzandığında Liam'ı kekeleyerek durdurdum. Eklediğim ışıkla bile dibi seçemiyordum.

"Bu sefer benimle atlasan iyi edersin," diye tehdit ettim ve Liam sıkıntılı bir itiraz sesi çıkardı.

Nemli elini avucumun içinde sıktım ve onu da peşimden gelmeye zorlayarak sıçradım. Yankılanan çığlığı kulak zarımı deldi, tutuşu acı vericiydi.

İkimiz de yuvarlanarak ve tutunmak için çabalayarak diğler tarafa zararsızca indik. Duvarlar inlerken onu ayağına kaldırdım, yaşamın son santimleriyle bizimle alay ediyordu. Bir ayağımızı daha kaybetmiştik.

Emelia çevik bir hareketle boşluktan karşıya geçti, Dimitri ve Finn de ona katıldılar ama Dimitri dengesini kaybederek Jake'e çarptı. Uzaktan bir çatırtı duydum.

"Peşimden gelin!" Kiara koşuyordu, gölgeleri sadece birkaç adım öndeydi. Son yaklaştıkça daha fazla ok uçu. Neredeyse güvündeydik, neredeyse tehlikeyi atlatmıştık-

Kiara'nın önünde ok üstüne ok atılıyordu. Parlayan her ok ucu Kiara'nın yüzüne birkaç santim kala dönüyordu ve her seferinde öldüğüme yemin ediyordum.

Tek yapabildiğim Liam'a tutunmaktı. Benimle savaştı, korkusuna göğüs gerdi ve koridora yaklaşıırken kız kardeşine ulaşmak için çabaladı. Ama yeterince hızlı değildi.

Tökezlediğinde eğildim ve omzumu karnına sapladım. Onu kaldırıp sırtımda taşıyarak zamana karşı yarışmaya devam ettim.

Üç metrelik bir alan kalmıştı, duvarlar bir kez daha hızlanıyordu. Bağlantı koridoruna girdikten sonra, yavaşça

Liam'ı indirdi ve etrafında döndü. Emelia güvenli bir şekilde ileri atılırken ışığım onun üzerinden geçti.

Finn güvenli bir yere doğru kıvrılırken duvarlar geniş omuzlarını sıyırdı. Keten giysili kolları kanla karardı, bakır kokusu güçlendi.

"Dimitri!" Finn bitişikteki tünelin korumasından seslendi. Karanlığa doğru çığlık attı. "Neredesin dostum?"

Şimdiye kadar burada olmalıydı. Ayağı mı takıldı? Serseri bir ok mu isabet etti?

Loş tüneli aydınlatan parlak görüşümle, sonunda toz bulutu arasında topallayan ince bir form gördüm, ayağı vücudunun arkasında sürükleniyordu.

Kahretsin. Bir dakika önce bir kemik kırılma sesi duyduğumu sanmışım.

"Dimitri yaralandı," dedim uyuşmuş bir halde, kapanan duvarlara doğru koştum ve tıpkı Liam'ı kurtarıırken duvarı geri ittiğim gibi onları açmaya çalıştım. Bu sefer büyüm zayıfladı, gücüm azaldı. Çabayla homurdanırken ter alımdan aşağı kayıyordu ama taşlar durmayı reddediyordu. Hatta sanki daha hızlı hareket ediyorlarmış gibi geldi.

Dimitri hiçbir uyarıda bulunmadan durdu.

Koşmayı bıraktı ve... orada durdu, dosdoğru bana bakıyordu, büyümün kalıntıları çelimsiz yüzünü ürkütücü bir ışıltıya boğuyordu. Tanıdık bir melodiyi ısılıkla çalmaya başladığında tüylerim diken diken oldu. Sakallı yanaklarından iki damla gözyaşı süzüldü. Kaybolan iki ruh için iki gözyaşı.

Vazgeçmiyordu. Kaderini kabulleniyordu. Dimitri denese bile başaramazdı.

Dimitri ezilirken Kiara çığlık attı, gözleri hâlâ yukarı bakıyordu, dudaklarından duyamadığım ama bildiğim isimler dökülüyordu. Kemikler çatırdadı ve kan fışkırdı, bu duvarları sonsuza kadar boyayacak ürkütücü bir kırmızı patlaması. Başını hiç eğmedi.

Yürek parçalayıcı bir gümbürtüyle geçit kapandı, mühürlendi.

kırışmadan bir arada.

Tilki dizlerinin üzerine çöktü, yumuşak bir ağlama sesi onu terk etti. Finn onun omzunu kavradı, gözlerinde ıslaklık vardı.

Adamın kayıp ailesine dönmesi için dua ettim. Tek yapabildiğim dua **e t m e k t i**.

Tapınak sonunda bir can almıştı ve daha fazlasına aç olduğunu hissetmeden edemiyordum.

Otuz Yedinci Bölüm

Kiara

İki hayat yaşarız: biri etten ve kemikten oluştuğumuz hayat,
diğeri ise anılardan oluştuğumuz hayat.

ASİDYA ATASÖZÜ

Jude'la göz göze gelemeyecek kadar dengesiz uzuvlarımın üzerinde yükseldim. Kollarımı kendime sıkıca sararak merkezimi bulmaya çalıştım, fırtınada bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissettiğimde kendimi topraklamak için.

Hiçbirimizin konuşmaya cesareti yoktu.

Şövalyelerle geçirdiğim kısa süre içinde ölüm görmüştüm ama Dimitri'nin ölümü... Tanrım. Düşüncesi bile safralarımı kabartıyordu.

Adamı uzun süredir tanımıyor olsam da, kaybını hissettim. Onun yokluğunu cephaneliğimdeki kayıp bir bıçak gibi hissedebiliyordum. Ama benim acım Finn'in ya da Emelia'ninkiyile kıyaslanamazdı.

Finn yüzünü ovuşturdu, gözleri cam gibi ve kırmızıydı, gözyaşı izleri yanaklarını boyuyordu. O ve Dimitri çok yakındılar.

Jude'un bakışları ona kilitlendi, elini kaldırırken vücudu sallanıyordu, sessizce adama uzanmayı düşünüyordu. O sırada Isiah'ı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Arkadaşını benzer şekilde korkunç bir şekilde nasıl kaybettiğini.

Jude dürtülerini harekete geçiremeden, Emelia Finn'in kollarına kaydı ve elleriyle Finn'in gömleğini avuçladı.

"Onlarla birlikte," dedi kasvetli bir sesle, sesi çatlayarak. "Tekrar ailesiyle birlikte."

Finn kalın kalın yutkundu. "Ama biz de onun ailesiydik," dedi.

boğuldu. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ben... O sadece

Durdu. Neden durdu? Durabilirdi-"

"Hayır." Emelia Finn'in çenesini kavradı. "Bunu başaramazdı ve o da bunu biliyordu. Dimitri bu görevi kabul ettiğinde risklerin farkındaydı. Gelmeyi o seçti." İç çekerek başını Finn'in göğsüne yasladı. Finn ona sıkıca sarıldı, iki kolu da beline bir bant gibi dolanmıştı. Vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Jake ve Liam başlarını eğdiler, Liam yumuşak bir dua etti. Ben ise gözeneklerimden sızan öfkeyle tünelin olduğu boşluğa dik dik baktım.

Adil değildi. Dünyanın nazik olmasını beklediğimden değil; bu onun doğasında yoktu. Beni mahveden şey, dünyanın, payına düşenden daha fazla acı yaşamış olanları sürekli yere seriyor gibi görünmesiydi.

Jude boğazını temizledi, içindeki komutan kontrolü ele geçirirken bakışları sertleşti.

"Devam etmek zorundayız," dedi, bu duygusuz sözler karşısında yüzünü buruşturarak. Yas tutmak için daha fazla zamanımız olmalıydı ama bu bizim gerçekliğimiz değildi, zaman bizim dostumuz değildi.

Çenesi tüylendi ve elleri yumruk şeklinde kıvrılmış halde duvara baktı. Durdurmaya çalışmış, duvarların çarpışmasını engellemeye çalışmış ama sonunda başaramamıştı.

Bir parçasının kendini suçladığını biliyordum.

Emelia bir kolunu Finn'in gövdesine dolayarak, "Hadi Finn," diye yalvardı. Finn mekanik bir şekilde başını salladı. Yanakları nemli kalsa da gözyaşlarını sildi. Yüzü hiçbir şey belli etmese de, onun da Finn'in desteğine en az onunki kadar ihtiyacı olduğunu anladım.

Başımı sallayarak onayladım ve şaşkın bir şekilde ön tarafa doğru ilerledim. Öfkem sonsuz bir alev gibi yanmaya devam ediyordu.

Jake, Liam'ı peşimden sürükledi ve Jude'un gecikmediğinden emin olmak için ona bir bakış attı.

Jude'un az önceki parıltısı azalıyor, sadece gözleri parlıyordu. Gücü patlamış, parlak ve şiddetli bir şeye dönüşmüştü... ama tanrısallığın üçüncü parçası olmadan

gücünü koruyamıyordu. Yorgunluğun ötesinde görünüyordu.

Boğazım düğümlendi, gözlerim karıncalandı. Bir damla gözyaşı düşmeden önce, çevremde parıldayan oniks telleri uçuştı, gölgelerim beni okşadı, yanaklarımı ve saçlarımı okşadı. Naziktiler, neredeyse her kasımı sıkan gerginliği yatıştırma çabalarında çekingendiler. Bundan sonra olacaklar için güvenin her zerresine ihtiyacım vardı.

"Dikkatli olun," diye uyardım, sesim sert çıkıyordu. "Görebildiğim hiçbir sembol yok." Adımlarım güçlüydü, her darbe bacaklarıma sert titreşimler gönderiyordu.

Şimdi eğilemezdim. Diğerleri için güçlü kalmalıydım. Dimitri'nin ölümü beni içten dışa doğru parçalamıyormuş gibi davranmalıydım.

Son dönemece yaklaşıp bir sonraki koridoru döndüğümüzde, ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşaldı. Vücudumu saran hafif titremeye engel olamadım.

Saray.

Kapıya varmıştık.

Otuz Sekizinci Bölüm

Jude

Tüm hayatımı paha biçilmez eserler ve hazineler arayarak, asla doldurulamayacak bir boşluğu doldurmayı umarak geçirdim ve gerçekten önemseydiğim tek şeyi mahvettim.

KÖTÜ ŞÖHRETİ TILKI'NIN MASASINDA BULUNAN NOT, FORTUNA BELEDİYESİ

Belirginleşen kapıların ardında on adam büyüklüğünde bir dizi çift kapı vardı.

Pürüzsüz, gümüş kenarları elmaslarla süslenmişti, her biri mükemmel kesim ve berraklıkta çarpıcı mücevherlerdi. Kapıların birleştiği tepe noktasının üzerinde bakır bir ay asılıydı; metal dövülmüştü, küçük çukurlar ve oluklar açılmış buruşuk bir parşömeni andırıyordu.

"İlk kim gitmek ister?" Jake sordu, belli ki bunu kendisi yapmayı teklif etmiyordu.

Her tarafımız kan içindeydi ve sıyrıklarla doluydu, hepimiz bitkin ve yorgunduk ve daha fazla talihsizliğe yol açacağı garanti olan bir kapıyı açacak durumda değildik.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiç hevesli el kalkmadı.

İhtiyacımız olan tılsım bu sarayda bir yerde saklı olmalıydı, kurtuluşumuzun anahtarı alaycı bir şekilde elimizin altındaydı. Tanrıyı çağıracak ve bu işi bitirecektik. Sonunda ne şekilde biterse bitsin.

Kaderi ertelemenin anlamı yok.

Kapıları botlarımla tekmeleyerek açtım.

Işıltılı beyaz tozlar yukarıdan düşer gibi iniyordu.

Kar. Sarayın derinliklerinde bir yerlerden an sesleri geliyor, arp ve lavta bir araya gelerek rahatsız edici bir melodi oluşturuyordu.

İçeri girmek için öne doğru adım atan Kiara'nın bileğini kavradım ve başımı salladım. Dimitri'yi kurtarmayı başaramadıktan sonra, içeri ilk benim gireceğim konusunda hiçbir tartişma olamazdı. Yine de bakışlarının yüzümü yaktığını hissettim.

İşiltılı toz düşmeye devam etti ve ben adım attıkça tüm bedenimi kapladı.

Korkunç saniyeler boyunca hiçbir şey görmedim, fısıldayan bir ses zihnimde dans ederken uzuvlarım uyuştu. Boğuk ve tizdi ama garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

Ortalık yatıştığında, ses de yatıştı.

Sciona'nın sarayındakinden daha büyük, görkemli bir fuayeye girmiştim. Kadife şezlonglar ve güzel sandalyeler, incik boncukla kaplı masaların ya da hamur işleriyle dolu tabakların yanına sırasız bir şekilde yerleştirilmişti. Kristal bardaklar kehribar rengi sıvıyla doluydu, kabarcıklar yumuşak bir tıslamayla tepeye doğru yükseliyordu.

Boynumu büküp oyulmuş duvarlara, bir sanatçının eliyle kazınmış yıldız ve takımyıldız tasvirlerine baktım. Meknın bir santimine bile dokunulmamıştı. Yine de duvarlar bile odanın odak noktasıyla yarışamazdı

-Büyük mermer merdiven.

Kıvrılan metal sarmaşıklar ikinci katın sahanlığına kadar uzanan narin bir tırabzan oluşturuyordu. Basamakların tepesinde şakacı bir şekilde dönen yoğun sis, önümde uzananları görmemi engellediğinden pek bir şey seçemiyordum.

Ay işığı tenime dokunarak beni fuayenin ihtişamının ötesine bakmaya sevk etti. Açık gökyüzünü koruyacak bir çatı yoktu, yıldızlarla dolu gökler berrak ve işil işildi.

Çarpıcı olsa da, neredeyse algılanabilir bir korku havası güzelliğini bastırıyordu. Dilimin ucunda tadını alabiliyordum, acılığı bir uyarıydı.

Kılıcıma uzandım... ancak kıyafetimin bana ait olmadığını fark ettim.

Işıltılı siyah botlarım baldırlarıma kadar yükseliyordu ve pantolonum en yumuşak siyah kumaştan yapılmıştı. Gümüş bir kemer belimi sarıyor, sedef düğmeli bembeyaz gömleğim boğazıma kadar yükseliyordu. Tapınağa yanımda getirdiğim her şeyle birlikte silahlarım da üzerimdeydi ama kılıcımı taşıyan kılıf ince deriden yapılmıştı.

Ayak sesleri, saraya giren diğerlerinin sesinin ürkütücü yankılarla mağarayı doldurmasına neden oldu.

Etrafımda döndüm. Benimki gibi arkadaşlarımda da kirli kıyafetleri değiştirilmiş, yüzleri kirden arındırılmıştı. Yine de fark ettiğim tek kişi Kiara'ydı. Diğer herkes arka plana karışmıştı.

Parlak kızıl saçları parlıyordu ve karmaşık örgüler başını taçlandırıyordu. Gözlerindeki kehribar rengini ortaya çıkaran göz kalemi dudaklarını derin bir eriğe boyamıştı.

Kıyafetlerini gördüğümde ağzım açık kaldı. İpek pantolonu kalçalarına yapışmış, her kıvrımını mükemmel bir şekilde gösteriyordu. Üst kısmı V yakalı, dikişsiz bir korseyle sıkıca bağlanmıştı. Boynuna siyah bir kurdele bağlanmış, hafif rüzgârın uçlarını toplayarak arkasından sürüklenen tüllü bir tren sabitlenmişti. Kılıfının yeri kalçasına doğru kaymış, Tanrı Avcısı kılıcı gururla sergileniyordu.

Bir saniye içinde görevimizi unutmuş, son haftalarda ne yaptığımı unutmuş ve kendi adımı bile hatırlayamaz hale gelmiştim.

"Tanrım," diye nefes aldım, büyülenmişim. "Görünüyorsun-"

"Saçmalık," diye homurdandı, yüzü sıkıntıyla buruşmuştu. Ona doğru yürüdüm ve parmağımı kırıkan burnuna bastırdım.

"Hayır, sen gerçekleştirmeyi bekleyen bir kalp kırıklığı gibi görünüyorsun."

Başparmağımla alt dudağının üzerinde gezindim, erik rengi tüm dikkatimi topladı. Dudakları aralandı, sıcaklık tenimi gıdıkladı. Kalın bir şekilde yutkundü ve bakışlarım boğazının narin sütununa düştü.

"Bence ben de çok güzel görünüyorum!"

Jake'in sesiyle irkildim. Omuzladı

gümüş ceketini gösteriyordu, beyaz iplikler etekleri boyunca edepsizce uzanıyordu. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve şekillendirilmişti; alt göz kapaklarına sürme çekilmişti ve bu da gözbebeklerinin yoğun mavisini ortaya çıkarıyordu.

Kiara, "Böyle bir zamanda etrafta hoplayıp zıplıyor ve kıyafetlerine hayran hayran bakıyor olmalısın," diye azarladı, hafif bir kahkaha atarken bile.

Liam odanın ortasına doğru yürüdü, kız kardeşinin yanında rahatsız bir şekilde durdu, giysisinin sert malzemesi kaşınıyordu. O da Jake'inkine benzer bir şey giymişti ama gömleğinin üst düğmeleri çözülmüştü, bukleleri hâlâ zahmetsizce ve dikkatsizce yakanın yüksek sırtını sıyrıyordu. Bu ona Jake'in hoşuna gitmiş gibi görünen çapkın bir görünüm veriyordu. Gözlerini kaçıramıyordu ve Kiara inleyerek onu kardeşine doğru yaklaştırdığında, o da memnuniyetle bunu yaptı.

Jake omzunun üzerinden, "Madem ısrar ediyorsun," diye seslendi.

Emelia ve Finn en son geldiler, annem bol bir pantolon ve beyaz bir tunik giymişti, kısa saçları ıslak görünüyordu, tüm keskin açılarını ortaya çıkarmak için yüzünün dışında şekillendirilmişti.

"Sanki daha kötüsü olamazmış gibi," diye mırıldandı, yeni giysilerini ölümcül bir kaş çatmayla fırçalayarak. Lüks fuayeyi incelerken kaşları daha da çatıldı, boyalı dudakları inceldi. Gece yarısı rengine bürünmüş, malzemesi ipekle uyumlu çantasını kavradı. Çantayı yırtarak açtı, içeri karıştırdı ve geriye kalan tüm eşyalarını keşfedince rahatladı.

"O da ne?" Kiara hızla yanından geçerek, üç kişinin sığabileceği büyüklükte, özenle hazırlanmış bir şezlongun yanına yerleştirilmiş cam bir sehpa yöneldi. Katlanmış tek bir parşömen parçasını eline aldı.

"Buraya kadar gelebildiniz. Dünyayı değiştirmeden önce yiyin ve için," diye yüksek sesle okudu. "Bu ne anlama geliyor?"

İçeri ilk girdiğimde duyduğum müzik, ölümlüler tarafından icra edilemeyecek kadar ruhani ve havai bir şarkı çalıyordu. İkinci kattan bir arpın umutsuz akorları indi, kısa süre sonra bir lavta da katıldı, her iki enstrüman da

bana serbest düşüş hissini hatırlatan bir melodi yarattı.

Çok güzel. Kendi cenazemiz için bir hoş geldin partisi.

Liam sert bir sesle, "Belli ki bu bir tuzak," dedi. "Bir tuzağı gördüğümde anlayacak kadar çok kitap okudum. Yine de unutulmaz müzik hoş bir dokunuş."

Kiara yüzünü buruşturdu. "Fen ve matematik metinlerini okumakla yetindiğini sanıyordum?"

Liam'ın kaşları çatıldı. "Macera ve aşk kitaplarından oluşan gizli zulamı keşfedeceğini düşünmüştüm. Hayal kırıklığına uğradım."

Müzik yükseliyor, bizi merdivenlere ve aradığımız tüm gizemlere doğru zorluyordu. Kalbim çarpıyor, ayaklarım hareket etmek, teslim olmak ve şarkının titreşimlerini hissetmek için kaşınıyordu.

"Güzel yalanların olduğu bir dünya için çirkin kâbusların olduğu bir dünyayı terk ettik." Emelia başını iki yana salladı. Diğerleri gibi onun da gözleri bulutluydu. "Yukarı çıkmaktan başka çare göremiyorum ama tetikte olun. Burası büyülmeli." Güzel kıyafetlerine bakarak kaşlarını çattı. "Şey, belli ki büyülmeli. Ama bundan daha fazlası, bu..."

Kiara yüzünü buruşturarak, "Dans etme isteği uyandırıyor," dedi. "Ve içmek, yemek yemek ve gülümsemek." Ürperdi.

Jake'in ifadesi ağırlaştı. "O zaman kesinlikle iyi değil."

Kiara merdivenlere doğru süzüldü, tüllü treni her adımda dalgalanıyor ve hareket ediyordu. Gümüş trabzanı kavradı, elleri sihirle parlıyordu, ışık oniks ve lacivert yara izlerine değmek için uzanıyordu. Omzunun üzerinden bakarak, "Geliyor musun?" diye sordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Kiara

Ay Tanrısı hakkında fazla bir şey bilinmemektedir, ancak ölümlülerin bir tanrının gücünün sadece bir dokunuşunu deneyimleyebilecekleri rüyalara olan sevgisiyle ünlüdür.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Burası bir tapınak ya da saray değildi.

Bir rüyaydı.

Merdivenlerden süzülerek çıktım, müzik beni daha da yaklaştırıyor, adımlarımı hızlandırmamı istiyordu.

Ruhani şarkı ne kadar uzun çalarsa ben de o kadar ağırlıksızlaşıyordum. Kendimi sanki bedenimin üzerinde süzülüymüşüm gibi ilerlerken izledim, ipek pantolonum aşırı parlak ayın ışıltısı altında parlıyordu. Çok parlak ve davetkârdı, bağlılığımı talep ediyordu-

Biri dirseğini benimkine geçirerek beni sert bir göğse doğru çekti. Tanıdık bir toprak kokusu aldım ve beni bir anıya götürene kadar zihnimi işgal etti. Bir sis örtüsünün içine hapsolmuş bir anının rüyasına.

"Kiara?" Arkamı döndüğümde Jude'un yüzünün endişeyle buruştuğunu gördüm. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," dedim çok hızlı bir şekilde. Sadece lanet olası ay tarafından baştan çıkarılıyorum.

Bana inanmadığını söyleyebilirim.

Jude'un eli belime geri döndü, sıkıca kavradı, sabitleyici dokunuşu beni gerçeklikte toprakladı. Emelia'nın kontrolü ele almasına izin verip bizi büyük merdivenlerden yukarı çıkarırken elini bırakmadı.

Her şey yanlış geliyordu. Ben yanlış hissediyordum. Ve en kötüsü de her şeyin daha da kötüye gideceğini bilmektir.

Yukarı çıktıkça nabzım boğazımda, oraya bağlanmış narin kurdelenin hemen yanında daha fazla atmaya başladı. Soğuk ter alnımı kapladı ve parmağımı satenin altından geçirip sarsıntılı bir şekilde çektim. Lanet şey beni boğuyor, her gergin yutkunuşuma odaklanmaya zorluyordu.

Jude durakladı ve kendimi kurtarmak için mücadele ettiğim yeri not etti. Bıçağını çıkardı ve yavaşça kumaşın altından geçirdi. Keskin uç kumaşı delip geçti ve tüllü tren ve siyah kurdele omuzlarımdan düştü. Su gibi dalgalanarak basamaklardan aşağı kaydı.

Nefes verdim, çıplak boğazımı tutarken kalın kalın yutkundum. "İşte," diye mırıldandı kılıcını kınına sokarken.

"Şimdi sen

bir cinayet çılgınlığına başladığında engellenmeyeceksin." Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve içimdeki o ağır his azaldı. Benim için rol yapıyordu. Takdir ettiğim bir rol.

"Burada bir şey var!" Emelia bizden bir seviye yukarıda bağırdı.

Onun peşinden merdivenleri hızla çıktık, ancak botlarımız yedinci katın sahanlığına çarptığında tökezleyerek durduk. Yıkılmıştı, merdivenler kafam büyüklüğünde parıldayan ametist taşlarla karışık molozlarla tıkanmıştı. Hırsız aşağı eğildi ve parmağını taşlardan birinin üzerinde gezdirdi.

"Bu yeni oldu," diye düşündü. "Henüz tüm tozlar dağılmadı bile."

"Burada olduğumuzu biliyor ve bizi izliyor olabilir." Tılsımı bulup onu tuzağa düşürmeliydik. Keşke neye benzediğini bilseydik.

Enkazın etrafında bir yol olmadığı için altıncı kata dönmekten başka çaremiz yoktu.

Botlarımız dairesel kulede gümbürdüyor ve yankılanıyordu, kimse gizliliğini korumak için çaba göstermiyordu. Zaman bir kum saatindeki kumdan daha hızlı ilerliyordu. Kahretsin, daha çok kum saatindeki su gibiydi.

Altıncı sahanlığı aştık ve göz kamaştırıcı bakırdan bir antreye girdik. Duvarlar, süslemeler ve yer döşemeleri bakırdan yapılmıştı. Ayın ışığı bu odaya ulaşmıyordu ve aplikler her yerde yanıyordu, ancak sabit bir parıltı yaymıyorlardı. Daha koyu renk mobilyalar mekânı süslüyordu, ancak birinci kattakiler gibi cilalı değillerdi, ince bir toz tabakası parlaklıklarını köreltiyordu. Etrafıma bakındım, hepsi de farklı yüzler takınmış ama aynı gözlere sahip bir adamın tasvir edildiği düzinelerce portreyi fark edince ürperdim.

Gri gözleri o kadar hafif ve deliciydi ki ürperdim.

Bazı resimler onu kasvetli bir gün ışığında tasvir ederken, diğerleri ay ışığının parlaklığında, yüzü bir neşe ve ulaşılamaz mükemmellik şaheseri olarak resmetmiştir.

Sanki sonunda dünyayla paylaşmaya hazırlandığı bir sırrı varmış gibi her illüstrasyonda gülümsemesinin nasıl daha da arttığını fark ettim.

Jude, kapüşonlu tanrının sadece gözleri görünen bir resminin yanında durdu. Parmağını kaldırdı ve kaşlarını çatarak gri gözlerin izini sürdü.

Elini tutup ilerlerken hiçbir şey söylemedi, ama omzunun üzerinden bir kez daha baktı. Onu duraksatan ne gördüğünü merak ettim. Ama Liam'ın hırıltılı nefesleri dışında, galeride dolaşırken her şey sessizdi ve ben de bu sessizliği bozamayacak kadar gergindim.

İzlendiğimi hissettim. Önünden geçtiğimiz her resimde bizi takip ediyormuş gibi görünen gözler vardı, çerçevenin içine hapsolmuş özne rahatsız edici derecede gerçekçiydi.

Köşeyi dönüp yeni bir salona girdiğimizde içimi bir rahatlama kapladı, neyse ki bu salonda sinir bozucu portreler yoktu. Her iki tarafa da çok sayıda kapalı kapı dikilmişti ve hepsi de gümüş hilal şeklinde bir tutamakla süslenmişti. Gömülü elmaslar metalin üzerinde parlıyor, berrak ışıltıları bakır duvarların derin sıcaklığıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Sık sık görmezden geldiğim ihtiyatlı ses beni

Merakım ne kadar yalvarsa da hiçbirini açamadım. Kutsal hissediyorlardı. Ve tehlikeli.

Ne zaman bir tanesinin yanından geçsek kara büyüm göğsümde yükseliyordu, sanki diğer tarafta yatan şeyi arzuluyor gibiydi. Kendimi tutmamın bir başka nedeni.

Soğuk omurgamdan aşağı süzüldü ve ürperdim. Arkamda birinin durmasını bekleyerek boynumu büktüm. Ama kimse yoktu.

Jude beni hafifçe dürttü, gözlerinde bir soru vardı.

"Dikkatli ol," diye uyardım, o buz gibi dokunuşun hissinden sıyrılarak. "Sanki burada bizimle birlikte bir şey varmış gibi hissediyorum. İzliyorlar."

Sözlerim fısıltıdan öteye geçmiyordu ama Jude başını salladı ve parmaklarını benimkilere doladı.

Büyük salonun sonunda bir kapı uzanıyordu ve bu kez onun etkisini görmezden gelecek kadar güçlü değildim. Bu kapı beni yeni bir yarın vaadiyle cezbetti.

Topuz bir dolunayı andırıyordu, küçük opal parçaları uhrevi beyaz taşı lekeliyordu. Yüzeyin kendisi içten içe parlıyor, yontulmuş taşlar duvarlar boyunca küçük ışık iğneleri yayıyordu. Bana parıldayan yüzlerce yıldızı hatırlattı.

Bedenim ham enerjiyle titreşiyordu; Ay Tanrısı'nın kutsal mekânına o kadar yakındık ki, büyüsünün havayı doyuran kadim gücünü neredeyse tadabiliyordum.

Gölgelerim onaylarcasına parmaklarımda titreşti.

Kuşkusuz bu bir tuzaktı ama önemi yoktu. Buraya kadar gelmiştik ve ilerlemekten başka yolumuz yoktu.

Jude koruyucu bir tavırla önümde manevra yaptı ve onun göremediği bir göz devirme hareketi kazandı. Vücudu gergindi ve ince ceketinin içinden bile kaslarının nasıl gerildiğini algılayabiliyordum. "Geri çekil," dedi. Bu tavsiyeyi tamamen göz ardı ettim.

Elini kapı kolunun üzerine koyarak bileğini döndürdü. Yavaş yavaş gıcırdayarak açıldı, kollarımdaki küçük tüyleri diken diken eden uğursuz bir çığlık attı.

Hiçbir şey olmadı. Hiçbir iblis ya da canavar bizi yakalamak için yuvarlanmadı, hiçbir sivri diş boğazımızı hedef almadı. Sadece tüyler ürpertici bir sessizlik.

Jude'un elini çekiştirdim. İnatçı adam direndi, vücudunu benimkinin önünde eğmeye çalıştı ama başaramadı. Yanına yanaştığımda derin bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardı. Kaybettiğini biliyordu.

Biz içeri girene kadar yüzlerce kalp atışı geçti.

En yumuşak Gece Yarısı Çiçeklerinin rengindeki mor ışık, her yerden ve hiçbir yerden aynı anda gelerek muhafazayı kapladı. Yukarıda ne ay ne de yıldız vardı, parlak çelikten yapılmış kubbeli çatı görüşümüzü engelliyordu.

Şezlonglar, şık masa ve sandalyeler yerine gümüş para yığınları vardı. Etrafa saçılmış ölümlü zenginlikler arasında silahlar, kitaplar ve heykelcikler de vardı.

Bir yay ve Maliah'ın armasının neredeyse gür kürk postlarının altına gizlenmiş olduğu bir ok sadağı gördüm, okların gövdesi en zengin kırmızıdan bir halkayla çerçevelenmişti. Postların kendisinde semboller yoktu ama yine de ilahi bir nitelik seziyordum; tatlı kahverengi, her yeni göz kırpışta kızıla dönüp geri geliyordu.

Arlo'nun mührü yakındaki bazı kitapların üzerine damgalanmıştı, derin bir kitabın altından üç tahıl sapı filizleniyordu.

V. Onları burada bulsaydı nasıl öfkeleneneceğini tahmin edebiliyordum. Arlo her zaman silahlarını korumuştı ve kitaplar da başlı başına birer silahtı.

Ay Tanrısı... diğer tanrıların kutsal aletlerini çalmıştı. Ama neden?

Şüphelerimi dile getirmek için döndüm, tam o sırada kapı arkamızdan çarparak kapandı-

Sanki hiç orada olmamış gibi pürüzsüz taşın içinde tamamen kayboluyor.

Sikeyim.

"Orada öylece durmayın!" Emelia aceleyle harekete geçerek bağırdı. "Başka bir çıkış yolu arayın!" Paha biçilmez hazineleri hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara fırlattı ve Finn bile yüzünü buruşturdu

hatırı sayılır miktarda para toplayabilecek bir cam heykeli devirdiğinde.

"Bana yardım et," diye tersledi ve Liam'ın, keskin bakışlarını ona yönelttiğinde olduğu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim.

Pıtır pıtır yağan yağmura benzeyen bir vınlama sesi, kalp atışlarımı bastırdı.

"Kum," diye bağırdı Jake, titreyen parmağıyla Su Tanrısı Silas'ın taş dalgalarla çerçevelemiş yüzü ve kaslı vücudunu gösteren heykeli işaret ederek. Arkasında, gizli bir musluktan kum damlıyordu, rengi griden maviye ve lilaya kadar değişen tonlarıyla olağandışıydı. Gözden uzak bir yerde bir kol tıkladı ve kumun daha fazlası dışarı fırlayıp diğer taraftan boşluğa girdi ve bu sırada Arlo'nun bir yığın kitabını devirdi.

"Daha yukarı çıkmalıyız," dedim sakince, her ne kadar sakinlik bana en uzak duygu olsa da. Arlo bana korku göstermenin başkalarında da korku yaratabileceğini öğretmişti ve bazen iyi bir liderin yönettiği adamlar için güçlü olması gerekirdi. Bu neredeyse imkânsız gibi gelse bile.

Yirmi adım ötede, bir yığın bozuk para devasa bir zenginlik dağı oluşturuyordu. Yönünü işaret ettim ve arkadaşlarıma tırmanmaları için bağırdım. Buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirdik ama önce bu kum denizinin altında boğulursak olmazdı.

Jake'in gözleri yuvalarından fırlamıştı. Onu neredeyse sürükleyerek getirdim ve çok da nazik olmayan bir şekilde bozuk para yığınının üzerine itmeme rağmen tırmanmakta hâlâ tereddüt ediyordu.

Jude elimi tuttu ve beni daha yukarı itti, diğer eliyle de Liam'ı kavradı. Kardeşim ne zaman tökezlese ve botlarının altından bozuk paralar sıçrasa, Jude onu yakalıyor ve düzensiz bir şekilde atmıyor olsaydı kalbimi ısıtacak bir özenle onu yerine oturtuyordu.

"Burada bir şey var."

Başımı eğdiğimde Emelia'nın hepimizi çoktan geçmiş olduğunu gördüm. Kahretsin, çok hızlıydı. Neredeyse yığının tepesine ulaşmıştı ve çılgınca tavanı işaret ediyordu.

Dikkatimi onun yönlendirdiği yere odakladım ve

En garip manzara.

Başımızın üzerindeki kubbenin tam ortasında eğri bir yıldız gibi şekillendirilmiş bir kulp vardı. Etrafında keskin dikişler vardı, çizgiler dikdörtgen bir şekil oluşturunuyordu.

Bir kapı.

Emelia sıçradı, sonuçsuz bir şekilde kolu hedefleyerek geçidi açmaya çalıştı.

Her ıskaladığında ofladı. Her yere inişinde paralar uçuştı, birkaç tanesi yüzüme çarptı.

Aşağıda kum, odanın zeminini tamamen kaplamıştı ve sürekli yükselerek yukarı doğru ilerliyordu. Odaya akma hızına bakılırsa, bizi gömmeden önce fazla vaktimiz olmayacaktı.

Jude ve ben tam Finn kendini yukarı çekerken zirveye ulaştık, ağırlığı ve sürekli yer değiştiren madeni paralar yüzünden ayağı titriyordu. Kapı koluna atladı ve Emelia'dan bir buçuk adım daha uzun olduğu için üçüncü denemesinde kapıyı açmayı başardı.

Finn Emelia'yı omuzlarına aldı ve Emelia çerçevenin kenarlarını kavradı, saf karanlık onu yukarıdan karşıladı.

Homurdanarak yukarı doğru itti ve girişten geçti. Nefesimi tuttum, bir hata yaptığımızdan ve kapının hiçbir yere çıkmadığından korkuyordum. Ya da daha kötüsü.

Bir el açıklıktan aşağıya doğru indi.

"Haydi!" Emelia kolunu sallayarak seslendi. "Biri tutunsun!"

Duvarlar şiddetle sarsıldı, zemin ileri geri sallandı. Çatlaklar oluştu ve taşlar düştü, tüm oda patlamaya hazırды.

Emelia'nın kardeşimin elini tutmasını ve Jake'in ona yardım ederken onu sabit tutmasını rahatlatarak izledim. Ortadan kaybolduğunda nefesimi bıraktım. Bir saniye sonra Jake'e seslendi.

Finn, Jake'in ağırlığını destekleyerek onu diğerlerine doğru yönlendirdi ama Finn'in kaslı kolları titriyordu, yorgunluğu her halinden belliydi.

"Git Kiara," diye emretti Jude. Teninden ısı yayıldı, büyüü uyanıyordu.

"Hemen arkamda olsan iyi edersin."

"Her zaman," diye mırıldandı, gözleri erimişti.

Koruma bana doğru döndü, koyu kahverengi teni ter içindeydi. Kolunu uzattı, tutmamı bekliyordu. Jude'a baktım, tereddüt ettim, ondan önce gidersem kahramanca ve aptalca bir şey yapmayacağına güvenmiyordum.

"Seni terk etmiyorum," dedi Jude, sesi inançla ağırlaşmıştı. Sözleri şüphelerime nüfuz ederken burun delikleri alevlendi. "Bu işi birlikte bitireceğiz."

Başka bir ölüm kalım durumuyla karşı karşıya olmasaydık sırtırdım. Belki de inatçı çocuğa ulaşmıştım.

Oda tıslayıp inerken ve uğursuz bir şey gıcırdarken Finn uzattığım elimi kavradı. Yukarı ve havaya fırlatıldığımda, bir inilti daha duydum ve ardından bir vınlama geldi. Yeni bir musluk açılmış olmalıydı.

"Acele et, çocuk!" Emelia kolunu sallayarak bağırdı. Aradaki mesafeyi kapatıp onu yakalamaktan başka çarem yoktu. Zayıf parmakları benimkilere kilitlendi ve şaşırtıcı bir güçle beni kendine çekti.

Dairesel bir odaya indim, ilahi görüşüm bana görme yetisi kazandırdı. Ama yeni odaya ya da ortasında duran tuhaf kapıya takılıp kalmadım. Jude'a yardım etmeye hazırlanarak geriye döndüm. Emelia elini uzattı ve komutan aceleyle aramıza baktı.

Kum yavaş yavaş yükseldi, şimdi Finn ve Jude'un botlarının altını sıyrmasına sadece birkaç metre kalmıştı. Dişlerini sıktı ve Finn'in yardımı olmadan hamle yaparak iki elimizi de yakaladı ve sıkıca kavradı. Liam beni sabitlemek için belimden tuttu, Jake de Emelia için aynısını yaptı.

"Seni yakaladım!" Emelia oğluna söz verdi. İpeksi giysilerinin altında kaslarının gerildiğini görebiliyordum ama gözlerinde büyüden doğmamış bir ateş parlıyordu. Çekerken çığlık attı

kendini geri verdi.

Yanımda yere yuvarlandı, gücü kabardı ve etrafımızdaki alanı sıcak bir altın rengiyle aydınlattı.

Ama güvende değildik. Henüz değil.

"Finn!" Tilki açık kapının üzerinde durdu ve Jude benim yerime geçerek korumaya elini uzattı. Finn aşırı derecede terliyor, göğsü kabarıyordu. Kumlar bir adımdan daha az mesafedeydi ve hızla yükseliyordu.

"Hadi, seni aptal, atla!" Emelia nefes nefese kalmıştı, gözlerinde ıslaklık vardı. "Daha kötülerini de atlattık ve ben kaybedemem..." Dudağını ısırarak orada durdu. Onun yerine, "Elimi tut!" diye bağırdı.

Finn yukarı uzanırken inledi ama kızın çırpınan parmaklarını bir santimden daha az bir farkla ıskaladı.

Tekrar denedi. Bir kez daha. Üçüncü denemesinde temas kurdu. Jude diğer bileğini kavradı, ben de ön kolunu tuttum. Jude Finn'in tüm ağırlığını omuzladı ama annesi tutuşunu bırakmadı.

Birlikte onu yavaş yavaş kaldırdılar ve bir dakika içinde-
Kum botunun altına değdi.

Son birkaç hafta içinde pek çok tüyler ürpertici şey görmüştüm ama daha önce hiç bir adamın ayağının parçalanarak toza dönüştüğünü görmemiştim.

Finn'in çığlığı ruhumun derinliklerinde duyuldu, Emelia ve Jude'u tutuşu gevşedi, yüzü hastalıklı bir gri tonuna döndü. Kum yükseldikçe topuğunu kemiriyor, ayakkabısının cilalı derisi eriyerek toza dönüşüyordu.

Kan yoktu, ayağının yokluğunu vurgulamak için damlayan kırmızı bir şey yoktu. Sanki kum, bedenini açgözlülükle tüketirken yarayı dağlamış gibiydi.

"Hayır!" Emelia geriye doğru sıçrayarak onu birkaç santim daha yukarı taşıdı. Kum ayak bileğini geçmişti ve Finn'in gözleri kapandı, gırtlaktan gelen çığlıkları kâbuslara dönüştü.

"Sen değil!" Emelia ağladı, gözyaşları keskin yanaklarından özgürce süzülüyordu. "Seni de kaybedemem!"

Finn'in gözleri kapalıydı, adam büyük ihtimalle bayılmıştı.

Acıyı.

"Anne! Bırakmalısın!" Jude ılık attı. Ona daha önce hiç bu kadar içtenlikle anne dememişti ve eğer kız bu sevgiyi duyduysa bile belli etmedi. Gözlerini Finn'den ayıramıyordu ve eli Finn'in elini bırakmayı reddediyordu.

Finn'e olan sevgisi elle tutulur bir şeydi ve Jude ile Emelia arasındaki yerime geçerken gölgelerimin ortaya çıkmasını sağlayarak gücümü artırdı. Gece omuzlarımdan aktı ve avuçlarımdan yükselerek Finn'i tamamen sardı.

Tüm bu kaosun içinde, Arlo'nun yıllar önce, amcam gibi davrandığı zamanlarda bana söylediği bir şeyi hatırladım.

"Panik, göze alamayacağın bir zayıflıktır," diye homurdanmıştı bir gün antrenman sırasında. "şüphelerinin üstesinden gelmenin tek yolu kendini merkeze almaktır. Eğer zihninin dengesi bozulursa, bedeninin de bozulacaktır. " Toprak tanrısına hilekrlığı yüzünden öfke duyabilirim ama öğretileri bana nasıl güçlü olunacağını öğretti. Ve güçlü olurdum.

şimdi.

Büyüm Finn'i kavrayıp ağırlığını tutarken, Emelia'nın çığlıklarını ve zehirli kumun vınlama sesini duymazdan geldim. Bana ve düşünceli komutanıma ait olan bir vadiyi hayal ettim. Tam da o yerde, en derin benliğimi ortaya çıkarmış ve mümkün olduğuna inanmadığım bir huzur bulmuştum.

Arka planda bir yerden Jude adımı fısıldadı. Zihnim sihriye hükmetmeye ve Finn'i güvenli bir yere çekmeye çalışırken bile, onun sıcak nefesinin yanağımda gezindiğini hissedebiliyordum.

Büyük bir çekiş beni öne doğru itti, ancak eller bir kez daha ortama dolanarak beni merkezde tuttu. şüphesiz kardeşim.

"Kiara!"

Gözlerimi açtım. Bir rüzgâr ve gece beni geriye savurdu, glen düşüncelerimden koptu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım, başka birini daha hayal kırıklığına uğratmadığımı umarak yukarı bakmaya çabaladım.

Emelia'nın çığlığı bana ulaştı.

Finn onun kollarında yatıyordu, bilinci yerinde değildi ve

Göğsünün hafifçe inip kalkması. Liam homurdanarak kapıyı itti, nefesleri hırıltılı bir şekilde çıkıyordu.

"Yaşıyor," diye hıçkırdı Emelia, Finn'in başını kalbinin üzerine yaslayarak. "O nefes alıyor."

Jude annesinin üzerinde durmuş, onun Finn'e sarılışını izliyordu. Odak noktası bana gelmeden önce yüz hatlarında anlaşılmas bir ifade belirdi.

Yapmışım. Gölgelelrimi kullandım ve onları istediğim gibi yönlendirdim. Karanlığım öldürmedi. Kurtarmıştı.

Kırkını Bölüm

Jude

Kalbimi on dokuz yıl önce Mena'da bir kapı eşiğinde bıraktım. Her geçen gün onu özlüyorum ve keşke senin için yeterli olabileceğimi fark edecek kadar cesur olabilseydim.

TILKI'DEN POSTALANMAMIŞ MEKTUP, LANETİN 45. YILI

Annem ağlıyordu.

Bana o kadar tuhaf geldi ki hemen tepki vermedim.

Kiara yaptı.

Kollarını hala Finn'i bırakmamış olan Emelia'ya doladı ve kendini annemin göğsüne doğru itti, korsesinin ipeği taşan gözyaşlarını emiyordu. Gözyaşları, sürmeli gözlerinden aşağı süzülürken dizginlenmeden akıp gidiyordu. Kiara Emelia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve yaralı elini Emelia'nın yanağında gezdirdi.

Kapıyı sürgülediğimizden beri hareket etmemiştim. Ne Jake ne de Liam. Başlarını eğmişler, yaralı korumaya bakamıyorlardı.

Hiç tanımadığım bir annenin sevdiği adam için ağlayışını izlerken aklıma başka bir düşünce geldi: Emelia bu görev için çok şeyden vazgeçmiş, her şeyini kaybetmeye hazırды. Emelia bu işin ne kadar tehlikeli olacağını bilerek en yakınlarını bu göreve dahil etmişti.

Ve bunu benim için yapmıştı.

Acı ve rahatlama çizgilerinin al yanaklarını ıslattığı o ham anda, onu ilk kez gördüm.

Bozuk. Kusurlu. İnsan.

Raina ona gerçeği söylemeden önce ya da sonra, annem bir şekilde paramparça olmuştu.

Kahretsin, kırılmıştım ama Isiah ve şimdi de Kiara'dan destek almıştım. Finn onundu. Annemin duygusuz bir fahişe olduğunu düşünmekle hata etmişim. Vicdanı olmayan bir kadın.

Beni korktuğu için terk etmişti ve düşmüş bir tanrıçanın kızı olmanın kolay olmadığından şüpheleniyordum. Şüphe çekmemek için kasabadan kasabaya taşınmak. Kim ya da ne olduğunu asla bilememek. Ve muhtemelen mesafesinin çocuğunu koruyacağını düşünen bir anne.

İnanılmaz yalnızlık çekmiş olmalısın.

Onun önünde durana kadar hareket ettiğimi fark etmemiştim.

Çekingen bir tavırla Emelia'nın beline uzandım, onu göğsüme doğru çektim, ellerim sırtında gezindi. Benim olduğumu hissetmiş olmalıydı çünkü kollarımda eridi, gömleğimin kumaşını sertçe kavradı. Adımı fısıldadı ve aynı kelimeyi kederli bir mantra gibi yankılanana kadar defalarca tekrarladı.

Özür dilerim.

Ne Jake ne de Liam araya girdi, çocuklar loş odanın derinliklerine daldılar. Yakın bir tehlike sezmedim, bu yüzden bana hayat veren kadına sarılmama izin vererek kendimi şımarttım, aramızda yavaşça uyanan bir Finn vardı.

Emelia o tek kelimeyi tekrarlamaya devam etti ve son kez mırıldandığında ben de karşılık verdim.

"Ben... Anlıyorum," diye iç geçirdim, ciddiydim. Onu affetmemiştim, henüz değil -bir aziz değildim- ama anlıyordum. "Her şey yolunda." Kiara'nın yaptığı gibi onu susturdum ve benim itirafımdan sonra daha çok hıçkırdı.

Dakikalar akıp gitti, biri diğerine katıldı, zaman uzak, dayanıksız bir şeydi. Sadece Emelia burnunu çekip uzaklaştığında kollarımın düşmesine izin verdim. Onun sıcaklığının yerini alan soğukluk beni karşıladı ve içimdeki kayıp çocuk kaçmak istedi

onun kucağına geri döndü.

Emelia kırmızıya çalan bakışlarını bana çevirdi, gözlerimin ince parıltısı düşen ve boğulan her gözyaşına ışık tutuyordu.

Birbirimize tek kelime bile etmedik. Klişe ya da duygusal hiçbir şey. Ve bu iyiydi. Onun yerine ellerimden birini tuttu ve sıktı.

Bu kadar basit bir şey ama yine de yılların nefreti, suçlaması ve öfkesi içimden kayıp gitti.

"Görünüşe göre kum Finn'in yarasını dağlamış," diye gözlemledi Kiara, ışıltılı saç telleri tenimden sızan büyüünün altın ışınlarını yakalayarak. Örgülü saçları neredeyse çözülmüştü, gevşek dallar gözlerinin içine düşüyor, uçları aşağı kayarak lekeli üstünü sıyrıyordu. El değmemiş ipeğin yakında kanla işaretleneceğini hayal ettim.

"Jude, belki sen ve Emelia onu taşımaya yardım edebilirsiniz," diye önerdi. Kiara küçük odayı taradı, şüphe alt dudağını çiğnemesine neden oldu. "Burada kalırsak bizi başka nelerin beklediğini bilmiyorum."

Jake, Finn'in atılmış çantasına uzandı ve bir kutu kibrit çıkardı. İki aplikin duvara tutturulduğu yere doğru yürüdü ve bir kıvılcım çakarak alevler fitili tutana kadar kibriti tuttu. Yetersiz ışık, gölgelerle kaplı metal bir kapı aralığından yansıyor.

Bir sonraki kapı, ve umarım, son oda.

"Onu taşımaya yardım edeceğim," dedi Emelia sertçe, tanıdık maskesi yerine kayarak. Gözlerindeki kızarıklık ya da pembe yanaklarında hâlâ kurumakta olan ıslaklık olmasa ağladığını anlayamazdım. Çenesini sıktı ve başını kapıya doğru eğdi.

İnleyen Finn'i annemin kollarından alırken Kiara bize yer verdi. Ağırdı ve neredeyse hiç farkında değildi ama Emelia'nın diğer yanında olması sayesinde onu daha kolay taşıyabildik.

Kızım loşluğa, ışığın ötesine doğru sürüklenmişti.

Alevler.

"Bu kapı farklı hissettiriyor," dedi Kiara, endişesi sözlerini karartarak.

Bakışlarımı ileriye doğru çevirdim, yaydığım hafif ışık diğerlerinin daha ince ayrıntıları görmesini sağlıyordu. Lekesiz gümüş yüzeyine birkaç ay kazınmış, mavi ve mor renkli minik kakma taşlar canlı yıldızlar gibi parlıyordu. Metal ısı ısı parlıyordu.

Kiara ani bir nefes verdi.

"Ne oldu?" Adrenalinim yükselirken sordum. Elimdeki Finn sarsıldı, nabızı giderek güçleniyordu.

"Bu... korunaklı. Üzerindeki büyü'nün tadını alabiliyorum," diye açıkladı. Kaşlarımı çattım. Bahsettiği büyüü algılayamamıştım ve bu beni endişelendiriyordu.

Liam kız kardeşinin yanına çömeldi. İkisi birlikte çalışıyor, her biri düşünceli bir şekilde çenelerini tutuyordu. Benzer tavırları vardı ve hatta Liam'ın burun deliklerinin onunkilerle aynı anda açıldığını bile gördüm.

"Hmm." Liam daha büyük bir değerli taş parçasını incelemek için öne doğru eğildi. Elini kaldırarak, parıldayan taşa nişan aldı

-

Parmağı temas ettiği anda parlak bir parlama patladı ve hepimizi gözlerimizi yanan ışığın saldırısına karşı korumaya zorladı.

Kiara'nın gölgeleri omuzlarından fırlayarak kardeşini sardı.

Işık görüldüğü kadar çabuk söndü.

Finn acı çekiyormuş gibi homurdandı ve Emelia hemen kulağına fısıldayarak gözleri yarı açık bir şekilde çırpınırken onu sakinleştirdi.

"Bu da neydi böyle?" Kiara kardeşinin elini tutarak bağırdı. Yüzünü buruşturdu. "Parmağın mosmor olmuş Liam."

Liam'ın kapıya dokunmak için kullandığı parmağı gerçekten de maviydi. Kadın alışılmadık yarayı incelemek için parmağını çevirdiğinde yüzünü buruşturdu. Bana donmayı hatırlattı. A

Birkaç yıl önce Karanlık Kış sırasında bir isyanı bastırmak umuduyla uzak kuzeye gittiğimizde askerlerimden birkaçı el ve ayak parmaklarını kaybetmişti.

Liam zoraki bir gülümsemeyle, "Ve acıtıyor, o da var," dedi. Elini geri çekmeye çalıştı ama kız kardeşi buna izin vermedi.

"Emelia, onu sarmak için kullanabileceğin bir şeyin var mı?" diye sordu sıkıca, endişesi sesine yansıyor. Tilki cevap veremeden Jake harekete geçti ve çantasının içindekileri aramaya başladı. Bir rulo taze ketenle çıkageldi.

Jake kontrolü ele geçirirken Kiara bir ana tavuk gibi etrafta dolanıyordu ve ancak Jake ona kaşlarını çattığında onlara yer açtı.

"Çok sıkı olursa haber ver," dedi Jake Liam'a nazikçe, daha önce duymadığım bir ses tonuyla. Dikkatli olmak için büyük çaba sarf ederek keteni Liam'ın parmağına doladı. İşini bitirdiğinde, Jake'in eğilip Liam'ın yarasına bir öpücük kondurmasını şaşkınlıkla izledim. İş bittikten sonra da uzun süre ona sarıldı.

Jake bağlanmıştı, Liam herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığında her zamanki havası yoktu. Acaba bu onun için yeni bir şey miydi, yoğun bir endişe mi?

"Onu yakaladım, Ki. Git hadi." Jake kapıya doğru işaret etti. Kardeşinin üzerinde oyalandı ama sonunda, onun Jake'in kollarında güvende olacağını bilerek kendini ondan ayırdı.

Arkasını dönmeden önce portalın yüzeyine benim rahat edemeyeceğim kadar uzun süre baktı. "Lanet olsun," diye sertçe küfretti, hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu.

"Bu iyi bir sikiş miydi, yoksa kötü bir sikiş mi?" Jake Liam'a kaçamak bir bakış daha atarak sordu.

Bakışlarımı yakaladığında, "Şanslı bir tahminde bulun," diye mırıldandı. "İçeri girebilecek tek kişi benim."

Kesinlikle hayır. "Peki neden?" diye homurdandım, kaslarım anında gerildi. O daha cevap veremeden, uğuldayan bir rüzgâr esti, saçlarımızı savurdu ve güzel giysilerimizi kamçıladi. Hiçbir yerden ve her yerden geliyordu ve Kiara'nın

Dudakları telaşla aralandı.

"Onları duyabiliyor musun?" Kiara başını eğerek korkutucu bir şekilde kapıya yaklaştı. "Çok fazla var..."

"Ne kadar çok?"

"Kulağa... dua gibi geliyorlar," diye düşündü, transa geçmiş gibi hızla gözlerini kırıştıtararak. "Hepsi buraya ait değil. Bazıları Lorian ya da Silas'a sesleniyor. Diğer tanrı ve tanrıçalara."

Bu hiç mantıklı değildi. Ay Tanrısı'nın tapınağındaydık. Sadece onun duaları duyulmalıdır.

"Maliah..." Jake kaşlarını çatarak usulca söze başladı. "Pastoria Ormanı'nda bize eskisi gibi güçlü olmadığını, aynı yeteneklere sahip olmadığını söylemişti. Acaba-"

"Duaları çalışıyor." Herkes Kiara'ya döndü. "Ay Tanrısı, diğerlerini zayıflatmak için onları çalışıyor olmalı. Dualar gücü elinde tutar ve onlar olmadan..." Düşüncesini tamamlamaya gerek duymadan sözünü bitirdi. Hepimiz biliyorduk.

Eğer Ay Tanrısı tanrıların dualarını çalışıyorsa, o zaman durdurulamaz olurdu ve bu da onu alt etmek için neden bir araya gelmediklerini açıklardı.

Şimdiye kadar sessiz kalan Emelia, "İşbirlikçi piç kurusu," dedi. Tikintiyle başını salladı. "Diğer tanrılara yöneltilen dualar uzun yıllardır yanıtlanmıyor. En azından ben eskisi gibi mucizeler duymuyorum. Bu yüzden çoğu insan Ay Tanrısı'na dua ediyor. Bu yüzden diğer ölümsüzler halklarını terk etmiş gibi hissediyorlar."

Kiara başını salladı. "Ve bu kapı... büyülü. Sadece Ay Tanrısı ya da onun yarattıkları girebilsin diye mühürlenmiş." Yanağının içini ısırdı. "Bana küçüklüğümdeki ormanı hatırlatıyor. Or-"

"Gölge canavar," diye tamamladı Liam onun yerine. Kız kardeşi cevap olarak gözlerini sıktı. Zaten en büyük korkusuyla yüzleşmişti ve bunun onu ne kadar mahvettiğini anlıyordum.

Ama o haklıydı. Her ne kadar nefret etsem de Liam'ın yaralanması bunun kanıtıydı.

"İşte bu yüzden sen olmalısın," dedim her kelimesinden nefret ederek.

Gözlerinde ıslaklık parlıyordu ve bana baktığında son kez baktığını hissetti.

Bakışlarımı tuttu. "İçinizden biri girerse, ölürsünüz."

Bölüm Kırk Bir

Kiara

Tanrıların hazineleri gündelik nesnelerin kılığına girmiştir. Tanrıların kendileri tarafından sihirle aşılarmış muazzam bir güce sahiptirler. Etkileyici olsalar da, hiçbir Arlo'nun dünyanın doğuşu sırasında yapılmış aynalar olan gözlükleri kadar dikkat çekici ya da anlaşılması zor değildir. Sahibinin en büyük korkularını gösterirler. ve en hırslı arzular. Bunların yalandan başka bir şey olmadığı çok geç anlaşılır.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Jude'un yakıcı bakışları içimi yaktı.

Onun dışında her yere baktım. Gerçek şu ki, şimdi Jude'a bakmak, neler olabileceğini bilmek-

O kapıdan geçip bir daha geri dönemeyeceğimden korkuyordum. Bu -bu lanetli mezarda- onun unutulmaz yakışıklı yüzünü son görüşüm olacaktı.

Liam benimle tartışıyordu, sesi arka planda uzaktan gelen bir çığlık gibiydi. Sadece kalp atışlarım net bir şekilde kulaklarımda gümbürdüyor, zaten çözülmüş olan sinirlerimi yıpratıyordu.

Jake de bağırışlara katıldı ama benim dikkatim ya beni kurtuluşa götürecek ya da yeraltı dünyasına mahkûm edecek olan kapıya kilitlenmişti.

Ben hem aydınlığın hem de karanlığın yaratıcıyım... ve bunu sadece ben yapabilirdim.

İçimdeki tüm çalkantılara rağmen, yaramın sürekli zonklaması bana Jude'un orada olduğunu hatırlatarak sabit kaldı. Yanımda. Bekliyordu.

Ona bak, diye azarladım. Bu son kez olabilir.

Her ne kadar bu şekilde düşünmek istemesem de, düşünmek zorundaydım. Eğer ölürsem, o zaman içimdeki güç kırıntısına ne olacaktı?

Gerçeklik dayanılmaz bir kaşıntı gibi yerleşirken sesler hızla geri geldi.

Bıçak.

Aşağı uzanarak parmaklarımı kabzasına doladım ve bir tanrıyı öldürebilecek tek aleti geri aldım.

Jude'a baktım.

İfadesinde neredeyse hiç duygu belirtisi yoktu ve kahverengi gözbebeklerindeki altın izlerini seçebildiğim kadarıyla ruhani ışıltısı azalmıştı. Sol gözü bile bulanık mavi-beyaz puslu haline geri dönmüştü.

Yüz hatlarını buruşturan acı beni olduğum yerde dondurdu.

Bir sonraki adım bizden daha büyüktü; kurtuluşun eşiğinde duruyorduk. Ülkemiz nihayet ışığa kavuşuyordu. Karınları tok çocuklar ve sağlıklı ürünlerle gelişen tarlalar.

Eğer başaramazsam... Jude'un Godslayer'a ihtiyacı vardı. Düşmanlarımız yok edilene kadar durmayacaktı. Halkımızı intikamcı tanrılardan kurtarmanın bir yolunu bulacaktı.

Küçük yolculuğumuz boyunca güvende tuttuğum bıçağı ona uzatırken göz göze geldik, oniks metal titreşiyordu. Tereddüt etti, yapacağını bildiğim gibi, dudakları büküldü. Lanetli silahı ona neden verdiğimi şimdi anlamıştı.

Jude kabzayı kavradığında rahatlamış bir iç çektim. Silahı ceketinin içine soktu, gözleri benimkilere dikilmişti.

Çağrı gününde Jude'u bulmayı hiç beklemiyordum. Onunla Sis'e yolculuk etmeyi ve ölüm maskesinin ardındaki hassas ve şefkatli adama aşık olmayı hiç beklemiyordum.

Nasıl yapmayayım ki?

Eski yara izlerine baktım, büyüsü uyanmadan önce aldığı yara izlerine. Onlardan nefret ederdi, kırmızı kesikler

babası tarafından. Yaralandığında henüz bir çocuktı ve her gün aynaya bakıp kendisine değersiz diyen adamı hatırlamak zorundaydı.

Jude bir canavara bakarken, ben acının ve vahşetin üzerine çıkan, alevlerin içine giren ve diğer tarafa geçmek için savaşıyan bir adam gördüm. O, kendisini işaretleyenin yaşadığı travma olduğuna inanıyor olabilir ama ben sadece onun gücünü gördüm. Onun güzelliğini.

"Bana güveniyor musun?" Şakağımı onunkine değdirmek için ayak parmaklarımın üzerine kalkarak sordum. Kolları bana sarılmıştı, bu hareket içgüdüsel oldu.

"Her zaman," diye yanıtladı, sesi çatlayarak.

"İhtiyacımız olan şeyle döndüğümde, bu işi birlikte bitireceğiz," dedim. "İkimizi de kurtarmanın bir yolunu bulacağız ve sonra o çok sevdiğin sonu yaşayacağız."

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim ve eriyerek gözlerimi kapattım.

Göğsümde hoş bir sıcaklık alevlendi ve zihnimde sadece biz ve yükselen güneş ve tüm olasılıklar, bizim için ortaya kondu.

Bu rüyada ben altın gibi parlayan bir zırh giyiyordum ve Jude... o da yaldızlı ipliklerle işlenmiş fildişi bir tunik içinde ışıltıyordu. Bir savaşçı ve bir tanrı.

Umutsuzca arzuladığım geleceği hayal etmeme izin verdim ve karşılığında yaram parlak ve özür dilemez bir şekilde sızladı. Acıtmıyordu ama bana aşkın nasıl bir his olduğunu hatırlatacak şekilde bunaltıyordu.

Jude geri çekildi, parmağını çeneme götürdü, böylece keskin bakışlarıyla beni esir alabilecekti. "Sana güveniyorum, gerçekten, ama tüm tanrılara yemin ederim Kiara, eğer o kapıdan geri dönmezsen, tüm bu diyarı yerle bir edeceğim."

"Çok otoriter."

Jude başını salladı, siyah saç telleri şakaklarına dökülüyordu.

"Seni seviyorum Kiara Frey," diye fısıldadı, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Beni mahvetmek için daha yılların var."

Bu bir talepten çok bir ricaydı ve kalbime barikat kuran son duvarı da yıktı.

"Ben... Ben seni seviyorum, Jude Maddox," dedim, sonunda hapsolmuş kelimeleri serbest bırakarak. Bu sözleri yüzlerce kez yüksek sesle söylemem gerekirdi ama her seferinde dilimde şekillenmeyi başaramamışlardı, her ne kadar hareketlerim sesimin yapamadığını yapsa da.

Belki kendimi buna layık görmüyordum, belki de bunu gerçekleştirsem olacıklardan çok korkuyordum. Sevgimi evrene sunduğum anda elimden alınacağından korkuyordum. Ama şimdi o üç kelimeyi söyledim ve ruhuma büyük bir rahatlama fısıldandı. Kalbim hafifledi.

Yüzü gevşedi, ciğerlerinden bir nefes boşandı. Sert yüz hatlarına yayılan aynı rahatlamayı gördüm, gözleri özlemle açılmıştı, ona sırtımı döndüğüm anda kesinlikle yok olacak bir mutlulukla.

Jude bir yanıt oluşturmamadan, sessizce izleyen diğerlerine bakarak teması kestim. Liam kalın kalın yutkunuyor, gülümsemek için elinden geleni yapıyordu. Kardeşimi kollarında tutan Jake'in gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Finn'i sabit tutan Tilki ise cesaret vermek için çenesini eğmişti.

Vücudumu çok sıcak hissettim, ani kızarma ellerimin titremesine neden oldu. İçten içe bunun bir yalan olduğunu bildiğim için bunu sinir olarak bir kenara ittim.

Jude'a onu sevdiğimi söylediğimde bir şeyler değişmişti ve lanet bozulmamış ve dünya ışığa bürünmemiş olsa da - tapınağın içinden görebildiğimiz kadarıyla- büyük bir değişimin başlangıcı gibi hissettirmişti.

Fark etmezdi. Yine de bunu tek başıma bitirmek zorundaydım.

Derin bir nefes aldım ve kapı koluna bastırdım, sonra da içeri girdim.

Bölüm Kırk İki

Kiara

Ay bir umut ışığı olarak görülse de, kabuslara ve acımasız gerçeklere adanmış bir zamanda doğar. Ve güneş, bir güvenlik duygusu sağlarken, en acımasız oldukları anda insanlara ışık tutar.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Dünya beyazdı ve tüm renklerden arındırılmıştı.

Botlarımın ve ipekli pantolonumun etrafında sis dönüyordu. Bir adım attım, yere baktım, neyin üzerinde durduğumu anlamaya çalıştım ama bir bulutun üzerinde yürüyor da olabilirdim.

Etrafımı saran beyaz parıltıdan başka bir şey göremiyordum ve tek ses duaların fısıltısıydı, kelimeler seçilemeyecek kadar hafif ve havadardı.

Beş basamak daha çıkınca bir merdiven gördüm. Basamaklar yukarı çıkıyordu, görebildiğimden daha yüksekti, o kadar dikti ki bir merdiven de olabilirdi. Rüzgâr kulaklarımda ısıklık çalıyordu, hafif melodi Dimitri'nin ninnisinin alaycısıydı. Kendimi başıboş ve uyuşmuş hissederek tırmanmaya başladım.

Bu yer her neyse, kafamı boşaltmamı engelledi.

Yükseldim, daha da yükseğe, hiçliğin içine. En tepeye, bu merdivenin sonuna ulaşmalıydım. Jude'u ve kendimi kurtarma ihtimaline.

Kiara. İsmim, nazik duaların, tek bir lirik şarkıya dönüşen binlerce sesin üzerinde yükselen, iğrenç çiçeklerden oluşan bir esintide fısıldanıyordu.

Yavaş yavaş yoğun sis dağıldı.

Bir sahanlık mor taşlardan oluşan bir duvara açılıyordu, hepsi ezilmiş ve parılıyordu, canlı alevler gibi ışıldıyordu. Çarpıcıydı, başka bir dünyaya aitti ama benim odak noktam önümde asılı duran şeydi.

Karmaşık gümüş bir ayna duvara yapıştırılmış, hayretimi yansıtıyordu. Çerçevesinin etrafına sarmaşıklar ve dikenler dolanmış, hepsi de sonsuz bir döngü içinde kesintisiz bir şekilde birbirine dolanıyordu.

Nefesim kesildi. Farklı görünüyordum. Kendimde değildim.

Lekeli olsa da, ipek korse ve ona uygun pantolon bedenimi sarıyordu, malzeme özellikle bedenime göre tasarlanmıştı. Yüzüm bir yabancıya aitti, makyajlı ve dumanlıydı, neredeyse baştan çıkarıcıydı. Camdaki kız gülümsedi, gördükleri hoşuna gitmiş gibiydi.

Yine de kaşlarımı çattığımı biliyordum. Dudaklarımın çekildiğini hissedebiliyordum.

Büyülü, diye düşündüm. Hecelenmesi gerekiyordu ve ben kendi büyümden başka hiçbir şeye güvenmiyordum.

Oval aynanın her iki yanında iki küçük kopya asılıydı. Soldaki daha eski görünüyordu, malzemesi kararmış ve yüzeyi benekliydı. Sağ tarafta, aynanın ışığı net göremeyeceğim kadar parlaktı. Gözlerim zorlanıyordu. uzun süre baktım. Beni kör etmemesi için başka tarafa bakmam gerekiyordu.

Adım tekrar duyuldu ve arkamı döndüm. Orada kimse yoktu. Sadece sis vardı.

Görünmez bir ip tarafından çekilmiş gibi, sol taraftaki aynaya doğru yürüdüm, soluk yüzeyine bakmayı, benekli gümüşün ötesine bakmayı ve hangi gerçekleri sakladığını keşfetmeyi arzuladım.

Gözlerimin önünde bir sahne canlandı; gecenin karanlığında kapüşonlu yalnız bir figürün etrafında dumanlar uçuşuyordu. Bir uçurumun tepesinde, mütevazı bir köye bakıyordu, sırtı bana dönüktü.

Ay onun tek yoldaşıydı, yıldızlar bile çıkıp oynamaya tenezzül etmiyordu. Ayaklarının dibinde mışıl mışıl uyuyan insanları korumayı hedeflemiş gibi nöbetine sadık ona bakarken melankolisini hissetmekten kendimi alamadım.

Görüntü titredi ve yanıp söndü, yerine aynı geniş omuzlu adamın yeni bir görüntüsü geldi. Şafağa kadar beklemiş

olmalıydı, çünkü güneş olduğunu bildiğim küre gökyüzünde yükseldiğinde omuzları çöktü ve çenesini eğdi

aşığıya, köyden uzağa.

Gülümseyen yüzlerden oluşan bir girdap, adamı ve tek saatini geride bırakarak parladı. Asidia'nın dört bir yanından gelen insanların Raina'nın adını söylerken gözlerinin parıldadığına tanık oldum. Güneşi seviyorlardı ve onun sıcak varlığının altında kendilerini güvende hissediyorlardı.

Bir sonraki sahnede adam yine karşımdaydı, yüz hatları hâlâ belirsizdi, gece alemleri kaplamış ve karanlığa boğmuştu. Ellerini sıkıca yumruk yapmıştı ve ondan yayılan gücü fark ettim, gölgeler sırtından yukarı doğru kıvrılıyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kanatları oluşturmuyorlardı - titreyen ve sallanan, metalik bir parıltının rüya gibi bir nitelik kazandırdığı parıldayan siyah kanatlar.

Gümüş ve mor ışık onun formundan sızıyor, pencerelerden ve kapıların çatlaklarından uyuyan kasabanın içine süzülüyordu. Parlak yüzler yerine uyuyan formlar gördüm, adamın gücünün bir kıvılcımı onları onurlandırdığında dudaklarında yumuşak gülümsemeler, tenlerine işliyordu.

Rüyalar. Onlara rüyalar veriyordu.

Gece gündüze dönüştü ve güneş doğdu; insanlar uykularından sıyrılıp güneşe bir kez daha şükretmek için ayağa kalktılar. Raina heykellerinin önünde eğildiler, ona dua ettiler, bağlılıklarını sundular.

Bu döngü tekrarlandı ve adam geri dönüp umutsuzluk tüm bedenini kaplayana, kanatları sarkıp donuklaşana kadar yıllar geçmiş gibi geldi.

Kederini, yalnızlığını iliklerime kadar hissettim. Sağladığı rahatlık için takdir edilmedi. Hediye ettiği rüyalar. Adam her gece görmezden geliniyordu ama o yine de gözleri kapandıktan sonra insanlara huzur getirmeye çalışıyordu.

Aynanın yüzeyindeki görüntü kayboldu ve şimdi sadece yüzüm bana bakıyordu.

Ay Tanrısı yanlış anlaşılıyordu. Gördüğüm kadarıyla insanlara çok değer veriyordu ama karşılığında hiçbir şey alamıyordu. Yüzyıllar geçtikçe acı çekmeye başlamıştı ve bir parçam onu suçlamıyordu.

En sağıdaki aynaya gittim, ancak daha önce olduğu gibi hiçbir görüntü oynamadı, yaydığı parıltı çok parlaktı. Bu beni merkeze dönmeye zorladı.

Siyah gölgelerden oluşan sarmallar arkamda dönüyor, yüzüm çarpık bir bulanıklığa dönüşüyordu.

Gözlerimi kısarak daha da yaklaştım, camla neredeyse burun buruna geldim. Yanımda bir şey şekilleniyordu... ya da daha doğrusu biri.

Geriye doğru sarsıldım. Kukuletalı adam yerimi almıştı, heybetli figürü aynanın tüm çerçevesini kaplıyordu. Satenden bir pelerin giymişti, kenarlarını yumuşak mavi iplikler süslüyordu. Yüzünü görmek için can atıyordum, ama o hiç dönmedi, sadece büyüyen gece denizine baktı ve her gözeneğinden yayılan zaferi hissederken, aynı zamanda bir korku hissi de vardı. Gökyüzüne bakarken boynu geriye doğru eğildi, ama aradığı ay değildi...

Binlerce sese ait fısıltılar -şu anda tapınağı dolduranlarla neredeyse aynı- hepsi aynı anda konuştu ve adam kollarını yukarı kaldırarak hepsini kucakladı. Onları -diğer tanrıların isimlerini söyleyenleri bile- yakaladı; yaydığı akkor halindeki parlaklık gittikçe daha güçlü hale geliyordu.

"Duaları çalışıyor," diye mırıldandım, zaten bildiğimiz şeyi doğruluyordum. Bunu gözlerimin önünde görmek ise tamamen başka bir şeydi.

Yine de kendini kötü hissetmiyordu. Patrick'in gerçek yüzünü gösterdiğinde hissettiği şekilde değil.

Bu büyülü ayna sadece görüntü değil, duygular da bahşediyordu ve bu esrarengiz tanrı gerçek bir amaç ve sevgi duygusu yayıyordu.

Dikkatimi aynanın yüzeyinden ayırdım. Ay Tanrısı bize zarar vermeye kararlı değildi. Hepimizi kurtaracağını ve bu süreçte sonunda seveceğini düşünüyordu.

Görüş alanının hemen dışında bir şey parıldıyordu.

Tek bir siyah mücevher. Duvara gömülü mor taşlar ve camlar arasında göze çarpıyordu. Hiç düşünmeden,

Parmaklarım pürüzsüz yüzlerini izledi ve içimi bir ürperti kapladı, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Ellerimi ve kollarımı örümcek ağı gibi saran yara izleri uhrevi mücevherle eşleştirdi ve tırnaklarımı kenarlarına geçirip onu kayalık hapishanesinden çıkarmaya çalışırken kararmış parmak uçlarım yanardöner bir renkle parladı.

Tozlar uçuştı ve bir ciğer dolusu çamur soludum, ama onu çekip kurtarana kadar küfrederek devam ettim.

Beni en korkutucu şekilde çağıran tuhaf taşı tuttum.

"Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

Taşı cebime sokarak etrafımda döndüm, adrenalin kanımı donduruyordu.

Asidia Kralı bir metre ötede duruyordu, ipek gibi beyaz cübbesi ona sahte bir saflık havası veriyordu. Kötü şöhretli gümüş maskesi yüzünü çevreliyordu; sivri çenesi ve ince dudakları donuk, bulanık gözleri dışında görünen tek özellikleriydi.

Nefesimi tuttum, nabzım boğazımı dövüyordu.

Cirian Ay Tanrısı'nın bir piyonu olabilirdi ama burada olmasını beklemiyordum. Tapınağın yüzlerce metre altında, Tanrı'nın en gizli odasında.

"Kral Cirian," diye hırladım, adı zehir gibiydi. "Burada ne yapıyorsun?"

Onun varlığı düşüncelerimi keskinleştirdi, gerçek görevim bir telaşla bana geri döndü - bu adam beni öldürmeyi amaçlıyordu. Asidia'nın umudunu öldürmek.

Kral bana doğru durgun bir adım attı, kısılmış gözleri cebime, içinde saklı olan siyah mücevhere kaydı. Tsked.

"Bu sana ait değil," dedi, sesi çelikten daha soğuktu. "Ben de bu noktaya gelmeden çok önce öleceğini sanıyordum. Çok yazık, gerçekten."

İlerledim, bıçağımı çıkardım ve göz açıp kapayıncaya kadar boğazına dayadım.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi.

"Çok çabuk öfkeleniyorsun," diye azarladı. Sesi boğuk geliyordu

Şimdi, sanki uzaktan konuşuyormuş gibi. "Sevgili büyükannen seni şimdi görse ne derdi? Aurora'ydı sanırım? Ne kadar ikiye bölünmüş bir hain. Keşke ölüm ruhunu almadan önce ona ulaşabilseydim."

İrkildim ama elim titremedi. Büyükannem benden pek çok şey saklamıştı ama bunu bir sebepten dolayı yaptığına inanmak zorundaydım. Doğru taraf için savaştığına.

"Nesin sen?" Açıklamama gerek yoktu; ikimiz de ne demek istediğimi biliyorduk. Büyükannemin adıyla dikkatimi dağıtmaya çalışabilirdi ama ben o kadar saf değildim.

"Benim o olup olmadığımı mı soruyorsun?" Cirian başını eğdi, koyu renk saçları maskesinin gümüş rengi üzerine dökülüyordu. "Gerçeği zaten bildiğini sanıyordum."

Kibri yüzünden gırtlığını oymak istedim.

"O zaman bana gerçeği söyle," diye homurdandım, öfkem yükseliyordu, gölgelerim ellerimin üzerinde kayıyor, boğazındaki bıçağı yönlendiren parmaklara dolanıyordu.

Her kimse, bu adam Jude'a işkence ve eziyet etmişti ve bunun için dayanılmaz derecede yavaş bir ölümü hak ediyordu.

Ben teslim ederdim. Cevapları aldıktan sonra.

"Ben herkesim ve hiç kimse değilim," diye yanıtladı. "Ben bir rüyanın ürünüyüm."

Kıkırdaması havayı kirlettiğinde, sahip olduğum küçük kontrolü kaybettim. Bıçağım kaydı ve derinin kırılmalı üst tabakasını sıyırdı. Ama umursuyor gibi görünmüyordu.

Ya da kanama.

"Bilmece gibi konuşma," diye tersledim, gözüm kanın olduğu yerdeydi.

serbest kalmalı. "Oyunların çok ötesindeyiz."

Cirian düşünceli bir ses çıkardı, boğazının derinliklerinde bir uğultu. Bıçağım daha derine kaydı. Yine de kan çıkmadı.

"Biliyor musun, böylesi daha iyi," dedi, sanki görünmez bir izleyici arıyormuş gibi odanın etrafına bakarak. "Aslında duaları dinliyor ve diğer tüm ölümsüzlerden daha fazla cevap verdi. Raina düştüğünden beri, tüm sıkı çalışması pek takdir edilmemiş olsa da, zorlukların üstesinden geldi. Umarım

Zamanla insanlar, yıllar önce olması gerektiği gibi geceyi kucaklayacaklar. Tüm güzelliğini ve getirebileceği huzuru görecekler."

"Barış mı?" diye sordum, ellerim titremeye başlamıştı. Sözleri üzerime çökerken yanlışlık hissi tüm kaslarımı ele geçirdi. Cirian korkularımı kabul etmişti; o bir piyundu. Tıpkı benim gibi.

Saçma bir nedenden ötürü onunla savaşmak daha güvenli geliyordu. Gölgelede saklanan bilinmeyen bir yüzden daha kolay.

"On yıllardır tek bir savaş bile olmadı," diye devam etti Cirian. "Kontrolü ele geçirdiğinden beri insanlar duruldu. Güneş insanlara güç sanrıları getirirken, o onlara sükûnet getiriyor."

Ne kadar da dengesiz. "Huzurluydu çünkü hepimiz güneşi geri getirmek için çalışıyorduk."

Cirian içini çekti. "Eğer inanmak istediğin buysa."

Bıçağı daha ileriye ittim, deri kesiğin kenarlarından yüzülmeye başladı. Siyah çürük sızana kadar bastırdım, yapışkan sıvı kesikten damlıyor ve beraberinde ölümün kokusunu getiriyordu.

Sis ve maskeli adamlarla ilgili anılar zihnimde canlandı, dizlerimin bağı çözöldü.

"Maskeni kaldır." Komutum yankılandı... tıpkı ardından gelen kahkahası gibi. "Sana lanet maskeni kaldır dedim!"

Cirian'ın acı kahkahası tizleştğinde, onun yerine karar verdim ve gösterişli gümüşü yüzünden çektim.

Kabuslarım gerçeğe dönüşürken boğazımdan bir çığlık koptu. Yüzü yoktu.

Maskenin yattığı yerde dönen siyah bir kül boşluğu çalkalanıyordu, derisinin geri kalanı çatlamış ve kırılmıştı. Fırındaki bir çömlek gibiydi, sıcaklık çok yüksekti. Kendinden parçalar yere düşüp daha da küçük parçalara ayrılırken hâlâ kıkırdıyordu.

"Ben sadece bir başlangıcım," diye uyardı, sesi boştu.

Gövdesi ortadan ikiye ayrılıp bir tarafı sağa doğru kayarken güldü. Siyah çürükler yere damladı, bir

Kolları dirseklerinden ayrılırken gıcırdama sesi havayı doldurdu.

Zayıf parmakları teker teker koparken gıcırdadı, mide bulandırıcı patlama sesleri karnımda çalkalanmaya neden oldu.

Sanki maske, yaşayan bir adam yanılısamasını canlı tutmak için büyülenmişti. Şimdi maskeyi çıkardığıma göre, onu bir arada tutan çarpık büyü bozulmuştu.

Asidia Kralı'nın bir toz bulutuna ve kırılğan kemiklere dönüşerek parçalanmasını tiksintiyle izledim. Yere sadece kötü kokulu siyah bulaşmış, gri kemik parçalarını kaplamıştı; kan, Sis'ten gelen maskeli adamlar kadar iğrenç ve keskin kokuyordu.

Arkamda yakıcı sıcak bir ışık parladı.

Başka bir düşman bekleyerek arkamı döndüğümde sadece kendi yansımamı buldum. En büyük aynaya baktım, yüz hatlarım dehşet içinde gerilmişti. Vücuduma yapışan ipekli giysiler siyah kanla ıslanmıştı. Yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Gözlerimden süzüldü. Kulaklarımdan. Ağzımın köşesinden.

Sessiz bir çığlık dudaklarımı araladı. Yüzümdeki kız bir kâbustu.

Bu gerçek değil, diye düşündüm. Gerçek değil.

İrislerimin kehribar rengi gümüşe dönüştü. Her bir gözümün köşesinden kan sızıyor, yanaklarımdan aşağı siyah damlalar süzülüyordu.

Hepsi senin hayal gücünde. Sen o şey değilsin.

Arkamı dönemedim. Uzuvarım donmuş, bakışlarım olduğu yerde kalmıştı, cilalı yüzeyden ayrılamıyor ve kendimi özgürleştiremiyordum.

Daha önce duyduğum dualar mide bulandırıcı bir telaşla geri geldi, seslerin kakofonisi beni avuçlarımı kulaklarıma, o yapışkan kanın aktığı yere bastırmaya sevk etti. Sesler yükseldikçe bedenim daha çok titredi ve kulakları parçalayan bir çığlık havayı delerken düştüm.

Çok geçmeden büyük bir dua dalgası içinde boğuldum,

Bir sesi diğzerinden ayıramıyordum. İsteseler de onları duyamayacak olan tanrılara gönderilen binlerce yakarışın içinde boğuldum.

Çünkü buraya, Ay Tanrısı'nın tapınağına getirilmişlerdi.

İnsanlar basit bir duanın ne kadar değerli olabileceğinin farkında değildi. İhtiyaç anında gökyüzüne savrulan söylenmemiş sözler, saf ve ham insani duygulardan doğardı. Bir insanın ruhunun bir parçasından geliyorlardı ve bu şekilde kendi başlarına bir yaşam sürdürüyorlardı.

Tam o anda, bu aynaya bakarken, ruhumun beni korkutan bir tarafına göz atıyormuşum gibi hissettim. Yine de kendime dua edecek gücü toplayamadım.

Kaburgalarımnda, göğsümde ve omuzlarımda donuk bir ağrı zonkluyordu. Gece her şeyi örtüyordu ve çok geçmeden gölgelerimin yaşadığı ve nefes aldığı bir uçurumun derinliklerine düşüyordum.

Bölüm Kırk Üç

Jude

Ay Tanrısı'nın kim olduğuna dair şüphelerim var... Beni yakından izlediği için sizinle şahsen görüşmem. Lütfen dikkatli ol ve kızı güvende tut.

BİLİNMEYEN GÖNDERICIDEN AURORA ADAIR'E MEKTUP, LANETİN 49. YILI

İçim korku silahıyla paramparça oluyordu. Bilmemenin. Her nefes alışım göğsümde bir kesik oluşturuyor, hayalet bir bıçak kanımı kurutuyordu.

"Seni seviyorum, Jude Maddox."

Hiç kimse bana bu sözleri yüksek sesle söylememişti. Beni terk etmeden saniyeler önce.

Muhtemelen sonsuza dek.

"Çok uzun sürüyor," diye mırıldandı Emelia, gözlerinin kenarları kırıışmıştı. Bir elini düz siyah saçlarının arasından geçirdi, parmakları hafifçe titredi. Adımlarını hızlandırmaya başladı.

"Umursadığını sanmıyordum," diye karşılık verdi Jake, endişesi öfkesini alevlendirmişti. "Bunu sadece onun için yaptın." Bana ne nazik ne de kötü niyetli bir bakış attı. "Başka kimseyi umursuyormuş gibi davranma."

Annem bana baktı, kahverengi gözleri parlıyordu. "Oğlum onu önemsiyor, bu çok açık ve bu nedenle ben de önemsiyorum."

Çok basit bir ifadeydi, ama kötü şöhretli Tilki tarafından söylendiğinde, çoğunun anlayabileceğinden daha fazlasını ifade ettiğini biliyordum. Kalp acısı ve endişeyle boğuşurken tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Belki de bu korkunç durumda annemle aradığım bağı kuracaktım. Bu ironi

fark edilmeden gitti.

Emelia volta atmayı bırakıp tüy kadar hafif bir eli omzuma koydu, sonra da aŗaŗıya, kendi tarafına doŗru kaydıldı. Yatıŗtırıcı bir kabullenme duygusu kalbime iŗledi ve ona karŗı yıllardır beslediŗim nefreti yok etti.

Bir baŗlangıç.

"Jake, zamanı kontrol edebilir misin-"

Daha önce hiç bilmediŗim bir soŗukluk vücudumun üst kısmına yayıldı ve orta bölgemin etrafında kıvrıldı. Yara izim nabız gibi atıyor, g mleŗimin içinden bir miktar altın rengi parlıyordu.

Kaŗlarımı çatarak üst d ŗmeleri açtım ve siyah-mavi sarmaŗıkların tanidik damarlarını görmeyi bekledim. Ama artık siyah ya da mavi deŗillerdi.

G m ŗ rengineydiler... ve titreŗiyorlardı.

Endiŗe g ŗs me çöktü, alarm zilleri kulaklarımda yankılandı. Kafatasımın tepesinden daha fazla buz damladı, ölümün elinin cılız parmakları gibi omurgamda birikti.

"Bir terslik var," diye mırıldandım, kapıya uzanmak için can atıyordum. Liam'ı sadece bir dokunuŗla yaralamıŗtı... ve Kiara, Ay Tanrısı'nın yaratıklarından biriyle teması nedeniyle içeri girebilecek tek kiŗinin kendisi olduŗunda ısrar ediyordu, ama-

Ben de  yle.

Kiara'nın markası. Üzerimde bıraktıŗı.

" eri giriyorum," dedim, ses tonum tartıŗmaya yer bırakmıyordu. Annem kolumu kavradı, tutuŗu ısıırıyordu.

"Yapamazsın!" diye itiraz ederek beni geri çekti. "Kardeŗine ne olduŗunu gördün!"

Keskin bir bıçaklanma hissi yaramın üzerinde zonkluyor, kanımdaki buz giderek ısıınıyordu.

Tartıŗacak zamanım yoktu. Bu bir tehlike iŗaretiydi, Kiara'nın beni  aŗırma ŗekliydi ve d ŗt ŗ nde onu yakalamak için her zaman orada olacaŗıma söz verdim.

Güzel ceketimi yırttım ve yere fırlattım. G mleŗimin yakasını aŗaŗı çekerek, sarmaŗıŗa benzeyen yara izlerini Emelia'ya gösterdim. "Kiara fark etse de etmese de bir parçasını bana bıraktı.  eri girebileceŗim."

Jake ve Liam'ın itirazlarına aldırmadan ve kolumu Emelia'dan kurtararak avucumu kaldırdım ve ileri doğru bastırarak kapının soğuk yüzeyiyle temas ettim.

Beyaz bir ışık beni kör etti ve ciğerlerimdeki hava dondu, ama bu sadece bir kalp atışı sürdü.

Bir bulutun üzerine, hayallerin ve uyuşturan sisin diyarına adım attım.

"Kiara!" Bağırđım, nereye bastığımı göremeden hızla ilerledim. Ama umurumda değildi. "Neredesin?"

Bulutlara doğru yükselen dik bir merdiven şekillenene kadar koştum. Ay Tanrısı'nın büyüüne kendimi kaptırarak basamakları tırmanırken, hiçliğe doğru yükselirken korku benim sadık yoldaşımdı.

Tepeye ulaştığımda nefeslerim düzensizdi, ezilmiş ametist ve beyaz taştan bir duvar üç karmaşık aynayı sergiliyordu. Onları inceleyecek zamanım olmadı çünkü heybetli yüzeylerinin altında yerde kıvrılmış bir figür yatıyordu.

Kiara.

Adını söyleyerek yere düştüm ve omzunu kavradım. Kehribar rengi gözleri açık ve donuktu. Tepki vermiyordu.

Elimi geri çekerek küfrettim ve aceleyle etrafıma bakındım. Paniğim dünyayı bulanıklaştırmış, kulaklarımda uğultulu bir ses çınılıyordu.

Onu görene kadar alanı taradım.

İşte orada. Yere yığıldığı yerden bir metre ötede, çok iyi tanıdığım bir nesne duruyordu.

Asidia Kralı'nın maskesine doğru hamle yaptım ve parmaklarım yoğun, soğuk metalin etrafını sardı. Bu buraya nasıl gelmişti? İleri geri çevirdim, kan izine rastlamadım, sadece garip bir siyah kir lekesi vardı. Ceset yoktu.

"O aptalca şeyin artık bir önemi yok."

Maskeyi düşürdüm ve yere çarptı, sarsıcı çınlaması boğucu sessizlikte acı verici bir şekilde yankılandı.

Hayır. O sesi o zamandan beri duymamıştım-

Kiara yanımda bir inilti çıkardı ve ben de ona doğru bir bakış attım. Kıpırdamadan yatıyordu ama gözlerini kırptırdı ve bir anlığına gözlerinin içinde bir panik titreşimi yakaladığıma yemin edebilirim.

Ayak sesleri gümbürdüyor, ağır botlar acımasız bir amaçla taşa vuruyordu.

Bakamadım. Eğer yaparsam, en kötü kabusumu onaylamış olurum. Daha da kırılırdım ve Kiara'yı da kaybedersem...

Sikeyim.

"Seni özledim, Jude."

Bir zamanlar akrabam olarak gördüğüm adamlarla yüzleştiğimde omurgamdan aşağı buzlar süzüldü. Kardeşim. Ailem.

"Isiah." Dudaklarımdaki adı hem bir lanet hem de çarpık bir hediye idi.

Bu mümkün değildi, olmamalıydı ama orada duruyordu, uzun boylu ve her zamanki gibi çarpıcıydı, dudaklarında geniş ve neredeyse sıcak bir gülümseme vardı. İpekli cübbesinin altında sade beyaz bir tunik ve ona uygun bir pantolon giymişti; paçaları boyunca uzanan karmaşık iplikler parlak bir gümüş rengindeydi. Her zaman geriye doğru taranmış olan koyu renk saçları şimdi dağınık ve gevşekti, bu da ona masum bir hava veriyordu.

Arkadaşıma benziyordu, sesi arkadaşım gibi geliyordu ama yine de bir şeyler korkunç derecede yanlıştı. Başını şakacı olmaktan çok kurnaz bir şekilde yana eğmesi. Soğuk gri gözleri daha da parlıyordu.

Onun bir hayalet olduğuna inanmak zorundaydım. Tapınağın zalim hayal gücünden doğan bir canavar.

"Jude?" Isiah sordu ve sesinin incinmiş gibi geldiğine yemin ettim. "Neden benimle konuşmuyorsun?"

"Sen öldün." Godslayer hançeri ceketimin cebinde canlandı. "Öldüğünü gördüm."

Gözlerimi kırptım ve o iğrenç gün gözümün önüne geldi: Tuniği kana bulanmış, gözleri kocaman ve yalvaran. Onu benden çalana kadar maskeli canavarlara karşı savaşmıştı ve o zaman bile, gözlerini kapatmadan hemen önce, onun

Ruhumun derinliklerinde bana olan sevgini.

Isiah bir elini yüzünde gezdirdi, yüz hatlarında incinmiş bir ifade belirdi. "Beni Sis'te tek başıma ölüme terk ettiğini sanıyordun. Ormanın zemininde kan kaybından öldüm." Şimdi acısı açıkça belli oluyordu. "Ama sanırım kılıcı geri alabilmen için rol yapmam gerekiyordu. Olaylar belli bir şekilde gelişmek zorunda, yoksa planladığın gelecek değişir."

Çığlık atmak, bu adama ve yalanlarına karşı öfke duymak istedim. Çünkü bu benim kardeşim olamazdı. Yine de... şimdi bana bakışı, merhametle dolup taşan tanıdık gözleri, eski dostumun bir görevden her döndüğümde bana baktığı gibiydi. Ne zaman acı çeksem ve yalnız kalsam.

Isiah'tı. Gerçek beni ikiye bölse de bölmese de.

Isiah sağ tarafta asılı duran aynaya baktı, yüzeyinden parlayan yoğun ışık cama bakmayı imkânsız kılıyordu. Konuşmaya hazırlanırken her hareketini takip ettim ve o zaman bile sesinin tonu beni kırdı.

"Kendimi bu şekilde ifşa etmeyi planlamıyordum ama kız beni çağırabilecek tek şeyi buldu. Beni bir canavar gibi tuzağa düşürecek. İlk ay taşı," dedi iç çekerek. "Yıllar önce siyaha dönüştüğünde üzerimdeki gücünü kaybettiğini ummuştum ama görünüşe göre yanılmışım." Dikkati önce onun formuna, sonra da aynaların olduğu duvara kaydı. Ama odaklandığı şey aynalar değildi, pürüzsüz kayadaki kaba bir çukurdu. Sanki oraya bir şey gömülmüş gibiydi...

Kiara'nın ay taşını bulduğu yer burası olmalıydı. Göçük ve ufalanmış toz yığını böylesine tertemiz bir odaya hiç yakışmamıştı.

Isiah bakışlarını aynalardan ayırdı ve ayaklarına baktı, adem elması sallanıyordu. "Belki bu beni bir korkak yapardı ama yüzümü görmemiş olsaydın işler çok daha kolay olurdu. Sanırım kendimi bu an için hazırlamamıştım."

Kiara'nın onun cesedine bakarken nasıl durakladığını hatırladım.

Sis. Göğsünün inip kalktığını gördüğünü söylemişti ve o zaman, kederim kararımı gölgelediği için onu görmezden gelmişim.

"Sen." Aklıma gelen tek kelime buydu. Boğazım kumdan daha kuruydu.

Isiah hayal kırıklığı içinde çenesini ovuşturdu. "Evet, ben. Dikkat etmen gerekenler her zaman sana en yakın olanlardır. Bunu sana daha önce de söylemiştim, sanırım."

Ay Tanrısı. Bunca zamandır Isiah benim hem tek dostum hem de en büyük düşmanımdı.

"Neden?" Sadece tek kelimelik yanıtlar verebilecek gibi görünüyordum. "Böyle olmak zorunda kaldığı için üzgünüm, gerçekten." Beni sıktı.

gözlerini kapattı. "Seni önemsiyorum ve belki açıklamama izin verirsen, güneşi neden geri getirmeyi reddettiğimi anlayacaksın." Elleri iki yanında seğirerek adım atmaya başladı. Gergindi, bana bakmakta zorlanıyordu.

"Senden hiçbir şey duymak istemiyorum. Artık değil," dedim dişlerimin arasından, kızgın kanımda öfke ve ihanet dolaşıyordu.

Dinlemedi. Yine de Isiah çoğu zaman inatçıydı. "Bu gece o kadar çok iyi şey getirdi ki! Görmüyor musun?" diye bağırdı, sesi çatlıyordu. "Artık savaş yok, daha az ölüm var. Daha çok rüya! Rüyalar çok fazla güç taşır Jude, insanların hayatlarında en önemli şeyleri görmelerini sağlar. Ve ben onları teslim ediyorum ve ay onlar uyurken onları izliyor."

Yüzü bana dönüktü, somut bir pişmanlıkla çarpılmış yüz hatlarını maskeleyen bir samimiyet vardı.

"Güneş dünyanın üzerine çok fazla hakikat saçtı ve ölümlüler günün keskin ışığında temel içgüdülerinin kontrolü ele almasına izin verdiler. Planlarına göre hareket ettiler. Açgözlülük ve yozlaşma hırslarıyla. Kendilerini mahvetmeden önce onları durdurmayı hedefliyorum. Benden kaçtıklarında bile onları her zaman kolladım ve her zaman da kollayacağım."

Konuştuklarına gerçekten inanıyordu. Asıl mide bulandırıcı olan da buydu. Dalgınca göğsümü sıktım, zonklayan yara izimin sıcaklığını aradım, onun sıcaklığına ihtiyaç duydum.

neden acılarına yenik düşmediğimi hatırlattı.

Hiçbiri gerçek değildi. Hepsi bir oyundu ve ben kaybetmişim.

"Yıllardır hepinizin peşindeyim," dedi Isiah, sonunda bakışlarıma karşılık vererek. "Raina'nın büyüünü taşıyan üç gemi. Patrick'i uzun zamandır tanıyordum ama sen hayatıma beklenmedik bir anda, yine de keyifli bir sürpriz olarak girdin." Isiah'nın gözleri parladı, dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi.

Boğazım yandı.

"Ve Kiara..." diye yavaşça başladı, acele etmiyordu. Üst dudağım kıvrıldı. "O son eksik parçaydı. Onunla ilgili söylentiler yayıldığında kaderin benim lehime işlediğini biliyordum. Evrenin sonunda benim hüküm sürme zamanımın geldiğine dair bir işareti."

Çöp gibi bir kenara atılmış duran maskeye baktım. Cevaplanmamış sorularla başım ağrılaştı.

"Maskenin arkasındaki hep sen miydin o zaman? Ölümsüz kralı büyüyle kontrol eden?" Nefesimi tutarak sordum. Cevabını biliyordum ama yine de kelimeleri duymam gerekiyordu.

Eski dostum alay etti. "Cirian benim korkunç bir eserimdi ama gerekliydi. Görevimi tamamladıktan sonra onu ortadan kaldırmayı planlamıştım."

"Bir yaratım mı?"

"O sizin maskeli adam olarak adlandırdığınız kişi. Sisten gelen yaratıklardan biri. Bunu ben yapmadım, bilmelisin. Raina düştükten ve Sis yükseldikten sonra, o topraklarda dolaşan ölümlüler lanet tarafından rahatsız edildi ve canavara dönüştüler. Ben sadece onları nasıl eğiteceğimi ve kendi yararına nasıl kullanacağımı öğrendim. Eğer insanlar sınırların ötesine geçemeyecek kadar korkuyor olsalardı, Asidia'yı terk etmezlerdi. Beni de terk etmezlerdi."

O anda aklıma, dakikalar önce aklıma gelmesi gereken acımasız bir düşünce geldi.

Isiah kralı kontrol ediyordu. Cirian aramayı zorunlu kılmıştı ve beni onu seçeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu, bu da şu anlama geliyordu... "Beni

gece görevlerim." İhanet, solmuş bir gülün üzerindeki minik dikenler gibi içimi sızlatıyordu. Ve sonrasında, hasta bir piç gibi, İsiyah beni teselli ederdi, bana yemek getirir, beni temizler, her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Ona güvenirdim. Onu sevdim.

İsiyah yanakları kızararak köşeye doğru baktı. "Seni güçlü kılmak için ihtiyacım olan yolu izledim. Ben olmasaydım bu dünyada yaşayamazdın ve Kiara kendini gösterene kadar beklemek zorundaydık."

İtirafı fiziksel bir darbe gibi gelince bir adım geri çekildim. "Siktir. Seni," dedim, sonuçlarını umursamadan. Gazabımı hissetmesini, hayatına son vermeden önce onu sonsuza dek hor gördüğümü bilmesini istiyordum.

"Kızgın olduğumu biliyorum ama yapmam gerekeni yaptım. Bu dünyada yaşamak için yeterince sertleştiğinden emin olmak için. Olmanı istediğim savaşçı olacağından emin olmak için." İsiyah'ın burun delikleri alevlendi. "Müdahale etmeseydim yıllar önce ölecektin ve sana verilen her görev, her darbe senin daha uzun yaşamanı sağladı. Tek dileğim tüm bunların sonunda burada olman. Benim yanımda olmanı. Tanıdığım tüm ölümlüler arasında, sen Jude, bunu en çok hak edenlerden birisin."

Büyüm, bedenimin sınırlarına doğru savruldu. Boynuna dolanmak ve sıkmak istiyordu. Hiçbir şey kalmayana kadar onu yakmak için.

Gücümün serbest kalmasına izin vermeden önce Kiara'nın bedeni altımda titremeye başladı. Büyüm anında sakinleşti, korkum ağır bastı.

"Ona ne yaptın?" Onu öldürmemiştii, henüz değil, ama öldürecekti.

Dikkatim ondan uzaklaştığında İsiyah'ın çenesi sıkıştı. "Bu aynalar geçmişii, bugünü ve geleceği gösteriyor, ancak son ayna pek bir şey görmeme izin vermedi. Sanırım onlardan birine çok uzun süre baktı ve içinde tuttuğum duaların saldırısında kendini kaybetti. Sadece güçlü bir tanrı, tam tanrısallığa sahip biri, onların çekimine karşı bağışıktır.

Muhtemelen kendi içine ve kendi karanlığına düştü."

Tüm kaslar yerine kilitlendi.

Onun korkmuş ve karanlıkta kaybolmuş halini düşünmek içimde, büyümün çok ötesinde bir kıvılcımı ateşledi. Yavaşça nefes aldım, duygusuz düşünmeye, bir komutan gibi düşünmeye çalıştım.

Bunu onun için yapmalıydım, kırılısam bile, parça parça.

Kiara onu buraya çağırmak için bir araç bulmuş olmalı. Ama neden kapana kısılmamıştı? Vurulmadan önce şansı olmamış mıydı? Odada hızlı bir tarama yaptım, kayda değer bir şey bulamadım. Belki de tilsimi üzerinde bir yere saklamıştı ama onu arayıp Isiah'ın şüphelerini uyandıramazdım.

"Isiah," diye başladım ve tüm yüzü aydınlandı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Krallığımız ölüyor. Ekinler sonunda tamamen yok oluyor, insanlar açlıktan ölüyor ve güneş olmadan, geri getiremeyecekleri bir parçalarını kaybettiler. Bir denge olması gerekiyor."

Kiara'yı kaldırdım, başını göğsüme yasladım, kulağını çarpan kalbimin üzerine bastırdım. Elim cebine uzandı. Adam ortaya çıktığında onu cebine sokabilirdi-

Isiah bizi ayıran son birkaç metreyi de kapatırken yer titredi. Elimi geri çektim ve Kiara'nın beline doladım.

"Sonsuza dek son düşünce olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. İnsanların lanetlediği tanrı. Ben gecenin serin örtüsüyüm, parlayan ayım, uzaktaki yıldızım. Ama aynı zamanda ölümlülerin kalplerini korkutan her gölge ve kabusum. Hepsi benden uzak durdu, beni kötü ve sapkın buldular. Ama sen... sen beni anladın, değil mi Jude? Sen benim arkadaşımdın ve belki de sana daha önce söylemeliydim, ama yine de artık yola geleceğine dair yeterince umutluyum."

Kiara kollarımda seğirirken yara izim sızladı. Aşağıya baktım, her hassas çizgisini, çarpıcı yüz hatlarının her pürüzsüz yüzünü aldım. Neredeyse huzurlu görünüyordu. Bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

"Bunu yaparak onların beklentilerini karşılıyorsun," dedim farklı bir yaklaşım deneyerek. "Birbirimizi öldürmeden güneşi geri getirmemize yardım edersen kahraman olursun. Kahramanlığın için sana tapacaklar."

Yalnızdı. Her şeyin kökeni buydu. Çok aşına olduğum bir duyguydu.

Isiah bir kahkaha attı, ancak gözleri akmayan yaşlarla ıslandı. "Seni gerçekten değiştirdi, değil mi? Bu çok komik çünkü yıllarca seni neşelendirmeye çalıştım. Görünüşe göre tek gereken güzel bir yüzdü."

Göğsümde alçak bir hırıltı gümbürdedi. Onunla hiçbir yere varamazdım. Planlarını değiştirmeyecekti, benim için bile.

Yıllar boyunca onardığı kalbimdeki kırıklar aniden bir kez daha çatırdadı.

Isiah'ın yaralarım ile ilgilendiği anılar zihnimde titreşti. Yatağımın başucunda durup benimle konuştuğu geceler, aklımdan kaçabilmek için rahatlamaya aç olduğumu biliyordu. O benim ailemdi, her şeyimdi ve çok uzun zamandır bu dünyada sahip olduğum tek şeydi.

Nefes alamıyordum.

Üzüntümün çoğuna o sebep olmuştu.

"Söylediklerimde ciddiydim," diye fısıldadı sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. "İlk başta bir görevdin, bir amaç için araçtın, ama zamanla sana değer vermeye başladım. Sende kendimi gördüm, başkaları tarafından zayıf olduğu düşünülerek bir kenara atılmış bir çocuk. Cahiller tarafından nasıl algılandığı yüzünden potansiyeli göz ardı edilmiş biri. Tüm bunlar ne kadar zor olsa da, ölmelisin. Sadece kendini isteyerek feda etmeni tercih ederim."

"İsteyerek mi?" Sersemlemiş bir halde homurdandım. "Beni tanıdığını iddia ediyorsun ama bu konuda sana asla yardım etmeyeceğimi biliyorsun!"

Isiah'ın burun delikleri alevlendi ve bana sırtını gösterdi, uzun beyaz pelerini bir esintiyle havalandı.

Bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdim. Ayrıca, başka bir düşünce beni rahatsız etti. "Neden hepimizi o tarladayken götürmediler? Neden şimdiye kadar bekledik?"

Bizi tam olarak istediği yerde tutuyordu. Hiç mantıklı değildi. Isiah arkasını döndü, yüzü büzüşmüştü ve her türlü sıcaklıktan yoksundu. "Lorian, Raina'nın akrabalarını öldürme ihtimalimden pek hoşlanmadı. Siz kaçarken benim dikkatimi dağıttı."

Lorian bu yüzden bu kadar çabuk ortadan kaybolmuştu.

Kollarımda Kiara titriyor, dudaklarından anlamsız kelimeler dökölüyordu.

Hızla gözlerini kırptırdı, yüzü seğiriyor, kasları kasılıyordu. Acı çekiyor gibi görünüyordu ve kırmızımsı bir altın rengi görüş alanıma yayılırken kanım kaynadı. Göğsümdeki yara izi ısındı, acı sadece etimin altında başını kaldıran canavar yüzünden katlanılabilirdi.

Kiara yumuşak bir iniltiyle tekrar ağladığında neredeyse aklımı kaybediyordum.

Ben ateş ve gazaptan ibarettim, bir insan değil, yarı biçimlendirilmiş bir tanrı bile değildim. Öfkenin vücut bulmuş haliydim ve denesem bile hareketlerimi kontrol edemezdim.

Isiah'nın dudakları aralandı, gözleri büyüdü-

Tüm oda öfkemle patladı, altın ışınlar her köşe ve bucağı tutuşturdu, düşmanımın tanıdık yüzündeki her küçük özelliği görebilene kadar alanı aydınlattı.

Korku. Dehşetin yüz hatlarından akıp gittiğine tanık oldum.

Gülümsedim, gücüm patlayıp tapınağın zeminini ısıtırken kızımı kollarımın arasına aldım.

"Bana geri dön Kiara," diye fısıldadım, gözlerim diken diken olmuştu. "Seni kaybedemem." Kaybetmeyeceğim.

Isiah avucunu kaldırdı, ama ışığım kırıldı. Bu bana yeterince zaman kazandırdı.

Bir elimi yara izinin üzerine koyarak ayağı kalktım ve Kiara'yı benden çalan aynaya doğru koştum. Tereddüt etmeden yüzeyine baktım, bir elim cama uzandı.

Yok edici gece dünyamı yuttu.

Bölüm Kırk Dört

Kiara

Kırıkların onarılabilmesi gibi, kayıplar
da her zaman bu şekilde olmayacaktır;
Ancak ne kaybolmuş ne de kırılmış
olanlar iyileşmenin ne olduğunu
anlayamazlar.

ASIDIAN ATASÖZÜ

Gece sonsuza dek uzanıyordu. Yıldızlarla sarılmıştım, karanlıkla sarmalanmıştım, aşağıda, yukarıda, içeride.

Diyarı kaplayan geceydim ve serin hiçliğin sessiz huzuruydum. İleriye doğru adım attım, bedenim bir gölge, bir tutam siyahtı. Botlarımın altındaki yıldızlar parıldıyor, göz kırptıyor ve omurgamda hoş bir farkındalık karıncalanmasına neden oluyordu.

Kim olduğuma kadar o ana kadar olan her şeyi tamamen unutmuştum. Kendimi ağırlıksız ve özgür hissediyordum ve tanık olduğum güzellik karşısında tamamen sarhoş olmuştum.

Aşağıda, Asidia bir yaprağın damarları gibi yayılıyordu; büyük şehirler, Sciona'nın ürkütücü başkenti, kırsal kesimi kaplayan çok sayıda köy. Hepsi benim için parlıyordu, şehirlerden yayılan ışık yıldızların ve utangaç bir ayın parlaklığına karşı savaşıyordu.

Karanlığa, hepimizi nasıl kucakladığına, tenimizi nasıl örttüğüne ve görüşümüzü nasıl öptüğüne tapmaktan başka bir şey yapamadan sahnenin üzerinde süzüldüm, süzüldüm ve süzüldüm.

Huzurlu. Çok huzurlu.

Saatlerce, günlerce ya da yıllarca uçmuş olabilirim.

Ama sonunda gökyüzü dalgalandı, rüzgâr yanaklarımı gıdıklamak için ileri doğru esmeye başladı.

Gözlerimi kısıarak, siluetlerin bulutlardaki uçuşundan çıkışını izledim, evren yırtılacakmış gibi görünüyordu. Pençeler ve dişler parıldıyordu. Kırmızı gözler parıldıyordu. Çakıllı kükremeler yatıştırıcı rüzgârları bastırdı.

Gözlerimin önünde, kâbuslar spot ışıklarını çaldı ve bir veba gibi uyku âleminin üzerine çöktü. Endişe hayalet omuzlarımı gerdi. Bedenim giderek ağırlaşıyor, yüzemiyordu.

Battım. Alçaldıkça alçaldım, gökleri kapatan kâbuslar gibi düştüm. Tüm bunlar olurken korku yoktu, sanki yeryüzünde çırpınan tekinsiz formları tanıyor ve yakın bir tehlike görmüyordum. En azından kendim için.

Kabuslar karanlığın bedeliydi ve güzel olan hiçbir şey sonuçsuz kalmazdı.

Yine de hayati bir şeyi kaçırdığımı, kendimden parçalar unuttuğumu biliyordum. Bir anı bilinçaltımın kenarında sallanıyor, benimle alay ediyordu. Tüm açları ve kuzguni bukleleriyle taçlandırılmış bir yüz önümde asılı duruyordu, ancak ayrıntılar belirsiz kalmıştı.

Yere düştüm, toprak beni yutmaya hazırdı, kara ağaçların tepeleri beni karşılamak için yükseliyordu. Korku, bir zamanlar eksik olan yere damladı ve yavaş yavaş çatlakları doldurdu. İnsanların dünyasına yaklaştıkça, bu korku açgözlü bir ot gibi daha da büyüdü... ya da belki de sadece korku değil, beklenti ve adrenalin karışımıydı.

Toprakla sert bir şekilde çarpıştım ama ne acı ne de başka bir şey hissettim. Ve o yüz... Gece Yarısı Çiçekleri ve yanmış ağaçlardan oluşan bir çayırdaki tepemde belirdi.

Kaybettiğim tüm anılarım ezici bir dalga halinde geri geldi.

Jude.

Önümde duruyordu, görünüşte sağlamdı, beni yok etmek için gönderilmiş korkunç bir yanılsama değildi.

Jude yaklaştı, kahverengi gözleri altın rengine parlıyordu, sağ gözü fildişi ve mavilerden oluşan bir fırtınaydı, iki sivri kırmızı çizgi kesik kesikti. Onu içime çektim, attığı her adımda bedenim titriyordu.

"Kiara." Adını bir yakarış gibi mırıldandı, derin tınısı kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Bir metre uzağımdaydı, bir esintiyle bana doğru süzölüyordu. "Çok derine indin. Kendi içinde kaybolmuşsun." Hayal kırıklığı sesindeki çatlağa neden oldu, gözleri ıslaktı.

"Sen gerçek misin?" Sormak zorundaydım, emin olmak zorundaydım. Titreyen bir elimi kaldırdım, tenini sıyırmaktan çok korkuyordum.

"Beni şimdi hissedebiliyorsun, değil mi Kiara? Gerçek olduğumu biliyorsun. Karanlıkta seni takip edeceğimi ve düşersen seni yakalayacağımı." Jude göğsüne uzandı ve yara izine dokundu. Avucunun altından ışık yayıldı.

Kendi elimi göğsüme götürdüm, tam kalbimin üzerine, Jude'un nabzıyla eşleşen atışına.

Bir sonraki nefesimde birkaç santim uzağımdaydı, elleri belime dolanıyordu, dokunuşunun sağlamlığı beni bu gölgeler ve kâbuslar âleminde topraklıyordu.

"Ben buradayım," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Ve yalnız düşmene izin vermeyi reddediyorum."

Rahatlama ve korkunun birleşimi dizlerimin bükölmesine neden oldu. Jude tutuşunu sıkılaştırarak beni ayakta tuttu.

"Buraya nasıl geldim?"

"şşşt." Jude yanağıma avuçladı, başparmağı yanaklarımı ıslatan ıslaklığı sildi. "Kayboldun. Tıpkı hepimizin daha önce olduğu gibi."

Ve beni bulmuştu. Asıl soru nerede olduğuydu?

Çenemi eğdim ve içinde durduğumuz belirsiz ormanın etrafına baktım. Hiçbir şeyi tanıyamadım ve panik göğsümün dengesiz bir şekilde genişlemesine neden oldu. Ben... ben bir sis boşluğunun içindeydım, parlak beyaz ışık üç aynayı aydınlatıyordu. Cirian görünmüştü, maskesi düşmüştü ve sonra gümüş sarmaşıklar ve dikenlerle çevrili bir aynadaki yansımama bakmıştım.

"Ama neredeyiz?" Sonunda güç toplayarak sordum

kelimeleri oluşturmak için. Her biri boğazımı yakıyordu. Gerçek anlamda yeryüzünde değıldik ve Jude'un beni buraya kadar takip etmesinin mucizevi bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

"O son aynaya bakmamalıydın Kiara. Bir tanrıdan başka herhangi bir varlık için çok gl." Jude başını eğdi, alnı benimkine değdi. "Onun tarafından bylendin ve kendi içine, karanlığına düştün."

Benim karanlığım Asidia'nın karanlığıydı, onun inanç kaybıydı.

Jude'un etrafına, hayatım boyunca tanıdığım topraklara baktım. Hem sefaletin hem de umutsuz umudun olduğu bir yer. Ama burası evimdi ve onu koruma arzumu bastıramıyordum. Kendimi korumak için. Ne kadar karanlık olursam olayım.

Jude çenemi kavradı ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. "Fazla zamanımız yok. Seni aynadan takip etmesi için Isiah'ı bylerimle sersemlettim ama biz konuşurken boğazımızı kesmeye hazır olabilir."

"Bekle..." Göğsünü ittim ve telaşla ona baktım. "Isiah'ın orada olduğunu mu söyledin?" Bu mümkün değıldi. Onun ölümünü izledim.

Ama sonra hareketsiz kaldım.

Onu Sis'te bırakmadan önce aldığı bir nefesle vücudunun titrediğini görmüştüm. Yanlış yere beslediğim umudun sebebinin yorgunluk olduğunu düşünmüştüm ama...

Jude gözlerini sıktı, göğsünden acı dolu bir ses yükseldi. "Evet, onu gördüm ama şu anda neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. O Ay Tanrısı mı yoksa başka bir çarpık illüzyon mu? Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama..."

Etrafımızı taramaya zen gösterdim. "Ama artık hiçbir şey imkânsız değil, değil mi?"

Hiçbir şeyin katı ve hiçbir şeyin kesinlikle gerçek hissettirmediği bir ara dünyada mahsur kalmıştık. Fiziksel bedenlerimiz başka bir yerdeydi, muhtemelen hala tapınağın altında ve ikiyüzlü kardeşinin gözetimi altındaydı.

"Gitmemiz gerek," dedim hızla, büyüm göğsümde alevlendi. Bu yerde zamanın nasıl işlediğinden, yavaşladığından ya da tamamen donduğundan emin değıldim ama Isiah bizi öldürmekte tereddüt etmezdi

Onun önünde, tapınağında savunmasız bir şekilde yatıyor olsaydık.

Jude başını salladı ve cevap verecekmiş gibi ağzını açtı. Ama parmak uçlarımin üzerine tünedim ve onu şefkatli bir öpücükle susturdum. Dudaklarımızın birbirine değdiği o anda, bir ömür boyu sürecektir ve asla geçmeyecek hayaller kurdum.

Her sabah uyandığımızda, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmışken ve güneş perdelerin arasından parlarken. Jude ve ben at sırtında kıtayı -hatta daha uzağı- dolaşıp yeni topraklar, insanlar ve maceralar keşfediyoruz. Her gece ateşin önünde birbirimizin sessizliğinde rahatça oturup, çoğu insanın gözden kaçırdığı aradaki değerli anlarla ziyafet çekiyoruz. Basit dokunuşlar ve kucaklaşmalarla birbirimizin gerçeklerini görmek, hissetmek ve onlara tapmak. Gülümsemeler ve kahkahalar.

İkimizin de evimizi bulduğumuzu biliyorduk.

Büyümün bedenimin içinde tutulamayacak kadar güçlendiğini fark ettim.

Jude kollarımdayken ve dilimde onun tadı varken, ona olan sevgim içimden akıyor, Ay Tanrısı'nın ve sahip olduğum karanlık canavarın gücüne rakip oluyordu. Hayır. Daha büyüktü.

Ruh ruhaydık.

Bundan kurtulmanın bir yolu vardı. Birimiz için.

Gücüm Seyahat etmek için kullanılabilirdi; gölgeye dönüşüp Jude'un hücrelerine, gökyüzüne girdiğimde bunu kanıtlamıştım. Belki de içimde Jude'a verebilecek kadar kara büyü vardı. Onu tapınaktan ve Isiah'dan uzaklaştırmak için.

Eğer ona güçlerimin ikisini de verebilirim -karanlık ve Rain'den gelen kayıp ışık- kaçabilirdi. Diyarı ve değer verdiğimiz herkesi kurtaracak kadar güçlü olabilirdi. Bunu yapabilirdim, kendimden vazgeçebilirdim. Her şeyimden.

Ne de olsa bir savaşçı ölmek için doğar.

Hafifçe geri çekildim, dudaklarım onunkilerden bir santimetre uzaktaydı. "Seni seviyorum, Jude Maddox. Her şeyimle ve tüm varlığımla.

olmayı umabilirdim."

Daha önce söylediğimden farklıydı.

Bu sefer tereddüt yoktu. Fiziksel engeller yoktu. Korku yoktu.

Gökyüzü patladı, garip bir karıncalanma bedenimin ağırlaşmasına, çok ağırlaşmasına neden oldu. Ama Jude... önümde dalgalanıyordu, havadan daha hafifti, emrettiğim gölgeler kadar ağırlıksızdı.

Güneş rahibeleri ve kehanetleri doğruydu; karanlık aydınlık için çöktüğünde güneş gökyüzüne geri dönecekti. Ve Jude beni kurtarmak için karanlığın içine düşmüştü. Beni sevmek için. Gerçek aşk fedakârlıktan başka bir şey değildi ve ben en büyük bedeli ödemiştim.

Jude'un itiraz edecek zamanı yoktu ama gözlerindeki korku ne yaptığımı tam olarak anladığını gösteriyordu.

Kehanet gerçekleşmişti. Ama benim için mutlu son olmayacaktı.

Uzaklarda bir yerde, bir aynanın kırıldığını duydum, ilahi sel büyülü gümüşün eski havuzlarını kırıyordu. Dualar kaçtı, çılgınca yakarışları dünyanın dört bir yanına yayıldı. Sonunda özgürüm.

Yine de kaosun içinde, Jude tamamen ortadan kaybolurken, loşluğa doğru kayarken ve sahip olduğum ilahi gücün parlayan şeridini... tüm karanlığımla birlikte alırken, o üç küçük kelimeyi son bir kez fısıldayacak enerjiyi topladım.

Bölüm Kırk Beş

Jude

Aşk Tanrısı Cerys kendilerini pek sık göstermese de oradalar, sihirlerini konuşturuyor ve diyarın kaderini değiştiriyorlar.

Karşılığında istedikleri tek şey verdikleri hediyeye değer vermektir. Bu hediye, dünyanın kaderini değiştirecek kadar güçlü olabilir.

Tarih.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Nefes nefese uyandım, saniyeler önce kollarımda olan kadına çılgınca uzandım.

Boştular. Ama parmaklarım.

Damarlı yaralar her bir uçtan dallanarak dirseklerime kadar uzanıyordu. Titreyerek nefes verdim.

Bunlar onun yaralarıydı. On yıl önce ona saldıran karanlık yaratığın izleri. Peki neden şimdi benim tenimi süslüyorlardı?

Bana o ara alemde dokunduğunda, o-

Hayır. İmkansız.

"Kiara!" diye seslendim, görüşüm yavaş yavaş düzeliyor, altın ışık dağılıyordu. Olduğum yerde dönerken kendimi bir ağaç kümesine bakarken buldum.

Yer üstü.

Seyahat edemiyordum, Kiara'nın gölgelerini kullanırken yapabildiği gibi. Ve yalnızdım, görünürde ne bir ruh ne de bir bina vardı. Gücümün sıcaklığına uzanarak, onun uzuvlarımdan aşağı akmasına ve derimden serbest kalmasına izin verdim. Vücudumdan çıkan sarımsı bir ışık karanlık ormana uğursuz bir parıltı yaydı.

O aynaya baktığımda ne olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu ama uyanacağıma da inanmıyordum... Isiah muhtemelen ikimizi de öldürme fırsatını yakalayacakken olmazdı.

Tabii Kiara en korktuğum şeyi yapmadıysa.

Ruhlarımız birbirine bağlandığında kendini bana vermişti. Bana kalbini, büyüsunü, hayatını sunmuştu. Onları bana - Asidia'ya- özgürce verdi, hayranlık yüzünü aydınlatırken. Korku yoktu, pişmanlık yoktu.

Karanlık aydınlık için çöktüğünde gün yeniden doğacaktır.

Kiara, Tanrı Avcısı olmadan tanrısallığın son parçasını bahşetmişti. Bana güçlerini vermişti. Ve onlarla birlikte bana tapınaktan çok uzaklara seyahat etme yeteneği verdi.

Onu savunmasız bırakarak.

O olabilir-

O kelimeyi düşünemedim bile.

Her şey üzerime kapandı ve hafifçe aydınlanan gece gökyüzü daha çok çökmeye hazır bir çatı gibi göründü. Sadece kendimi değil, sadece Asidia'yı ve kardeşlerimi değil, benim için en önemli olan kişiyi de hayal kırıklığına uğratmıştım. Sonuna kadar benim için savaşan kişiyi.

Tanrım, Raina'nın ışığının tüm parçaları birleşmiş olsa bile, yine de bir son gibi hissettirdi.

Güç sistemime dolduğunda tısladım ve tüm bunların muazzam ağırlığı altında öne doğru sendelememe neden oldu.

Bedenim yandı, bir kibrit çakıldı, alevlerim yayıldı, kontrolden çıktı ve söndürülemedi.

İlerleyerek ormanda ilerledim, her yaprak ve dal Raina'nın büyüsunünün tüm gücüyle vurgulanıyordu. Benim sihrim.

Bana muhtemelen ruhuma mal olan büyü.

Ben bir bütündüm.

Ben bir tanrıydım.

Ve yeni güneş daha doğmaya fırsat bulamadan dünyayı ateşe vermek üzereydim.

Bölüm Kırk Altı

Kiara

Sahte gülümsemelerle hepsini kandırıyordu. Bilmiyormuş gibi yapıyorum, ama yıllar geçtikçe, hilemin farkında olduğundan eminim. Yakında benim için geleceğinden hiç şüphem yok. Çocuğu çoktan parmağında oynatıyor.

TEĞMEN HARLOW'DAN AURORA ADAIR'E MEKTUP, LANETİN 48. YILI

İçimde Jude'u ve fiziksel bedenini güvenli bir yere götürmeye yetecek kadar enerji vardı. Tapınağın dışına. Isiah'dan uzağa.

Ay Tanrısı şimdi karşımda duruyordu, ellerini bir saldırıyı engeller gibi yüzünün üzerinde tutuyordu. Yavaşça kollarını indirdi, gözlerini hızla kırıştıtararak odayı taradı, vücudu sallanıyordu.

Yerde yattığım yerden irkildim. Yakışıklı yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi ve Jude bana ihanetinin gerçeğini anlatmış olsa da, bu kadar soğuk görünmesi kalbimi sızlattı.

Artık bunu inkar etmek mümkün değildi. Hepimizi kandırmıştı.

Isiah üç büyülü aynanın olduğu yere doğru döndü ve cam parçalarından başka bir şey bulamadı. Buz gibi gözlerini kıvrılmış halime indirmeden önce odayı tarayarak küfretti. O sonsuz derinliklerde kafa karışıklığı yüzüyordu.

"Gitmiş," diye nefesinin altından konuştu. "Nasıl? Daha birkaç saniye önce buradaydı, az önce-" Isiah durakladı, dudakları kapanırken kızgınlık gözlerini kararttı.

Zaman bizim lehimize işlemiş gibi görünüyordu. Bir kere.

Tanrı'ya gülümsedim, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Jude yeterince uzakta olmalıydı, saldırmak için avantajlı bir yer bulabilirdi. Sürgünüm ona kardeşinin ihanetiyle yüzleşmesi için zaman kazandırmıştı ve vücudum ağırırken ve şakaklarıma saplanan şimşekler çakarken kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Jude yaşayacaktı, sadece adil bir savaşa yetecek kadar.

"Ne yaptın sen?" Isiah kırılan bardağa baktı, öfkeden yanakları kızarmıştı.

Üç ayna da -geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek- sanki biri yüzeylerine balyozla vurmuş gibi kırılmış ve çalınan tüm duaları serbest bırakmıştı.

Güzel. Onları bir daha kullanamazdı. Hakkı olmayan bir şeyi çalamazdı.

Kaburgalarım ağırırken bile gülümsemem genişledi, her nefes alışım yakıcı bir sancıya neden oluyordu. İçimi öpen sihirden eser kalmamıştı ve alıştığım o hafif uğultu artık yoktu. Sadece boşluk ve zafer hissediyordum. Isiah Jude'u avucunun içine almamıştı ve bu da benim kazandığım anlamına geliyordu.

"Bıçak onda," diye mırıldandım, hınzırca sırıtarak. "Ve bir dahaki sefere seni bulduğunda öldürecek."

Isiah saldırdı. Yakamdan tutarak, ayaklarım açık havayı tekmeleyene kadar beni yukarı çekti. Yüzünü yüzüme yaklaştırırken çılgınca çırpınarak mücadele ettim.

"Eğer beni öldürürse, Ay'a ve onun gözettiği her şeye kim hükmedecek? Bensiz ne dinlenme olur, ne yıldızlar, ne de gelgitler. Rüyalar yok. Karanlık saatlere ben hükmediyorum ve yakında Jude'u bulacağım, senin çalıntı güçlerine sahip olsa bile." Isiah'nın bakışları hafifçe yumuşadı. "Anlaması gerekirdi. Anlayacak biri varsa o da o olmalıydı. Onu bir şekilde lekeledin. Olmak için doğduğu adamı mahvettin." Uzaklara baktı, odağını kaybetmişti, bakışları parlıyordu.

Isiah beni suçladı ve bu iyiydi. Boynumu kırabilirdi ve ben gülümseyerek ölebilirdim. Kaybettiğini görmek için yanında olamayacak olsam bile, bu savaşı kaybettiğini görmek buna değerdi.

Savaş.

Isiah bir hırıltıyla beni bıraktı ve yere yığıldım.

Kendi kendine yüksek sesle konuşarak yürümeye devam etti. İşlerin istediği gibi gitmemesine alışık olmadığını ve şimdiye kadar hepimizin piyon olduğu muhteşem bir oyun oynadığını hayal ettim. Ta ki ben gidip tahtayı fırlatana kadar.

Dirseklerime kadar ittim. Oda dönüyordu. Bu halimle Isiah'ı alt edemezdim, Tanrı Katili elimde olsa bile. Aynanın derinliklerinde -ruhumla gerçekliğin çarpıştığı yerde- her ne yaptıysam bana pahaliya mal olmuştu.

Ama yapmıştım işte.

Hayattaydım... ve tüm bunların en imkânsız yanı, Jude'a Raina'nın tanrısallığının son parçasını vermiş olmamdı. O beni kendi derinliklerimde bulmuştu ve ben de ruhlarımızın birbirine değebileceği bir yerde ona hevesle her şeyimi sunmuştum.

Şiddetli bir öksürük ciğerlerimi sarsarak yana doğru savrulmama, ellerimin ve dizlerimin üzerine dönmeme neden oldu. Isiah kendi kendine mırıldanmaya devam etti ve ayaklarının dibinde fısıldayan gölgelerin ipucu güçlü bir şekilde dalgalandı. Ağzıma bakır doldu ve bembeyaz zemine tükürdüm.

Kırmızı.

Sonuçlarının beni yakalayacağını bilmeliydim.

"İşin bu noktaya gelmesi tam bir trajedi," dedi Isiah, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. Yerinde kıpırdamadan durdu, ancak gölgeleri titreşmeye devam etti, duman gibi vücudunda yükseldikçe yükseldi. "Jude sandığım gibi bir adam değilmiş."

Siyah bir girdap onu sardı, yok olurken gümüş ışıklar parıldadı.

Büyüsü onu asla ulaşamayacağım bir yere götürdü ve beni sonsuz beyaz sis ve paramparça camlarla dolu bir odada ölüme terk etti.

Artık kutsal topraklara izinsiz giren bir ölümlüydüm,

Ay Tanrısı'nın karanlığının izi artık içimde değildi. İçten dışa doğru parçalanıyormuşum gibi hissediyordum.

Gözlerim bulanıklaştı. Bu yerde çürümeye terk edilen sadece ben değildim. Emelia, Finn, Jake, Liam da saraydaki kapının diğer tarafında sıkışıp kalmışlardı.

Onların birlikte öleceğini, benim ise kendi kanımla dolu bir su birikintisinde yalnız öleceğimi bilmek beni biraz teselli etti.

Yan dönerek ortadaki aynaya baktım ve bir zamanlar camın olduğu yerde dönen siyah girdaba baktım. En azından diyarın dualarını özgürleştirmeye yardımcı olacak bir şey yapmıştım. Belki zamanla, Jude başarısız olursa, diğer tanrıları Isiah'la savaştıkları kadar güçlü kılardı.

Yapmasa iyi olur.

Bir başka şiddetli öksürük beni öğürttü, sıcak kan boğazımdan yukarı yükselip içimi yaktı. Şu anda tutabileceğim bir el için neler vermezdim. Ölümün yakınlığının insanı nasıl rahatlattığına dair hikâyeler duymuştum, bir düşmandan bile olsa. Arlo'nun eline bile razıydım.

Umarım şimdi beni duyabiliyorsundur, yaşlı piç, diye alay ettim, aynanın en büyük çerçevesine, ortasındaki uğursuz boşluğa bakarak. Keşke bana yardım edebilseydin. Ölmek hiç eğlenceli değil. Gerçi burada olsaydın, muhtemelen en başta kendimi öldürdüğüm için bana bağırırdın.

Bu düşünceye güldüm. Ya da belki de güldüğümü hayal ettim. Güç pozisyonundan vazgeçtiğim için bana bağırırdı. Arlo gerçekten tam bir baş belasıydı... ama onu özlemiştim.

Bu hayatta ailemizi seçemezdim ve mükemmel olmaktan uzak olsa da Arlo kalmıştı. Beni acımasız bir tanrının bildiği tek şekilde korudu. Önemsedi.

Vücudum üşümeye başladı, olması gerekenden çok daha soğuktu. Son hırıltılı nefesimi vermem uzun sürmeyecekti. Jude'u ve arkadaşlarımı çağırmaya çalıştım. Onları kucağıma alamasam da yüzleriyle çevrelenmek istiyordum.

Sahip olduğum tek şey buydu, ama zihnim onların görüntülerini korumayı reddetti ve yüzleri soldu, ben yapamadan kayboldu.

uzan ve onları yakala.

Şimdiye kadar ölmek tavsiye edilmemişti.

Yukarıdan büyük bir gürültü geldi. Açılamayacak kadar ağır olan kapalı göz kapaklarımın üzerine bir kum sıçradı ve kir, ayırık dudaklarımın arasından kaydı. Öksürmeyi başaramadım, tozlu hava ciğerlerime girip beni boğdu.

Başıma ne gelecekse gelsin, bana daha fazla zarar veremezdi.

Bölüm Kırk Yedi

Jude

Gölge canavarlar için bilinen bir tedavi yoktur, ancak bazıları insan gibi olduklarında kurtarılabileceklerine inanmaktadır.

biçimindedir. Bu bilginler, ölümlüler gibi yaşadıkları ve nefes aldıkları için bir ruha sahip olduklarını iddia ederler. Ve ruhların da diğer hastalıklar gibi iyileştirilebileceğini söylüyorlar.

ASIDIAN LORE: DIYARIN EFSANELERİ VE MITLERİ'NDEN ALINTI

Uzatılmış kollarımla, arkamda yanan kanatlar filizlendi
-Zalim güzelliğin ikiz silahları.

Büyü aktı, gözeneklerimden, gözlerimden, açık ağızımdan altın fışkırdı. O anda insan değildim, azıcık bile. Bir tanrı gibi hissediyordum. İntikamcı bir tanrı.

Bir uğultu göğüs kafesimi sarsıyor, kadim bir sıcaklık kanımı kaynatıyordu. Her nefes verişim kavurucu bir alevdi, her yutkunuşum çiğdi. Öfkeli bir cehenneme dönüşmüş olsam da, hiçbir rahatsızlık yoktu, sadece ağırlıksızlık vardı. Bedenim cılız dallar arasında uçuyor, kollarım kararmış yaprakları ve döküntüleri kenara itiyor, her şeyin sona ereceği tapınağa doğru koşuyordu.

Kiara için, arkadaşlarımız için ilerleyecektim. Bana bir hediye vermişti ve onun fedakârlığını boşa harcamayacaktım. Hâlâ nefes alıyor olması için dua ettim, buna inanmak zorundaydım. En büyük korkum onun yerin altında, Ay Tanrısı'nın tapınağında Isiah'la birlikte olmasıydı. Çaresizdi ve öldürülmeyi bekliyordu.

Hain. Benim ikiyüzlü kardeşim.

Eğer ilk saldırım onu yaralamasaydı, onu öldürecekti. Eğer çoktan yapmadıysa.

Kendini kurtarabilirdi, ama çekilmez kız kurtardı.
Ben.

Tekrar.

Kaslarımı acı noktasına kadar zorlarken boğazımdan bir hırıltı koptu. Ormanda hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve Kiara'nın beni gönderdiği yer tapınaktan epey uzaktaydı. Yani zaman çok önemliydi.

Neden beni seçmek zorundaydı? Tekrar ve tekrar?

Bana biçilen hayata layık değildim; bencil ve asabiydim ve çoğu insanı ve şeyi hor görüyordum. Ve hayatımın büyük bir bölümünde bu gerçekliği kabullenmişim.

Kiara her şeyi değiştirdi.

Yakında güneş doğacaktı; yaklaştığını hissediyordum. O zaman geldiğinde, Isiah'ın kalıntılarının üzerinde durmayı planlıyordum. Yine de ona dokunursa, herhangi bir şekilde canını yakarsa, işkencesini uzatacaktım. Onunla zaman geçirir ve çektiği acıdan zevk alırdım. Korkunç görüntüler başkasının midesini bulandırabilirdi ama ben kötülüğün rehberliğinde büyüdüm ve Kiara gittiğinde ne yapacağımdan korkuyordum.

Kiara'ya dokunamadığım zaman bir ormanı yerle bir ettim. Tanrılar bilir, eğer benden alınırsa ne gaddarlıklar yapardım.

Tapınak yaklaştıkça, içimdeki sıcaklık mutasyona uğramaya, yeni bir şeye dönüşmeye ve yeniden şekillenmeye başladı. Bir bütün. Üç parça da yeniden birleşiyor, kaynaşıyordu.

Kanıt, adımlarımın hızlanmasında, yorgunluğumun gevşek bir pelerin gibi bedenimden kayıp gitmesinde yatıyordu. Üç küre de tek bir varlığa dönüşürken şarkı söylüyor gibiydi.

Ayrıca gücümün çekirdeğinde yüzen başka bir şey daha vardı. Karanlık bir büyü parçası. Kiara'nın karanlığı. Ve gölgeleri ya da yaraları olmadan, sadece bir insandı, seyahat edemezdi, Ay Tanrısı'nın iç mabedine girmeye uygun değildi.

Gözlerimi sıktım ve yüzüne odaklandım, saniyeler önce yaptığım gibi umutsuzca Seyahat etmeye çalıştım ama Raina'nın büyüü çok güçlüydü ve diğer her şeyi bastırdı. Sadece

Kiara'nın rehberliği sayesinde tehlikeden kurtulmuştum. Gölgelele hükmetmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu - en azından aynı ölçüde.

Hayal kırıklığı içinde hırladım, vahşi ses ağaçları salladı. Ben yanlarından hızla geçerken sallanıyorlardı, kurumuş dalları alaycı bir yay gibi kıvrılıyordu. Tüm orman titriyor, botlarımın bastığı toprak uzun ve acımasız bir kıştan sonra canlanıyormuş gibi yumuşuyordu.

İleride, tapınağın sivri çatısı ortaya çıktı, uzun ve gururlu, bir yalan hapishanesi. Kapılarına saldırmak ve onu parça parça kırmak için can atıyordum. Onu mahvetmeden önce Isiah'ın tapınağını mahvetmek için, Tanrı Avcısı kalbini deldi.

Ancak itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu son düşünce boş bir düşünceydi. Bir zaferden çok bir kayıptı.

Isiah ile ilişkim hiçbir zaman gerçek olmamıştı ve kendimi ve diğerlerini korumak için ne gerekiyorsa yapardım. Beni önemseyen insanları.

Kemiklerimi  rperten bir dizi uluma havayı kiraladığında botum tapınağın ilk basamağına indi.

Tiz ve tiz ses bana maskeli adamları hatırlattı. Ama bu mümkün olamazdı. Sınırlar buradan çok uzaktaydı ve-

"Geliyorlar. Onları aradım çünkü mantıklı d ş nemiyorsun ve artık... bütün olduğuna göre, işimi şansa bırakamam."

Sarmal gölgeler birbirinden ayrılarak, lanetli tapınağının yanında tüm ihtişamıyla duran Isiah'ı ortaya çıkardı. Gece Yarısı  i ekleri çizmelerinin altında  ıtırdarken, kararlı adımlarla ilerliyordu. Tapınağı çevreleyen geri kalanlar solmaya başladı ve yavaşça siyaha dönüştü.

Parmak u larımdaki ateş, serbest bırakılmak için can atıyordu. Gözlerim parlıyordu, önümdeki manzara kırmızı, sarı ve turuncu tonlara bürünmüştü. Güneş tanrıçasının gücü katliam için can atıyordu.

"Ne yaptın sen?" Ağaçlardan yeni çığlıklar ve ulumalar yükselirken i im sızladı. Ama bencilce, odak noktam

Isiah'ın yardımına yürüyen ölümsüz yaratıklar. "Kiara'ya ne yaptın?"

"Onu tapınakta bıraktım," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Gölge canavarın ona verdiği hediyeden kurtuldu. Artık tamamen lml." Ellerime, Kiara'nın yara izlerinin parmaklarımı, ellerimi ve kollarımı kapladığı yere bakarken küçümseyen bir kaşını kaldırdı. Onun son hediyesi.

Cızırdayan alevler alnımda vahşî bir taç gibi parlıyordu. Onun işini bitirecektim. Ve lanet zamanımı alacaktım. Bundan zevk alacaktım.

Ayak sesleri toprağa çarptı. Isiah'ın serbest bıraktığı şey neredeyse zerimizdeydi.

"Maskeli adamlar bana hesap veriyor. Ve sen krallığını kurtarmayı reddettiğin için, onları buraya davet ettim, belki seni kılıcı teslim etmeye ikna ederler diye. Bunu sen zorlaştırdın, Jude. Ben değil." Isiah yumruklarını sıktı, alevlerime bakarken gözleri cam gibiydi. "Sen şimdiye kadar sahip olduğum en yakın arkadaştın. Sonunda ne büyük bir hayal kırıklığı oldun." Son kısmı bir fısıltıydı ve bu sözleri yüksek sesle söylemek istediğinden şüpheliydim.

"Sen benim arkadaşımydın," dedim, gözlerim karıncalanarak. "Ama arkadaşlar yıllarca birbirlerini manipüle etmezler! Birbirlerini kurban etmeyi planlarken umursuyormuş gibi yapmazlar!"

"Bu hepimiz için!" Isiah karşı çıktı. "Kurtarabileceğin tüm insanlar için. Tüm diyar için. Kıymetli Kiara'n için. Her zaman bir kahraman, gerçek bir kahraman olmak istediğini biliyorum ve şimdi sana bu şans veriyorum."

O gece kral için ilk cinayetimi işlediğimde beni tutan adamın bu olduğuna inanamıyordum. Kulaklarımı ınlattı ve bana çay getirdi, göz kapaklarım ağırlaşp uyku beni ele geçirene kadar sırtımı ovdu.

"Hepsi bir yalan mıydı?" oğunlukla kendi kendime sorguladım. "yle olmalıydı, yoksa belki de sen o bile değilsindir."

Belki de yüzünü almıştır. Hiç kimse böyle bir gösteriyi yıllarca srdremezdi. Ay Tanrısı, işine geldiği sıklıkta görünüm değiştirmesiyle ünlüydü-

"Ben her zaman olduğum kişiyim. Bunun nasıl bitmesi gerektiğinden bağımsız olarak, seni her zaman önemseyeceğim. Ama bu da ölümlüleri kendi yıkımlarından kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğimin bir başka kanıtı. Hayatımdaki en önemli kişiyi feda edebilirim. Kardeşimi."

Göğsümde bir sancı titreşti, Kiara'nın yara izi uyanıyordu. Tüm umutlarıma rağmen, bunun hâlâ hayatta olduğu anlamına gelmesi için dua ettim. Isiah'ın görebileceğini bildiğim için ona uzanmaya direndim.

"Sen benim kardeşim değılsin," dedim, her hecesinde acı vardı.

Gölgeler Isiah'ın omuzlarından ve boynundan kıvrılarak havaya yükseldi ve kanatları oluşturdu. Kiara'nın kanatlarına benziyorlardı ama onunkiler gümüş renginde parıldarken, onunkiler dehşet verici boyuttaydı ve sert kanatları ışıktan yoksundu.

Kendi alevlerim sırtımdan vızıldayarak yükseliyor, yaydıkları parıltı alanı altın rengine boyuyordu. Ay tepemde titreşirken bile - Isiah'ın büyüüne tepki veriyordu - gücüm beni sakinleştirdi, Isiah'ın yıllardır manipüle ettiği aynı çaresiz çocuk olmadığımı fiziksel olarak hatırlattı.

Birbirimize, ateş ve karanlığa, gerçekte olana bakıyorduk ve kalbim ikiye bölündü. Isiah çok ama çok uzun zamandır hayatımdaki tek parlak noktaydı. O olmasaydı, uzun zaman önce parçalanırdım.

İroni gözümden kaçmadı.

"İsteksizliğini, sevgili oğlum, tereddütünü görüyorum ve bu ruhumu ısıtıyor." Isiah'nın gölgeleri yerleşti, boynunun etrafında evcil bir yılandan başka bir şey değılmiş gibi kıvrıldı. "Keşke ölmene gerek olmasaydı. Ama söz veriyorum, izin verirsen bunu çabuklaştırmaya çalışacağım. Adını ölümsüzleştireceğim ve bedenini öldükten çok sonra bile kalbimde yaşayacaksın. Buna söz veriyorum."

O kadar hızlı, o kadar ani saldırdı ki, tepki verecek zamanım olmadı.

Ellerinden siyahlık fışkırdı, patlama beni açıklığa doğru uçurdu. Yere sertçe vurdum ve acı içinde sağ kolumun üzerine düştüm. Öksürdüm.

ve siyah, yapışkan bir sıvı tükürdü. Dudaklarımdan sızdı ve toprağa düştü, düştüğü yerde kuruma dönüştü.

Şansım varken saldırmalıydım ama duygusal bir aptal gibi tereddüt ettim.

"Hadi, Jude. Bundan daha iyisini yapabilirsin! Sana daha iyisini öğrettim! Kaderini kabul etmek istemiyorsan, en azından benimle dövüşmeyi dene."

Gözlerimi kapattım ve onun sözlerini kafamdan kovdum. Bunun yerine, altınla çerçevelenmiş çarpıcı bir yüze odaklandım. Kiara'nın ruhani görüntüsü netleştikçe yaram sızladı, yüz hatları yumuşak ama sertti. Tadına baktığım ve öptüğüm dudakları nazlı, sinsi bir gülümsemeye dönüşüyordu. Gözleri her zaman rüyalarımındaki güneşi anımsatmıştı.

Elimi ağrıyan yaramın üzerine koyarak ayağa kalktım. Kavga beni henüz terk etmemişti.

Isiah anlamsız bir sataşmada bulunamadan önce, gücümü ortaya koydum, incinme ya da öfkeyle değil, Kiara'nın ilham verdiği şeyle beslendim. Değer verdiğim ve son nefesime kadar kalbimde taşımak istediğim bir duygu.

Ateş yeryüzünü yalayarak Ay Tanrısı'na doğru fırladı.

Alevlerim ilerledi ve onu sırt üstü yere düşürecek kadar sert vurdu. Kendine gelmesine fırsat vermeden etrafını sararak onu kutsal olmayan bir ısı çemberinin içine hapsettiler, beyaz pelerini uzun ve kaslı bedeninin üzerinde dalgalanıyordu.

Ardından gelen gülümsemesi duraksamama neden oldu. Nedenini bir saniye sonra anladım.

Yaşayan ölülerin çılgınlıkları ağaçların arasından tapınağa doğru süzülüyordu. Çelikten parıldayan gözler, niyetli avları olan beni hedef almıştı.

"Geldiler," dedi Isiah çenesini canavarlara doğru sallayarak.

Bölüm Kırk Sekiz

Kiara

Arlo karmaşık bir varlıktır. Godslayer'ı Raina'nın sevgilisine teslim ederken, ona yolculuk yaptığı söylenir. düştükten sonra boş tapınak. Orada sözde dizlerinin üzerine çökmüş ve af dilemiş. Kıskançlığı yıkıma neden oldu ama ben onun geçmişindeki hataları düzeltmeye istekli olduğunu düşünüyorum. Tanrılar bile zaman zaman çarpıcı bir şekilde insan olabiliyor ve bu bana umut veriyor.

JUNIPER MARCHANT'IN GÜNLÜĞÜNDE BULUNDU, GÜNEŞ RAHİBESİ, LANETİN 5. YILI

Çelikten kollar beni çevreledi, nefes almak için kekeleyeceğim kadar sıkıldı.

Sersemlemiş bir halde, açık ormanın kokusunu tanıdım; bu koku, çarpışan kılıçların ve sıcak çikolataların anısını geri getirdi. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve ter. Hiç karşılaşmadığım standartlar. Umutsuzca aradığım övgü.

"Merhaba Kiara," diye mırıldandı Arlo'nun sesi kulağımda. "Merak etme. Seni kurtarır kurtarmaz sana bağıracağım."

Arlo.

Çaresiz dualarım ona ulaştı.

Sahip olmadığımı bildiğim değerli saniyeler boyunca bakakaldım. Yaşlı yüzüne baktım, alnını gölgeleyen endişeyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Benim için gelmişti. Beni topraktan çekip çıkardı ve sahip olduğu tüm nezaketle morarmış bedenimi kucakladı.

Gözlerim yanan yaşlarla doldu ve onu daha da bulanıklaştırdı. Bu manzara karşısında beni daha sıkı kavradı.

Dışarıda bir yerde olmalıydık. Hava temizdi ve yakınlardaki yaprakların hışırtısını duydum. Kendimi sabitleyip ayağa kalkmaya çalışırken yumuşak toprak açık avuçlarımın arasından süzüldü. Başaramadım.

"Arkadaşlarım," diye mırıldandım, Arlo'nun kucağında eriyordum. "Kapana kısıldılar."

Arlo dudak büktü. "Bir kez olsun kendini düşünemez misin? Şu anda içten dışa doğru kanadıklarından şüpheliyim." Başımı göğsüne yaslamak için hareket ettirdi. "Sana öğrettiğim her şeyi unuttun mu? Başkalarına yardım etmeden önce kendini tehlikeden kurtar."

"Evet, evet," dedim bir ciğer dolusu daha kan kusarak. "Ölürsen kimsenin işine yaramazsın." Ses tonumu sertleştirerek onunla alay ettim. Ölümün eşiğindeyken, muhtemelen eski amcamı halüsinasyon görürken, silah olarak iğnelemeyi seçtim. Bu uygundu.

Öfkelendi. "Bir de seni özlediğimi düşünürdüm."

"İlk hatan," diye takıldım, her ne kadar itiraf kalbimi çarptırsa da. Ben de onu özlemiştim, onun hükmedici varlığını ve kaşlarını çatmasını özlemiştim. Hırıltılı sesini ve daha iyisini yapabileceğimi bildiğinde beni terslemesini. Garip bir şekilde onun yanında kendimi güvende hissediyordum ve onu şu anki halimle görmenin bu gece olabilecek en kötü şey olmadığını düşündüm.

Arlo ayıldı ve kemiklerimi titreten derin bir iç çekti. "Ölüyorsun kızım," diye fısıldadı, hayal kırıklığına uğramış yüz hatları bir belirip bir kayboluyordu. "Gölgelerin gittiğinde tapınak seni reddetti ve kanını zehirledi. Ölümlü kalbine ulaşması uzun sürmeyecek."

Kan kaybından dolayı hayal görüyor olabilirdim ama buz gibi ellerinin bir anlık şefkatle yanağımı sıyırdığına yemin edebilirdim.

"Hepimiz bir gün ölmek zorundayız," dedim sessizce. Ve ne biçim bir ölümdü. Enerjim olsaydı gülümserdim.

Arlo alçak sesle ve yumuşak bir sesle, "Evet, sen hep ölmek için yaratılmıştın," diye mırıldandı. Beni ileri geri salladı. "Öyleyse neden ben

bırakmakta zorlanıyor musun?"

İtirafı karşısında sustum. Micah olarak tanıdığım adam hiçbir zaman böyle bir duygu göstermemiş, beni kucaklamamış ve yanaklarımı okşayarak yüz hatlarıma yeniden hayat vermeye çalışmamıştı. Artık gerçek kimliğini keşfettiğim zamankinden daha yabancı biriydi.

"Bana karşı yumuşuyor musun, ihtiyar?" Sırıttım, dişlerim muhtemelen kanla kaplanmıştı. Tadını aldığım tek şey bakırdı.

Ölümün eşiğindeki insanlar deneyimlerini asla tam olarak anlatamazlar. Şimdi oradaydım ve şaşırtıcı derecede huzurluydum. Uzuvarım uyuşmuş, vücudum soğumuştı ve tuhaf bir kabulleniş beni ele geçirmişti.

Sevdiklerime yardım etmiş olarak bu hayattan ayrılacaktım ve küçük bir parçam sonsuza dek Jude'un kalbinde yaşayacaktı. Bencilce, Isiah'ı yendiğinde ve güneşi gökyüzüne geri döndürdüğünde arada bir beni hissetmesi için dua ettim. Umarım o ilk görkemli gün batımını seyreder ve beni hatırlayarak gülümserdi.

"Hayır." Arlo'nun ses tonundaki sertlik beni hayallerimden uzaklaştırdı. "Kaydığını hissediyorum ve... ve buna izin vermeyeceğim. Çok fazla yatırım yaptım. Tüm eğitimim ve sıkı çalışmamdan sonra bu kadar genç ölmen yazık olur."

Gülmeye çalıştım ama bir şey çıkmadı. Yüzümü hissedemiyordum.

"Bunun önemini anlamayabilirsin Kiara Frey, ama yapmak üzere olduğum şeyin hafife alınmaması gerektiğini bil. Böyle bir eylem yalnızca bir kez yapılabilir ve Raina'nın aksine, beni kalbimden bıçaklamayacağına inanıyorum."

Neden bahsediyordu? Göz kapaklarım kapanıyordu, karşılayan boşluğun ağırlığı beni eve çağırıyordu.

"Raina sevgilisini bir ölümsüz yaptığında, kalbini onunkine bağladı. Ve o bunu kırdığında, bir daha asla aynı şekilde sevmedi. Fiziksel olarak sevemedi." Arlo'nun sesi boğuklaştı ve duymak için zorlandım. Aklına Emelia geldi, ne kadar acı çekerse çeksın sevgi duygusundan yoksun bir anneyle büyümenin ne kadar zor olduğunu düşündü. "Ama gerçek aşka sahip olmadığım için

ya da seninkiyle senkronize atan bir kalp, sana bir sonraki en iyi şeyi teklif edeceğim. Yeter ki beni pişman etme."

Elbette bu son kısmı eklemek zorundaydı. Arlo duygusal ifadeler kullanan biri değildi.

"Ne-ne-"

"Sus," diye sertçe emretti. "Yaşam gücünü bağlayabilirim, böylece birbirimize bağlanabiliriz. Sen ve ben inatçıyız ve uzun yıllar boyunca sana karşı sert davransam da, bil ki... gurur duydum. Sen de benimle aynı taştan yapılmışsın ve görünüşe göre ruhlarımız başka şekillerde de birbirine bağlı."

Yerimden oynatılıyor ve sert toprağın üzerine yatırılıyordum ama bunun bir önemi yoktu. Bir çivi yatağında yatıyor olabilirdim ve hiçbir şey hissetmeyebilirdim. Arlo'nun derin tınısı bir melodiydi, Dimitri'ninki gibi bir ninni. Tüm ağrılarımı dindirdi. Huzur hissettim.

"Bu güzel sözleri unutma çünkü benden duyacağın tek şey bu. Muhtemelen onları unutacaksın, ki bu tercih edilir. Sevgiyle ilgili aptalca fikirlere kapılmanı istemem."

Bilincimi kaybetmeden önce, topraktan filizlenen ve uzuvlarımı sararak beni tutan sarmaşıkları gördüm. Mücadele edemedim, ölümlü bedenime ne olduğunu umursamadan orada yatıyordum. Zihnim yine de sürüklenmeye başladı.

"Şimdi." Arlo kırılan sakalını sıvazladı, çelik gözleri kısıldı. "Bu biraz acıtabilir."

Ellerini kalbime bastırdığı anda kendimden geçtim.

Bölüm Kırk Dokuz

Jude

Sahte kabadayılığın altında, Kiara'nın gerçekten ne kadar yalnız olduğunu, kabul görmeyi ne kadar özlediğini görüyorum. Ama bazı insanlar Bu dünyaya uyum sağlamak için yaratıldılar, onu kırmak için yaratıldılar.

AURORA ADAIR'IN GÜNLÜĞÜNDEKİ KAYIT, LANETİN 42. YILI

Saldırı her yönden geldi.

Uzun zaman önce son nefeslerini vermiş olan insanlar şimdi alana akın ediyordu. Çoğu çürümüş yüzlerine keten sarmış, çürümüşlük kirli kumaşın arasından belli oluyordu, ama diğerleri parçalarının eksik olduğunu ya da kopmaya hazır ince bir tendonla asılı kaldıklarını umursamıyordu.

Ormanın sağladığı sığınaktan kaçarak tepeden aşağıya doğru koşarken paslı silahlarını havaya kaldırdılar. Gözleri geniş ve insanlık dışıydı - beni ne zaman görüş alanlarına alsalar parlayan derinliksiz çukurlar.

Büyüm ve ruhum birdi ve birlikte, zihnim yetişmeden önce tepki verdiler.

Vücudumdan alevler fışkırdı, sadece ısı ve ateş olana kadar derimin her santimini yaladı. Hoş bir uğultu ürpermeme neden oldu, kanımdaki tanrısallığa hitap eden bir uğultu.

Ben bir güçtüm, Jude Maddox değil, sadece bir ölümlüydüm. Etten ve kandan çok daha büyük bir şeye dönüşmüştüm.

Alevlerimi saldırgan sürüsüne doğru fırlattım ve onları tek seferde ateşe verdim. Tiz çığlıkları geceyi deliyor, dilleri ya da dudakları olmayanlar son ölümlerine yenik düşmeden önce çılgınca çırpınıyorlardı.

Onlar canlı değil, diye hatırlattım kendime. Böyle canavarların düşüşünü izlemek kolay olmalıydı, ama onlar da bir zamanlar insandı, lanetin kurbanı olacak kadar talihsizlerdi.

Alan boyunca ilerlerken Isiah'nın kıkırdaması beni takip etti; özümden, gözlerimden ve ellerimden alevler yayılıyordu. Bazı ölümsüzlerle çarpıştım ama tamamen yok edilemeyecek kadar çoklardı.

Ateşimden kaçanlar hemen saldırıya geçtiler.

Ben korkunç yoldaşlarına saldırırken piçlerden biri kılıcını kaldırdı, kör bıçak kalbimi hedef almıştı. Yoldan çekilmeme fırsat vermeden temas etti.

Çelik göğsüme saplandı, yaradan yakıcı bir acı fışkırdı ve sağ gözümün kenarlarında siyah noktalar dans ederken görüşüm bir anlığına karardı. Yaradan kan sızıyordu ama bıçağı çıkardıktan birkaç saniye sonra acım kontrol edilebilir bir karıncalanmaya dönüştü

-Isiah'ın ellerinde çok daha kötülerini yaşamıştım. Etin birbirine yapışmasını ve yaranın kapanmasını şaşkınlıkla izledim.

Ölümsüz adam başını eğerek durakladı. Hiç şansı yoktu.

Boğazımda bir kükreme gümbürdedi ve görüşümü göğsüne, tam kılıcını sapladığı yere diktim. Yaratık çığlık attı, patlarken geriye doğru tökezledi, kemikler ve gri deri gökten yağdı. İşini bitirdiğimde kül bile kalmamıştı.

Isiah'ın gözlerini üzerimde hissederken zafer kazanmış bir şekilde göğsümü tuttum.

Ona göre, beni umursasa da umursamasa da ben çoktan ölmeye hazırdım. Ama istediğı kadar maskeli adam gönderebilirdi.

-

Beni sadece Tanrı Katili
öldürebilirdi. Üzerimde taşıdığım
bir silah.

Belki de Isiah tapınağının altında kayboluşumdan dolayı onu elimde tuttuğumu hatırlayamayacak kadar sersemlemişti. Ya da belki de beni bir tehdit olarak görmüyordu, ben öldükten sonra onu geri almayı planlıyordu.

hayvanlarından zayıf düşmüş.

Kibri onun çöküşü olacaktı.

Şafağı görürdüm. Kızımı kurtaracaktım. Ve kendi kaderimi kendim çizecektim.

Çünkü. Ben. Layıktım.

Sis çalılarının arasından sürünerek düşmanlarımla botlarını yalıyor, bacaklarına ve gövdelerine tırmanıyordu. Açgözlüydüler, boyunları imkansız açılarda bükülüyor, donuk gözleri taze bir av arıyordu.

Kararmış alan boyunca bir ateş dalgası saldı, büyüme bana kolaylıkla geldi.

Ateş, yaşayan ölümlerin bedenlerini sararak kemiklerini kavuruyor ve havayı pis bir dumanla kaplıyordu.

Ama sonra uzaktan çığlıklar duydum -insan çığlıkları.

Muhtemelen yakınlardaki evlere ve köylere akın ediyorlardı. Sakinleri yiyip bitiriyor ve kargaşaya neden oluyor. "İddia ettiğiniz insanları öldürmelerine izin veriyorsunuz.

hizmet et!" İshak'ın bakışlarının beni delip geçtiğini hissederek omzumun üzerinden bağırdım. Nefes nefese, paslı bir topuz sallayarak gelen, çenesi yuvasından sarkan, burnunda ve dudaklarında çürüme ve küf üreyen bir yaratığı katlettim.

"Çok üzücü olduğunu biliyorum Jude, ama bazen dünyanın yeniden doğması için yanması gerekir," dedi İshak kasvetli bir sesle. "Hepimiz küllerimizden birleşmiş ve daha güçlü bir şekilde doğacağız. Ayrıca, bunu kaderini kabul etmen için küçük bir teşvik olarak görüyorum. Teslim ol."

Değer verdiğim arkadaşım Sis'te ölmüştü. Arkamdaki canavarın onun kalbini paylaştığına inanmayı reddettim. Yüzü boş ve duygusuzdu ve bu beni iliklerime kadar ürpertti.

Bir uluma ağaçların dallarını salladı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve yavaşça ormana doğru döndüm.

Mavi gözler parlıyordu ve yere vuran pençelerin sesinden önce akıldan çıkmayan feryatlar geliyordu. Bir şey geliyordu. Bir sürü şey.

Bu da ne böyle?

Açıklığın kenarında bir figür şekillendi, boyu kısa ve minyondu, uzun saç telleri arkasında dalgalanıyordu. O vahşi mavi gözler yaklaştıklarında parladı ve yeni gelenin yüzü görüldüğünde başka bir ateş patlaması bırakmaya hazırlandım.

"Ah. Görüyorum ki partiye bensiz başlamışsınız." Maliah kılıç kemerini düzeltti, söğüt gibi gövdesini düzinelerce silah süslüyordu. Kahverengi teni yıldızların altında parıltıyor, zümrüt gözleri bu kadar uzaktan bile dikkat çekiyordu. "Ben de erken geldiğimi sanıyordum."

Her şeye rağmen bizi terk etmemişti. Sevinç gelişti ve sihrimi besledi.

İntikam Tanrıçası ellerini kirletmekten korkmazdı.

Öte yandan Isiah memnun olmaktan çok uzaktı. Elini siyah saçlarının arasından geçirip kaşlarını çattı. "Bu işe karışma Maliah, belki yaşamana izin veririm."

Utangaç bir sırtışıla ilerlemeye devam etti ve nişan almaya bile gerek duymadan, çırpınan ölümsüzlere hançerlerini savurdu. Her bir bıçak tam isabet ediyor, alınlarının ortasından siyah kan sızıyordu. Arkasına bakmadı.

Lorian'ın diğer jaguarlarıyla birlikte Brax da onun yanında sinsice ilerliyordu. Dev canavarların sayısı ondan fazla olmalıydı ve hepsi de düşmanlarının boğazlarını parçalamak için çeşitli yönlerde doğru koşturuyordu.

Maliah kutsanmış bir vizyondur; halkı için savaşan bir savaşçıydı.

"Seninle yüzleşmek için çok zayıf olabilirdim," dedi aldatıcı bir sakinlikle. "Ama neyse ki artık yalnız değilim."

Nabzım titriyordu. Bir şüphem vardı.

"Jude yanında olsa bile seni yeneceğim." Isiah saldırdı, gölgeleri tanrının üzerine çevrilmişti.

Sırtına astığı kararmış kalkanı kaldırıp toprağa saplamadan önce güldü ve kalkanın arkasında diz çöktü. Gölgeleler metale çarptığında tısladılar,

Sanki sokmuş gibi sıçrayıp gitti.

"Tıpkı sizin beni öldüremeyeceğiniz gibi," diye karşılık verdi. "Ayrıca, hiçbir zaman seni öldürmeyi amaçlamadık. Bu onun işi." Başını bana doğru eğdi.

"İsteseydi yapardı," diye karşı çıktı Isiah, sesi çatlıyordu. Kendini ikna etmeye çalışıyordu. Hâlâ.

Maliah sesini alçalttı. "Sanırım ay taşını buldun?" Başımı salladım ama mideme bir korku yerleşti. Tılsım en son Kiara'nın elindeydi. "Güzel." Isiah'a döndü, eskisinden daha kendinden emindi. Tabii böyle bir şey mümkünse.

"Bilmelisin ki Isiah, Canavarlar Tanrısı güçlerini çaldığın ve Raina'nın akrabalarını hedef aldığın için sana çok kızgın. Ben olsam kendimi hazırlardım. Affetmeye pek meyilli değildir."

Isiah'ın dudakları aralanır ve endişeyle ağaçları ararken Maliah çan sesini andıran bir kahkaha attı. Bu onun için yaşadığı şeydi, savaş, oyun.

Maliah'nın gülümsemesi genişledi. "Lorian her zaman duygusal bir tip olmuştur. Gerçi çoğu zaman sevgisini daha az... sevecen yollarla gösterir."

Lorian tam zamanında çalılıkların arasından çıktı, selefi kadar gösterişli değildi.

İri yarı dev gibi bir adam Maliah'ın soluna doğru koştu, kurt postunu güçlü omuzlarına geçirmiş, bembeyaz saçlarını deri iplerle arkadan bağlamıştı. Konuşmadı ama bakışları üzerimde kaldı ve o kadar ince bir baş sallama hareketi yaptı ki, tamamen onun soğukkanlı yüzüne odaklanmamış olsaydım bunu kaçırabilirdim.

"Şimdi." Maliah avuçlarını birbirine vurdu. "Hadi biraz eğlenelim."

Bölüm Elli

Kiara

Bazı toprak rahibeleri Arlo'nun batıya gittiğini söylüyor. Eğer bu doğruysa, o zaman kesinlikle sana ve kıza doğru geliyordur. Kızı düzgün bir şekilde eğitse iyi olur, yoksa büyülü bir kılıçla ya da kılıcsız onu kendim öldürmeye çalışacağım.

TEĞMEN HARLOW'DAN AURORA ADAIR'E MEKTUP, LANETİN 40. YILI

Acı sonunda durdu.

Arlo ellerini gövdemin üzerine koyduğu anda, ölümün hoş uyuşukluğu şok etkisi yaratmış, parmak uçları saf, filtelenmemiş güç kıvılcımları yaymaya başlamıştı.

Orada yatıyordum, acıyı kabul etmekten başka bir şey yapamıyordum. Jude'un dokunuşu gibi yakmıyordu ve onun gücü benim gölgelerim gibi buz gibi değildi. Arlo'nun büyüsü yıkıcı bir şeydi, etimi parçalayan bir güçtü, hayalet ellerin içimi şiddetle kazdığını hissediyordum.

"Kendine gel," diye emretti Arlo üstümden bir yerden. "Eğitim seanslarımız bundan daha acı vericiydi."

"Adi herif," diye mırıldandım, görüşüm yavaş yavaş düzeliyordu. Tanrı kısık gözlerle beni inceledi, dudakları kaşlarını çatarak büküldü.

"Pislik olabilirim ama seni bu kadar uzun süre hayatta tutan bir pisliğim." İki eliyle etrafıma uzandı ve beni kaldırıp havaya kaldırdı. Beni yere bırakmadan önce dengemi zar zor sağladım. Sallanmaya başladığımda beni uyaran bir bakış attı.

Yavaşça, parmaklarımın uçlarını hissetmeye başladım, iğneler ve

iğneler bacaklarıma batıyordu. Tarif edemeyeceğim bir şekilde yeniden şekillenmişim. Hâlâ insandım ama kemiklerime kadar işleyen bir güçle doluydum.

"Ne kadar empatik olduğunu unutmuşum amca." Alaycılığım, titreyen sesim nedeniyle istediğim kadar güçlü değildi, bu yüzden onun yerine en iyi parıltımı denedim. "Bana ne yaptın? İçimi mi burktun?"

Kıkırdama cüretini gösterdi. "Çok dramatik. Ben sadece senin hayatını kurtardım, seni nankör çocuk." Arlo'nun eli omzumun yanında, beni sabitlemeye hazır bir şekilde duruyordu. "Hiçbir şey kazanılmadıysa acı bir hiçtir."

İnledim. "Her zaman filozof."

"Her zaman haklısın," diye düzeltti, sonunda geri çekildi. Beceriksizce öksürdü, sonra gözlerimden kaçarak omzumun üzerinden ormanı taradı.

Kollarımı uzattım, parmaklarımı ve ayak parmaklarımı oynattım. Uzuvlarımda kalıcı bir ağrı vardı ama her sert hareketle azalıyordu.

Kendime baktığımda, bir tanrıya bağlı olduğum için bir şekilde farklı olmayı beklerdim... ama hâlâ bendim. Görünüşte değişmemiştim. Kıyafetlerim lekelenmiş, pantolonum yırtılmış, korsem kanıma bulanmıştı. İpeği kirleten kırmızının miktarıyla yarı ölü gibi görünüyordum, yine de Arlo'nun hediyesi bana enerji verdi. Savaşma isteği.

Her şey yerli yerindeydi ama-

Yara izlerim hariç. Ellerim sarmaşıklardan kurtulmuştu ve dirseklerimi sıyıran yara izlerinin büyüdüğü yerde cildim pürüzsüz görünüyordu.

"Bu, ruhunu o çocuğa sunduğun zaman oldu," dedi alaycılığını gizlemeden.

"I..." Ne hissedeceğimi bilemedim. Bir yanımda çıplak hissediyordu ve bir bakıma onları özlüyordum.

Kollarımı indirdiğimde Arlo alay etti. Nasıl olsa anlamayacaktı.

"Sen doğru olanı yaptın. Ama artık kendinizden başka güvenecek bir şeyiniz yok. Bu da yeterli olmalı."

Senin için harcadığım zaman. Kesinlikle öyle olmalı," diye homurdandı Arlo. Çenesini yana, hâlâ çınlayan kulaklarımın çığlıkların yankılarını aldığı yere doğru salladı.

Jude.

Bir panik dalgası beni sardı. "Nerede o?" Çılgınca Tanrı Avcısı'nı ararken sordum. Tabii ya. Onu Jude'a vermiştim. Kendi kılıcımı hâlâ kalçamdaki kılıfta taşıyordum, her ne kadar kıyaslandığında etkileyici olmasa da.

Gölge canavarın işareti gittiyse, bu aynı zamanda şu anlama mı geliyordu?

Göğsümde beni Jude'a bağlayan yara izine uzandım ve parmaklarım atan kalbimin bir santim altındaki tümsekli ve kabarık deriyi sıyırdığında rahatlayarak iç çektim. Hâlâ oradaydı.

Her nasılsa, her şeye rağmen, kurtarılmış ve neredeyse yeniden doğmuş olmama rağmen, asla ayrılmak istemediğim tek yara izini hâlâ saklıyordum. Sanırım bazı bağlar koparılamazdı.

Arlo omuzlarımı kavradı ve beni onun sert gözlerine bakmaya zorladı.

"İnsanlar gücün büyüden geldiğini düşünüyor ama bu gerçeklerden çok uzak. Her ne kadar yeteneğinizi takdir etsem de" -durakladığında burun delikleri alevlendi- "böyle bir güce ulaşmak için çalışan sizdiniz. Böyle bir yetkinliğe ulaşmak için. Hem de tek bir ilahi etki kıvılcımı olmadan."

Sustum. "Bu bir iltifat mı?"

Arlo veba taşıyormuşum gibi beni itti. "İşte," diye havladı, kalçasını karıştırarak. Kınına doğru ilerledi ve ağzımın suyunu akıtan bir kılıç çıkardı. Şık ve hükmedici, cilalı çelik, zümrüt yeşili bir kabzayı selamlıyordu. Metalin içine kehribar taşlar yerleştirilmişti, etrafı pirinç sarmaşıklarla çevriliydi ve keskin dikenler muhteşem kabzayı çevreliyordu.

"Fikrimi değiştirmeden önce al." Arlo hâlâ bana bakmadan elini ileri doğru itti. Elinin nasıl hafifçe titrediğini fark ettim.

Bu basit bir hediye değildi.

Çenem düştü ama yine de elimi uzattım.

kendime yardım etmeliyim. Böylesine çarpıcı bir işçiliği ellerimde tutmaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

"Acele edin. Komutanının sana ihtiyacı var," diye hatırlattı Arlo.

Güçlü silahı kavradım, uzuvlarım uğulduyor, adrenalinin yükseliyordu. Savaşma vakti yaklaşmıştı ama savaşa girmeden önce yapmam gereken tek bir şey kalmıştı.

"Arkadaşlarım," dedim zayıfça, hâlâ nerede hapsedildiklerini düşünerek. "Onlara ulaşmama yardım edebilir misin? Aynaların olduğu odaya açılan kapının hemen dışında sıkışmış durumdalar."

Arlo yine hırladı. İnsandan çok ayıydı. Belki de Lorian'ın pozisyonu için daha uygun olurdu. "Zayıf düşmüş bir tanrıdan çok şey istiyorsun evlat. Özellikle de aynalarımı kırdıktan sonra."

"Onları en başta Ay Tanrısı çaldı," diye mırıldandım ama o çoktan uzaklaşmış, beni de peşinden gitmeye zorluyordu. Beni kurtardığı yerden yaklaşık otuz metre ötede, toprakta bir yarık açıldı. Beni çıkardığı yer burası olmalıydı.

Aşağıya baktım ve yüzeye doğru yükselen bir miktar beyaz duman gördüm.

Arlo yoluna devam etti, ağaçların arasında daha da ilerledi. Bir dakika sonra çömeldi, ellerini yere koydu ve gözlerini kapattı. İlk sarsıntı botlarımın tabanlarını salladı, toprak titredi. Sarsıntı şiddetini artırdıkça titreşimler baldırlarımda dans etti ve yana doğru sallanıp hızla sırt üstü düştüm.

Arlo çalışırken yumuşak bir mavi renkte parlıyor, göz kapakları konsantrasyon içinde çırpınıyordu. Ağaçların ötesinden ölümcül çığlıklar geliyordu.

Savaş devam ediyordu ama önce Jude'u bulmak istesem de arkadaşlarımı kurtarmalıydım. Eğer ölümümün sebebinin kendisi olduğuna inanırsa, iğrenç bir şekilde kahramanca bir şey yapabilirdi.

Bir başka şiddetli kayma yeryüzünü çatlattı, uçurum yayıldıkça toprak yarıldı.

"Sen ne-"

Çukura düşmeden önce geri çekildim. Aşağıdan daha fazla ses yükseldi, bunlar gerçekleşen savaşa ait değildi.

"Tam gücüm olmadan onun iç odasına giremeyebilirim," diye tısladı Arlo dişlerinin arasından, kaşları çatılmıştı, "ama tapınağının üzerinde oturduğu toprağa hükmediyorum ve beni henüz terk etmemiş birkaç sadık takipçim var."

"Yani bunca zamandır ana kasanın dışına çıkmamıza yardım edebilir miydin?" Neredeyse çığlık atacaktım. Bu yolculukta bir can kaybetmiştik ve Finn'in bir ayağı eksikti. İnanılır gibi değil.

"Dualar serbest bırakılana kadar yardım edecek gücüm yoktu. Bu yüzden sızlanmayı bırakıp size şimdi sunabileceğim yardımı kabul ederseniz çok memnun olurum."

Başımı salladım. İsteddiği kadar kalpsiz bir hıyarın arkasına saklanabilirdi ama elini göstermişti. Arlo gösterdiğinden çok daha fazlasını önemsiyordu.

Arlo'nun ışığı yarılmış toprağın içine doğru kaydı ve duyduğum sesler çığlıklara dönüştü. "Arkadaşların direniyor," diye ekledi hoşnutsuzca.

Jake muhtemelen Arlo'nun büyüsunü yumruklarıyla savuruyordu.

Arlo'nun alnı terden kayganlaşmıştı; enerjisi onu beyazın soluk bir tonuna dönüştürmüştü. Eforla homurdandı, hayatımı kurtardığında zaten çok fazla enerji harcamıştı.

Bir dakika sonra, kayalık yarığın derinliklerinden dört beden çıkarıldı, hepsi çılgınca çırpınıyor, başta Jake olmak üzere küfürler savuruyorlardı ve yanıma bırakıldılar, yumuşak mavi gövdelerinin etrafını sarıyordu. Işık geri kayarak tanrının bedenine girmeden önce hafifçe titredi.

Arlo tökezleyerek ayağa kalktı ve ellerini cüppesine sildi. "Yeterince yaptım," dedi hiç kimseye, ama şimdi ayağa kalkmaya çalışan arkadaşlarımı dikkatle inceledi, gözleri ona dikilmişti, minnettar olup olmadıklarından emin değillerdi. Bana dedi ki, "Ben tükendim ve iyileşmeliyim, yani git ve seni eğittiğim şeyi kendi başına yapmalısın. Sakın hayal kırıklığına uğratayım deme."

Ben."

Mavi bir ışık çaktı ve Arlo sanki hayatımı kurtarmamış, beni ölümsüz yapmamış ve arkadaşlarımı kurtarmamış gibi sırta kadem bastı.

Nasıl çıkış yapılacağını biliyordu.

"Herkes iyi mi?" Onları tarayarak hızlıca sordum.

Emelia, Finn'i Jake'le arasına almış, korumanın çenesini indirmiş, yüzünü sürekli buruşturmuştu. Ve Jake... sanki hayatlarımız için savaşmıyormuşuz gibi bana gülümsüyordu.

"Bir tanrı tarafından yeryüzüne çekilmenin sürprizini takdir ettiğimi söyleyemem ama yeni kılıcına bayıldım, Ki." Ellerimde tuttuğum silaha bakarak takdirle ıslık çaldı. "Ama onu kullanmaya ne dersin? Bu çığlıklar kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

Aynen öyle.

"O gerçekten Micah mıydı? Ya da Arlo, yani?" Liam gözlerini kısarak tanrının kaybolduğu yere doğru baktı. Cevap olarak başımı salladım. "Jude bana anlattığında inanmamıştım ama onu görünce..."

Onu tüm ilahi ihtişamıyla görmek tamamen farklı bir hikâyeydi.

Emelia'yla yüzleştim. Gözleri şiş ve kızarıktı ve Jake'in yardımına rağmen Finn'in ağırlığı altında gözle görülür bir şekilde titriyordu. Ona, "Ben Jude'a yardım ederken sen de onlarla ilgilenebilir misin?" diye sordum.

Güçlerim olmayabilir ama Arlo haklıydı. Onlara hiç ihtiyacım olmadı.

Tilki sertçe başını salladı ama ekledi: "Gözden uzakta ama yakında olacağız. Elimden bir şey geliyorsa, arkama yaslanıp oğlumun yok oluşunu izlemeyeceğim."

"Emelia," diye homurdandı Finn, sesi gergin çıkıyordu. "Beni geride bırak ve onun için kendin savaş. İyi bir kan banyosunu kaçırmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum." Finn onun yanağını avuçladı ve Emelia ona doğru eğilerek gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda, adam ona bilerek başını salladı.

Kararını vermişti.

"Karar verildi," dedi Jake. "Finn ve Liam geride kalıyor. Emelia, Ki ve ben içeri giriyoruz." İtiraz edecek oldum ama sözümü kesti. "Senin yanından bir kez bile ayrılmadım ve şimdi de ayrılmayı düşünmüyorum." Jake bana sert bir bakış fırlattı, gözleri şiddetle parlıyordu, içlerindeki mavi, yumuşak ay ışığında bile net bir şekilde parlıyordu.

Onu caydıramazdım.

"Peki. Ama ağır işlerin çoğunu benim yapmama izin ver," diye kabul ettim ve cevap olarak anlaşılmasın bazı küfürler mırıldandı.

Savaş seslerine doğru yürümeye başlamıştım ki Liam kolumu tuttu. Ona bakmakta zorlandım.

"Kız kardeşime ihtiyacım var," dedi Liam, çenesi gerilmiş, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmıştı. "Bana geri dön."

Kalın bir şekilde yutkunarak zorla başımı salladım. Liam'ın buna hiç tahammülü yoktu. Beni kollarının arasına aldı ve kemiklerimdeki yaşamı sıkarak bana sıkıca sarıldı.

"Oraya git ve Kiara Frey'den başka bir şey olma," diye fısıldadı kulağıma. "Sen her zaman yeterli oldun."

"Seni seviyorum Liam." Gözümden kaçan gözyaşını silip geri çekildim.

Öfkeli bir kışneme ve toynakların çarpması bağlantımızı kopardı. Bu muhteşem sesi her yerde tanıyabilirdim ve kalbim umutlu bir şekilde çarptı.

Starlight. Benim için gelmişti.

Jake ve ben ormanın içinde Starlight'ın öfkeli kışnemelerine doğru yürüdük, bir gram bile gücü olmayan iki ölümlüydük ve tüm ihtimaller bize karşıydı.

Ama kesin olan bir şey vardı.

Diz çökmeyeceğiz. Teslim olmayacağız. Ve olabildiğince çok canavarı da yanımıza alarak aşağıya inecektik.

Bölüm Elli Bir

Jude

Lorian bir münzevidir, değer verdiği hayvanlara uzaktan hizmet etmeye tenezzül eder. Kalbinin yalnızca tek bir varlığa ait olduğu söylenir, ancak Lorian onun kalbinin de kendisine ait olduğunu kabul etmeyi reddeder.

ASIDIAN LORE: TANRILARIN ÖYKÜSÜ'NDEN ALINTI

Lorian'ın jaguarları efsanelerde anlatıldığı kadar ölümcüldü.

Piçlerden biri saldırdı ve ölümsüz bir yaratığın boğazını dev çenesinin arasına aldı, ardından mide bulandırıcı bir çıtırtı geldi.

Lorian Maliah'nın peşinden gidiyor, sürekli kaşlarını çatıyor, sürekli tanrıçaya gizlice bakıyordu. Onun üzerinde çok uzun süre oyalandığında, yüz hatları hafifçe yumuşuyordu. Bunun bir endişe olduğuna inanabilirdim, ama dikkati hızla Isiah'a geri döndü ve bir kez daha taşa döndü.

Isiah bir kükremeyle birlikte gölgeleri serbest bıraktı, büyüsü bir jaguarı yakaladı ve ayaklarından fırlattı. Onu zorla yere indirdiğinde, hayvan inledi, sessizlikten önce korkunç kemik kırılmaları duyuldu. Jaguar hareket etmedi.

"Seni piç!" Maliah çığlık atarak ona doğru bir hançer fırlattı. Gölgesi bileğinin bir hareketiyle onu kenara itti.

Lorian, Isiah'a işe yaramaz bir silah daha göndermeden onun elini yakaladı. Yüz ifadesi öfkeden üzüntüye ve sonra tekrar öfkeye dönüştü ama kolunu indirerek Lorian'a kısa bir süre baktı.

Daha fazla jaguar, çenelerini şaklatarak açıklığa daldı.

Hırıltıları kulaklarımda çınılıyordu. Gözlerinde ölümcül bir öfke parlıyordu.

Isiah yaklaşan tanrılarla karşı karşıya geldi, tavrı sakin ve korkutucuydu. Birlikte dururlarken bile onlardan korkmuyordu, neden korksun ki? Onların gücünü, dualarını çalmıştı ve bu sahadan canlı çıkacak tek ölümsüzün kendisi olacağına gerçekten inanıyordu.

Dikkati başka yöne çekilmişken, bu yeni güçlerimi test etmem için mükemmel bir fırsat olmalıydı. Yine de ona doğru döndüğümde, tamamen bir ateş patlaması boşaltmaya niyetliydim, tereddüt ettim.

Isiah bir keresinde, bahçede antrenmanımızı bitirdikten hemen sonra bana, "Hiç sahip olmadığım sinir bozucu küçük kardeşim gibisin," demişti. Harlow o gün ekstra yorucu olmuştu, ruh hali bozuktı. Isiah saçımı karıştırmıştı ve ben de onun koluna vurmuştum. Bu basit ifadenin beni haftalarca desteklediğini bilmiyordu.

Aile düşüncesi bile göğsümü ağrıtıyordu ve o zamanlar gerçekten kardeşmişiz gibi davranmak için her şeyi yapardım.

Bir yalanı hatırlarken kaybolmuştum, çok geç olana kadar gölgelerin geldiğini görmedim.

Isiah'ın gönderdiği patlama beni sırt üstü yere düşürdü. Nefes almak için çırpındım, boğulurken açık ağzımdan siyah dumanlar yükseliyordu.

"Kalk!" diye tanıdık bir ses geldi arkamdan, keskin ve ateşle doluydu. "Jude!"

Ciddi bir şekilde mücadele ettim, içimdeki alevler boğazıma kadar yükseliyor, asitli gölgelerle savaşıyordu. O kadar soğuklardı ki, yakıyorlardı.

Bedenim dayak yerken, onun adımı haykıran sesini duydum. Büyümün alevlenmesi, yepyeni bir yarın olasılığıyla yeniden alevlenmesi için gereken tek şey buydu... uzaktan benim için çığlık atmaya devam eden kadınla bir yarın.

Kızım yaşıyordu.

Isiah'ın gölgeleri sıçrayarak uzaklaşırken tısladılar. Şiddetli bir şekilde öksürdüm, ciğerlerime ittiği karanlığı serbest bırakmaya çalışıyordum.

Maliah gece gökyüzünde yay çizen alevli bir ok gönderdi. Okun ucu Isiah'ın omzuna saplandı, alevler kıpkırmızı yanıyordu. Tanrı dişlerini sıktı, dikkati Maliah'ya ve onun kusursuz nişancılığına dönerken Lorian kendi kılıcını savurdu.

Isiah köşeye sıkışıp dikkati dağılınca döndüm ve Kiara'yı Starlight'ın tepesinde, Jake'i de arkasında, beline sarılmış halde buldum.

O zamanlar bir savaşçıdan çok daha fazlasıydı; bir sembol, ete kemiğe bürünmüş bir efsaneydi. Atının üstünde, dünyayı sarsacak bir savaşa doğru koştu.

Onu daha fazla sevemezdim.

Starlight'ın kasları parlak maun kürkünün altında dalgalanıyor, gözleri parıldayan altın rengiyle ışıldıyordu. Kiara dizginlerini çekip kendini yere atmadan önce boğrünü okşadı. Koşmaya başladı, gözleri sadece bana odaklanmıştı.

Çarpıştığımızda vücuduma sıçradı ve bacaklarını gövdemin etrafına sardı. Kiara sıcak tenimi hissetmekten kaçınmadı, parmakları yakalayabildiği her santimi izliyordu. Elleri saçlarımdaydı ve gözlerimin içine baktı, onunkiler değerli bir hayranlıkla parlıyordu.

Jake onun arkasından kıkırdadı ama Maliah'nın küfürleri ve bitmek bilmeyen bıçakları havayı yararken bile dikkatim ona aitti. Tanrıça gülüyordu, Isiah'ın kanını akıtırken kendini savunuyordu, Lorian ise onun arkasında bir gölgeydi. Bu fırsatı kaçırmadım.

"Yaşıyorsun," diye fısıldadı Kiara, tam o sırada bir çığlık duyuldu.

Bir jaguar, Isiah'nın boğazına yapışmaya fırsat bulamadan yere serilmişti. Bir sonraki hamlesini Lorian'a yapmak için döndü ama Lorian mümkün olmaması gereken bir hızla sağa doğru kaçtı.

"Her şeyden vazgeçtin." Ellerinden birini kavramak için boynuma uzandım. Parmakları çıplaktı, benimkiler de.

Artık hayatının çoğunda giydiği damarlı siyah desenlerle süslenmişti.

Kiara başını salladı. "Hiç istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım bir güç ile senin aranda mı?" Alay etti. "Tek bir pişmanlık bile yok. Ayrıca, seni oradan çıkarmanın tek yolu buydu ve sana işkence etmeyi henüz bitirmedim."

Onu aynı anda hem öpmek hem de boğmak istedim. "Ben de kendimi özverili bir kahraman sanıyordum."

Alnını benimkine yasladı. "Kaybedebileceğim tek değerli şey sendin."

Dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum, ellerim saçlarında, parmaklarım sıkılaştı. Onu kendime çektim. Aramızdaki bağı onun da benim kadar net hissettiğini biliyordum.

Kiara benim ruhumun eviydi, umudumun yaşadığı yeri. Yaşadığım yerde.

Çok erken geri çekildi ve yere düştü. Kendini toparladığında yere fırlatmış olduğu muhteşem kılıcı fark ettim. Yanımızda, toprağın içinde duruyordu.

"Benim için silahını bıraktın." Kelimeler inanılmaz bir fısıltıyla çıkmıştı ve alaycı bir gülümsemeye ağzının kenarlarını kıvrırdı.

"Önemsediğimi böyle anlıyorsunuz sevgili komutanım." Kiara parmak uçlarına kalktı, parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve beni bir öpücük için daha kendine çekti. Aynı anda beni serbest bıraktı ve bir ölümsüzün tüm gücüne sahip olmama rağmen, başımı döndüren bir sersemlik beni sallanmaya itti.

Nabzım kulaklarımda kükrüyordu.

Bu kadın için çok ileri gitmiştim.

"Şimdi," dedi Kiara, atılan silahı almak için eğilerek. Silahı önüne kaldırdı ve dikkatini kibarca başka yöne çevirmiş olan Jake'e başıyla selam vererek, Starlight'ı yere vururken okşadı.

"Hadi gidip ölüleri öldürelim."

O kaçamadan kolundan tuttum.

"Bekle." Ceketimin cebine uzanarak Tanrı Katili bıçağını çıkardım ve aceleyle eline tutuşturdum. "Bunu al, ne olur ne olmaz." Bıçağı itmeye çalıştı ama ben ona bir

Başımı sertçe salladım. "Güven bana. Ay taşı sende mi?"

Mücevherin bulunduğu cebini yokladı, kendisiyle savaştı, bir tartışmaya hazırlanırken gözleri karardı.

"Beni buna pişman etme," diye fısıldadı, eski bıçağını kınından çekip oniks hançerle değiştiren.

Güzel. En azından beni dinledi. Bir kez olsun.

"Tamam." Kiara, Starlight'ın sırtına tırmanmadan önce bir kalp atışı kadar daha üzerimde oyalandı. Dizginleri salladı ve onu Jake'le birlikte gri bedenlerden oluşan bir yığının içine gönderdi, silahı onların kanıyla işaretlenmeye hazırды.

İstemediğim halde gülümsedim.

Etrafım düşmanlarla çevriliyken, ölümün eli omzumda sıkıca dururken bile üzerimde böyle bir etkisi vardı. Ama o yaşıyordu ve o anda her şey yolundaydı.

Lorian alanın ortasında durmuş, hâlâ Isiah'ın dönüştüğü fırtınayı sürdürmek için savaşıyordu. Maliah ona yardım ediyor, jaguarları ve okları Isiah'ın kanlı lekelerle delik deşik olmuş ipek cüppesinde küçük kesikler açıyordu.

Sayıcı az olmasına rağmen Isiah sanki çoktan kazanmış gibi onlara sıırttı. Ben harekete geçtiğimde büyüğü omuzlarından yükseldi ve yeni bir dehşet dalgası salmaya hazırlandı.

Ateş bir tıslamayla formumun etrafında kıvrıldı ve sonra doğrudan Isiah'ın kalbine doğru ateş etmeye başladı.

Alevlerim sırtına çarptığında duraksadı ve Lorian'ın kollarını germesine fırsat verdi, devasa vücudu sudan yapılmış gibi dalgalanıyordu, tamamen akıcı bir zarafet ve kudret. Hayvanlar Tanrısı'nın yüzünü buruşturmasını, alnında boncuk boncuk terler oluşmasını hayranlıkla izledim.

Yer değiştirmeye çalışıyordu... ve başarısız oluyordu.

Tüm efsaneler onun emrettiği yaratıklardan birine dönüşebildiğini iddia ediyordu, ancak sanki yıllarca

eksik dualar yeteneğini engelledi. Öfkeli bir küçümsemeye kollarını indirdi ve tiz bir ısıklık çaldı.

Isiah işi bitirmeye hazırlanırken, efendileri tarafından çağrılan bir kurt sürüsü açıklığa daldı. Patrick bizi kandırdığında arazide savaştığımız yaratıklardı bunlar. Sanki bir ömür önceydi.

"Aynı eski numaralar," diye mırıldandı Isiah, Lorian'a doğru dalga dalga ışıltılı karanlıklar göndererek. Hızını giderek yavaşlatsa da, Lorian hedeflediği her darbeden kurtuldu.

Bu sırada Jake ve Kiara sırt sırta vermiş, yaklaşan ölümsüz sürüsüyle uğraşıyorlardı. Starlight da onlardan geri kalmamak için sürünün içine daldı ve kırılğan bedenlerini toynaklarının altında ezdi. Kısarak Kiara'ya yaklaşan herkese saldırdı ve iskaladıklarını da Kiara'nın yeni kılıcıyla kolayca yere serdi.

Silahı siyah kanla kayganlaşırken onun gövdeleri temizlemesini ve uzuvları kesmesini izlemek içimi farklı bir sıcaklıkla doldurdu. Giysileri sırlıklamdı ve şimdi sadece beyaz lekeler kalmıştı. Başında taç şeklinde örülmüş saçlarıyla hayallerimin savaşçı tanrıçasıydı.

Kiara kendi başına sağlam dururken, ben savaşın kalbine doğru ilerledim.

Maliah gümüş uçlu bir ok gönderirken Isiah Lorian'la karşı karşıya geldi, yüzü öfkeyle buruşmuştu. Lorian'a bakışı bir askerin diğerine bakışı gibi değildi.

Daha fazlasıydı.

Ok gözlerinin arasına saplanmadan önce Isiah elini kaldırdı ve kafatasından bir santim uzağa sapladı. Onu ikiye ayırdı.

"Beni sıkıyorsun," dedi Isiah Lorian'a. "Her zaman kendini beğenmişsin. Ama eminim kısa bir süre önce imrendiğin güce sahip olduğum için artık kendini o kadar da kudretli hissetmiyorsundur. Bencilce amaçlar uğruna çarçur ettiğin bir güce!"

Bu kez Isiah ellerini uzattığında, gölgeleri t a m olarak vurdu. Siyah ve gümüş rengi sis Lorian'ın etrafını sararak

onu yakıcı bir gecenin hapisanesinde.

"Lorian!" Maliah karanlığa doğru kükreyerek bıçaklarını o kadar hızlı savurdu ki gümüş rengi tek bir çizgi halinde bulanıklaştı.

Isiah biri hariç hepsinden kurtuldu, kabzası karnından dışarı çıkıyordu. Dişlerini göstererek kabzayı söktü. Öfke dolu Maliah neredeyse kendini kurtarmak için zamanında tepki veremiyordu.

"Kaç!" Lorian sesi çatlayarak bağırdı.

Maliah mümkün olan son saniyede Isiah'ın büyüünden sıyrıldı ve ölümsüz bedenlerin oluşturduğu kaosu içine doğru koşmaya başladı. Kısa süre sonra maskeli adamlardan oluşan gri kütle tarafından gizlendi ve Lorian gözle görülür bir rahatlamayla sarktı.

Isiah'ın büyüü Canavarlar ve Avlar Tanrısı'nı hapsederken, eski dostum her adımı kibirle dolu bir şekilde bana doğru yürüyordu. Bunun onun çöküşü olması için dua ettim.

"Seni unutmadım Jude," dedi Isiah. Anında büyüm kaynadı. "Kılıcın sende olduğunu biliyorum. Onu benden saklamaya çalışırken iyi şanslar."

"O zaman gel ve al."

Bıçak Kiara'nın elindeydi ve şimdi Isiah'ın hayatı onun olacaktı.

En son Jake'in yanında savaştığı yere odaklanarak alanı gözden geçirdim ama ortadan kaybolmuştu. Daha fazla arayacak vaktim yoktu. Lorian'ın çağırdığı kurtlar neredeyse üzerimize geliyordu.

Isiah başını onlara doğru eğdi ve alanı saran bir büyü dalgası başlattı. Lorian kulakları yırtan bir kükreme çıkardığı sırada kara büyüü kurt sürüsünün üzerine çöktü.

Kemikler parçalandı ve kırıldı, omurgalar kırıldı. Isiah onları Lorian'ın önünde öldürürken kurtlar inledi ve Lorian'ın sesi kısılana kadar çığlık attı. Muhteşem hayvanlar teker teker yere düştü, tüylü bedenleri kıpırdamadan duruyordu.

"Sinirlendiğimde ne olduğunu gördün mü?" Isiah bana duygusuzca sordu. "Gerçekten ölümünü çabuklaştırmak istedim, çünkü seni önemsiyordum, ama şimdi gittin ve

siktir git."

Ardından gelen sırtışı çarpık ve hınzırcaydı, öyle ki gövdemden yayılan alevler geceyi aydınlatırken bile titriyordum.

Büyüsü vücudundan bir ok gibi fırlarken içgüdüsel olarak yeni yara almış kolumu kaldırdım. Isı tenimi yaladı, alevler canlandı. Isiah'ın büyüü benimkiyle çarpıştı; ışık ve karanlık kısa bir an için dans etti... benim karanlığım. Kiara'nın karanlığı.

Isiah tısladı, Kiara'nın yetenekli gücü benim ateşimle birlikte saldırırken gölgeleri ne yapacağını bilemedi. Birkaç büyü sarmalı geri çekilirken, diğerleri durakladı, görünüşe göre benzerliğini hissediyor ve bir düşman tanımıyor.

Tekrar vurdum. Ve yine. Eski dostuma olduğum ve olabileceğimi bilmediğim her şeyle vurdum. Dövüştük, Isiah öfke ve üzüntüye dönüşen saldırımı engellemek için elinden geleni yaptı. Onun doğurduğu keder.

Tam onu yakaladığıma inandığım anda -tanrı gücümün altında küçülüyor, gövdesi kendi üzerine kıvrılıyordu- Isiah ortadan kayboldu.

Bir an sonra annemin çığlığını duydum.

Elli İkinci Bölüm

Kiara

Büyünün kendisi güç değildir. Güç, kendi kalbinizi bilmekten ve bulduğunuz şeyden korkmamaktan gelir.

AŞK TANRISI CERY'S'IN İLK KALP EŞLEŞMESİNİN YAPILDIĞI GÜN SÖYLEDİĞİ GIBI

Isiah ve Jude'un karşı karşıya geldiği alana doğru koşarken ölümsüzleri Jake'e bırakmıştım. Godslayer kılıfında kullanılmaya hazır bir şekilde uğulduyordu. Tek yapmam gereken nişan almaktı.

Ay Tanrısı'nın arkasından bir figür fırladı. Emelia, çok zayıftı ve simsiyah giyinmişti, gecenin içine karışmıştı. Kendi silahını salladı, basit bir çelik kabzası olan işe yaramaz bir çelik hançer. Isiah'ı kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı ama umurunda değil gibiydi...

Hırsızın arkasında, ormanın kenarında Maliah yeniden ortaya çıktı, Isiah'ın dikkati merhametle başka bir yerdeydi. Siyah kanla kaplı yayını kaldırdı ve gökyüzüne bir ok gönderdi, hedefi... Emelia mıydı?

Maliah ıskalamamıştı, yani bu bir uyarı atışıydı, sivri ucu Emelia'nın pantolonunun paçalarını temiz bir şekilde kesiyordu.

Emelia duraksamadı bile.

Maliah sitemle hırladı, şimdi ortak düşmanımızı hedef alıyordu. Lorian, Isiah'ın gölgeleri tarafından tuzağa düşürüldüğünde kaçıp gittiğini sanmıştım ama henüz bizi terk etmemişti. Gerçi onun ve Jude'un gücü birleştğinde bile yeterli gelmiyordu.

Oku sahayı boydan boya geçti, isabeti kusursuz, biçimi kusursuzdu. Herhangi bir ölümlüyü öldürebilirdi, ama Isiah'ın

Gölgeler oku sinir bozucu bir sinek gibi savurdu. Ancak bir sonraki ok avucunu delip geçerek ölümsüz etinin derinliklerine saplandı. Maliah zaferle sırtarak oku çıkardı ve avuçlarını cüppesine bulaştırdı, derisi tekrar dikilirken avuçlarını kıpkırmızıya boyadı.

Maliah Isiah'ın dikkatini dağıtırken, Jude'un alevleri büyümüştü. Omuzlarına yayıldılar ve başının üzerinde yükselerek iki kavurucu ışık kanadı oluşturdular. Ay Tanrısı'na hançer gibi bakarken gözleri parlıyordu.

Jude avuçlarını açtı-

Isiah, ateş ona doğru yaklaşırken yana doğru savruldu. Jude'un alevleri Ay Tanrısı'nın arkasındaki ağaçlara çarptı, dallar ve yapraklar öfkeli turuncu ve sarı bir top halinde patladı. Jude hayal kırıklığı içinde hırlayarak ağaçlara baktı.

"Dikkat et," diye öfkelenildi Isiah. Tam Emelia arkasına ulaştığında, hançerini kaldırmış ve etine saplamaya hazır bir halde dönmeye başladı. Isiah onun bileğini yakaladığında, Emelia keskin bir çığlık attı, tanrının tutuşu acımasızdı. Eli gevşedi ve hançeri çimlere düştü.

Jude'un dikkati Isiah'ın kollarını tırmalayan annesine kaydı. Jude ona hiç aldırmış etmedi, sanki pençelerini keşfetmiş bir ev kedisiymiş gibi.

Gürleyen bir çığlık duydum, Emelia'nın adı ormandan sesleniyordu. Finn. Bu Finn olmalıydı, Emelia'nın onu bıraktığı yerde sıkışıp kalmıştı. Kalbim onun için acıyordu.

Isiah bir elini Tilki'nin boynuna götürdü ve siyah sis boğazını çevreleyip havasını kesmeden önce bir dizi küfür savurdu. Tanrı bakışlarını Jude'a kaldırdı, kasvetli bir ifade yüz hatlarını çiziyordu.

Isiah üst dudağını kıvrarak, "Bu kadar oyun yeter," dedi. "Bıçağı bana ver ve bu işi bitirelim. Annenin yaşamasına bile izin vereceğim. Sana yaşattıklarından sonra böyle bir merhameti hak etmese bile."

Isiah Emelia'nın boynunu sıkıca kavradı ve Jude duraksadı, çenesindeki bir kas tüylendi. Elleri titriyordu, yaydığı altın ışık her seferinde azalıyordu.

düzensiz nefes verdi. Bunu yapamazdı... dünya dengede dururken bile fiziksel olarak saldıramazdı.

Emelia onu daha bebekken babasının kapısının önünde bırakmıştı. Yine de Jude, bir kalbi olmadığını iddia eden bir adam, affedecek kadar büyük bir kalbe sahipti.

İkisi de soyulmuş, ikisi de yanlış yönlendirilmişti. Bu, yeni bir hayata kavuşma şansına sahip ender rastlanan bir trajediydi. Yeni bir nefes. Umut.

Isiah'nın büyüü daraldı ve Emelia nefes nefese kaldı. Çok uzun sürmeyecekti. "Onu bana ver!" diye bir kez daha emretti, sakinliği tamamen kaybolmuştu.

"Onu bırakırsan ben de bırakırım," dedi Jude, ama inandırıcı değildi. Bakışları kısa bir süreliğine bana doğru kaydı, ama o bir saniyede pek çok şey aktarıldı.

Bıçak bendeydi. Onda yoktu. Ve başını hafifçe sallamasına bakılırsa, harekete geçmemden başka seçeneğim olmadığını biliyordu.

Bu, Jude Maddox'un peşini sonsuza dek bırakmayacak ve hayatının geri kalanında onu takip edecek bir karardı. Kazansak bile, ruhunun bir parçasını kaybedecekti.

Emelia, Isiah'nın kollarını pençeleyerek, "Öldürün onu," diye mırıldandı. Jude'un gözünden bir damla yaş süzüldü ve başını hafifçe salladı.

"Seni affediyorum," diye fısıldadı ona, kalın kalın yutkunarak. Islaklık gözlerindeki altın sarısı parıltıyı silikleştirdi. "Ve çok ama çok üzgünüm."

Emelia hızla korkunç bir maviye dönen yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Seni seviyorum." Burnunu çekti, gözyaşları yuvarlandı ve gergin gülümsemesini geçti. "Şimdi beni gururlandır."

Isiah, beni güçsüz, zayıf ve ölümlü olarak gördüğü için yaklaştığımda beni bir tehdit olarak görmedi. Ama bir gölgenin güçlerine ihtiyacım yoktu, tüm hayatım boyunca Kiara Frey olarak eğitim almışken olmazdı. Bir ölümsüz tarafından eğitilmiştim. Köyüm tarafından dışlandım. İnsanoğlunun bildiği her silahı kuşanmış, sıkı çalışma ve alın teriyle ustalaşmışım.

Ben bir savaşçıydım ve savaşçılar krallıklarını kurtarır.

Bedeli beni yıkacak olsa bile.

Godslayer avucumda titreşti ve onu havada süzölmeye gönderdiğimde ısıık çalarak zevkle mırıldanır gibi oldu. Isiah'ın gözleri daralıp farkındalık dudaklarını ayırırken, Emelia onun kaburgalarına dirsek attı ve yana kaydı. Isiah Emelia'nın vücudunu bir kalkan gibi onunkinin önünde konumlandırmaya çalıştı ama artık çok geçti.

Hançer vuruldu.

Isiah'ın göğsünde biriken kan zaten ürkütücü olan cüppesini kirletirken tüm açıklık nefesini tutmuş gibiydi. Nefes almakla hıçkırmak arasında bir ses çıkararak boynunu hançerin kabzasının kalbinden çıktığı yere doğru uzattı. Saniyeler saatler olmuş, zaman donmuştu. Isiah dizlerinin üzerine çökmeden önce tükürdü ve öksürdü, sallanıyordu. Tilki onun gevşek kollarından kurtuldu ve toprağın üzerinde yuvarlandı. Morarmış boynunu tuttu ve nefes nefese kaldı.

Hava.

Ay Tanrısı'nın göğsünden gümüş bir ışık yayılıyordu ve uhrevi bir uğultu beni onun yanına itti.

Tek bir ışık varlığı etinden ayrılarak yavaş yavaş üç narin parçaya bölündü.

Isiah'ın dudakları kıpırdıyordu ama ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu, yaşadığı dehşet yüzünden okunuyordu. O kürelerin kayıp gitmesini çaresizce izledi... onu bir ölümlüye dönüştürmesini.

Cebimde bir vızıltı vardı, tiz bir sızlanma. Isiah'a ve büyüüne yaklaştıkça cebimdeki vızıltı daha da güçleniyordu.

Gözlerini Jude'a dikmiş olan tanrının omuzlarını kavradım, gözlerini karartan bir duygu titreşimi vardı. Isiah kendi berbat yöntemiyle onu önemsemişti ve ölümcül darbeyi vuran ben olsam da Isiah bunun yalnızca Jude'un ihaneti olduğuna inanıyordu.

İlk küre serbest kaldı, alev alev yanan bir tanrısallık çemberi, ölü bedenler ve küllerle dolu alanı tutuşturdu ve karanlığın örtüsünü kaldırdı. Cebimdeki titreşimler şiddetlendi ve böyle bir kargaşaya neden olan nesneyi ele geçirdim...

Tapınaktan çaldığım taş.

Siyah yüzeyi parıldadı ve taş önümde kaldırdığımda Ay Tanrısı'nın kürelerinden ilki titreşti.

Isiah'ı çağırmıştı ama ben işi bitirmemiş ve onu tuzağa düşürmemiştim.

İlk küre mücevhere çarpmadan önce titredi, çarpmanın gücü beni bir adım geri attı. Isiah sarktı ve sırt üstü düştü.

Bedeninin üzerinde asılı durarak ikinci kürenin çarpışması için hazırlandım ve taş onu kafeslediğinde yerimi korudum. Ellerim titriyordu ve sabit durmak, artık bir tanrının iki parçasını barındıran mücevheri tutmaya devam etmek için tüm enerjimi harcadım.

Üçüncü ve son parça kaçtı.

Göz kamaştırıcı ışık Isiah'ın göğsünden mücevhere doğru dans etti ve taş özünü hapsettiğinde beni sersemletti. Sırt üstü düştüm, üç parçayı da kavradım, taşın siyah fasetleri şimdi gece gökyüzü gibi parlıyordu.

"Hepsini mahvettin," diye boğuldu Isiah, kan alt dudağına doğru kayıyordu. "Sen-"

Ateş göğsüne saplandı ve onun duygusuz sözlerini kesti. Jude yaklaştı, büyüğü Isiah'ı içten dışa kavuruyordu. Ay Tanrısı bir ölümlüye dönüşmüştü, tıpkı Raina gibi. Yani artık öldürülebilirdi.

"Suçlanması gereken tek kişi sensin," diye hırladı Jude, gözleri ıslaklıkla parlarken çenesi sıkılmıştı. Ateşi Isiah'ın gövdesine yayıldı, etrafını sardı ve bacaklarına doğru ilerledi. Yakışıklı yüzünü kavurdu, arduvaz grisi gözlerini daha fazlasını görmeyene kadar yuttu. Jude rahat durmadı, büyüğü de öyle.

Sırt üstü yatmış, acı içinde kıvranan Isiah sessizdi. Ve çok geçmeden, nefes almadı.

Jude yanmış bedene bakarken göğsü kabardı, kalan et ve kemik yanarak kül olurken öylece baktı. Sadece gri tozlar çimenleri boyayana kadar izledi, gözleri karardı, içindeki vahşi altın yumuşadı. O

Bastırđıđı gözyaşları serbest kaldı ve kül yığınınına düşerek cızırdadı, buhar havaya yükseldi. Jude gözlerini ovuşturdu, gerginlik onu terk ederken omuzları çöktü.

Bitmişti.

Isiah yenilmişti.

Esinti onun parçalarını süpürüp götürürken göğsüm sıkışuyordu ama acım sadece Jude'a ve kaybettiği her şeye aitti.

"Kiara."

Gözlerimi kapatmış olmalıyım, çünkü açtığımda Jude yanıma çömelmiş, eli omzumdaydı. O kadar sersemlemiştim ki yaklaştığını bile duymamıştım. Dokunuşu çok sıcaktı ama hafif bir yanık hissettim. Bu beni ayakta tutuyordu.

Bunu başardığımıza inanamıyordum.

"Bana bak," diye bastırdı Jude, beni kollarının arasına alarak. Çenesini saçlarımin üzerine dayadı, beni can havliyle kavrarken nefes alışları düzensizdi. Ben de aynı şiddetle ona tutunarak döndüm.

Gerçek gibi hissettiren tek şey oydu ve bırakırsam uyanacağımdan ve her şeyin bir rüya olacağından korkuyordum.

Başarısız olacağımı. Tapınağın içinde öldüğümü ve onu tekrar kaybettiğimi.

Havada bir şeyler değiştı. Belki sadece rüzgârın yön değiştirmesiydi, belki de benim algılayabileceğimden çok daha büyük bir şeydi.

Gömleğine sarıldığımda bile, ışık kapalı göz kapaklarımda parlıyor, geceyi çalıyor, geçen saniyelerle daha da güçleniyordu.

Geri çekildim.

Huzur veren pembe-sarı ışınlar ağaçların tepelerinden süzülerek ormanı bir şafak parıltısıyla kapladı. Jude şaşkın bir nefes verdi, belimi sıkıca kavramıştı. Saf ve yumuşaktı, neredeyse tereddütlüydü, sanki tamamen sönmek için savaşıyordu.

Neyin eksik olduğunu biliyordum, Jude'un.

Emelia tanıklık etmesi için Finn'i ağaçların arasından çıkardı ve Finn ayağını kaybetmenin acısıyla yüzünü buruşturarak topallarken bile gözlerini gökyüzüne dikti. Finn eğilip Emelia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve Emelia da yeni keşfettiği umut dolu gülümsemesiyle Finn'e sırtlamak için geri çekildi.

Şafak vakti. Bunu kendi gözlerimle göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Jake neşeli bir çığlık attıktan sonra Liam'ın elini tuttuğunda neredeyse kahkahalarla gülecektim. Jake onu bir öpücüğün içine çekti, bir eli Liam'ın buklelerine kaydı. Hepimizden habersizdiler ve Liam ile arkadaşımın uzun süre oyalanmasam da, hava almak için kalktıklarında her ikisinin de yüzüne yayılan kocaman sırtışları fark ettim.

Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Pek de ketum davranmamışlardı.

"Sen yaptın," dedi Maliah, gözleri Isiah'ın hayatının sona erdiği yanmış toprak parçasına kaydı.

Isiah'ın ölümüyle gölgeler içindeki kafesinden kurtulan Lorian da artık bize katılmıştı. Gülümsemeyen yüzünü zayıf ışığın gökyüzünde dalgalandığı yere doğru eğdi, Maliah'a yakın durdu, onun arkasında sessiz bir koruyucu olarak kaldı.

Etrafım arkadaşlarım, ailem ve tanrılarla çevriliyken Jude'a doğru döndüm. Her iki yanağımı da avuçladı, parıldayan, uyumsuz gözlerinden tek bir damla yaş süzüldü. Kalp kalbe gelene kadar beni daha da yakınına çekti.

"İyi ki olağanüstü bir nişancısın, acemi."

Yorgun bir nefes verdim ve burnuna fiske attım. İçimde bir sevinç kabarcığı oluştu.

"Şimdi şaka zamanı değil," diye azarladım, rollerin tersine dönmesine şaşırılmışım. Alemin en şanslı piçi gibi sırtlamakla yetindi. Belki de öyleydi. Hepimiz öyleydik.

"Biz konuşurken güneşin doğmaya çalıştığının farkında mısın?" diye fısıldadım. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve dudaklarımın arasından kaydı, tuz dilimde patladı. Etrafımızda keder, umut ve olasılık vardı ve biz sadece

birbirlerine gözleri vardı.

Jude burnumu öptü, elleri yüzüme gitti, başparmakları kirlenmiş yanaklarımı okşadı. "Sana bakmayı tercih ederim."

"Bana duygusal mı davranıyorsunuz, Komutan?" Kalbinin benimkine karşı ne kadar hızlı attığını hissederek sordum. Kendi müziklerini yaptılar, hayalini kurduğumuz geleceği kutladılar.

"Senin için mi Kiara? Her zaman."

Dikkatimi ondan ayırmaya cesaret edemedim. Sadece benden bir kalp çalan çocuğa bakmayı arzuluyordum. Onu tekrar tekrar seve seve bırakırdım.

"İyi iş çıkardın çocuğum."

Arlo yaklaşırken Jude yer değiştirerek beni kollarından kurtardı. Toprağın ve Toprağın Tanrısı yanımıza süzüldü, formundan yumuşak mavi bir ışık yayılıyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Isiah'ın ölümü ona yeni bir hayat vermişti, tüm tanrılara yeni bir hayat vermişti.

Dikkati cebime kaydığında, başımın dönmesine neden olan anlayışla hareketsiz kaldım.

Taş.

"Bir seçim yapmalısın Kiara," dedi Arlo ciddiyetle. "Bu hediyeyle layıksın ama kararı sadece sen verebilirsin. Ya gecenin gücünü kabul edersin ya da..."

Ya da hala Arlo'nun hayatına bağlı, ölümsüz ama güçsüz bir şekilde dünyada kalacaktı.

Jude, Jake, Liam, Emelia ve Finn'e döndüm. Hepsinin gözlerini tuttum.

Keşfedilmemiş koca bir dünya beni çağırıyordu ve ben her zaman bu dünyada seyahat etmeyi, kılıcımı iyilik için kullanmayı arzulamıştım. Kendilerini savunamayanların koruyucusu olmak için.

Eğer bir tanrı olsaydım ve gücümü doğru dürüst kullanabilseydim, kendimi gökyüzüne adar, sadece gecenin hüküm sürdüğü zamanlarda dolaşmak zorunda kalırdım.

Raina sevgilisi için görevlerinden kaçmak gibi bir hata yapmıştı -günlerini ve gecelerini dünyada geçirmişti- ama böyle bir şeyin bir daha yapılamayacağını biliyordum.

Dünya daha iyisini hak ediyordu. Ve ben de hak ediyordum.

Jude'a baktım, kırışmış gözleri cevabımı ben söylemeden önce bildiğini ve anladığını söylüyordu. Ağzında nazik bir gülümseme belirdi.

"Burada olman gerekiyordu Kiara," diye fısıldadı, dudaklarını kulağımın kabuğuna değdirmek için eğildi. Titredim. "Sen bu diyarın kurtarıcısı olmak için doğmuşsun." Sesi hafifçe çatallaştı. "Dışarıda senin için çok daha fazlası var ve eğer bir tanrının hayatını seçersen, kendinden parçalar vermiş olursun."

"Karar ver, çocuğum," diye hatırlattı Arlo, sesi sertti. Her zaman çok sertti.

"O zaman, hayır. Hediyeği kabul etmek istemiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

Parmak uçlarıma kalkarak Jude'u şefkatle öptüm ve ağzının benimkiyle birleşmesinin tadını çıkardım.

İki parça bir bütün oluştuyordu. Tüm vücudum yanıyordu, şimdi, neredeyse çok sıcak-

Ani bir buz patlaması bedenimden aşağıya, saçlarının arasından geçen parmak uçlarıma doğru aktı.

Yavaşça, çok yavaşça geri çekildim ve ellerimi yüzüme götürdüm.

Yaralarım. Geri gelmişlerdi.

Jude'a baktım, ağzım açık, kalbim küt küt atıyordu. "Nasıl?" diye sordum. Bir zamanlar öğrendiğim mavi-siyah damarlara hayret ederek sordum. Bileğimi her büküğümde daha açık, altın ve gümüşün yanardöner tonlarıyla parlıyorlardı.

Jude gülümsedi, o kadar sıcak ve sevecendi ki eridim. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve eğilerek sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı.

"O hiçbir zaman bana ait olmadı Kiara. Sadece ödünç almama izin verdiğin şeyi geri veriyorum."

"Ama ya incitirsem-"

"Karanlık tarafından dokunulmuş olmanız sizi karanlık yapmaz. Sana verilen güçleri başkalarına yardım etmek için kullandın ve ben senin bir parçandan daha vazgeçmene neden olmayacağım.

kendin."

Bu adamı daha fazla sevemezdim. Kendimi saklamak için söylediğim yalanların ötesini gördü ve sonsuza dek onunkine bağlanacak olan bu güzel kusurlu ruha taptı.

"Seni seviyorum, Jude Maddox. Şu andan son şafağıma kadar."

Jude şakağıma bir öpücük daha kondurdu ve uzun süre kaldı. "Ve karşılığında her gecemi seni severek geçireceğim" derken dudakları alnıma fısıldadı.

Havada çiçek kokusu vardı, alışık olmadığım bir koku. Tatlı ve rahatlatıcıydı ve ciğerlerimde bir yuva yaptı. Onu taşıyan esinti ikimizin etrafında dönüyor, açıkta kalan tenimi gıdıklıyordu ve ben gözlerimi kapatıp Jude'a doğru eğildiğimde daha da güçleniyordu.

Kollarımla daha derine bastırdım, onu sonsuza dek kendime bağlamaya çalıştım. Ama soğuk hava onun sıcaklığının yerini aldı ve gözlerimi açtığımda, bir tanrıya dönüşen çocuk artık elimde değildi.

Tökezleyerek geri döndüm ve tarlayı aradım. Jude gitmişti.

"Yeni günü karşılaması gerekiyor," dedi Arlo, sakinleştirici eli omzuma uzanırken. "Ne de olsa bunu yapmak için doğmuş."

Bir kez daha akmaya başlayan gözyaşlarımı sildim. Onlara kimin tanık olduğu umurumda değildi. Arlo ilk kez beni azarlamadı ve kollarını bana doladığında ben de ona sarıldım.

"Endişelenme çocuğum. Her günün sonu gecedir."

Arlo geri çekildi, sanki daha önce hiç sarılmamış gibi boğazını temizledi. Belki de sarılmamıştır.

Gün bittiğinde onu görecektim. Bunu iliklerime kadar biliyordum. Özümde. Ruhumda. Tereddütle, tanrısallık armağanını reddettiğim andan beri aklımda olan soruyu sordum. "Taşa ne olacak?"

"Böyle bir gücü taşıyacak değerli bir araç bulmamız gerekecek," dedi. "O kişi bulunana kadar taşı ve içerdiği küreleri izleyeceğim. Gece ve gündüzün dengede kalmasını sağlayacağım, ancak bir ruh bulunana kadar hiçbir hükümdar hüküm sürmeyecek. Yine de onları en kısa zamanda bulmamızı öneririm."

elimizden geleni yapacağız."

Başımı salladım. "O halde bu gemiyi bulmak için hizmetlerimi sunacağım." Gözlerimiz kilitlendi, akıl hocamın gözleri tanınmaz hale gelene kadar yumuşadı.

"Ve kabul edeceğim."

"Hey!" Jake koşarak yanımıza geldi. "Bütün bunlardan sonra beni bırakmasan iyi edersin." Liam da hemen peşindeydi. Çenesini bana doğru eğmeden önce genişçe sıırttı.

Arlo boğazının derinliklerinden sinirli bir ses çıkardı. "Verebileceğin her türlü yardımı kabul ediyorum Kiara Frey. Işık Getiren. Asidia'nın Savaşçısı." Gökyüzüne baktı, ışığın artık daha da güçlendiği, çırpınan parıltının daha net, daha parlak hale geldiği yere. Hem güneş hem de kader tarafından kutsanmış bir çocuk olan küre nihayet yükseliyordu.

Gözlerimi kapattım ve vücuduma yayılan karıncalanma sıcaklığının tadını çıkardım. Büyükannemin ruhunun dinlendiği yerden gülümsediğini hayal ettim.

Bir el benimkine kaydı ve gözlerim açıldı. Başka bir el serbest elimi kavradı. Jake ve Liam beni aralarına sıkıştırdılar ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Senin bir macera olacağını biliyordum," diye fısıldadı Jake kulağıma.

Omzunu dürttüm. "Kapa çeneni Jake ve benimle birlikte lanet olası güneşin doğuşunu izle."

Işık dünyayı altın rengine boyuyor olabilir ama ben karanlığın beni örtmesini bekleyemezdim.

Bulmam gereken bir Tanrı vardı.

Asidia dünyası elli yılı aşkın bir süredir ilk kez gün doğumuyla şereflendi.

İnsanlar sokaklarda tökezleyerek yürüyor, altın ışınları kalkık yüzlerini ısıtıyordu. Güneş gökyüzünde yükseldikçe daha da artan sessiz bir umut duygusu vardı.

Günler geçer ve bir gün efsaneye dönüşecek olan, gölgeler tarafından lekelenen bir kız ve tanrıya dönüşen ölümlü bir çocuk hakkındaki bir hikaye tüm diyara yayılır.

Oğlan ışığı korurken, kız da insanların çaresizce ihtiyaç duyduğu geleceğin sembolü oldu.

Ona Dawn'ın Şampiyonu diyorlardı.

ASIDIAN LORE: ŞAFAK ŞAMPIYONU EFSANESİ'NDEN ALINTI

Sonsöz

Jude

ALTI AY SONRA

Uzun zaman önce, güneşi hayal etmişim.

Gökyüzündeki bu dokunulmaz küreydi. Işık ve sıcaklık getiren ama başka pek bir şey getirmeyen uzak bir şey. Karanlıkta o kadar uzun süre yaşadım ki, bunun bir şey ifade etme olasılığı düşünülemezdi.

Sonra güneş ve temsil ettiği şey, Cila adlı bir kasabada kader bir gün değişti.

Köyünün meydanında kardeşini savunan genç bir kadını izledim ve bir yaşam seli kanımı ısıttı. O anda umut hissettim. Yeni bir başlangıç olasılığını.

Güneş buydu. Temsil ettiği şey. Bir başlangıcın armağanıydı.

Bugünkü yükümlülüklerimi yerine getirmişim. Bir ölümsüz olarak bile çok yorgundum ama bu gece dinlenemeyeceğimi biliyordum.

Annem güney bataklıklarına bakan küçük bir törenle evleniyordu.

Görünüşe göre, ölümden döndükten sonra, sonunda Finn'in teklifini kabul etmiş. Beş yıl önce yapılan bir teklif.

Arlo bile davet edilmişti.

Huysuz tanrı hayatımda kalıcı bir demirbaş haline gelmişti. Yükselişimin ilk günlerinde yanımdaydı, elime rehberlik ediyor, dönüşümü kolaylaştırıyordu.

Gülümsemez ya da nazik sözler söylemezdi ama ara sıra öfkemi sınasa da ihtiyacım olduğunda yanımda olurdu. Arlo birçok şeydi, ama içtenlik bunlardan biri değildi.

Onlar.

Onu annemin düğününe davet ettiğim gün, Arlo zamanını anlamsız şeylerle harcadığı için homurdanmıştı. Yine de ertesi gün Emelia'nın beyaz mı yoksa kırmızı çiçek mi tercih ettiğini sordu.

Tabii ki kırmızıyı seçti.

Her yeni şafakta gökyüzünde süzıldüm ve güneşi cennetteki doğru yerine yönlendirdim. Ve bana dua edenlerin dilekleri verildiğinde, elimden gelen en iyi şekilde cevap verdim. Güneşin enerjisini en çok yardıma ihtiyaç duyan bölgelere, yiyecek üretmek ve boş karınları doyurmak için onun ışınlarına ihtiyaç duyan topraklara nasıl odaklayacağımı öğrenmek aylarımı almıştı.

Ama güneş emirlerimi hevesle dinledi, yaşam özü benimkine bağlıydı. Tek gereken ortak bir düşünceydi ve bana gücünü bahşetti.

Bazen bir çocuğun dileğiyle bulutların arkasından güneşi çıkarırdım. Diğer zamanlarda ise yeryüzünün üzerinde süzülür, artık gün ışığıyla büyüyen, yüzleri sırtan, ruhlarına inanç aşılarmış insanları gözlemlerdim.

Işığın en güzel yanı da buydu; insanlara umut veriyordu.

Gece vakti kendi başına büyüleyici olabilir, ama güneş? Sadece sıcaklığın tadını çıkararak, onarılması gerektiğini fark etmediğim yanlarımın iyileşebildiğini gördüm.

Güneşi dinlenmeye çektikten sonra, kalbimin sadece onun sağlayabileceği farklı bir sıcaklığa ihtiyacı vardı.

Beyaz bir bulutun üzerinde süzülerek yeryüzüne indim ve Montemore'da bir tepenin yamacına kondum.

Bölge, yardıma muhtaç bir halka ev sahipliği yapan bataklıklarda dinleniyordu. Cirian'ın öldüğü açıklandıktan sonra, krallık kargaşa içinde yükseldi, hiçbir bölge verimli bir şekilde nasıl yönetileceğini bilmiyordu ve bazıları üstünlük için savaşıyordu.

Ama bu başka bir günün sorunuydu.

Gözlerim hemen onun şeklini buldu. Kiara Frey, Lider

Asidia'nın 7. Lejyonu -ya da halkın onlara verdiği isimle Şafak Kovalayıcıları- kayalıkların üzerinden bakarken, bakır saçlarının dalları gevşek örgüsünden serbestçe uçuşuyordu.

Yara izleri gururla sergileniyordu, görünürde eldiven yoktu ve kılıcı Echo sırtına asılmıştı, onu veya sevdiklerini tehdit etmeye cüret eden herkesi öldürmeye hazırды.

Ve tabii ki sadık atı da nöbet tutuyordu. Starlight o alanda bizimle birlikte savaşmıştı ve o zamandan beri Kiara'nın sadık yoldaşı oldu.

Yine de ona Yıldız Işığı demeye devam etmemeliydim, çünkü Thea onun gerçek adıydı, Raina'nın efsanevi atıydı. Bu ismi ilk kez yüksek sesle söylediğimizde kısarak toynaklarını havaya kaldırdı ve öyle yüksek sesle kişnedi ki uzaklarda kurtlar uludu. Nihayet der gibi bize baktı.

Kiara dönmeden, "Yeterince uzun sürdü Komutan," diye mırıldandı. Gülümsedim. O beni her zaman benim onu hissettiğim kadar iyi hissedebiliyordu.

Yanında yerimi aldım, eline uzandım ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. Yara izleri parlak bir gümüşi siyaha dönüşmeden önce parlak bir altın renginde parılıyordu.

"Çok sabırsızsın." Cık cık ettim. Gözlerim tenindeki kan lekelerine takıldı. Donup kaldım. "Sen iyi misin?"

Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Başını göğsüme yaslayarak, içinde kafeslenmiş kalbimin atışını dinledi.

"Ben iyiyim," diye itiraf etti iç çekerek. "Bu bir düşmana ait. Taht için savaşan lordlar giderek daha fazla asker gönderiyor... ve çok acımasızlar."

Bir başkasının ölümüne sevindiğim için kendimi suçlu hissetsem de rahatladım.

"Her gün kazanılması gereken bir savaş." Çenesini eğdi, yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirdi. Anında tenim ısındı ve her santimime ince bir parıltı yayıldı. Kiara sadece başını salladı. "Görüyorum ki beni özlemişsin. Hatta parlıyorsun."

"Ne ego ama," diye takıldım alnından öperken. O da benim

Burun.

"Sanki sende de yokmuş gibi, yüce tanrım," diye karşılık verdi kaşlarını kaldırarak. "Bugün ne kadar parlak bir şekilde yandığını gördüm, tıpkı dönüştüğün gösteriş gibi."

"Seni etkilemeye çalışıyordum." Omuz silktim. "İşe yaramış gibi görünüyor."

Sessizlik çöktü, mutluluk verici bir sessizlik. Ben ona sarıldım, o da bana. Geceler bizimdi, karanlık bizimdi. Uzun zaman önce onu kendimize mal etmiştik.

Kiara'nın her zaman yanımda olmasını ne kadar istesem de, onu korumak istediği krallıktan uzak tutulursa asla mutlu olamayacağını anlayacak kadar iyi anlıyordum. İnsanlar için o zaten yaşayan bir efsaneydi ve çoğu için de yeniden doğuşun sembolüydü.

Bu açıdan onu paylaşmayı sorun etmiyordum ama ay doğduğunda o benimdi.

Bu gece hariç. İniltimi bastırdım. Ağgözlü olmuştum ve saat dokuz olduğunda hepimiz annemin Finn'le evlenmesine tanıklık etmek için toplanacaktık. O saat hızla yaklaşıyordu ama ayıracak birkaç dakikamız daha vardı. Bundan yararlanmayı planlıyordum.

"Gemiden haber var mı?" Parmaklarımı kolunun kenarında gezdirerek sordum. Tüylerim diken diken oldu.

"Evet, aslında," dedi daha dik oturarak. Kendini geri çektiğinde homurdandım ama gözlerinde parıldayan heyecanı görünce itirazım sona erdi. "Buradan birkaç köy ötede Arlo'nun umut vaat ettiğine inandığı bir kız var. Onu yakında bulmalıyız. Liam bağlantılarını kullanıyor ve bir rota çiziyor."

Liam, Kiara'nın danışmanı olmayı hevesle kabul etmişti.

Savaşlara katılmasa da, kız kardeşinin yanındaki yeri de aynı derecede hayatiydi ve Kiara'nın bazen yetersiz kaldığı bir alan olan diplomasi konusunda yetenekli olduğunu keşfetmişti. Jake'in bıçağı Liam'ın kalemine tercih etmesi şaşırtıcı değildi.

"Ne oldu?" Kiara sessiz kaldığımda, kendimi onun içinde kaybetmekten memnun bir şekilde sordu.

"Sadece bu gece ne kadar büyüleyici görüldüğünü düşünüyorum." Dolgun dudaklarına bir öpücük kondurdum ve alttakini ısırdım. Onunla olduğum için minnettar olmadığım bir saniye bile geçmedi. Onun seçimi.

Seçim. Benden çok şey çalınmıştı ama şimdi birçoğu ayaklarımın altındaydı.

Ayaklarımız.

Kiara yüzümün yanlarını kavradı ve beni yerimde tuttu, dudakları çenemde, yanaklarımda ve burnumda hızlı bir iz bıraktı. Alnını benimkine yasladı.

"Seninle ilk tanıştığımda, kalbinde bir romantik olabileceğine asla inanmazdım," diye mırıldandı, sıcak nefesi zaten sıcak olan tenimi gıcıkliyordu. Daha da parladı, ona verdiğim tepki saklayamadığım bir şeydi. Saklamak istediğimden değil.

"Sana beni tamamen mahvettiğini söyleyip durdum. Ciddiydim."

Kiara genişçe sırıttı, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ Jude Maddox, ölümsüz hayatlarımızın geri kalanı boyunca her gece mahvolmaya hazır ol."

İçim kaynadı ve göğsümdeki yara izi sızladı. Hâlâ onun izini, unutulmaz güzellikteki sarmaşıklarını taşıyordu ve ne zaman onu özlesem, tek yapmam gereken ona bakmaktı. Bazı bağları büyü bile silemez.

Kiara'nın dudakları bir kez daha dudaklarımdaydı ve uçurumlar benim doğaüstü ışıltıyla aydınlandı. Saf neşemle.

Hayatım boyunca pek çok yüz takındım ama hiçbirisi onun için takındığım kadar gerçek değildi - iç parlaklığı gece denizinde dalgalanan bir alev olan bir kadın. Ve karanlığın kendisinin, onun parlaklığının gölgelerini dans ettirme biçimine aşık olmaktan başka bir şey yapamayacağına inandım.

Ellerimiz, kollarımız ve dudaklarımız birbirine dolanarak serin çimlerin üzerine düştük.

Birlikte geçirdiğimiz zaman bir hediye idi ve ben her geceyi

Gökyüzünü paramparça eden ve umudun büyüsünü yeni yeni öğrenen bir diyara ışığı geri getiren kadını bencilce öptü.

...

Yemyeşil sarmaşıklarla süslü bir mağaranın ağzını kırmızı çiçekler çevreliyordu. Arlo kendini aşmıştı, huysuz tanrı kendini beğenmiş bir şekilde köşede oturuyordu. Harlow dışında kimseyle konuşmak için çaba sarf etmedi.

Yaşlı şövalye savaştan sonra bizim için geri döndü ve o zamandan beri bizi terk etmedi. Kiara'nın rehberliğe ihtiyacı olduğunu iddia etti... özellikle de onun bir düşman olduğundan şüphelendiği için.

Şimdi ise onun lejyonunun bir parçasıydı, Isiah'ın düşüşünü takip eden aylarda saflarına katılan birkaç savaşçı daha vardı. Jake, Harlow'un dehşetine rağmen onun yardımcısı gibi davranıyordu. İkili sürekli tartışıyordu.

Şu anda eski teğmen Arlo'nun duruşunu yansıtıyordu, ikisi de yakındaki ağaçlara yaslanmış, aralarında fısıldaşıyorlardı. Muhtemelen şikayet ediyorlardı.

"Ki!" Jake bir kolunu onun omzuna attı. Onu coşkulu bir şekilde kucakladı, yüzü servis edilen şarabın etkisiyle parlıyordu. Liam topuklarının üzerinde belirdi ve erkek arkadaşına başını salladı. Görünüşe göre zıt kutuplar birbirini çekiyordu.

Jake sık sık yaptığı gibi Kiara'nın saçlarını karıştıramadan Kiara yanıma döndü ve bu gece için seçtiğim, tarzı bana Dimitri'nin eski paltosunu hatırlatan ince kırmızı ceketini kavradı.

Kiara, gelinin kendisinden başkası tarafından zırhından zorla çıkarılmak zorunda kaldı. Tilki, sanki bir orduya komuta ediyormuş gibi kutlamanın ayrıntılarını dikte ederek hepimizi şok etti. Onun romantik bir yanı olduğunu kim düşünebilirdi ki? Şiddet dolu olsa da.

Jake'in arkasında Kiara'nın anne ve babası süzülerek göründüler. Babası onu kucağımdan aldı, kaslı kollarına bastırdı.

Göğsüne sarıldı ve sanki uçup gidecekmiş gibi kollarını ona doladı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken gururu yüzünden okunuyordu. Sonunda onu bıraktığında annesi öne doğru eğildi, uzun kahverengi saçları hafif esintide dalgalanıyordu. Kiara'nın her iki omzunu da kavradı ve koyu renk gözleri parlayarak kızına baktı. Biz kaçtıktan sonra yeniden bir araya gelmişlerdi ve çözmeleri gereken çok gergin bir geçmişleri olsa da, çaba gösterdiklerini biliyordum.

Ailesi koridorun karşısındaki yerlerini alırken ben Kiara'ya döndüm. Parmaklarım kalçasını sıyırdı, sıkı ve sahiplenici bir şekilde tuttum. Varışımızdan sadece birkaç dakika önce onu kayalıklarda iyice mahvettikten sonra, ayaklarına kadar düşen altın rengi bir elbise giymişti. Karmaşık ipler göğüslerinin altından geçerek boynuna kadar uzanıyor ve orada düğümleniyordu. Basit ama Emelia'nın ona bağıramayacağı bir şeydi.

Tam o sırada bir arp çaldı ve Kiara'yı koridorun önündeki koltuklarımıza kadar beni takip etmeye zorladım.

Jake ve Liam yanımızda oturuyordu, ikisinin elleri iç içe geçmişti. Liam tapınaktan kaçtıktan sonra parmağının üst yarısını kaybetmişti ama Jake bunun onu sadece korkunç derecede çapkın gösterdiğine dair onu temin etti. Liam başını Jake'in omzuna koyarak Jake'in parmaklarını hafifçe buklelerinin arasından geçirmesine neden oldu.

Jake yuva kurmak istemediği konusunda yanılmıştı. Kiara'yla benim de mide bulandırıcı derecede sevecen olup olmadığımızı merak ediyordum. Bir şekilde daha kötü olduğumuzdan şüpheleniyordum.

Buna gülümsedim.

"Ne oldu?" Kiara kulağıma fısıldamak için eğilerek sordu.

"Ben... mutluyum," dedim. Söylemesi çok aptalca bir şeydi, ama bunu söylemek ve içtenlikle söylemek? Bunun ne kadar nadir olduğunu hiç fark etmemiştim.

Bir udun eşlik ettiği müzik yükseldi ve annemin her an koridorda yürüyeceğini biliyordum. Finn ince oyulmuş bir koltuk değneğinin yardımıyla yerine oturdu. Emelia parçayı kendisi yaptırmış, hatta tasvirleri bile eklemişti.

Uzunluğu boyunca tilkiler.

Finn parlak turuncu bir mendil çıkardı, gözlerinin altını silmeye başlamıştı bile. Renk Dimitri'nin paltosuyla aynı tondaydı ve Dimitri'nin öbür dünyadan gelen eski dostuna gülümsediğini biliyordum.

Kiara başımı cesurca ona doğru eğdi, dudaklarımız bir santim aralıktaydı. "Bu sadece başlangıç," dedi ve midem düğümlendi. Onun yakınlığı beni çoğu zaman en iyi şekilde mahvetti. Yine de

O haklıydı; bu hepimiz için bir başlangıçtı.

Aradaki mesafeyi kapattım ve dudaklarını öptüm, Jake bana dirsek atmadan önce sadece bir saniye onun tadını çıkardım.

Ne yeri ne de zamanı, kendime hatırlatmak zorundaydım. Sonra görüşürüz.

Uzaklaşarak koridora döndüm, tam Emelia'nın ortaya çıkacağı sırada. Benim de katılabilmem için törenini gece yapmayı tercih etmişti ve hemen benimle göz göze geldi, sert yüz hatlarını rahatlamış bir ifade süslüyordu.

Kiara'nın gölgeleri kabardı, hırsızın ayaklarının dibinde dans etmek için koridordan aşağıya doğru kıvrıldı, parıldayan tüyler gece mavisi elbisesinin eteklerini okşadı. Kiara'ya gözlerini devirdi ama yine de sırtıttı. Gücü, Emelia'nın yüzünde daha önce görmediğim bir şekilde parlayan neşesini ortaya çıkardı.

Finn'in artık açıkça ağladığını gördüm ama gözlerinde yaşlar parlayan tek kişi o değildi. Liam, Jake, hatta Arlo ve soğukkanlı teğmen bile duygularıyla savaşıyordu. Arkamızda Kiara'nın işe aldığı en yeni askerler vardı ve onlarda bozulmuş dünyamızı onarma kararlılığını gördüm.

Yarın yeni bir gündü. Yeni bir savaş. Yeni bir engel- Ama sevdiklerimle çevrili bir şekilde Kiara'nın inatçı inancıyla desteklenen eliyle her şeyi yapabilirdim. Her şeyi yapabiliriz.

Ve birlikte imkansız başarabilirdik. Geceyi ateşe vermek gibi.

Teşekkür

Küçüklüğümden beri ayın büyüüne kapılmıştım, onun sihre en yakın şey olduğuna inanıyordum. Hatta hayat acımasızlaştığında ayın altında yazmaya başladım, nerede olursam olayım, elimde defter ve kalem, kaçmaya hevesliydim. Ay, hayallerimi şekillendirmek için kullandığım ışık oldu ve benim için her zaman azmin, umudun sembolü olacak. Ve bu hikayeden çıkarılması için dua ettiğim şey de umut. Zorlukla ayakta durabildiğim zamanlarda beni ayağa kaldıran hayatımdaki insanlara teşekkür etmek istiyorum. Kendime değerli biri olmak için yeterince iyi, yeterince güçlü, yeterince akıllı olmadığımı söylediğimde elimi tutan insanlara. Kocamın inancı hiç sarsılmadı. O benim en iyi arkadaşım, sırdaşım, kendi güneşim. Tüm karanlığımı aydınlatıyor ve beni Saklan. Hiç kimseyi onun kadar sevmedim.

Bana inanmaktan asla vazgeçmeyen anneme. Yolumu kaybettikten sonra tekrar yazmama yardım eden Justine Bylo'ya ve bu roman canavarını üç kez düzenleyen Jen Bouvier'e. Desteği çok değerli, çok zeki ve çok güzel olan arkadaşım Ashley R. King'e. Hayatımda olduğun için çok şanslıyım.

Entangled ekibine teşekkür etmek ve en içten minnettarlığımı sunmak istiyorum. Liz Pelletier'e bana yazma ve tutkumu yeniden keşfetme şansı verdiği için. Stacy Abrams, Bree Archer, Heather Riccio, Brittany Zimmerman, Meredith Johnson, Adia Wright, Brittany Marczak ve Curtis Svehlak'a. Hepiniz beni bir kez daha sihre inandırdınız.

Ve okuyuculara... Bu kitabı okuduğunuz için size nasıl teşekkür edebilirim? Ruhumun bir parçasını okuduğunuz için size nasıl teşekkür edebilirim? Hikâyeler yazmamın ve hayal kurmamın sebebi sizlersiniz. Benimle birlikte hayal kurduğunuz için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Katherine Quinn yetişkin ve genç yetişkin fantastik romantizm yazarıdır. Central Florida Üniversitesi psikoloji bölümünden mezun olmuştur. Kocas ve üç çocuğuyla birlikte Houston'da yaşamaktadır.

Yazma aşkı, ilk fantezi serisi olan Tamora Pierce'ın Dişi Aslanın Şarkısı'nı okuduktan sonra başladı. Ondan sonra hançer kullanan bir kadın kahraman olmaktan başka bir şey istemedi. Ne yazık ki, bir çocuğa hançer vermek hoş karşılanmadığından, bunun yerine cesur maceralar hakkında yazmaya karar verdi.

Kahve onun gerçek aşkı ve Starbucks ve kara mizahla her şeyin düzeltilebileceğine inanıyor.

Her şeyin başladığı yeri kaçırmayın...

[BİR GÖLGEYİ ÖLDÜRMEK](#)

Entangled Teen'den daha fazlasını keşfedin...

TATLI KABUS

[Tracy Wolff](#)'tan bir [Calder Akademisi](#) romanı

Calder Akademisi haydut paranormallerin gittiği yerdir. Kuralları çiğneyenler ya da kontrolünü kaybedenler. Ve bu vampirler, kurt adamlar, cadılar ve karanlık fae'ler için olduğunda? Oldukça korkutucu bir hal alır. Bunu bilmeliyim. Çünkü burada kapana kısıldım. Ama korkunç bir fırtına izole adamızı vurduğunda, diğerlerinden kaçınmak için bir kötüyle -Jude Abernathy-Lee- aynı hizaya gelmek zorunda kalıyorum. Ve daha da kötüsü, bunun her dakikasını seviyorum.

EVERGREEN

[Devin Greenlee](#)'nin bir romanı

On yedi yaşındaki Quill'in tek istediği aile işine ve nesillerdir süregelen bahçeye bir ara vermektir. Dış dünyanın tadına bakmak için neler vermezdi. Ama o ilk erkek kurbağa. Ve ailesindeki diğer herkesin aksine, bir parça bile sihri yoktur. Ve sonra yeni komşusu onu keşfeder. Liam Watson büyü'nün ve hatta büyüye olan inancın olmadığı bir kültürde yaşamaktadır. Şimdi Quill dış dünyanın ve Liam'ın tadına bakıyor... ve daha fazlasını istiyor. Ancak bu büyülü şehir bahçesinde her şey yolunda değildir ve biri -ya da bir şey- bahçenin özünü değiştirmektedir. Ve Quill nereye giderse gitsin, tehlike büyüyor...

Hadi arkadaş olalım!

 [_EntangledTeen](https://www.instagram.com/_EntangledTeen)

 [_EntangledTeen](https://www.facebook.com/_EntangledTeen)

 [_EntangledTeen](https://www.tiktok.com/@_EntangledTeen)

 bit.ly/TeenNewsletter

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.